
JENNIFER L.
LEDA

SĂMÂNTUL
IPUR
LUX ȘI TITANII
ARMENTROUT
EDGE

JENNIFER
L.ARMENTROUT

SEMIPUR

Imprint
coordonat de
SHAUK[AL-GAREEB
JENNIFER L.
ARMENTROUT
SEMIPUR
SERIA **LEGĂMÂNTUL**

JENNIFER L.ARMENTROUT

VOLUMUL I

Traducere din limba engleză de

BOGDAN VOICULESCU

LEDA EDGE

Redactare: Liviu Szőke, Shauki Al-Gareeb

Tehnoredactare computerizată: Dan Crăciun

JENNIFER L. ARMENTROUT *HALF BLOOD: COVENANT,*

JENNIFER L.ARMENTROUT

BOOK I

un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-9740-08-8 ISBN EPUB 978-606-9740-69-9

Pentru Kathy.

JENNIFER L.ARMENTROUT

Mulţi îţi simt lipsa şi te iubesc!

CAPITOLUL 1

AM DESCHIS OCHII DEODATĂ ŞI ACEL monstruos al şaselea simţ al meu mi-a făcut instinctul de „luptă sau fugi” să o ia razna. Respiram greu din cauza umidităţii aerului din Georgia şi a prafului care acoperea podeaua. De când fugisem din Miami, nu găsisem niciun refugiu. La fel se întâmpla şi în fabrica asta abandonată.

Apăruseră daimonii.

îi auzeam la parter, cercetau pe rând fiecare cameră, deschizând uşile valvârtej şi trântindu- le la loc. Zgomotul m-a dus cu gândul la cele petrecute cu câteva zile în urmă, când deschisesem uşa spre dormitorul mamei. O văzusem în braţele unuia dintre monştrii ăştia, lângă un ghiveci spart cu flori de hibiscus. Petalele violacee se împrăştiaseră pe podea, amestecându-se cu sângele. Amintirea mi-a sucit chinuitor stomacul, dar acum nu-mi permiteam să mă gândesc la ea.

Am sărit în picioare şi m-am oprit pe holul îngust,

încercând să ghicesc după zgomot câţi daimoni erau. Trei? Mai mulţi? Mâna mi-a tresărit pe mânerul subţire al săpăligii. Am ridicat-o şi mi-am plimbat degetele pe tăişul ascuţit, placat cu titan. Mişcarea asta mi-a amintit ce trebuia făcut. Daimonii urau titanul. Pe lângă decapitare – o abordare *mult* prea scârboasă numai titanul putea să-i omoare. Luându-şi numele de la titani, metalul acesta preţios era otrăvitor pentru cei dependenţi de eter.

Undeva, în clădire, o scândură din pardoseală a scârţâit şi a cedat. Un răcnet gros a rupt tăcerea,

răsunând la început ca un scâncet mocnit şi erupând apoi într-un urlet ascuţit şi ţiuitor. Ţipătul părea inuman, bolnav şi înfiorător. Nimic altceva de pe lume nu mai făcea zgomotele astea ale daimonilor – ale unui daimon flămând.

Şi era aproape.

Am alergat pe coridor, tropăind pe scândurile şubrede cu tenişii mei jerpeliţi. Viteza îmi intrase în sânge şi şuviţele părului meu lung şi murdar îmi fluturau în urmă. Am cotit, ştiind că aveam doar câteva secunde...

Aerul îmbâcsit a vuit în jur în clipa în care daimonul m-a

înşfăcat de tricou şi m-a izbit de perete. Aerul s-a umplut de praf şi de ghips. M- am ridicat încet clătinându-mă, cu privirea tulburată de scântei negre. Hăurile acelea neînsufleţite şi negre ca smoala din locurile în care ar fi trebuit să văd doi ochi se zgâiau la mine de parcă eu aş fi fost următoarea lui masă.

Daimonul m-a prins de umăr şi atunci m-am lăsat în voia instinctelor. M-am răsucit şi, surprinzându-i preţ de o clipă şocul fulgerător de pe chip, am lovit. L-am nimerit cu piciorul în tâmplă. Impactul l-a azvârlit în peretele opus.

M-am învârtit şi l-am ţintuit cu mâna. Surprinderea i s-a transformat în groază când şi- a coborât privirea la săpăliga înfiptă adânc în burta sa. Nu avea importanţă unde ţinteam. Titanul omora mereu daimonii.

Un horcăit gutural i-a ieşit din gura căscată, după care a explodat într-un nor de praf albastru sclipitor.

Cu săpăliga în mână, m-am răsucit pe călcâie şi am coborât treptele două câte două. Am traversat podeaua în goană, ignorând durerea care-mi chinuia coapsele. Aveam să scap – trebuia să scap. Mi-aş fi ieşit din fire în

viaţa de apoi dacă aş fi murit virgină în văgăuna asta.

— Semipură mică, unde fugi?

M-am clătinat într-o parte, izbindu-mă de o presă mare de oţel. M-am întors şi inima mi s-a lovit de coaste. Daimonul a apărut la câţiva paşi în spatele meu. Era un monstru, ca şi cel de la etaj. Avea gura căscată şi îşi arăta dinţii zimţaţi şi ascuţiţi, iar găurile acelea negre mi-au furnicat pielea. Nu oglindeau nicio fărâmă de lumină sau de viaţă, prevestind doar moartea. Obrajii îi erau uscăţivi şi pielea nefiresc de palidă. Venele îi ieşeau în relief,

brăzdându-i faţa ca nişte şerpişori de cerneală. Părea într-adevăr scos din coşmarurile mele cele mai cumplite – ceva demonic. Numai semipurii puteau să vadă dincolo de iluzie preţ de câteva secunde. Apoi magia elementară şi-a făcut efectul, înfaţişându- mi-l aşa cum arătase înainte. Aspectul lui m-a dus cu gândul la Adonis – era un bărbat blond şi uluitor de chipeş.

— Ce faci aici singură-singurică? a întrebat el cu o voce gravă şi ademenitoare.

Am făcut un pas în spate, căutând împrejur după vreo

ieşire. Adonisul impostor îmi tăia calea şi ştiam că nu pot rămâne multă vreme în loc. Daimonii îşi păstrau puterea asupra elementelor. Dacă mă trăsnea cu aer sau foc, eram pierdută.

A râs, scoţând un sunet lipsit de umor şi de viaţă.

— Dacă mă implori – din toată inima –, poate că te voi ucide repede. Sincer să fiu, nu prea îmi plac semipurii. în schimb, purii, a spus el, oftând de plăcere, sunt adevărate delicatese culinare. Semipurii? Voi sunteţi un fel de fast-food.

— Dacă mai faci un pas, ajungi ca amicul tău de la etaj!

Speram că părusem suficient de ameninţătoare. Dar… puţin probabil.

— încearcă numai!

A ridicat din sprâncene.

— începi să mă superi. Deja ai omorât doi de- ai noştri.

— Ţii socoteala?

Mi-a stat inima când podeaua a scârţâit în spatele meu. M-am învârtit în loc, dând cu ochii de o femeie daimon. Se apropia încet, împingându-mă spre celălalt.

Mă încolţeau, furându-mi orice şansă de scăpare. Un alt daimon a urlat de undeva, dintre grămezile de gunoaie. Panica şi frica m-au lăsat fără aer. Stomacul mi-

a tresăltat violent şi degetele mi-au tremurat pe săpăligă. Ceruri, îmi venea să vărs!

Şeful lor s-a apropiat de mine.

— Ştii ce-o să-ţi fac?

Am înghiţit în sec şi am rânjit încordat.

— Bla, bla! Să mă omori. Bla! Ştiu.

Urletul flămând al femeii i-a tăiat replica. Era clar că-i e foame. îmi dădea târcoale ca un vultur, gata să mă facă bucăţi. Mi-am mijit ochii la ea. înfometaţii erau întotdeauna cei mai proşti – cei mai slabi din gaşcă. Legenda spunea că purii deveneau posedaţi când gustau întâia oară din eter –

seva vieţii care curgea prin sângele nostru. Un singur strop îi transforma în daimoni şi-i făcea dependenţi pe viaţă. Aveam şanse să mă strecor pe lângă ea. Cât despre celălalt... ei bine, el era de alt soi.

Am fentat spre femeie. S-a năpustit la mine ca o drogată ahtiată după următoarea doza. Bărbatul i-a strigat să se oprească, dar era prea târziu. Am ţâşnit în direcţia opusă ca un sprinter olimpic, spre uşa pe care o doborâsem mai devreme în cursul nopţii. Afară, balanţa avea să se încline iar în favoarea mea. O mică scânteie de speranţă mi s-a

aprins în inimă, îmboldindu-mă.

Atunci s-a întâmplat cel mai cumplit lucru din câte se puteau întâmpla. Un zid de flăcări mi-a explodat în faţă, cuprinzând bancurile de lucru şi înălţându-se cel puţin trei metri. Era adevărat. Nicio iluzie. Dogoarea m-a oprit şi focul a început să trosnească, înghiţind pereţii.

Sub ochii mei, *el* a păşit drept prin flăcări, arătând exact aşa cum trebuia să arate un vânător de daimoni. Focul nu-i pârlea pantalonii şi nici nu-i murdărea cămaşa. Flăcările nu i-au atins niciun fir de păr negru.

JENNIFER
L.ARMENTROUT

Ochii aceia imperturbabili, de culoarea furtunilor, s-au oprit asupra mea.

El era – Aiden St. Delphi.

Nicio clipă nu-i uitasem chipul şi numele, întâia oară când îl văzusem, la intrarea în arena de antrenament, o pasiune ridicolă îmi încolţise în inîmă. Aveam paisprezece ani şi el şaptesprezece. Nu mai avea importanţă că era pur când se întâmpla să-l văd în campus.

Apariţia lui Aiden nu putea să însemne decât un lucru: Sosiseră *santinelele.*

Privirile ni s-au întâlnit şi apoi Aiden s-a uitat peste umărul meu.

— La pământ!

Nu era nevoie să-mi spună de două ori. M-am aruncat la pământ, ca o profesionistă ce eram. Valul de flăcări a ţâşnit pe deasupra mea, găsindu-şi ţinta. Podeaua s-a cutremurat sub zbaterile înnebunite ale daimonului şi urletele ei îndurerate au cuprins încăperea. Numai titanul putea să omoare daimonii, dar eram convinsă că nu e nicio plăcere să arzi de vie.

M-am ridicat pe coate şi m-am uitat printre şuviţele mele de păr murdar când Aiden a coborât mâna. Mişcării i-a urmat un pocnet şi flăcările s-au stins tot atât de repede cum apăruseră.

După numai câteva secunde, a mai rămas doar mirosul de lemn ars, carne şi fum.

încă două santinele au năvălit în încăpere. L- am recunoscut pe unul dintre ei. Kain Poros: un semipur cu vreun an mai mare decât mine. Cândva, ne antrenaserăm împreună. Kain înainta cu o dexteritate pe care nu i-o mai văzusem. A sărit la femeie şi, cu o singură lovitură rapidă, ia înfipt un pumnal lung şi subţire în pielea arsă. S-a prefăcut şi ea în praf.

Cealaltă santinelă avea aer de pur, dar nu-l mai văzusem. Era mare – mare ca de la steroizi – şi s-a

repezit la daimonul care ştiam că se află undeva, în fabrică, dar pe care încă nu-l văzusem. Observând uşurinţa cu care îşi mişca trupul atât de voluminos, m-am simţit deosebit de stânjenită, mai ales că eu încă zăceam pe podea. M-am ridicat greoi în picioare, simţind că mi se risipeşte adrenalina stârnită de groază.

Fără niciun avertisment, m-am izbit *tare* cu faţa de podea şi o durere cumplită mi-a explodat în cap. Uluită şi dezorientată, mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama că Adonisul impostor mă prinsese de picioare. M-am

răsucit, dar ticălosul mi-a vârât mâinile adânc în păr şi mi-a tras capul pe spate. I-am înfipt degetele în piele, dar n-am reuşit să slăbesc deloc presiunea care- mi strângea gâtul. Preţ de o clipă îngrozitoare, am crezut că vrea să-mi smulgă capul de pe umeri, dar apoi mi-a înfipt dinţii ascuţiţi în umăr, sfâşiindu-mi hainele şi carnea. Am ţipat – am ţipat *pe bune.*

Luasem foc – altfel nu mi-aş fi explicat. Secarea îmi ardea pielea; înţepături aspre mi se împrăştiau prin toate celulele trupului. Şi, chiar dacă eram doar o semipură şi nu dădeam pe

afară de eter, aşa cum făceau purii, daimonul a continuat să-mi soarbă esenţa cu aceeaşi poftă. Nu-l interesa sângele meu; ar fi fost dispus să bea litri întregi numai ca să ajungă la eter. însuşi spiritul a început să-mi tremure pe măsură ce creatura îl aspira în propriul trup. Durerea mi-a copleşit întreaga fiinţă.

Brusc, daimonul şi-a desprins gura.

— Ce eşti? a bolborosit.

Nu am avut timp nici să mă gândesc la întrebare. Cineva l-a smuls de pe mine şi m-am prăbuşit în faţă. M-am chircit ca o movilă

murdară şi plină de sânge, suspinând mai curând ca un animal rănit decât ca o fiinţă umană. Fusesem marcată pentru întâia oară – secată de un daimon.

Dincolo de icnetele mele firave, am auzit un scrâşnet înfiorător şi apoi urlete înnebunite, însă durerea îmi pusese stăpânire pe simţuri. Aceasta a început să mi se retragă din degete, alunecând înapoi spre centrul fiinţei mele, unde încă ardea chinuitor. Am încercat să respir sub apăsarea ei, dar, *blestemăţie*...

Două mâini m-au întors pe spate cu blândeţe, luându-mi

degetele de pe umăr. M-am holbat în sus la Aiden.

— Eşti bine? Alexandria? Spune ceva, te rog!

— Alex, am bâiguit eu. Toţi îmi spun Alex.

A scos un scurt râset de uşurare.

— Am înţeles. Bine. Alex, poţi să te ţii pe picioare?

Cred că am încuviinţat din cap. O dată la câteva secunde, un fior de căldură înţepătoare îmi zdruncina trupul, dar durerea se estompase.

— Chiar a fost... al naibii de urât!

Aiden a reuşit să mă

cuprindă cu un braţ şi să mă ridice în picioare. Clătinându-mă, mi-a dat părul la o parte, inspectând rana.

— Aşteaptă câteva minute. Durerea o să dispară.

Am ridicat capul şi am privit în jur. Kain şi cealaltă santinelă priveau încruntaţi la grămezi de praf albastru aproape identice. Purul s-a întors spre noi.

— Cred că ăştia sunt toţi.

Aiden a încuviinţat din cap.

— Alex, trebuie să plecăm. Acum. înapoi la Legământ.

La Legământ? Nu mă

simţeam stăpână pe propriile-mi emoţii, dar m-am întors spre Aiden. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare – uniforma santinelelor. Preţ de o scurtă clipă, pasiunea aia copilăroasă a mea din urmă cu trei ani mi-a reînviat în inimă. Aiden era de o frumuseţe sublimă, dar pasiunea mi-a fost strivită de furie.

Legământul se implicase în povestea asta – îmi veniseră în ajutor? Unde naiba fuseseră când unul dintre daimoni se furişase în casa noastră?

Aiden a făcut un pas spre mine, dar nu l-am mai văzut

pe el – am revăzut trupul neînsufleţit al mamei. Ultimul lucru pe care-l văzuse pe lumea asta fusese chipul îngrozitor al daimonului şi ultimul lucru pe care-l simţise…

M-am cutremurat, amintindu-mi durerea care-mi spintecase trupul sub marca daimonului.

Aiden a făcut încă un pas. Am reacţionat, de mânie şi de durere. Am sărit la el, folosind mişcări pe care nu le mai exersasem de ani de zile. Loviturile simple de pumn şi de picior erau una, dar tactici ofensive nu apucasem să învăţ cum trebuie.

M-a prins de mână şi m-a învârtit la o sută optzeci de grade. în numai câteva secunde, mi-a imobilizat braţele, dar toată durerea şi amărăciunea din mine s-au revărsat, copleşind orice urmă de raţiune. M-am aplecat în faţă, vrând să las destul spaţiu între noi ca să pot da o lovitură de picior feroce în spate.

— încetează! m-a avertizat Aiden pe un ton de o blândeţe înşelătoare. Nu vreau să-ţi fac rău.

Respiram hârâit. Simţeam cum îmi alunecă sângele cald pe gât, amestecându-se cu sudoarea. Mă împotriveam în continuare,

deşi îmi vuia capul, şi faptul că Aiden îmi ţinea piept cu atâta uşurinţă nu reuşea decât să mă facă să văd roşu înaintea ochilor.

— Hei! a strigat Kain de alături. Alex, doar ne cunoşti! Nu-ţi aminteşti de mine? Nu-ţi facem nimic!

— Taci!

M-am eliberat din strânsoarea lui Aiden şi am ţâşnit pe lângă Kain şi domnul Steroizi.

Niciunul nu se aştepta să fug de ei, dar fix asta am făcut.

Am ajuns la ieşirea din fabrică şi, evitând bucăţile de lemn sfărâmat, am alergat afară. Picioarele mă

purtau spre câmpul de dincolo de şosea. Aveam mintea vraişte. De ce fugeam? Nu la Legământ încercasem să mă întorc încă de la atacul daimonilor din Miami?

Trupul meu nu voia s-o facă, dar am alergat mai departe printre buruienile înalte şi tufişurile spinoase. în spatele meu răsunau paşi grei, apropiindu-se din ce în ce mai tare. Privirea mi se tulburase şi inima îmi bubuia în piept. Eram atât de derutată, atât de...

Un trup solid s-a izbit de mine, smulgându-mi aerul din plămâni. M-am prăbuşit ca o mogâldeaţă cu braţe şi

picioare. Aiden a reuşit cumva să se răsucească şi să absoarbă cea mai mare parte din forţa impactului. Am aterizat peste el şi am zăcut aşa un moment, după care m-a rostogolit în lateral şi m-a pironit de iarba înţepătoare.

Panica şi furia mea au ieşit la iveală.

— Acum? Unde eraţi acum o săptămână? Unde era Legământul când mama mi-a fost ucisă? Unde eraţi?

Aiden s-a dat înapoi, făcând ochii mari.

— îmi pare rău! N-am...

Scuzele lui n-au făcut decât să mă înfurie şi mai

tare. Voiam să-l rănesc. Voiam să scap din strânsoarea lui. Voiam... voiam,.. Nu ştiu ce naiba voiam, dar nu mă puteam opri; ţipam, îl zgâriam şi-l loveam cu picioarele. M-am oprit abia când Aiden m-a apăsat cu trupul lui lung şi zvelt. Greutatea şi apropierea lui m-au imobilizat.

Nu mai era niciun centimetru liber între noi. îi simţeam tremurul ferm al muşchilor abdominali apăsându-mi burta şi îi simţeam buzele aflate la numai câţiva centimetri de ale mele. Deodată, mi-a venit un gând nebunesc. M-am

întrebat dacă buzele acelea aveau un gust plăcut, pe măsura frumuseţii lor… pentru că arătau minunat.

Era un gând greşit. Trebuia să-mi fi pierdut minţile – era singura justificare plauzibilă pentru comportamentul şi gândurile mele. Faptul că mă holbam la buzele lui şi că voiam cu disperare să fiu sărutată – toate erau greşite dintr-o sumedenie de motive. Pe lângă faptul că tocmai încercasem să-i zbor capul de pe umeri, eram vraişte. Abia mi se vedea faţa de mizerie; nu mai făcusem duş de o săptămână şi eram aproape convinsă că miros

urât. *Atât* de scârboasă eram.

Dar, când a aplecat capul, am crezut cu adevărat că avea să mă sărute. Tot trupul mi s-a încordat de nerăbdare, ca şi când aş fi aşteptat să primesc primul meu sărut, deşi categoric nu era prima oară când mă sărutam. Sărutasem mulţi băieţi, dar nu şi pe el.

Nu mai sărutasem un *pur.*

Aiden s-a mişcat, apăsându-mă cu şi mai multă putere. Am inspirat scurt şi mintea a început să-mi gonească cu un milion de kilometri pe secundă, fără să scoată nimic util la iveală. Şi-a dus mâna dreaptă la

fruntea mea. Un clopoţel de alarmă mi s-a declanşat în minte.

Aiden a şoptit o constrângere, încet şi repede, prea repede ca să pot distinge cuvintele.

Nenoro...

M-a cuprins o beznă subită, lipsită de gânduri şi de sens. Nu puteam să mă împotrivesc unei forţe atât de apăsătoare şi, fără să pot scoate nici măcar un blestem indignat, m-am cufundat în adâncul ei tulbure.

CAPITOLUL 2

N U ŞTIU PE CE-MI SPRIJINEAM CAPUL, dar era ciudat de comod. M-am cuibărit mai bine, ca intr-un loc ferit şi cald – aşa cum nu mă mai simţisem de când mama mă luase pe sus de la Legământ, cu trei ani în urmă. Un asemenea confort se găsea rar când te tot mutai dintr-un loc în altul. Ceva nu era în regulă.

Pleoapele mi s-au deschis brusc.

Fir-ar să fie!

M-am smucit atât de repede de pe umărul lui Aiden, încât m-am pocnit cu capul de geam.

— Drace!

S-a întors spre mine, ridicând din sprâncene.

— Eşti bine?

I-am ignorat vocea îngrijorată şi m-am zgâit la el încruntată. Habar nu aveam de când îmi pierdusem cunoştinţa. Judecând după albastrul adânc al cerului ce se zărea prin geamurile fumurii, aş fi spus că trecuseră ore întregi. Purii nu trebuiau să se folosească de constrângeri asupra

semipurilor care nu erau înrobiţi; era considerată o abatere etică gravă, întrucât constrângerile le furau liberul-arbitru, puterea de a alege, totul.

Nenorociţii ăştia de hematoi! Nu că le-ar fi păsat vreodată de etică.

înainte să dispară odată cu Hercule şi Perseu, semizeii iniţiali se combinaseră între ei cum numai grecii erau în stare s-o facă. Astfel, împreunările lor dăduseră naştere purilor – hematoilor –, o rasă foarte, foarte puternică. Aveau putere asupra celor patru elemente, aer, apă, foc şi pământ, şi urzeau puterea asta brută în

vrăji şi constrângeri. Purii niciodată nu trebuiau să-şi folosească darurile unii împotriva altora. Le-ar fi adus încarcerarea – sau chiar moartea, în unele cazuri.

Fiind o semipură, odrasla unei pure şi a unui om de rând – o corcitură, după standardele purilor –, eu nu puteam să controlez elementele. Neamul meu era binecuvântat cu aceeaşi putere şi viteză ca ale purilor, dar noi ne distingeam printr-un dar extraspecial. Puteam pătrunde cu privirea magia elementală a daimonilor. Purii nu puteau.

Eram mulţi semipuri în lume, probabil mai mulţi decât purii. Având în vedere că, în societatea noastră, purii se căsătoreau de dragul statului social şi nu dîn dragoste, tindeau să-şi facă de cap – *mult de tot.* Dacă tot erau imuni la bolile care-i chinuiau pe muritori, mă gândeam că nu simţeau nevoia de nicio formă de protecţie. Dar se pare că vlăstarii lor cu sânge semipur jucau un rol deosebit de important în societatea purilor.

— Alex.

Aiden mă privea încruntat.

— Eşti bine?

— Da, n-am nimic.

M-am strâmbat, privind in jur. Ne aflam in ceva mare – probabil un Hummer enorm de-al Legământului, care ar fi putut să strivească sub roţi un sat întreg. Purii nu-şi bateau capul cu probleme precum banii sau consumul de benzină. Zicala lor neoficială era „mai mare, deci mai bun”.

Celălalt pur – tipul uriaş – se afla la volan şi Kain stătea pe locul de pasager din faţă, privind tăcut pe geam.

— Unde suntem?

— Pe coastă, aproape de Insula Bald Head. Mai avem puţin şi ajungem la Insula Zeilor, a răspuns Aiden.

Mi-a sărit inima.

— Ce?

— Ne întoarcem la Legământ, Alex.

La Legământ – căminul meu, unde mă antrenasem până în urmă cu trei ani. Mi-am frecat ceafa, oftând.

— Legământul te-a trimis? Sau... tatăl meu vitreg?

— Legământul.

Am respirat mai uşurată. Tatăl meu vitreg pur nu s-ar fi bucurat să mă vadă.

— Acum lucrezi pentru Legământ?

— Nu. Sunt doar o santinelă. Mai degrabă sunt un împrumut temporar. Unchiul tău ne-a trimis să te

găsim.

Aiden a făcut o pauză, privind pe geam.

— S-au schimbat multe de când ai plecat.

Mi-a venit să-l întreb ce putea rezolva o
santinelă pe Insula Zeilor, care era atât de bine protejată, dar mi-am spus că nu-i treaba mea.

— Ce s-a schimbat?

— De exemplu, unchiul tău a devenit decanul Legământului.

— Marcus? Stai un pic! Cum? Decanul Nasso ce-a păţit?

— A murit acum vreo doi ani.

-Ah!

Nu era cine ştie ce surpriză. Fusese deja cu un picior în groapă, atât de bătrân era. N-am mai spus nimic şi am cântărit în gând faptul că acum unchiul meu era *decanul* Andros. Of! M-am strâmbat. Abia mă cunoşteam cu el, dar, din câte îmi aminteam, încercase să se inalţe în lumea politică a purilor. N-ar fi trebuit să mă mire că-şi găsise un post atât de râvnit.

— Alex, îmi pare rău pentru constrângerea de mai devreme!

Aiden a rupt tăcerea care se aşternuse între noi.

— N-am vrut să te răneşti.

N-am răspuns.

— Şi… îmi pare rău pentru mama ta! V-am căutat peste tot, dar v-aţi mutat des. Am ajuns prea târziu.

Inima mi s-a strâns în piept.

— Da, aţi ajuns prea târziu.

Tăcerea a umplut Hummerul alte câteva minute.

— De ce a plecat mama ta acum trei ani?

L-am privit printre firele de păr. Aiden mă
urmărea, aşteptând răspunsul la întrebarea sa grea.

— Nu ştiu.

La şapte ani, începusem antrenamentul pentru semipuri – eram unul dintre semipurii aşa-zis „privilegiaţi”. Aveam două posibilităţi în viaţă – ori ne antrenam la Legământ, ori intram în clasa muncitoare. Semipurii care aveau vreun pur dispus să pună o vorbă pentru ei şi să le plătească educaţia erau înscrişi la Legământ, ca să se antreneze pentru a deveni santinele sau gărzi. Ceilalţi semipuri n-aveau norocul ăsta.

Ei erau adunaţi de Stăpâni, un grup de puri neîntrecuţi în arta constrângerilor. Fusese inventat un elixir

făcut dintr-un amestec special de flori de mac şi ceai. Acesta avea un efect diferit asupra sângelui semipurilor. în loc să-i facă letargici şi somnoroşi, macul rafinat îi făcea maleabili şi pustiiţi – le provoca o euforie de care nu mai scăpau. Stăpânii începeau să le ofere elixirul semipurilor înrobiţi începând cu vârsta de şapte ani – vârsta maturităţii mentale – şi continuau cu doze zilnice. Fără nicio educaţie. Fără pic de libertate.

în ultimă instanţă, Stăpâmi erau cei responsabili cu distribuirea elixirului şi supravegherea semipurilor

înrobiţi. Tot ei îi însemnau pe frunte. Un cerc tăiat de o linie – un semn dureros de vizibil al statutului lor de sclavi.

Toţi semipurii se temeau de viitorul ăsta. Chiar dacă ajungeam să ne antrenăm la Legământ, o singură greşeală ar fi fost suficientă ca să ni se dea darul nesfârşit al respectivei băuturi. Pentru mine, faptul că mama mă luase de la Legământ fără nicio explicaţie era o uriaşă bilă neagră.

Eram convinsă că nu mă ajuta nici faptul că luase jumătate din averea soţului – a tatălui meu vitreg.

Şi apoi avusesem o mulţime de ocazii să contactez Legământul şi s-o denunţ pe mama, după cum îmi era datoria. Un singur telefon – un singur telefon nenorocit – i-ar fi salvat viaţa.

Probabil că asta avea să fie încă o acuzaţie a Legământului.

Mi-a revenit amintirea zilei în care mă trezisem şi dădusem cu nasul de coşmarul meu cel mai cumplit. Cu o zi în urmă, mama mă rugase să fac curăţenie în grădina de balcon pe care eu insistasem s-o amenajăm, însă dormisem până târziu. Până

să mă trezesc şi să iau săculeţul cu unelte de grădină, se făcuse amiază.

Gândindu-mă că mama deja începuse lucrul în grădină, ieşisem pe balcon, dar grădina era pustie. Stătusem aşa o vreme, privind străduţa de peste drum şi răsucind săpăliga în mână. Atunci un bărbat apăruse din umbră – un daimon.

Se ivise în mijlocul zilei şi se uitase la mine. Era atât de aproape, încât aş ii putut să arunc cu săpăliga în el. Mă depărtasem repede de balustradă, cu inima în gât. Fugisem înapoi în casă, strigând după ea. Nu

răspunsese nimeni. Gonisem prin camere ca prin ceaţă, pe coridorul înghesuit, până la dormitorul ei, unde împinsesem uşa. Ce văzusem atunci avea să-mi chinuie amintirile pe veci – sânge, atât de mult sânge, şi ochii mamei, căscaţi şi pustii, holbându-se în gol!

— Am ajuns!

Kain s-a aplecat entuziasmat spre noi.

Toate gândurile mi-au zburat şi am simţit un junghi ciudat în stomac. M-am întors şi mi-am aruncat ochii pe geam. Insula Zeilor era compusă, de fapt, din două insule. Purii locuiau în casele lor simandicoase pe

cea dintâi, în ochii lumii din afară, părea o comunitate insulară obişnuită. Magazine mici şi restaurante se înşirau pe străzi. Existau şi magazine gestionate de muritori, special pentru ei. Plajele imaculate erau ceva de vis.

Daimonilor nu le plăcea să traverseze apa. Când purii treceau de partea întunecată, magia lor elementală se denatura şi nu mai putea fi folosită decât dacă atingeau pământul, întreruperea contactului îi slăbea. De aceea, insulele erau ascunzătoare ideale pentru neamul nostru.

Era prea devreme ca

lumea să fi ieşit pe străzi şi, în numai câteva minute, am traversat şi cel de-al doilea pod. Pe partea asta a Insulei Zeilor, ascuns între mlaştini, plaje şi păduri aproape neatinse de om, se afla Legământul.

înălţându-se între marea nesfârşită şi zeci de hectare de plaje albe, clădirea uriaşă, construită din gresie, pe lângă care treceam era şcoala unde erau instruiţi purii şi semipurii. Era un loc impozant şi parcă de pe altă lume, cu coloane groase din marmură şi statui întruchipând zeii amplasate în puncte cheie. Muritorii credeau că Legământul e o

şcoală privată de elită, la care niciunul dintre copiii lor nu aveau să se bucure vreodată de privilegiul înscrierii. Şi aveau dreptate. Ca să ajungi până aici, trebuia să ai ceva foarte special în sânge.

Dincolo de clădirea principală se aflau căminele, doldora şi ele coloane şi statui. Clădiri mai mici şi bungalouri împânzeau peisajul, iar sălile de sport şi de antrenament uriaşe se înşirau în jurul curţii. Acestea îmi aminteau mereu de amfiteatrele antice, doar că ale noastre erau acoperite; uraganele făceau prăpăd pe aici.

Toate erau frumoase – un loc pe care-l iubeam şi-l uram în acelaşi timp. Văzându-l acum, mi- am dat seama când de mult îi dusesem dorul… şi ce dor îmi era de mama. Locuise pe insula principală în vremea când frecventasem şcoala, dar o găseai mereu în campus, venind după ore şi ducându-mă să luăm prânzul sau înduplecându-l pe fostul decan să mă lase să stau cu ea în weekend. Pe toţi zeii, voiam doar încă o şansă, încă o secundă, ca să-i pot spune…

Mi-am venit în fire.

Să mă stăpânesc – trebuia să mă stăpânesc, şi nu-mi

era de niciun folos să mă las pradă ecourilor durerii. încordându-mi puterile, am coborât din Hummer şi l-am urmat pe Aiden spre căminul fetelor. Numai noi traversam coridoarele tăcute. Din moment ce era începutul verii, probabil că nu mai erau mulţi elevi.

— Fă-ţi toaleta! Mă întorc în curând.

A dat să-mi întoarcă spatele, dar s-a oprit.

— îţi voi aduce nişte haine şi ţi le voi lăsa pe masă.

Am dat din cap, fără cuvinte. Deşi mă străduiam să-mi înăbuş emoţiile, unele tot răzbeau. Cu trei ani în

urmă, tot viitorul meu fusese planificat în cel mai mic detaliu. Toţi instructorii Legământului îmi lăudau abilităţile la antrenamente. Spuneau că aş fi putut deveni până şi santinelă. Santinelele erau cei mai buni – şi eu chiar/wsesem printre cei mai buni.

După trei ani fără antrenament, rămăsesem în urma tuturor semipurilor. Probabil că mă aştepta o viaţă întreagă de robie – un viitor de nesuportat. Să fiu la cheremul purilor, să n-am nicio putere de control şi niciun cuvânt de spus – posibilitatea asta pur şi simplu mă îngrozea.

O posibilitate şi mai greu de îndurat din cauza ambiţiei mele mistuitoare de a vâna daimoni. Nevoia de a lupta cu ei îmi era înscrisă în sânge, dar, după cele îndurate de mama, dorinţa asta mă acaparase cu totul. Numai Legământul îmi putea oferi mijloacele cu care să-mi ating scopul, şi unchiul meu de sânge pur, care nu-mi acordase vreodată atenţie, îmi ţinea acum viitorul în mâini.

Mi-am târşâit picioarele prin încăperile familiare. Erau complet mobilate şi păreau mai mari decât mi le aminteam. Camera avea un living separat şi un dormitor

mărişor. Şi avea baie proprie. Legământul le oferea elevilor săi cele mai bune condiţii.

Am făcut un duş mai lung decât ar fi fost nevoie, savurând regăsita senzaţie de curăţenie. Oamenii nu-şi preţuiesc duşurile aşa cum ar trebui. Eu sigur n-o făcusem. După atacul daimonilor, îmi luasem lumea în cap cu foarte puţini bani. Supravieţuirea se dovedise a fi mai importantă decât duşurile.

După ce m-am convins să scăpasem de toată mizeria, am găsit teancul îngrijit de haine lăsat pe măsuţa din dreptul canapelei. Imediat

ce le- am luat în mâini, am înţeles că reprezenta ţinuta de antrenament standard a Legământului. Pantalonii erau pe puţin cu două mărimi prea mari, dar nu aveam de gând să mă plâng, l-am dus la nas şi am inspirat. Aveau un miros atât de curat!

M-am întors în baie şi mi-am întins gâtul. Daimonul mă marcase exact unde acesta îmi aluneca spre claviculă. Roşul ţipător al mărcii avea să dureze vreo două zile, după care avea să se decoloreze, lăsând o cicatrice palidă şi lucioasă. Muşcătura daimonilor lăsa întotdeauna urme. Şirurile

aproape identice de incizii mici m-au îngreţoşat şi mi-au amintit de una dintre instructoarele mele din trecut. Era o femeie frumoasă, mai în vârstă, care renunţase la munca ei ca să predea tactici elementare de apărare în urma unei întâlniri scârboase cu un daimon. Braţele îi erau acoperite de semicercuri palide uşor mai deschise la culoare decât tenul pielii.

O singură marcă mă dăduse peste cap. Nici nu puteam să-mi imaginez ce îndurase ea. Daimonii încercaseră s-o golească de eter ca s-o convertească. Nu era nevoie de sânge ca să

converteşti un pur.

Era un proces înfiorător de simplu.

Un daimon îşi lipea buzele de gura purului secat, îşi impărţeau un pic din eter şi – gata! – apărea un daimon nou-nouţ. La fel ca sângele infectat, eterul denaturat transmis îi transforma şi nu se mai putea face nimic. Purul era pierdut definitiv. Din câte se ştia, ăsta era singurul mod de a crea un daimon, dar, de fapt, nu prea aveam ocazia să stăm de vorbă cu ei. Erau ucişi pe loc, întotdeauna mi se păruse o politică stupidă. Nimeni – nici măcar Consiliul – nu ştia ce

urmăreau daimonii cu crimele lor. Dacă l-am fi prins şi interogat pe unul, am fi putut afla atât de multe despre ei! Care erau planurile lor – care le erau ţelurile? Aveau aşa ceva? Sau pur şi simplu îi împingea de la spate nevoia de eter? Nu ştiam. Hematoii voiau doar să-i împiedice şi să se asigură că niciun pur nu era transformat.

în orice caz, se zvonea că instructoarea aşteptase până în ultima clipă ca să atace, dejucând planurile daimonilor. Mi-am amintit cum mă holbasem la urmele acelea, gândindu- mă cât de groaznic era că-i fusese

distrus trupul imaculat.

Reflexia mea mă privea din oglinda aburită. Avea să fie greu să-mi ascund marca, dar ar fi putut fi şi mai rău. Tipul ar fi putut să-mi marcheze o parte a feţei – uneori daimonii puteau fi foarte cruzi.

Semipurii nu puteau fi convertiţi, motiv pentru care eram luptători atât de potriviţi împotriva lor. în cel mai rău caz am fi murit. Cui i-ar fi păsat de un semipur ucis în luptă ? în ochii purilor eram o marfa ieftină.

Oftând, mi-am lăsat părul după umeri şi m- am depărtat de oglindă, moment în care s-a auzit o

bătaie uşoară. După o clipă, Aiden a deschis uşa camerei. Cei aproape doi metri ai înălţimii lui s-au oprit subit când m-a văzut. S-a holbat la versiunea asta curată a mea cu surpriza fulgerându-i pe chip.

Ce pot să spun? Arătam bine.

După ce scăpasem de mizerie şi de aspectul general de scârboşenie, arătam exact ca mama.

Părul lung şi negru îmi cădea frumos pe spate; aveam pometii înalţi şi buzele pline pe care le aveau majoritatea purilor. Aveam forme ceva mai pline decât ale siluetei mlădioase

a mamei şi nu-i moştenisem ochii uluitori. Ai mei erau căprui – căprui şi banali.

Mi-am lăsat capul pe spate, privindu-l drept în ochi pentru întâia oară.

— Ce-i?

Şi-a revenit în timp record.

— Nimic. Eşti gata?

— Cred că da.

I-am aruncat încă o privire pe furiş când a ieşit din cameră.

Buclele întunecate îi tot cădeau pe frunte, atingându-i sprâncenele la fel de întunecate. Liniile chipului îi erau aproape perfecte, bărbia avea un contur solid şi nu mai văzusem buze atât de expresive. Dar pe mine

mă încântau ochii aceia de culoarea norilor de furtună. Nimeni nu mai avea asemenea ochi.

în scurtele clipe când mă imobilizase pe câmp, hotărâsem că şi restul trupului îi e tot atât de încântător. Păcat că era pur! Nu aveam voie să mă ating de ei, ca orice semipur. Aparent, cu veacuri în urmă, zeii interziseseră genul de interacţiune distractivă între puri şi îndoiţi. Avea de-a face cu puritatea sângelui lor, care nu trebuia pângărit – cu teama că odrasla unei asemenea împreunări ar fi fost... M-am încruntat la spatele lui Aiden.

Ce ar fi fost – un ciclop?

Nu ştiam ce s-ar fi întâmplat, dar ştiam că e considerat ceva foarte, foarte rău. Ar fi fost o ofensă la adresa zeilor, adică nimic bun. Aşa că, începând cu vârsta la care puteam înţelege cum se făceau copiii, noi, semipurii, eram învăţaţi să-i privim pe puri cu respect şi admiraţie, nimic mai mult. Purii erau învăţaţi să nu se amestece niciodată cu semipurii, ca să nu-şi murdărească zestrea, dar uneori se mai întâmpla să apară cupluri. Povestea se termina rău şi, de regulă, semipurii primeau pedepse mai grele.

Nu era corect, dar aşa funcţionase lumea asta dintotdeauna. Purii erau în vârful lanţului trofic. Ei făceau regulile, controlau Consiliul, conduceau până şi Legământul.

Aiden mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Câţi daimoni ai omorât?

— Numai doi.

M-am grăbit ca să pot ţine pasul cu picioarele lui lungi.

— Numai doi? a făcut el uluit. îţi dai seama ce grozăvie e ca o semipură care nu e pe deplin antrenată să omoare nu doar unul, ci doi daimoni?

— Aşa o fi.

Am tăcut, simţind că furia mea ameninţa să dea în clocot. Când daimonul mă văzuse în pragul uşii dormitorului mamei, se năpustise la mine… şi intrase drept în săpăliga pe care o aveam în mână. *Idiotul!* Din păcate, celălalt daimon nu fusese la fel de prost.

— L-aş fi omorât şi pe celălalt din Miami… doar că… nu ştiu. Aveam mintea vraişte. Ştiu că ar fi trebuit să-l atac, dar am intrat în panică.

Aiden s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Alex, faptul că ai învins un daimon fără sa fii

pregătită e remarcabil. Ai dat dovadă de curaj, dar şi de nesăbuinţă.

— Na, mersi!

— Nu eşti antrenată. Daimonul ar fi putut să te omoare foarte uşor. Cât despre cel pe care l-ai ucis în fabrică? încă o faptă neînfricată, dar nesăbuită.

M-am încruntat.

— Parcă ziceai că e incredibil şi remarcabil.

— Aşa e, dar ai fi putut să mori.

A pornit mai departe, iar eu m-am chinuit să ţin pasul cu el.

— De ce ţi-ar fi păsat dacă aş fi murit? Lui Marcus de ce-i pasă? Nici nu-l

cunosc şi, dacă nu mă lasă să reiau antrenamentul, sunt ca şi moartă.

— Ar fi păcat.

M-a privit cu bunăvoinţă.

— Ai tot potenţialul din lume.

Mi-am mijit ochii la spatele lui. Impulsul subit de a-l îmbrânci era aproape prea puternic ca să mă pot împotrivi. După aceea, n-am mai vorbit. Afară, adierea vântului mi-a răscolit părul şi am inspirat cu nesaţ izul sărat al mării, pe când soarele îmi încălzea pielea rece.

Aiden m-a condus înapoi la sediul şcolii şi apoi în sus, pe treptele ridicol de

numeroase care duceau la biroul decanului. Impunătoarele uşi duble s-au ivit în faţă şi am înghiţit în sec.

Petrecusem mult timp în biroul ăsta pe când decanul Nasso se afla la conducerea Legământului.

Gărzile au deschis uşile pentru noi şi mi-am amintit ultima dată când primisem un discurs moralizator aici. Aveam paisprezece ani şi, din plictiseală, îl convinsesem pe unul dintre puri să inunde aripa laboratoarelor ştiinţifice cu ajutorul elementului apei. Evident, purul mă pârâse.

Nasso nu prea fusese

încântat.

Dintr-o privire, am văzut că biroul rămăsese exact aşa cum mi-l aminteam: impecabil şi bine organizat. Câteva scaune îmbrăcate în piele erau înşirate înaintea unui birou masiv din stejar roşu. Peşti de nenumărate culori vii ţâşneau încoace şi-ncolo în acvariul care se întindea de-a lungul peretelui din spatele biroului.

Am dat cu ochii de unchiul meu şi am ezitat. Nu-l mai văzusem de atâta amar de vreme – de ani de zile, de fapt! Uitasem cât de mult îi seamănă mamei. Aveau aceiaşi ochi – de culoarea

smaraldelor, care se schimbau după starea sufletească. Numai mama şi unchiul meu aveau ochii aceia.

Numai că, ultima dată când îi văzusem pe ai mamei, nu mai avuseseră aceeaşi lumină vie. Sentimentul acela scârbos mi s-a înfoiat în inimă, apăsându-mi pieptul. înăbuşindu-l, am păşit înainte.

— Alexandria.

Vocea adâncă şi cultivată a lui Marcus m-a readus cu mintea în cameră.

— Să ne revedem după atâţia ani? Nu am cuvinte.

Unchiul – titlu pe care i-l acordam cu multă largheţe – nu-mi vorbise câtuşi de puţin ca un membru de familie. Tonul lui era rece şi rigid, ca de plastic, l-am întâlnit privirea şi pe loc mi-am dat seama că sunt pierdută. în ochii lui nu am văzut nimic care să mă lege de el – nici urmă de bucurie sau de uşurare la vederea singurei lui nepoate, vie şi întreagă. Mai curând, părea uşor plictisit.

Cineva şi-a dres glasul, îndreptându-mi atenţia spre un colţ al încăperii. Nu eram singuri. Domnul Steroizi stătea într-un ungher alături de o pură. Era înaltă şi

subţire, cu un păr ca pana corbului care i se revărsa în valuri. Am dedus că e instructoare.

Numai purii cărora le lipsea orice ambiţie faţă de jocurile politice ale lumii lor predau la Legământ sau deveneau santinele – mai era şi Aiden, care o făcea din motive superpersonale: cum ar fi faptul că, în copilărie, daimonii îi omorâseră părinţii sub ochii lui. Asta păţise. De aceea se spunea că Aiden se hotărâse să se facă santinelă. Probabil că-şi dorea un soi de răzbunare.

în privinţa asta ne asemănam.

— la locî

Marcus a arătat un scaun.

— Avem multe de discutat.

Mi-am luat ochii de la puri şi m-am apropiat. Prezenţa lor mi-a dat speranţe. Pentru ce să fi venit dacă nu ca să discute despre lipsurile mele în privinţa antrenamentelor şi să dezbată metode prin care aş fi putut să le depăşesc?

Marcus s-a dus în spatele biroului şi s-a aşezat. De acolo, şi-a împreunat mâinile şi m-a privit cu atenţie. Stingherită, m-am îndreptat uşor de spate şi picioarele au ajuns să-mi atârne deasupra podelii.

— Chiar nu ştiu de

unde să încep cu… dezastrul ăsta provocat de Rachelle.

N-am răspuns, pentru că nu eram convinsă că auzisem bine ce spusese.

— în primul rând, a fost cât pe ce să-l distrugă pe Lucian. De două ori.

Vorbea de parcă şi eu aş fi avut vreo vină.

— Ca şi când nu i-ar fi ajuns scandalul pe care l-a stârnit când l-a cunoscut pe tatăl tău. Dar să golească contul bancar al lui Lucian şi să fugă cu tine? Ei bine, cred că până şi tu poţi să înţelegi nenumăratele consecinţe ale unei decizii atât de nesăbuite.

Mda, Lucian. Soţul perfect,

de sânge pur, al mamei – tatăl meu vitreg. îmi imaginam reacţia lui. Probabil că aruncase chestii, deplângându-şi proasta judecată a adevăratelor caractere ale oamenilor. Nu ştiam nici dacă mama îl iubise vreodată, nici dacă îl iubise pe tatăl meu muritor, cu care-l înşelase, dar ştiam sigur că Lucian e un înţepat şi jumătate.

Marcus a înşirat mai departe diversele moduri în care îl rănise mama. Eu nu prea l-am mai ascultat. Din câte îmi aminteam, Lucian încerca să obţină un loc în Consiliul purilor. Asemănător vechii curţi

olimpiene, Consiliul era format din douăsprezece persoane cu rol de conducere, dintre care două erau miniştri.

Miniştrii erau cei mai puternici. Conduceau atât vieţile purilor, cât şi pe ale semipurilor, întocmai cum Hera şi Zeus conduseseră Olimpia. Nu-i nevoie să precizez că miniştrii aveau nişte orgolii mari cât casa.

Fiecare Legământ avea câte un Consiliu: în Carolina de Nord, în Tennessee, în New York şi la universitatea purilor din Dakota de Sud. Cei opt miniştri controlau Consiliul.

— Mă asculţi,

Alexandria? a întrebat Marcus, încruntându-se la mine.

Mi-am smucit capul în sus.

— Da... îmi explici cât de rău a dus-o Lucian, îmi pare rău pentru el! Sincer. Dar sunt convinsă că nu se compară cu chinul pe care-l simţi când viaţa ţi-e smulsă din trup.

O expresie ciudată i-a apărut încet pe chip.

— Te referi la soarta mamei tale?

— Adică a surorii tale?

Mi-am mijit ochii, întâlnindu-i privirea.

Marcus s-a holbat la mine cu o privire pustiită.

— Rachelle şi-a pecetluit soarta cu mâna ei când a părăsit refugiul societăţii noastre. E cu adevărat tragic ce i s-a întâmplat, dar mi-e cu neputinţă să mă întristez prea tare. Când te-a luat de la Legământ, a dovedit că nu punea preţ nici pe reputaţia lui Lucian, nici pe siguranţa ta. A fost egoistă, iresponsabilă…

— A fost totul pentru mine!

Am sărit în picioare.

— Numai la mine s-a gândit! m-am răstit eu. Ceea ce i s-a întâmplat e *oribil* – „tragic” e pentru oamenii care mor în accidente de

maşină!

Expresia nu i s-a schimbat.

— Numai la tine s-a gândit? Mi se pare ciudat. A părăsit refugiul Legământului şi v-a pus pe amândouă în pericol.

Mi-am muşcat interiorul obrazului.

— Exact.

Privirea i-a devenit glacială.

— Ia loc, Alexandria!

Furioasă, m-am silit să mă aşez şi să-mi ţin gura.

— Ţi-a spus de ce trebuia să părăsească Legământul? Ţi-a dat vreun motiv pentru fapta ei atât de nechibzuită?

Am privit spre puri. Aiden

păşise înapoi şi acum stătea între ceilalţi doi. Toţi trei urmăreau telenovela asta cu feţe de jucători de pocher. Mare sprijin aveam în ei!

— Alexandria, ţi-am pus o întrebare.

Am strâns braţele scaunului şi lemnul lui tare mi s-a imprimat în palme.

— Te-am auzit. Nu. Nu mi-a spus.

Marcus m-a privit câteva clipe în tăcere, cu un muşchi zvâcnindu-i în maxilar.

— Păcat!

Pentru că nu prea ştiam ce să-i răspund, l-am privit deschizând dosarul de pe birou şi răsfirând foile liniate înaintea sa. M-am aplecat în

faţă, încercând să văd ce sunt.

Dregându-şi glasul, a luat una dintre foi.

— în această situaţie, nu pot să te trag la răspundere pentru faptele lui Rachelle. Ştiu şi zeii că ea suferă deja consecinţele.

— Cred că Alexandria ştie prea bine cât de mult a suferit mama sa, l-a întrerupt pura. Nu e nevoie să insistăm.

Privirea lui Marcus s-a făcut ca de gheaţă.

— Nu. Ai dreptate, Laadan.

Şi-a îndreptat atenţia înapoi la foaia de hârtie pe care o ţinea între degetele

sale elegante.

— Când am fost informat că în sfârşit ai fost găsită, am cerut să mi se aducă rapoartele tale.

Am tresărit şi m-am rezemat de spătar. Nu mă aştepta nimic bun.

— Toţi instructorii au avut doar laude cu privire la antrenamentele tale.

Un zâmbet mic mi-a apărut pe buze.

— Eram destul de bună.

— Cu toate acestea, a continuat el, ridicând ochii şi întâlnindu-mi o clipă privirea, în ceea ce priveşte istoricul purtării tale, mărturisesc că sunt... uluit.

Zâmbetul mi-a ofilit şi a murit.

— Mai multe sesizări relatând lipsa ta de respect faţă de profesori şi de ceilalţi elevi, a adăugat el. într-o notă aparte, scrisă chiar cu mâna sa, instructorul Banks constată că dovedeai o lipsă de respect deosebit de gravă faţă de superiori şi că problema aceasta a continuat multă vreme.

— Instructorului Banks îi lipsea simţul umorului.

Marcus a ridicat dintr-o sprânceană.

— Să înţeleg că nici instructorul Richards şi nici

instructorul Octavian nu aveau simţul umorului? a spus el ironic. Au scris, de asemenea, că uneori te arătai indisciplinată şi imposibil de stăpânit.

Protestele mi s-au stins pe buze. Nu aveam ce să-i spun.

— Se pare că lipsa ta de respect nu a fost singura problemă.

A luat altă foaie şi a ridicat din sprâncene.

— Ai fost disciplinată in repetate rânduri pentru părăsirea Legământului pe furiş, pentru implicarea în altercaţii, pentru deranjarea orelor, pentru încălcarea a numeroase reguli şi, apoi, abaterea mea preferată.

A ridicat ochii, zâmbind crispat.

— în repetate rânduri, ţi-ai pătat reputaţia prin nerespectarea orei de stingere şi fraternizarea în căminul băieţilor.

M-am foit jenată.

— Toate astea, înaintea vârstei de paisprezece ani.

I s-au subţiat buzele.

— Bănuiesc că eşti mândră de tine.

Mi-am holbat ochii, zgâindu-mă la birou.

— N-aş spune chiar mândră.

— Are importanţă?

Am ridicat privirea.

— Nu... cred?

Zâmbetul crispat i-a reapărut.

— Având în vedere purtarea ta din trecut, mă tem că mi-e imposibil să-ţi permit să reiei antrenamentele…

— **Poftim?**

Mi s-a subţiat vocea.

— Atunci, ce caut aici?

Marcus a introdus foile înapoi în dosar şi l-a închis.

— Comunităţile noastre au mereu nevoie de servitori. Am discutat cu Lucian azi-dimineaţă, îţi oferă un loc în casa lui. Ar trebui s-o consideri o onoare.

— Nu!

Am sărit iar în picioare, M-au cuprins panica şi furia.

— Nici nu mă gândesc să vă las să mă drogaţi! N-o să fiu slugă la casa lui, şi nici la casa vreunui alt pur!

— Atunci, ce vei face?

Marcus şi-a împreunat mâinile din nou şi m-a privit cu foarte mult calm.

— îţi vei continua viaţa pe străzi? Nu voi permite una ca asta. Hotărârea a fost luată deja. Nu te vei întoarce la Legământ!

CAPITOLUL 3

SOCUL ACELOR CUVINTE M-A AMUŢIT. Toate visurile mele de răzbunare s-au risipit în neant. M-am holbat la unchiul urându-l aproape la fel de mult pe cât uram daimonii.

Domnul Steroizi şi-a dres glasul.

— îmi permiteţi să spun un cuvânt?

Eu şi Marcus ne-am întors spre el. M-am mirat şi de faptul că ştia să vorbească, dar Marcus ia făcut semn să

spună ce avea de spus.

— A ucis doi daimoni.

— îmi dau seama, Leon.

Omul care se pregătea să-mi năruie întreaga viaţă nu părea deosebit de interesat.

— Când am găsit-o în Georgia, le ţinea piept altor doi, a continuat Leon. Are un potenţial astronomic, numai să fie fructificat.

Uluită că purul ăsta vorbea in favoarea mea, m-am aşezat incet la loc. Marcus nu părea nici acum impresionat şi ochii lui verzi şi luminoşi erau duri ca gheaţa.

— înţeleg, dar comportamentul de

dinaintea incidentului legat de mama ei nu poate fi uitat. Asta e şcoală, nu creşă. Nu am nici timpul, nici energia necesară ca s-o păzesc. Nu-i pot permite să-şi facă de cap pe coridoarele noastre, influenţându-i pe ceilalţi elevi.

Mi-am dat ochii peste cap. Vorbea de parcă aş fi fost o criminală lipsită de scrupule care se pregătea să năruie întregul Legământ.

— Atunci desemnaţi pe cineva care s-o supravegheze, a spus Leon. Unii instructori rămân aici pe timpul verii, ar putea să stea cu ochii pe ea.

— Nu-mi trebuie

dădacă. Doar n-o să dau foc clădirilor.

Nimeni nu m-a luat în seamă. Marcus a oftat.

— Chiar dacă i-am desemna pe cineva, a rămas în urmă cu antrenamentul. Nu are cum să ajungă la nivelul generaţiei sale. La toamnă va avea multe lipsuri.

De data asta, a vorbit Aiden.

— Am avea toată vara la dispoziţie ca s-o antrenăm. Poate că va fi suficient de pregătită ca să poată participa la ore.

— Cine are timp pentru o asemenea îndeletnicire? a întrebat

Marcus, incruntându- se. Aiden, eşti santinelă, nu instructor. La fel şi Leon. Şi, in curând, Laadan se va întoarce la New York. Ceilalţi instructori au şi ei vieţile lor – la care nu pot să le cer să renunţe de dragul unei semipure.

Chipul lui Aiden era indescifrabil şi habar nu aveam ce i-a provocat următoarele cuvinte.

— Pot s-o antrenez eu. Nu mi-ar afecta îndeplinirea responsabilităţilor.

— Eşti una dintre cele mai bune santinele, a spus Marcus, clătinând din cap. Ar fi o risipă de talent...

Au tot dezbătut ce trebuia făcut cu mine. Am încercat să intervin la un moment dat, dar, văzând privirile ameninţătoare pe care mi le-au aruncat amândoi, am închis gura. Marcus a susţinut în continuare că sunt o cauză pierdută, pe când Aiden şi Leon argumentau că pot fi redresată. Mă durea faptul că unchiul meu era atât de dornic să mă lase pe mâna lui Lucian, înrobirea n-ar fi fost un viitor plăcut. Toată lumea ştia. Auzisem zvonuri groaznice despre cum îi tratau purii pe semipuri – mai ales pe semipure.

Laadan a făcut un pas în

faţă după ce Aiden şi Marcus au ajuns în impas cu privire la chestiunea abordării corecte. Şi-a dat părul lung peste umăr cu o mişcare lentă.

— Ce spuneţi să facem o înţelegere, domnule decan Andros? Dacă Aiden spune că poate s-o antreneze şi, totodată, să-şi îndeplinească obligaţiile, atunci nu aveţi nimic de pierdut. Dacă la finalul verii nu e pregătită, va pleca.

M-am întors spre Marcus, plină de speranţă.

M-a fixat cu privirea şi parcă am stat aşa o veşnicie.

-Fie!

S-a rezemat de spătar.

— Dar ţie îţi revine răspunderea, Aiden. înţelegi? Tot – absolut tot – ce face ea se va abate asupra ta. Şi sigur va face ceva, te rog să mă crezi! E leită maică-sii.

Aruncându-mi o privire, Aiden a părut deodată mai circumspect.

— Da. înţeleg.

Un zâmbet larg mi s-a întins pe chip şi expresia lui a devenit şi mai îngrijorată, dar, când m-am întors spre Marcus, zâmbetul mi-a pierit sub privirea lui glacială.

— Eu nu voi fi la fel de tolerant ca fostul tău decan, Alexandria. Nu mă face să-mi regret decizia!

Am încuviinţat din cap, neavând curaj să vorbesc. Altfel, aş fi avut şanse să stric totul. Atunci Marcus mi-a făcut semn să plec. M-am ridicat şi am ieşit din birou. Laadan şi Leon au rămas în birou, dar Aiden a venit după mine.

M-am întors spre el.

— îţi mulţumesc!

M-a privit îndelung.

— Nu-mi mulţumi încă.

Mi-am înăbuşit căscatul şi am ridicat din umeri.

— Ei, tocmai am făcut-o. Chiar cred că Marcus m-ar fi trimis la Lucian dacă n-aţi fi fost voi trei.

— Aşa ar fi făcut. Tatăl tău vitreg ţi-e tutore legal.

M-am cutremurat.

— Ce gând liniştitor!

Mi-a observat reacţia.

— Cumva mama ta şi cu tine aţi plecat din cauza lui Lucian?

— Nu, dar Lucian... nu prea ţinea la mine. Sunt copilul din flori al mamei, ştii? El e doar Lucian. Dar ce mai face ticălosul ăla?

Aiden a ridicat din sprâncene.

— Ticălosul ăla e ministru în Consiliu.

Mi-a picat faţa.

— Ce? Glumeşti!

— De ce să glumesc

cu aşa ceva? Mai bine te- ai abţine să-l faci ticălos în public. Mă îndoiesc că ţi-ar ajuta.

Vestea că Lucian era acum ministru mi-a întors stomacul pe dos, mai ales din moment ce avea un „loc” pentru mine în casa lui. Am scuturat din cap şi am alungat posibilitatea din gând. Aveam alte preocupări imediate, iar în privinţa lui nu puteam face nimic.

— Ai face bine să te odihneşti. Mâine începem antrenamentul... dacă te simţi în stare.

— Mă simt.

Aiden mi-a privit expresia rănită şi şi-a coborât

privirea, ca şi când ar fi văzut nenumăratele tăieturi şi vânătăi pe care le adunasem de când fugisem din Miami.

— Eşti sigură?

Am încuviinţat din cap, luând la ochi cârlionţul pe care şi-l tot dădea la o parte de pe frunte.

— Cu ce începem? încă nu m-am apucat de tactici ofensive şi nici de *silat*[1].

A clătinat din cap.

— îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu vei începe cu antrenamente de *silatl*

Chiar *era* o dezamăgire. îmi plăceau pumnalele şi

toate armele cu care puteai să înjunghii şi chiar voiam să învăţ să le folosesc eficient. Am pornit spre cămin, dar vocea lui Aiden m-a oprit.

— Alex. Nu… nu mă dezamăgi! Tot ce faci se va răsfrânge asupra mea. Pricepi?

— Da. Nu te teme. Nu sunt chiar aşa cum mă descrie Marcus.

Nu părea convins.

— Să fraternizezi în căminul băieţilor?

M-am roşit la faţă.

— Nu faceam decât să vizitez *prieteni,* i-am explicat. Doar nu m-am combinat cu niciunul. Aveam numai paisprezece ani. Nu

sunt o stricată.

— Ei, e bine de ştiut.

A plecat.

Oftând, am pornit înapoi spre camera mea. Eram obosită, dar faptul că primisem încă o şansă mă entuziasma peste măsură. După ce m- am zgâit la pat absurd de mult timp, am ieşit din cameră şi am început să mă plimb pe coridoarele pustii ale căminului fetelor. Purii şi semipurii locuiau împreună doar la Legământ, în rest, eram separaţi.

Am încercat să-mi amintesc cum fusese viaţa mea aici. Programele de antrenament riguros, lecţiile

ridicole unde învăţam chestii care mă plictiseau până la exasperare şi toate jocurile sociale la care se dedau purii şi semipurii. Nimic nu se compară cu o gaşcă de adolescenţi răutăcioşi în stare să îţi tragă un şut în fund de să ajungi în celălalt capăt al ţării sau să-ţi dea foc cu un simplu gând. Chiar şi această simplă problemă hotăra cu cine căutai ceartă şi cu cine te împrieteneai. Şi, în definitiv, oricând ar fi fost bine să ai la dispoziţie un incendiator.

Fiecare îşi avea propriul rol. Eu fusesem o tipă faină după standardele semipurilor, dar n-aveant

idee unde urma să mă poziţionez la toamnă.

După ce am cutreierat camerele comune pustii, am părăsit căminul fetelor şi am luat-o spre una dintre clădirile mai mici din preajma mlaştinilor. Construcţia dreptunghiulară, cu un singur nivel, cuprindea sala de mese şi camere de recreere şi înconjura un careu colorat.

Am încetinit pasul când m-am apropiat de una dintre camerele mai mari. Râsetele şi bufniturile care răsunau dinăuntru dovedeau că unii adolescenţi rămăseseră să-şi petreacă vacanţa de vară aici. Ceva mi-a fluturat în

piept. Oare aveau să mă accepte din nou? Oare mă cunoşteau măcar? Drace, oare le-ar fi păsat?

Inspirând adânc, am împins uşile. Nimeni nu a părut să mă observe. Toţi aclamau o pură care făcea să plutească în aer câteva obiecte de mobilier. Tânăra era novice în manipularea aerului, fapt ce explica zgomotele. Şi mama folosise aerul. în fond, era cel mai răspândit element. Purii puteau să stăpânească unul singur sau cel mult două, dacă erau deosebit de puternici.

Am privit fata. Cu buclele sale roşu-aprins şi ochii

albaştri uriaşi, părea ca de doisprezece ani, mai ales când stătea lângă semipurii înalţi de-o prăjină, îmbrăcată cu rochia ei drăgălaşă fără mâneci. Eu n-aveam niciun drept să vorbesc. Aveam puţin sub un metru şaptezeci, o înălţime de pitic în comparaţie cu majoritatea semipurilor. îmi spuneam că tatăl meu muritor era de vină. între timp, cu buzele strânse, pura a trântit de pământ încă un scaun, stârnind chicotele spectatorilor – cu excepţia unuia. Caleb Nicolo. înalt, blond şi afişând mereu acelaşi zâmbet fermecător, Caleb fusese partenerul meu

în aventuri disfuncţionale pe vremea când Iocuisem Ia Legământ. N-ar fi trebuit să mă mire că stătea aici pe timpul verii. Mama lui muritoare nu voia să aibă nimic de-a face cu odrasla ei „ciudată” şi tatăl pur dăduse bir cu fugiţii.

Caleb s-a holbat la mine uluit.

— Sfinte...

în clipa aceea s-au întors toţi, până şi pura. Pierzându-şi puterea de concentrare, toate obiectele s-au prăbuşit la podea. Câţiva îndoiţi s- au împrăştiat din calea canapelei, în urma căreia a căzut apoi şi masa de biliard.

Am fluturat din degete.

— Nu ne-am mai văzut de-un car de ani, aşa-**i?**

Caleb şi-a venit în fire şi, în două secunde, a traversat încăperea şi m-a cuprins într-o îmbrăţişare ca de urs. Apoi m-a luat pe sus şi m- a învârtit de câteva ori.

— Pe unde naiba ai umblat?

M-a aşezat iar jos.

— Trei ani, Alex? Ce naiba? Ai idee ce spuneau jumătate din elevi că aţi păţit tu şi maică-ta? Credeam să aţi murit! îmi vine să te pocnesc, nu alta!

Abia imi stăpâneam zâmbetul.

— Şi mie mi-a fost

dor de tine.

S-a tot holbat la mine, de parcă aş fi fost un soi de miraj.

— Chiar nu-mi vine să cred că eşti aici. Ai să- mi spui o poveste nebună, că altfel...

Am râs.

— Ce fel de poveste?

— Să fi avut un copil, să fi omorât pe cineva sau să te fi culcat cu un pur. Astea sunt cele trei opţiuni. Altceva nu accept.

— Trebuie să te dezamăgesc cumplit, pentru că n-am făcut nimic palpitant.

Caleb mi-a cuprins umerii cu braţul şi m-a îndrumat

spre una dintre canapele.

— Atunci, să-mi spui ce naiba ai făcut atâta timp şi cum ai reuşit să te întorci! Şi de ce n-ai sunat pe nimeni? Pe lumea asta nu există loc fără telefonie mobilă.

— Eu pariez pe varianta că a omorât pe cineva.

Mi-am dat capul pe spate şi l-am văzut pe Jackson Mănos în gaşca de semipuri necunoscuţi. Arăta exact aşa cum mi-l aminteam. Păr negru dat în părţi, un trup după care să saliveze fetele şi ochi pe măsură, întunecaţi şi atrăgători. I-am adresat cel mai luminos zâmbet de

care eram în stare.

— Ce să zic, fraiere! N-am omorât pe nimeni.

Jackson a clătinat din cap şi a venit la noi.

— îţi aminteşti cum l-ai aruncat în cap pe Nick în timpul antrenamentelor de doborâre? A fost cât pe ce să-l omori. Noroc că ne vindecăm aşa repede, altfel ar fi lipsit luni în şir de la antrenament!

Amintirea ne-a făcut pe toţi să râdem. După incidentul acela, bietul Nick a stat la infirmerie o săptămână. Voia noastră bună şi curiozitatea generală i-a atras la canapea şi pe ceilalţi semipuri. Ştiind

că în cele din urmă trebuia să Ie răspund la unele întrebări legate de absenţa mea, am născocit o poveste destul de anostă cum că eu şi mama voiserăm să trăim printre muritori. Caleb m-a privit cu neîncredere, dar nu a insistat.

— Apropo, ce naiba porţi? Parcă ar fi uniforma de antrenament a băieţilor.

Caleb m-a tras de mânecă.

— N-am altceva.

Am oftat cu un aer tragic, demn de compătimire.

— Nu cred c-o să apuc să ies la cumpărături în viitorul apropiat şi nici bani nu am.

Caleb a zâmbit larg.

— Ştiu unde se ţin toate hainele de antrenament. Mâine aş putea să-ţi aduc şi nişte chestii în plus de Ia oraş.

— Nu-i nevoie. Şi, oricum, parcă n-aş vrea să faci cumpărături pentru mine. Aş ajunge să arăt ca o stripteuză.

Caleb a râs, încreţindu-şi pielea din jurul ochilor albaştri.

— Nu-ţi face griji! Tata mi-a trimis o adevărată avere acum câteva săptămâni. Probabil că-I chinuie remuşcările pentru că a fost un părinte de doi bani. Şi o să o rog pe una dintre fete să vină cu mine

sau ceva de genul ăsta.

Tânăra pură – o chema Thea – a venit şi ea în cele din urmă. Părea de treabă şi sincer interesată de situaţia mea, dar a pus singura întrebare de care mă temeam:

— Şi mama ta s-a... impăcat cu Lucian? a întrebat ea cu o voce mică, de copil.

M-am silit să nu trădez nicio reacţie.

-Nu.

A părut surprinsă. La fel şi semipurii.

— Dar... nu pot să divorţeze, a spus Caleb. O să facă precum cuplurile alea care trăiesc în case

separate, cu coduri poştale diferite?

Purii nu divorţau niciodată. Credeau că partenerii le sunt sortiţi de zei. Mie mereu mi se păruse o prostie, dar povestea asta cu interdicţia divorţurilor explica de ce atât de mulţi aveau aventuri amoroase.

— Ăăă... nu, am răspuns. Mama... n-a supravieţuit *afară.*

Lui Caleb i-a căzut falca.

— Ah! Frate, îmi pare rău!

M-am forţat să ridic din umeri.

— Asta e.

— Ce-a păţit? a întrebat Jackson cu aceeaşi

lipsă de tact dintotdeauna.

Inspirând adânc, m-am decis să le spun adevărul:

— A prins-o un daimon.

A urmat încă un rând de întrebări, la care am răspuns cu sinceritate. Pe feţele lor vedeam doar şoc şi uluire când am ajuns să le spun că omorâsem doi daimoni. L-am impresionat până şi pe Jackson. Niciunul nu întâlnise vreodată daimoni.

N-am intrat în detalii când a venit vorba de întâlnirea cu Marcus, dar le-am spus că pentru mine vara n-avea să fie o distracţie nesfârşită. Când le-am spus că mă voi antrena cu Aiden, a erupt un

icnet colectiv.

— Ce-i?

M-am uitat la fiecare. Caleb şi-a luat picioarele din poala mea şi s-a ridicat.

— Aiden e unul dintre cei mai duri...

— Mai aspri, a adăugat Jackson cu un aer grav.

— Mai răi, a intervenit o semipură cu părul brunet tuns extrem de scurt.

Cred că o chema Elena.

M-a cuprins un fior de nelinişte. În ce mă băgasem? Şi încă nu terminaseră cu descrierea.

— Mai puternici, a adăugat încă un puşti.

Elena a privit în jur, arcuîndu-şi buzele.

— Mai chipeşi.

O rafală de oftaturi a izbucnit între fete, dar Caleb s-a încruntat,

— Alta-i ideea. Frate, e o fiară! Nici măcar nu e instructor. E santinelă get-beget.

— Ultimele generaţii absolvente au fost repartizate în zona lui.

Jackson a clătinat din cap.

— Nici măcar nu e ghid, dar a cernut mai bîne de jumătate din ei şi i-a trimis înapoi ca să se facă gărzi.

— Ah!

Am ridicat din umeri. Nu

suna foarte rău. Eram pe cale să le-o spun, dar m-a întrerupt o voce nouă:

— Ia uite cine s-a întors! E chiar singura noastră elevă exmatriculată, a îngânat Le a Samos.

Am închis ochii şi am început să număr până la zece. N-am reuşit să ajung decât la cinci.

— Te-ai rătăcit, Lea? am întrebat-o. Nu aici se dau testele de sarcină gratuite.

— Măi să fie!

Caleb s-a mutat în spatele canapelei, dându-se din drum. Nu aveam ce să-i reproşez. Relaţia dintre mine şi Lea era legendară.

Majoritatea reclamaţiilor din care îmi citise Marcus aveau legătură şi cu ea.

A râs în stilul ei aspru şi răguşit, pe care-l ştiam prea bine. Atunci am ridicat privirea. Nu se schimbase câtuşi de puţîn.

Bine, Nu-i adevărat.

De fapt, în ultimii trei ani, Lea se făcuse şi mai frumoasă. Cu părul lung de culoarea aramei, cu ochi ca de ametist şi cu pielea imposibil de bronzată, arăta ca un soi de fotomodel spectaculos. N-am putut să nu mă gândesc la propriii mei ochi căprui şi anosti.

Pe când reputaţia mea sclipitoare îmi purtase

numele în şoaptă pe multe buze în vremea când locuisem aici, Lea cutreierase practic tot Legământul... Ba nu! îl cucerise.

Traversând camera de recreere cu paşi ţanţoşi, m-a inspectat din cap până-n picioare, luându- mi la ochi tricoul prea mare şi pantalonii de alergare mototoliţi. A ridicat dintr-o sprânceană impecabilă.

— Ce bine arăţi!

Ea, fireşte, purta cea mai strâmtă şi mai scurtă fustă întâlnită vreodată de om.

— Aia nu-i aceeaşi fustă pe care o purtai în clasa a treia? Ţi-a rămas cam

mică. Poate ar fi bine să-ţi iei ceva cu un număr sau chiar trei mai mare.

Lea a rânjit şi şi-a dat părul voluminos peste umăr. S-a aşezat pe unul dintre fotoliile încăpătoare şi fluorescente dîn faţa noastră.

— Ce-ai păţit la faţă?

— Dar tu? i-am întors-o eu. Arăţi ca un Umpa Lumpa[2]. Las-o mai uşor cu autobronzantul, Lea!

S-au auzit câteva chicoteli dinspre publicul nostru improvizat, dar Lea le-a ignorat. Era atentă la mine – duşmana ei de-o viaţă. O ţineam tot aşa încă de la vârsta de şapte ani. Inamice

din lada cu nisip, să zicem.

— Ştii ce am auzit azi-dimineaţă?

Am oftat.

-Ce?

Jackson s-a dus la ea agale, sorbindu-i din priviri picioarele lungi. S-a mutat în spatele ei şi a tras-o de o şuviţă de păr.

— Lea, las-o mai uşor! Abia s-a întors.

Am ridicat din sprâncene, văzând că Lea îi face semn să se aplece cu o mişcare a degetului mic. Jackson şi-a apropiat gura de a ei. M-am întors încet spre Caleb. Plictisit de demonstraţie, acesta a ridicat din umeri. Instructorii nu-i puteau

împiedica pe elevi să se combine. Să fim serioşi! Printre atâţia adolescenţi adunaţi laolaltă, era inevitabil, dar Legământul nu privea fenomenul cu ochi buni. De obicei, elevii n-o arătau direct.

După ce şi-au terminat jocul de limbi, Lea m-a fixat din nou cu privirea.

— Am auzit că decanul Andros nu vrea să te primească înapoi. Propriul tău unchi voia să te arunce în robie. Cât de trist! a făcut ea.

I-am arătat degetul mijlociu.

— Trei puri au trebuit să-i convingă unchiul că

merită păstrată.

Caleb a pufnit.

— Alex e printre cei mai buni. Mă îndoiesc că a fost nevoie de multă putere de convingere.

Lea a deschis gura, dar i-am tăiat vorba:

— *Am fost* printre cei mai buni. Şi chiar a fost nevoie. Se pare că am o reputaţie proastă, şi Andros consideră că am pierdut prea mult timp.

— Poftim?

Caleb s-a holbat la mine. Am ridicat din umeri.

— Până la sfârşitul verii, trebuie să-i demonstrez lui Marcus că i-am ajuns din urmă pe

ceilalţi elevi. Nu-i mare scofală, nu-i aşa, Lea?

M-am întors spre ea, rânjind.

— Cred că-ţi aminteşti ultimul nostru exerciţiu de luptă. S-a întâmplat acum mult timp, dar sunt convinsă că tu îţi aminteşti foarte bine.

Pete rozalii i s-au ivit pe obrajii bronzaţi şi mâna i-a alunecat la nas cu o mişcare aparent inconştientă, stârnindu-mi un rânjet şi mai mare. La o vârstă atât de fragedă, lupta noastră ar fi trebuit să fie un exerciţiu fără contact. Dar, din insultă în insultă, am ajuns să-i rup nasul.

În două locuri.

Pentru asta, mi s-a interzis să particip la ore trei săptămâni.

Buzele pline ale Leei s-au subţiat.

— Ştii ce-am mai aflat, Alex?

Mi-am încrucişat braţele la piept.

-Ce?

— Chiar dacă toată lumea de aici crede explicaţia de doi bani pe care le-oi fi dat-o pentru plecarea mamei tale, eu cunosc adevăratul motiv.

Ochii îi sclipeau răutăcios. Mi-a îngheţat sângele în vene.

— Şi de unde ştii?

Mi-a întâlnit privirea, arcuind colţurile buzelor. Ca prin ceaţă, am observat că Jackson se depărtează de ea.

— Mama ta s-a văzut cu Buna Piperi.

Buna Piperi? Mi-am dat ochii peste cap. Piperi era o bătrână ţicnită despre care se spunea că ar fi fost oracol. Purii credeau că stă la sfat cu zeii. Eu credeam că stă la sfat cu mult rachiu.

— Şi? am întrebat-o.

— Ştiu ce a spus Buna Piperi de a scos-o din minţi pe maică-ta. Doar a înnebunit, nu?

Am sărit în picioare fără să-mi dau seama.

— Lea, ţine-ţi gura!

Şi-a holbat ochii la mine imperturbabilă.

— Vai, Alex, ai face bine să te calmezi! O singură încăierare mică e suficientă ca să ajungi să cureţi toalete tot restul vieţii.

Mi-am strâns pumnii. Fusese şi ea de faţă, ascunsă sub biroul lui Marcus sau ceva de genul ăsta? Cum de ştia atâtea? Dar Lea avea dreptate, ceea ce era nasol. Ca o dovadă de maturitate, trebuia să-i întorc spatele. A fost mai greu decât mi-aş fi închipuit, ca şi cum călcam pe nisip mişcător. Cu fiecare pas, aerul din jur parcă îmi cerea imperios să rămân şi să-i rup nasul încă o dată.

Dar am izbutit să trec pe lângă fotoliul ei iară s-o lovesc.

Devenisem o persoană extrem de diferită – o persoană mai bună.

— Nu vrei să ştii ce i-a spus mamei tale ca să-i ia minţile? Ca s-o convingă să plece? Află că avea legătură cu tine.

M-am oprit. Aşa cum se aştepta şi Lea.

Caleb a apărut lângă mine şi m-a luat de braţ.

— Haide, Alex! N-ai de ce să crezi tâmpeniile astea. îţi dai seama că nu ştie nimic.

Lea s-a răsucit şi şi-a lăsat un braţ subţire peste

spătarul fotoliului.

— Dar chiar ştiu. Vezi tu, mama ta şi Piperi nu erau singure în grădină. Cineva le-a ascultat conversaţia.

M-am desprins de Caleb şi m-am întors.

— Cine le-a auzit?

Lea a ridicat din umeri, contemplându-şi unghiile pictate. în clipa aceea, am priceput că aveam s-o pocnesc.

— Oracolul i-a spus maică-tii că tu aveai s-o omori. Având în vedere că n-ai reuşit să împiedici daimonul s-o sece, probabil că o spusese într-un sens mai abstract. Ce rost are o semipură care nici măcar nu

poate să-şi apere mama? Te mai miri că Marcus n-a vrut să te primească?

A urmat o clipă în care nimeni din cameră n-a făcut nicio mişcare, nici măcar eu. Apoi i-am zâmbit şi, într-o clipă, am înşfacat-o de părul arămiu, smulgând-o din fotoliu.

Nu mai aveam niciun chef să fiu o persoană mai bună.

1 Artă marţială practicată în unele regiuni din Asia de Sud-Est (n. tr.).

2 Muncitori din *Charlie şt fabrica de ciocolată* de Roald Dahl, îmbrăcaţi cu haine ridicol de largi şi excesiv de bronzaţi (n. red.).

CAPITOLUL 4

MODUL ÎN CARE I-A PICAT FAŢA CÂND a căzut pe spate aproape că i-a răscumpărat cuvintele crude. Evident, nu se aşteptase să fac ceva, gândindu-se că pericolul de a fi exmatriculată era prea mare. Lea nu-şi cunoştea puterea propriilor cuvinte,

Mi-am tras braţul în spate, hotărâtă să stric tot ce făcuseră medicii

ca să-i repare nasul mic şi drăgălaş, dar pumnul meu n-a mai apucat să lovească. De fapt, înainte să apuc să fac măcar un pas spre ea, Caleb a sărit la mine. M-a cărat, la propriu, afară din sala de recreere, unde m-a lăsat jos şi mi-a tăiat calea spre Lea. Avea un rânjet sălbatic când am încercat să fug pe lângă el.

— Lasă-mă să trec, Caleb! Jur pe toţi zeii că-i rup faţa!

— N-a trecut nici măcar o zi de când te-ai întors, Alex. Uau!

— Taci!

M-am holbat la el furioasă.

— Alex, încetează!

Dacă sari la bătaie, o să fii dată afară. Şi apoi? Rămâi slugă tot restul vieţii? Oricum, îţi dai seama că minte. Las-o baltă!

Mi-am privit mâna şi am descoperit câteva fire de păr roşu înfăşurate în jurul degetelor. Tare!

Caleb a observat sticlirea feroce din privirea mea şi a părut să înţeleagă că trebuie să părăsesc zona, altfel povestea s-ar fi încheiat prost. M-a apucat de mână şi aproape că m-a târât pe hol.

— E o proastă de rând. îţi dai seama că vorbea aiurea, nu?

— Cine ştie? am mormăit. Dar are dreptate.

Habar n-am de ce a plecat mama. Poate că a vorbit cu Buna Piperi. Nu ştiu.

— Nu-mi vine să cred că oracolul a spus că o s-o omori pe maică-ta.

Neînduplecată, am deschis uşa de la intrare cu o lovitură de pumn.

Caleb s-a ţinut după mine.

— Uită-le pe toate, bine? Trebuie să te concentrezi la antrenament, nu la Lea sau la ce o fi spus oracolul.

— Uşor de zis, greu de făcut.

— Bine. Atunci poţi să întrebi oracolul ce i-a spus maică-tii.

M-am holbat la el.

— Ce-i? Poţi s-o întrebi, dacă te supără aşa tare.

— Nu pot să cred că femeia aia e încă în viaţă.

Mi-am mijit ochii la soarele orbitor.

— Au trecut trei ani de când mama ar fi putut să-i vorbească.

Caleb mi-a răspuns cu aceeaşi privire uluită.

— Ce-i? N-are cum să fie în viaţă. Ar însemna că are... vreo o sută cincizeci de ani.

Purii erau foarte puternici, iar oracolele probabil că erau şi mai şi, dar nimeni nu era nemuritor.

— Alex, e oracolul. O

să trăiască până-şi vine în putere următorul.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu-i decât o bătrână ţicnită. Stă la sfat cu zeii? Nu stă la sfat decât cu copacii şi cu clubul ei de bridge.

Caleb a mormăit exasperat.

— Şi acum mă uimeşte faptul că nu crezi în zei, având în vedere ceea ce eşti – ceea ce suntem.

— Nu. Cred în ei. Doar că-mi par nişte moşieri absenţi. Chiar în clipa asta, probabil că- şi fac de cap la Las Vegas, culcându-se cu fetele de scenă şi trişând la pocher.

Caleb a sărit de lângă mine, aterizând cu picioarele pe pietricelele albe şi nisipii.

— Să nu mă laşi să stau lângă tine când o să te trăsnească unul dintre ei!

Am râs.

— Da, chiar că-şi păzesc afacerile. De aia umblă liberi atâţia daimoni, secând purii şi ucigând muritori de dragul distracţiei.

— Pentru asta, zeii ne au pe noi.

Caleb a zâmbit larg, de parcă ar fi explicat totul cu asta.

— Mă rog.

Ne-am oprit în capătul aleii de piatră. De aici,

trebuia s-o luăm ori spre căminul fetelor, ori spre cel al băieţilor.

Am privit amândoi spre mlaştina inundată. Plante lemnoase şi tufe scunde împânzeau bălţile murdare, împiedicând orice încercare de traversare. Mai departe începea pădurea – un pământ al nimănui, la propriu. în copilărie, crezusem că în codrii întunecaţi trăiau monştri. După ce am mai crescut, am aflat că prin mlaştini se putea ajunge la insula principală, fapt ce-mi oferea o cale de scăpare perfectă când voiam să mă furişez de colo-colo.

— Cotoroanţa aia încă trăieşte acolo? am întrebat în cele din urmă.

Dacă aş fi putut să vorbesc cu Piperi?

Caleb a încuviinţat din cap.

— Aşa cred, dar cine poate să ştie sigur? Vine în campus din când în când.

— Aha!

Mi-am mijit ochii în lumina puternică.

— Ştii ce mă gândeam?

S-a uitat la mine.

— Ce?

— Mama nu mi-a spus niciodată pentru ce am plecat, Caleb. Nici măcar o dată, în trei ani de zile. Cred că… m-aş simţi mai bine

dacă aş afla de ce a plecat. Ştiu că nu s-ar schimba nimic din câte s-au întâmplat, dar măcar aş înţelege de ce naiba a fost atât de important să părăsim locul ăsta.

— Numai oracolul ştie, şi habar n-am când o să se întoarcă. Iar tu nu poţi merge la ea. Trăieşte tocmai în fundul pădurii. Nici măcar eu nu mă aventurez atât de departe în mlaştină. Nici să nu-ţi treacă prin gând!

Buzele mi s-au arcuit la colţuri.

— Cât de bine mă cunoşti şi acum, după atâţia ani!

A zâmbit vesel.

— Am putea s-o ademenim cu o petrecere. Mi se pare că ne-a vizitat la echinocţiul de primăvară.

— Serios?

Poate că oracolul ar fi putut să-mi dea nişte răspunsuri – sau să-mi dezvăluie viitorul.

Caleb a ridicat din umeri.

— Nu-mi amintesc exact, dar, apropo de petreceri, o să fie una în weekendul ăsta, pe insula principală. O ţine Zarak. Ce zici, te bagi?

Mi-am înăbuşit un căscat.

— Zarak? Uau! Nu l-am mai văzut de-o veşnicie, dar nu cred că o să mă pot bucura de petreci în viitorul

apropiat. Am interdicţie permanentă.

— Cum adică? a făcut Caleb, căscând gura. Poţi să pleci pe furiş. Doar erai regina evadărilor pe furiş.

— Da, dar asta a fost înainte ca unchiul meu să devină decan şi pe atunci nu eram la un pas de exmatriculare.

Caleb a pufnit.

— Alex, a fost cât pe ce să fii exmatriculată de vreo trei ori. De când te sperie aşa ceva? în orice caz, găsim noi o soluţie. Şi apoi, o să fie un fel de petrecere de bun-venit în cinstea ta.

Era o idee proastă, dar obişnuitul entuziasm a

început să-mi frământe stomacul.

— Ei bine… pe timp de noapte nu mă antrenez.

— Nu, a încuviinţat Caleb.

Un rânjet mi-a întins buzele.

— Şi n-a murit nimeni când s-a mai întâmplat să ies pe furiş.

— Şi nimeni n-a fost exmatriculat.

Ne-am rânjit unul celuilalt şi, uite aşa, m-am întors la viaţa de dinainte ca toate să se fi dus naibii.

După cină, eu şi Caleb am avut o mică aventură în camera de provizii a clădirii

principale a şcolii. Am şterpelit toate hainele posibile care-mi veneau şi Caleb mi-a promis încă o dată că o va lua pe una dintre celelalte semipure şi va merge la cumpărături pentru mine a doua zi. Nici nu puteam să-mi închipui cu ce avea să se întoarcă.

Cu braţele încărcate, am pornit înapoi spre cămin. N-a fost o mare surpriză când l-am găsit pe Aiden, cu trupul lui formidabil, între coloanele groase de marmură ale porticului de la intrare. Caleb a făcut ochii mari.

Am mormăit:

— Până aici ne-a fost!

Ne-am apropiat de el, încetinind pasul. N-am putut să citesc nimic pe chipul lui stoic şi nici în plecăciunea respectuoasă a capului în timp ce l-a salutat pe Caleb. Pentru întâia oară în viaţa lui, Caleb a rămas fără cuvinte când Aiden a venit şi i-a luat maldărul de haine din braţe.

— Nicolo, e nevoie să-ţi amintesc că băieţii nu au voie în căminul fetelor?

Caleb a clătinat din cap, amuţit.

Aiden s-a întors spre mine, ridicând din sprâncene.

— Trebuie să vorbim.

M-am uitat la Caleb neajutorată, dar el s-a

scuzat, păşind înapoi cu jumătate de zâmbet. Preţ de o clipă, m-am gândit să-l urmez. N-am făcut-o.

— Despre ce trebuie să vorbim?

Aiden m-a îndemnat s-o iau înainte cu o mişcare scurtă a capului.

— Nu te-ai odihnit deloc azi, aşa-i?

Am trecut greutatea hainelor pe celălalt braţ.

— Nu. M-am văzut cu prietenii.

A părut să-mi cântărească răspunsul, traversând coridorul. Slavă zeilor că primisem o cameră la parter! Uram scările şi, cu toate că Legământul avea

mai mulţi bani decât mi-aş fi putut închipui, în tot campusul nu se găsea niciun lift.

— Ar fi trebuit să te odihneşti. Mâine n-o să-ţi fie uşor.

— Oricând ai putea face să-mi fie uşor.

Aiden a râs. Era un sunet adânc şi melodios,
care în alte situaţii m-ar fi făcut să zâmbesc. Dacă n-ar fi râs de mine, de exemplu.

M-am încruntat şi am împins uşa camerei.

— Dacă n-are voie să intre Caleb, tu ce cauţi aici?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Eu nu sunt elev.

— Dar eşti băiat.

Am dus mormanul de haine în dormitor, unde le-am trântit pe podea.

— Nu eşti nici instructor, nici ghid. Aşa că, dacă tu ai voie să intri, ar trebui să aibă voie şi Caleb.

Aiden m-a privit un moment, strângându-şi braţele la piept.

— Am fost informat că la un moment dat aveai de gând să te faci santinelă, nu gardă.

M-am lăsat pe pat şi i-am zâmbit de jos în sus.

— Te-ai interesat de mine.

— Mi-am spus că ar fi mai bine să mă pregătesc.

— Sunt sigură că ai auzit numai lucruri bune.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Decanul Andros a spus în mare parte adevărul. Instructorii te cunosc bine. E adevărat că ţi-au lăudat talentul şi ambiţia. Cât despre celelalte aspecte... ei bine, e de aşteptat. Erai doar o copilă – încă eşti o copilă.

— Nu sunt copilă.

Buzele i-au zvâcnit, de parcă ar fi vrut să zâmbească.

— încă eşti copilă.

Mi s-au îmbujorat obrajii. Una era să-mi spună un bătrân că sunt copilă. Cui îi pasă? Dar nu simţeam nicio plăcere când mi-o spunea un

tip superarătos.

— Nu sunt copil, am repetat.

— Chiar aşa? Atunci, eşti adult?

— Bineînţeles.

l-am oferit cel mai reuşit zâmbet al meu, cel care de obicei mă scăpa de probleme.

Aiden a rămas impasibil.

— Interesant! Un adult ar fi sesizat momentul potrivit să renunţe la ceartă, Alex. Mai ales când acel adult a fost avertizat că orice comportament discutabil ar putea să ducă la eliminarea sa de la Legământ.

Zâmbetul mi-a şovăit.

— N-am idee la ce te

referi, dar sunt de acord cu tine.

Aiden şi-a înclinat capul într-o parte.

— N-ai idee?

— Niciuna.

Un zâmbet mic i-a apărut pe buze. Ar fi trebuit să-mi fie avertisment, dar am ajuns să mă holbez la buzele acelea, în loc să fiu atentă la *el* Deodată, s-a lăsat pe vine până la nivelul ochilor mei.

— Atunci, ar trebui să mă liniştesc, ştiind că nu e adevărat ce mi-a fost relatat cu numai o oră în urmă. Nu tu ai smuls o fată – de păr – din fotoliul pe care stătea în sala comună de recreere.

Am deschis gura, vrând să neg, dar protestele mi s-au risipit. La naiba! *Mereu* se găsea cineva dornic să te pârască.

— înţelegi situaţia precară în care te afli?

M-a privit hotărât drept în ochi.

— îţi dai seama cât de prostesc e să le permiţi unor simple cuvinte să te împingă la violenţă?

Fusese o prostie s-o arunc pe Lea din fotoliu, dar mă scosese din sărite.

— Vorbea de mama.

— Are importanţă? Gândeşte-te puţin! Sunt **doar cuvinte, iar cuvintele n-au nicio valoare.** Numai faptele

au valoare. Ai de gând să te baţi cu toţi cei care vor spune ceva despre tine sau despre mama ta? în cazul ăsta, ar fi bine să-ţi faci bagajele chiar acum.

— Dar...

— Vei auzi zvonuri – zvonuri absurde explicând de ce a plecat mama ta. De ce nu te-ai întors. Nu poţi să te baţi cu toţi oamenii care te supără.

Mi-am aplecat capul într-o parte.

— Dar pot să încerc.

— Alex, trebuie să depui tot efortul ca să fii primită înapoi la Legământ. Deocamdată, îţi e permis să stai aici din bunăvoinţă. Vrei

să te răzbuni pe daimoni, nu?

— Da!

Mi s-a încordat vocea şi mi-am strâns pumnii.

— Vrei să poţi ieşi în lume ca să lupţi cu ei? Atunci trebuie să fii atentă la antrenamente, nu la ce spune lumea despre tine.

— Dar Lea a spus că mama a murit din cauza mea!

Auzind că-mi tremură glasul, a trebuit să-mi feresc privirea. Era o dovadă de slăbiciune. Un gest penibil. „Slab” şi „penibil” nu aveau ce căuta în vocabularul unei santinele.

— Alex, uite-te la

mine!

Am ezitat un moment, apoi m-am uitat. Preţ de o clipă, expresia lui severă s-a înmuiat. Văzând cum mă privea, m-am convins că îmi înţelege reacţia dinainte. Poate că nu era de acord, dar măcar înţelegea de ce mă purtasem aşa.

— îţi dai seama că nu puteai face nimic ca să- ţi salvezi mama, nu?

Mi-a cercetat chipul.

— îţi dai seama, nu?

— Ar fi trebuit să fac ceva. Am avut atâta timp, ar fi trebuit să sun pe cineva! Poate că atunci...

Mi-am trecut mâna prin păr şi am inspirat adânc.

— Poate că atunci nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea, am îngăimat eu.

— Alex, nu aveai de unde şti că se va ajunge aici.

— Dar ştiam.

Am închis ochii, simţind un junghi în stomac.

— Ştim cu toţii. Asta se întâmplă când părăseşti refugiul comunităţii. Ştiam că se va întâmpla, dar pur şi simplu mi-a fost frică de faptul că n-aveau s-o mai primească înapoi după ce fugise. N-am putut... s-o las singură în lume.

Aiden a tăcut atâta timp, încât am crezut că ieşise din cameră, dar apoi i-am simţit

mâna pe umăr. Am deschis ochii, întorcând capul ca să-i privesc mâna. Avea degete lungi şi mlădioase. Probabil mortale. Dar acum erau blânde. Parcă lipsită de voinţă proprie, am privit în ochii lui argintii. Fără să vreau, mi-am amintit cele petrecute între noi la fabrică.

Brusc, Aiden mi-a dat drumul Trecându-şi o mână prin păr, parcă nu înţelegea ce face.

— Ascultă! Odihneşte-te! Nu mai e mult până la opt dimineaţa.

S-a întors, vrând să plece, dar s-a oprit.

— Şi să nu mai

părăseşti camera la noapte. Nu vreau să aflu în zori că ai incendiat un sat în timp ce dormeam.

Aveam pregătite mai multe replici, toate isteţe şi impertinente, dar le-am amuţit şi m-am ridicat din pat. Aiden s-a oprit în prag, privind pe coridorul pustiu.

— Alex, nu eşti vinovată pentru ce i s-a întâmplat mamei tale. Asemenea remuşcări n-ar face decât să te încurce. Aşa nu ajungi nicăieri. Pricepi?

— Da, am minţit eu.

Chiar dacă voiam să-l cred, ştiam că nu e adevărat. Dacă aş fi contactat Legământul, mama ar fi fost şi acum în

viaţă. Deci da, într-un anumit sens, Lea avea dreptate.

Eu eram de vină pentru moartea mamei.

CAPITOLUL 5

A DOUA ZI, PARCĂ M-AŞ FI ÎNTORS ÎN timp – m-am trezit mult prea devreme ca să pot gândi limpede şi m-am îmbrăcat cu haine gândite ca să-mi iau bătaie în ele. Totuşi, de data asta, existau câteva diferenţe.

De exemplu, uitându-mă la Aiden, m-am convins că

nu era ca instructorii din trecut. Aceia fuseseră santinele sau gărzi rănite la datorie sau care voiau să se retragă din activitate. Mereu mă antrenasem ori cu instructori din cale afară de bătrâni, ori cu instructori extrem de plictisitori.

Aiden nu era nici una, nici alta.

Purta aceiaşi pantaloni de exerciţii precum cei pe care-i furasem din cămara cu provizii, dar, pe când eu mă îmbrăcasem cu un tricou alb modest, el avea un maiou fără mâneci. Şi, mamă, mamă, zău că merita să-şi arate braţele! Pielea nu-i atârna; era departe de a fi

plictisitor şi el chiar umbla în lume, vânând daimoni.

Avea totuşi ceva în comun cu foştii mei instructori. Imediat ce am intrat în sala de sport, a devenit extrem de serios. Judecând după stilul în care m-a dirijat pe parcursul unei serii de exerciţii de încălzire şi apoi mi-a poruncit să desfăşor toate saltelele de antrenament, am dedus că la sfârşitul zilei aveam să fiu terminată.

— Câte îţi mai aminteşti din antrenamentele din trecut?

Am privit în jur, văzând lucruri pe care nu mai pusesem ochii de trei ani de

zile – saltele de antrenament pentru atenuarea căzăturilor, manechine îmbrăcate în imitaţii realiste de piele şi câte o trusă de prim ajutor în fiecare colţ. De regulă, la un moment dat, în timpul antrenamentului, cineva ajungea să sângereze. Dar cel mai mult mă interesa peretele din spate. Era plin de cuţite periculoase cu care nu apucasem să exersez niciodată.

— Chestiile obişnuite: teoria din manuale, exerciţiile ofensive, loviturile de pumn şi de picior.

M-am dus drept la peretele cu arme; parcă aş fi fost sub

puterea unei constrângeri.

— Deci nu mare lucru.

Am încuviinţat din cap, luând unul dintre pumnalele de titan subţiri pe care le purtau de obicei santinelele.

— Partea interesantă a început imediat înainte să...

Aiden a întins braţul pe lângă mine, smulgându-mi pumnalul dintre degete şi aşezându-l la loc pe perete. Degetele i-au zăbovit pe lamă cu reverenţă.

— Nu ţi-ai câştigat dreptul să atingi armele astea, şi în niciun caz arma *asta.*

Iniţial, am crezut că mă

tachinează, dar o singură privire la faţa lui mi-a dovedit contrariul.

— De ce?

Nu a răspuns.

Îmi venea s-o ating din nou, dar mi-am retras mâna şi m-am depărtat de perete.

— Eram bună la tot ce învăţam. Ştiam să lovesc cu putere. Alergam mai repede decât toţi colegii.

Aiden s-a întors în mijlocul sălii şi şi-a pus mâinile pe şoldurile înguste.

— Deci nu mare lucru, a repetat.

L-am urmărit cu privirea.

— S-ar putea spune şi aşa.

— Fă bine şi

obişnuieşte-te cu sala asta! Vom petrece opt ore pe zi aici.

— Glumeşti, nu?

Nu părea că glumeşte.

— Mai încolo, pe coridor, vei găsi o sală de culturism. Te sfătuiesc s-o vizitezi... *frecvent.*

Mi-a picat faţa.

Aiden mi-a aruncat o privire plictisită.

— Eşti prea slabă. Trebuie să pui pe tine greutate şi muşchi.

A întins mâna şi mi-a împuns braţul slăbănog.

— Viteză şi putere ai din naştere. Dar, în momentul de faţă, ar putea să te bată până şi un copil de

zece ani.

Am închis gura. Avea dreptate. Ca să stea pe mine, dimineaţa trebuise să leg noduri duble la şnururile pantalonilor.

— Păi, nici nu pot spune că am avut parte de trei mese bune pe zi. Apropo, mi-e cam foame. Nu pot să iau micul-dejun?

Privirea lui severă s-a mai îmblânzit şi, preţ de o clipă, a arătat ca seara trecută, când venise la mine în cameră.

— Ţi-am adus un shake proteic.

— Câh! m-am strâmbat, dar, când mi-a întins sticla de plastic, am

primit-o.

— Bea-l pe tot! întâi trebuie să lămurim nişte reguli de bază.

A făcut un pas în spate.

— Ia loc, te rog! Vreau să fii atentă la mine.

Şi, cu asta, i-a dispărut privirea aceea mai blândă şi mai binevoitoare. Dându-mi ochii peste cap, m-am aşezat şi am dus sticla la buze cu prudenţă. Mirosea a ciocolată veche şi avea un gust de milkshake îndoit cu apă. Scârbos!

Aiden s-a proptit în faţa mea cu braţele acelea imposibil de solide încrucişate la piept.

— în primul rând:

fără băutură şi ţigări.

— Vai! înseamnă că trebuie să mă las şi de cocaină.

M-a fixat cu privirea, câtuşi de puţin impresionat.

— Nu vei putea să părăseşti Legământul fără permisiune şi... Nu te uita aşa la mine!

— Frate, câţi ani ai?

Ştiam bine câţi ani are, dar voiam mai multe variante din care să pot alege.

Aiden şi-a pocnit gâtul.

— împlinesc douăzeci şi unu în octombrie.

— Uau!

Am scuturat sticla.

— Şi mereu ai fost aşa de... matur?

S-a încruntat.

— Matur?

— Da, vorbeşti ca un tată.

Mi-am îngroşat vocea şi am încercat să fac o mutră severă.

— „Nu te uita aşa la mine, că altfel...”

Aiden a clipit încet.

— Nu vorbesc aşa şi n-am spus „că altfel”.

— Dar, dacă ai fi spus-o, la ce s-ar fi referit „că altfel”?

Mi-am ascuns zâmbetul după sticlă.

A privit într-o parte, încruntat.

— Poţi să nu spui nimic cât vorbesc?

— Mă rog!

Am luat o înghiţitură.

— Şi de ce nu pot să plec de pe insulă?

— Pentru protecţia ta şi pentru liniştea mea sufletească.

Aiden şi-a reluat poziţia dinainte, cu braţele strânse la piept şi cu picioarele răsfirate.

— Nu vei părăsi insula iară însoţitor.

— Prietenii mei se pun? am întrebat eu, numai pe jumătate în serios.

— Nu.

— Atunci, cine poate să-mi fie însoţitor?

Aiden a închis ochii şi a oftat.

— Eu sau unul dintre ceilalţi instructori.

Am agitat băutura în sticlă.

— Cunosc regulile, Aiden. Nu-i nevoie să mi le repeţi.

Parcă ar fi vrut să-mi atragă atenţia că o recapitulare mi-ar fi prins bine, dar s-a lăsat păgubaş. După ce am terminat de băut, a luat sticla şi a dus-o înapoi lângă sacii de box sprijiniţi de perete.

M-am ridicat şi mi-am întins braţele.

— Aşadar, ce învăţ azi? Mai bine am începe cu ceva prin care să nu trebuiască să-mi iau bătaie de la tine.

Buzele i-au zvâcnit, de parcă ar fi încercat să-şi stăpânească zâmbetul.

— Elementele de bază.

— Elementele de bază.

M-am strâmbat.

— Cred că glumeşti! Cunosc elementele de bază.

— Le cunoşti suficient de bine ca să nu mori în prima secundă.

S-a încruntat, văzând că ţopăiam de colo-colo.

— Ce faci?

M-am oprit şi am ridicat din umeri.

— M-am plictisit.

Aiden şi-a dat ochii peste cap.

— Atunci, să începem! în curând, n-o să mai ai timp de plictiseală.

— Da, stăpâne!

A făcut o mutră îmbufnată.

— Nu-mi spune aşa! Nu sunt stăpânul tău. Numai despre zei se poate spune că ne sunt stăpâni.

— Da...

Am făcut o pauză, urmărindu-i licărirea din ochi şi încordarea din maxilar.

— *...sâ trăiţi!*

Aiden s-a uitat la mine un moment, apoi a încuviinţat uşor din cap.

— Bine. Vreau să văd cum ştii să cazi.

— La fabrică a fost

cât pe ce să-ţi dau o lovitură bunicică.

Am simţit nevoia să-i aduc aminte.

— „Cât pe ce” nu se pune, Alex. Niciodată nu se pune.

M-am apropiat alene şi, când m-am oprit în faţa lui, a început să se plimbe în jurul meu.

— Daimonii nu-şi folosesc doar puterea fizică atunci când atacă, ci şi magia elementală.

— Da, da.

Daimonii puteau să devină absurd de puternici, în funcţie de câţi puri sau semipuri secau. Când te loveau cu elementul aerului,

parcă te-ar fi izbit un tren. Singurul moment când daimonii nu erau periculoşi era atunci când secau eter.

— Cheia e să nu-i laşi niciodată să te doboare la pământ, dar se va întâmpla cu siguranţă; li se întâmplă şi celor mai buni dintre noi. Atunci trebuie să te poţi ridica la loc.

M-a fixat cu ochii săi cenuşii ca furtuna.

Ce plictiseală!

— Aiden, chiar îmi amintesc antrenamentele, bine? Ştiu cum să cad.

— Chiar aşa?

— Să cazi e cea mai uşoară…

M-am izbit cu spatele de

saltea. M-a străpuns un junghi dureros. Am rămas zăcând încremenită.

Aiden s-a aplecat asupra mea.

— Abia te-am atins, şi n-ai căzut deloc aşa cum trebuie.

— Au!

Nu mă simţeam în stare să mă mişc.

— Ar fi trebuit să aterizezi pe partea de sus a spatelui. E mai puţin dureros şi din poziţia aia e mai uşor să te redresezi.

Mi-a întins mâna.

— Parcă ştiai să cazi.

— Pe toţi zeii! am izbucnit. Nu puteai să mă avertizezi?

I-am ignorat mâna şi am descoperit că puteam totuşi să mă mişc. M-am ridicat, încruntându- mă la el.

Un zâmbet pieziş i-a apărut pe buze.

— Chiar şi fără avertisment, ai o secundă înainte de impact. Timp berechet să-ţi poziţionezi în mod corect trupul.

— Să-mi indoi coapsele şi să las bărbia în piept.

M-am strâmbat, frecându-mă pe spate.

— Da, îmi amintesc.

— Atunci, arată-mi!

A tăcut, uitându-se la mine ca la un specimen ciudat.

— Ridică braţele...

aici! Aşa.

Mi-a aşezat braţele în aşa fel încât să-mi acopere pieptul.

— Ţine-le încordate! Să nu atârne ca spaghetele.

— Bine.

A strâmbat din nas la braţele mele subţiri.

— Sau, în orice caz, încordează-le cât de mult poţi.

— Foarte amuzant!

A zâmbit din nou.

— Bine.

Atunci m-a lovit peste braţe cu latul braţului său. Adevărul e că nu m-a lovit cu putere, dar tot am căzut. Şi nu aşa cum ar fi trebuit. M-am rostogolit, tresărind de

durere.

— Alex, ştii ce trebuie să faci.

M-am chircit, gemând.

— Păi... văd că am uitat.

— Ridică-te!

Mi-a întins mâna, dar nici de data asta n-am primit-o. M-am ridicat.

— Braţele sus!

Le-am înălţat şi m-am încordat, aşteptând lovitura inevitabilă. Am căzut iar şi iar. Am petrecut următoarele ore întinsă pe spate, şi nu în sensul bun. Aiden a ajuns să-mi explice precum unei fete de zece ani cum trebuie să aterizez.

Dar, într-un final, printre

prostiile inutile care- mi pluteau prin cap, am dibuit tehnica pe care o învăţasem cu un car de ani în urmă şi am reuşit.

— Era şi timpul! a bombănit Aiden.

Am făcut pauză ca să luăm prânzul, adică eu să mănânc singură şi Aiden să se ducă să facă nu ştiu ce. După vreo cincisprezece minute, mi-a apărut în faţă o pură îmbrăcată cu halat alb de laborator. Am înghiţit tot ce aveam în gură.

— Bună?

— Te rog să mă urmezi! a spus ea.

Mi-am coborât ochii la sendvişul meu mâncat pe

jumătate şi am oftat. Am aruncat ce-mi mai rămăsese în farfurie şi am urmat-o pe pură spre pavilionul medical din spatele clădirilor de sport.

— îmi faci un control medical sau ceva de genul?

Femeia nu a răspuns.

Orice încercare de conversaţie a fost ignorată şi, până să mă urc pe masa de consultaţii, m-am lăsat păgubaşă. Am urmărit-o cu privirea când s-a dus la dulap şi a căutat înăuntru câteva secunde. S-a întors spre mine, lovînd capătul unei seringi.

Am făcut ochii mari.

— Ăăă... Ce-i aia?

— Ridică-ţi mâneca tricoului, te rog!

M-am supus neliniştită.

— Dar ce-mi dai... *La naiba!*

Am simţit că mă arde pielea mai sus de cot, în locul în care mă înţepase.

— Doare ca dracu!

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet subţire, dar cuvintele ei au picurat scârbă:

— Peste şase luni, ţi se va reaminti să faci încă o doză. în următoarele patruzeci şi opt de ore, încearcă, te rog, să te abţii de la contacte sexuale neprotejate!

Să încerc să mă abţin? De

parcă aş fi avut porniri animalice de nestăpânit şi m-aş fi năpustit la orice semipur care mi-ar fi sărit în cale.

— Doamnă, nu sunt o stricată ahtiată după sex.

Pura mi-a întors spatele, dându-mi limpede de înţeles ca e momentul să plec. Am sărit de pe masă şi mi-am desfăşurat mâneca. Nu-mi venea să cred că uitasem de măsurile contraceptive obligatorii pentru semipuri ale Legământului. în fond, copiii a doi semipuri erau ca muritorii, inutili pentru puri. Nu mă deranjase niciodată, de vreme ce nu mă aşteptam să am vreodată porniri

părinteşti. Dar pura ar fi putut măcar să mă avertizeze înainte să mă înţepe.

Când m-am întors la sala de antrenament, Aiden a văzut că-mi frec braţul, dar nu i-am oferit explicaţii. în continuare, a trecut la un alt exerciţiu preferat al meu: să sar în picioare după ce sunt doborâtă.

Nici asta nu mi-a ieşit.

La sfârşitul antrenamentului, mă dureau toţi muşchii spatelui şi parcă cineva îmi dăduse un pumn zdravăn în coapse. A durat mai mult să înfăşor saltelele. Atât de mult, încât, în cele din urmă, Aiden a terminat

în locul meu.

— îţi va fi din ce în ce mai uşor.

A ridicat privirea când m-am apropiat şchiopătând de locul în care stivuia saltelele.

— Trupul tău se va obişnui din nou.

— Aşa sper.

— Mai bine ai evita sala de culturism câteva zile.

îmi venea să-l iau în braţe.

— Dar neapărat să faci exerciţii de întindere seara. Te va ajuta să-ţi relaxezi muşchii. Aşa, n-o să te mai doară.

L-am urmat până la uşă. Părea un sfat bun. Ieşind din sala de antrenament, am aşteptat ca Aiden să închidă

uşile duble.

— Mâine mai exersăm săriturile. Apoi trecem la tehnici de parare.

Am dat să-i atrag atenţia că învăţasem câteva tehnici de parare, dar atunci mi-am amintit cât repede mă marcase daimonul în Georgia. Mâna mi-a alunecat la umăr, peste cicatricea uşor neregulată.

— Eşti bine?

Am încuviinţat din cap, coborând mâna.

— Da.

Ca şi când ar fi ştiut să citească minţile oamenilor, s-a apropiat de mine şi mi-a dat peste umăr părul strâns într-o coadă groasă.

Atingerea lui uşoară mi-a stârnit fiori.

— Nu-i chiar aşa de grav. O să-ţi dispară în curând.

— O să-mi rămână cicatrice. Deja a început să se formeze.

— Unii ar spune că cicatricile sunt embleme de onoare.

— Serios?

Aiden a clătinat din cap.

— Da. Dovedesc cât de puternică şi de curajoasă ai fost. Nu ai de ce să te ruşinezi.

— Sigur.

M-am silit să schiţez un zâmbet scurt şi vesel.

După expresia feţei, mi-am

dat seama că nu mă crede, dar nici nu a insistat. Am pornit şontâc înapoi spre camera mea. Caleb aştepta la uşă cu mâna plină de sacoşe de cumpărături şi o expresie agitată.

— Caleb, nu era nevoie să faci atâtea. O să ai probleme aici.

— Atunci, deschide-mi înainte să mă prindă! a sugerat el. Şi nu-ţi face griji pentru cumpărături. Am rugat nişte tipe bune să probeze haine pentru mine. Crede-mă, amândoi am avut de câştigat azi.

Am pufnit şi am şchiopătat până la canapea, aşezându-mă uşor.

— Mersi! îţi rămân datoare.

Caleb a început să-mi povestească toate întâmplările pe care le ratasem în timpul „absenţei” mele – aşa îi spuneam acum –, timp în care am probat diverşi blugi, rochii şi pantaloni scurţi care probabil că nu respectau codul vestimentar al Legământului. Am clătinat din cap. Unde naiba aş fi putut să port unele dintre hainele astea? La colţ de stradă?

Se părea că nu se schimbase mare lucru. Toţi continuau să iasă pe furiş şi să se combine. Lea reuşise

să asmuţă între ei vreo doi sau trei băieţi care sperau să-i ajungă între picioare. Dacă ar fi fost să judec după ziua de ieri, învingătorul părea a fi Jackson.

Doi semipuri cu un an mai mare ca noi, Rosalie şi Nathaniel, absolviseră şi deveniseră santinele, fapt ce m-a umplut de invidie. După antrenamentul de azi, aveam dubii că Aiden mai considera că am potenţial.

Luke, un semipur cu care-mi petrecusem timpul înainte, îşi recunoscuse orientarea sexuală cu un an în urmă – nu că ar fi fost mare scofală printre noi dacă erai homo sau bisexual.

Fiind odraslele unei haite de zei pofticioşi care-şi alegeau partenerii sexuali fără nicio urmă de discernământ, aspectele legate de sex nu prea ne mai puteau şoca.

Mi se părea că sunt singura virgină. Am oftat.

— Chiar aşa de greu a fost la antrenament?

— Cred că mi-am rupt spatele, am răspuns sec.

Aproape că i-a venit să râdă.

— Nu ţi-ai rupt spatele. Pur şi simplu... nu mai ai exerciţiu. în câteva zile o să-l iei la bătaie pe Aiden.

— Mă îndoiesc.

— Şi ieri ce voia? Frate, o să fiu sîncer! Mă aştept să apară deodată şi să mă bată măr pentru că sunt în camera ta.

— Atunci, n-ar trebui să fii aici dacă ţi-e frică.

Caleb nu m-a luat în seamă.

— Ce voia ieri?

— Cred că m-a pârât Lea. Aiden ştia de întâmplarea din sala de recreere. Nu m-a certat, dar aş fi preferat să mă lipsesc de discursul moralizator.

— Frate, uneori e aşa o jigodie!

S-a rezemat de spătarul scaunului, trecându-şi mâna prin păr.

— Am putea să-i ardem sprâncenele sau ceva de genul. Sunt sigur că s-ar băga şi Zarak.

Am râs.

— Sunt sigură că nu m-ar ajuta.

— Ştii, şi eu m-am combinat cu...

— Poftim? am ţipat şi aproape că am căzut de pe canapea.

O mişcare greşită. M-au durut toate.

— Spune-mi, te rog, că nu te-ai combinat cu Lea!

A ridicat din umeri.

— Mă plictiseam. Era disponibilă. N-a fost rău deloc...

Scârbită, i-am aruncat o

pernă în cap şi i-am tăiat vorba:

— Nu vreau să aflu detaliile. Mă prefac că n-ai mărturisit nimic.

Un zâmbet larg i-a apărut pe buze.

— Păi, dacă Lea te-a pârât, înseamnă că e hotărâtă să-ţi creeze probleme.

M-am întins pe spate, gândindu-mă la ceilalţi din încăpere.

— Nu ştiu. Să fi fost pura care era în cameră?

— Cine? Thea?

A clătinat din cap.

— Nicio şansă să fi spus cuiva.

— Oricum, Thea ce

caută aici?

Era ciudat să vezi puri la Legământ pe timp de vară. îşi petreceau anul şcolar aici, dar, când venea vara, plecau cu părinţii – probabil în călătorii prîn lume şi alte chestii ridicol de costisitoare. Chestii distractive şi faine de tot. Fireşte, în aventurile astea erau însoţiţi de gărzi, în caz că vreun daimon şi-ar fi pus ceva în gând.

— Părinţii ei fac parte din Consiliu şi n-au timp de ea. E foarte de treabă, dar supertăcută. Mi se pare că i s-au aprins călcâiele după Deacon.

— Deacon, adică

fratele lui Aiden?

-Da.

Mi-am dat seama că Thea avea motive bune să-l placă.

— Şi care-i problema? Amândoi sunt puri.

Caleb a ridicat dintr-o sprânceană, dar apoi
parcă şi-a amintit că nu mai fusesem aici de trei ani de zile.

— Deacon are o anumită reputaţie.

— Bîne.

Am încercat să scap de un cârcel care mi se pusese deodată la spate.

— La fel şi Theo. Şi să zicem că ea iese învingătoare la capitolul

puritate.

M-am bucurat să aflu că nu sunt singura virgină.

— Şi?

— Reputaţia lui Deacon… bate mai mult spre… Hmm, cum să pun mai frumos problema?

A făcut o pauză, căzut pe gânduri.

— Deacon îl moşteneşte pe Zeus – are genul ăla de reputaţie.

— Ei… polii opuşi se atrag, nu?

— Nu atunci când sunt *atât* de opuşi.

Am ridicat din umeri şi am tresărit de durere.

— Era să uit. N-o să crezi ce am auzit azi în oraş.

Patroana unui magazin a început să dea din gură în timp ce-mi plăteam cumpărăturile, fără să-i pese cine o auzea, dar... Ah, da, apropo, de acum, patroana aia probabil că mă crede travestit!

Am chicotit.

Şi-a mijit ochii, observându-mi nepăsarea.

— Oricum, o mai ştii pe Kelia Lothos?

Am strâns din buze. Kelia Lothos – într- adevăr, numele îmi părea cunoscut.

— Nu era gardă aici?

— Ba da, e cu vreo zece ani mai mare ca noi. Şi-a găsit iubit.

— Bravo ei!

— Aşteaptă, Alex! Trebuie să aştepţi. îl cheamă Hector – nu ştiu exact care-i numele de familie. Oricum, e un pur de la una dintre celelalte comunităţi.

A tăcut, pentru efect dramatic.

Mi-am trecut mâna peste părul prin în coada, nepricepând unde bate.

— E pur!

Şi-a ridicat mâinile.

— Ai uitat? E interzis.

M-am holbat la el.

— Ah, nu, nu-i bine!

A clătinat din cap şi şuviţele blonde i-au căzut în ochi.

— Nu pot să cred că au făcut prostia să se

gândească la aşa ceva, a comentat el.

Faptul ca nu ni se dădea voie să avem niciun fel de relaţie romantică cu purii era o regulă care ni se inculca de la naştere. Majoritatea semipurilor nici nu se întrebau de ce trebuia să fie aşa, dar, în definitiv, majoritatea nici nu prea îşi punea întrebări. Din start eram învăţaţi să fim supuşi.

Am încercat să-mi găsesc o poziţie comodă.

— Ce crezi că o să păţească Kelia?

Caleb a pufnit.

— Probabil că o să i se ia postul de gardă şi o să fie pusă la muncă în casa

cuiva.

Ideea mi-a stârnit resentimente şi supărare.

— Şi Hector o să primească doar o mustrare. Ţi se pare corect?

S-a uitat la mine ciudat.

— Nu e, dar aşa se întâmpla.

— E stupid.

Am simţit că mi se încordează ceva în maxilar.

— Cui îi pasă dacă o semipură se combină cu un pur? Chiar e atât de grav, încât Kelia să piardă totul?

Caleb s-a zgâit la mine.

— Asta-i lumea, Alex. Ştii bine.

Mi-am încrucişat braţele, întrebându-mă de ce eram

atât de înverşunată pe tema asta. Orânduirea era aceeaşi de veacuri bune, dar părea atât de incorectă!

— E greşit, Caleb. Kelia o să ajungă sclavă numai pentru că s-a combinat cu un pur.

A rămas tăcut câteva momente, după care mi- a întâlnit privirea.

— Oare reacţia ta are legătură cu faptul că noul tău antrenor personal se întâmplă să fie purul după care salivează toate fetele? a întrebat Caleb.

M-am strâmbat la el.

— Nici vorbă... Ai înnebunit? în cele din urmă, o să mă omoare.

Am făcut o pauză, afundându-mă în pernă.

— Cred că asta şi vrea.

— Mă rog!

întinzându-mi picioarele, l-am fixat cu o privire încruntată.

— Uiţi că am petrecut trei ani afară, în lumea normală – o lume în care purii şi semipurii nici nu exista. Nimeni nu verifică pedigriul divin al persoanei cu care ies la întâlniri.

A privit în gol câteva clipe.

— Cum a fost?

— Ce anume?

Caleb s-a foit pe marginea scaunului.

— Să trăieşti afară,

departe de… toate astea.

— Ah!

M-am proptit în cot. Cei mai mulţi semipuri habar nu aveau cum e. Sigur, se amestecau în lumea de afară – şi „amestecau” era cuvântul cheie –, dar niciodată nu petreceau destul de mult timp acolo ca să se integreze. La fel şi purii. Pentru neamul nostru, viaţa de muritor părea violentă, fiind o lume în care, pe lângă daimoni, oamenii erau pândiţi şi de alte rele.

Sigur, aveam şi noi ţicniţi. Tipi care n-aveau în vocabular cuvântul „nu”, fete care te înjunghiau pe la spate şi indivizi dispuşi să

facă *orice* ca să-şi atingă scopurile. Dar nici nu se compara cu lumea muritorilor, deşi nu-mi era clar dacă ăsta e un lucru bun sau rău.

— Păi, e diferit. Sunt atât de mulţi oameni diferiţi! Am ajuns să mă integrez în peisaj, până la un punct.

Am încercat să-î explic cum era să trăieşti acolo, şi Caleb m-a ascultat cu mult prea mult entuziasm. De fiecare dată când ne mutaserăm, mama folosise constrângeri ca să-i convingă să mă accepte în sistemul şcolar local fără să prezint vreun istoric personal. Caleb a părut mult

prea interesat de sistemul şcolar al muritorilor, dar era diferit de cel al Legământului. Aici petreceam cele mai multe zile luptându-ne la antrenament. în lumea muritorilor, petrecusem cele mai multe ore zgâindu-mă la tablă.

Nu era un lucru tocmai bun să fii curios în privinţa lumii de afară. De obicei, persoanele respective ajungeau în cele dîn urmă să fugă acolo. Eu şi mama avuseserăm mai mult succes decât majoritatea celor care se aventurau în lume. Legământul îi găsea mereu pe cei care încercau să

trăiască afară.

Doar că pe noi ne găsiseră puţin cam târziu.

Caleb m-a privit atent, înclinându-şi capul într-o parte.

— Şi cum îţi merge de când te-ai întors?

M-am întins pe spate, cu ochii în tavan.

— Bine.

— Pe bune?

S-a ridicat.

— Pentru că ai trecut prin multe.

— Da, sunt bine.

Caleb s-a aşezat lângă mine, împingându-mă, practic, într-o parte.

— Au!

— Alex, nu se poate...

ştii tu... să nu te fi deranjat porcăriile pe care le-ai trăit. Pe mine m- ar fi dat complet peste cap.

Am închis ochii.

— Caleb, îţi mulţumesc pentru grijă, dar mai ai puţin şi te aşezi pe mine!

S-a mutat, dar a rămas aproape de mine.

— Nu vrei să-mi vorbeşti?

— Ascultă-mă! Sunt bine. Nu zic că nu m-au afectat.

Am deschis ochii şi am descoperit că mă priveşte atent.

— Bîne. M-au dat peste cap. Eşti mulţumit?

— Bineînţeles că nu sunt mulţumit.

La asta, cel puţin, nu mă pricepeam, anume să vorbesc despre sentimentele mele. Drace, nu mă pricepeam nici să mă *gândesc* la ele! Dar Caleb parcă n-avea de gând să se mişte de lângă mine.

— încerc... să nu mă gândesc la cele întâmplate. E mai bine aşa, cred eu.

S-a încruntat.

— Serios? Chiar trebuie să folosesc tehnici elementare de psihologie şi să spun ceva de genul „probabil că nu e bine să nu te gândeşti la cele întâmplate”?

Am mormăit.

— Detest aiurelile psihologiste, aşa că te rog să nu începi!

— Alex?

M-am ridicat în capul oaselor, ignorându-mi urletul spinării şi îmbrâncindu-l de pe canapea. S-a redresat fără probleme.

— Ce vrei să spun? Că mi-e dor de mama? Da. Mi-e dor de ea. Că a fost extrem de nasol s-o văd secată de un daimon? Da, a fost nasol. Ca a fost distractiv să mă lupt cu daimonii, aşteptând să mor? Nu. Nu a fost distractiv. Şi *asta* a fost aiurea.

A încuviinţat din cap, acceptând micul meu discurs.

— Ai apucat să ţii o ceremonie funerară sau ceva de genul pentru ea?

— E o întrebarea prostească, Caleb.

Mi-am dat la o parte părul care-mi ieşise din coadă.

— N-am putut să ţin nicio ceremonie. După ce l-am omorât pe daimon, a apărut încă unul. Am fugit.

S-a albit la faţă.

— Nu s-a dus nimeni să-i ia trupul?

M-am strâmbat,

— Nu ştiu. N-am întrebat.

S-a gândit câteva

momente.

— Poate că te-ar ajuta dacă ai organiza o ceremonie pentru ea. Ştii tu, o adunare mică, în amintirea ei.

L-am fixat cu o expresie severă.

— Nu organizăm nicio ceremonie. Vorbesc serios. Nici să nu te gândeşti la aşa ceva, altfel te bat, chiar şi cu riscul să fiu exmatriculată!

O ceremonie funerară m-ar fi silit să înfrunt realitatea că mama murise. Zidul – armura pe care o clădisem în jurul meu – s-ar fi sfarmat şi nu… n-aş fi suportat.

— Bine. Bine!

A ridicat mâinile.

— M-am gândit că ţi-ar oferi un sentiment de finalitate.

— Simt finalitatea. Ai uitat? Am văzut cum a murit.

De data asta s-a strâmbat el.

— Alex... îmi pare foarte rău! Pe toţi zeii, nu ştiu cum trebuie să te fi simţit! Nici nu pot să-mi imaginez.

Atunci a făcut un pas în faţă, ca şi când ar fi vrut să mă strângă în braţe, dar i-am făcut semn să mă lase. Caleb a părut să priceapă că nu voiam să discut subiectul şi a trecut la alte teme, mai inofensive – alte bârfe, alte

trăsnăi petrecute la Legământ.

Am rămas pe canapea după ce a ieşit din cămin pe furiş. Ar fi trebuit să mi se facă foame sau să-mi vină cheful de socializare, dar nu a fost aşa. Conversaţia noastră – subiectul mamei – îmi rămăsese în gând ca o rană purulentă. Ani încercat să-mi îndrept atenţia spre bârfele despre care auzisem. Am încercat să mă gândesc până şi la Jackson, la cât de bine arăta acum – şi Caleb la fel, pentru că se împlinise mult în ultimii trei ani –, dar imaginile lor au fost repede înlocuite de chipul şi de braţele lui Aiden.

Ceea ce era *atât âe* greşit!

M-am întors din nou pe spate şi am privit iar la tavan. Eram bine. De fapt, eram foarte bine. La Legământ era mult mai bine decât afară, în lumea obişnuită, sau decât să stau în casa vreunui pur şi să curăţ toalete. M-am încruntat şi m-am frecat la ochi. Eram bine.

Trebuia să fiu bine.

CAPITOLUL 6

ÎMI VENEA SĂ MĂ CUIBĂRESC

ÎNTR-O văgăună şi să mor.

— Aşa!

Aiden a încuviinţat din cap când i-am respins o lovitură.

— Foloseşte-ţi antebraţul! Mişcă-te cu un scop precis!

Să mă mişc cu un scop precis? Nu mai bine oraş fi mişcat până într-un loc unde să mă pot întinde pe jos? Ar fi fost un scop pe gustul meu. Aiden s-a năpustit la mine şi i-am parat pumnul. Oh, da, la asta chiar mă pricepeam! Apoi a atacat dintr-o parte, mişcându-şi trupul ca un ninja, deşi era extrem de înalt.

Călcâiul lui mi-a alunecat pe lângă braţe şi m- a izbit în coastă. Impactul abia s-a

înscris pe scara mea a durerii. Deja mă obişnuisem cu junghiul ei ascuţit şi cu zvâcnetul care-i urma. Am inspirat încet şi m-am chinuit să răsuflu, în ciuda agoniei. Semipurii nu trebuiau să-şi arate durerea de faţă cu inamicul. Măcar asta îmi aminteam bine.

Aiden s-a îndreptat de spate, privindu-mă îngrijorat.

— Eşti bine?

Am strâns din dinţi.

— Da.

Nu părea convins şi s-a apropiat.

— A fost o lovitură destul de puternică, Alex. înţeleg dacă te doare. Să

luăm pauză câteva minute!

— Nu.

M-am plimbat de colo-colo, înăbuşindu-mi durerea sub ochii lui.

— N-am nimic. Hai să mai încercăm o dată!

Şi am mai încercat o dată. îmi convenea mult mai mult să ratez câteva lovituri de pumn sau de picior decât să trebuiască să alerg ture, aşa cum se întâmplase cu o zi în urmă, sau să petrec toată după-amiaza la sala de culturism. Asta se întâmplase după ce mă plânsesem că mă dor spatele şi coastele în urma primului antrenament. Aiden mi-a demonstrat alte câteva

tehnici de parare pe care le-ar fi putut stăpâni şi un copil de zece ani, iar eu i-am urmărit mişcările obsesiv. în ultimele zile, ajunsesem să înţeleg cât de mult rămăsesem în urmă, şi până şi eu mă miram că reuşisem să omor doi daimoni.

Nici nu reuşeam să parez majoritatea loviturilor lui de picior.

— Urmăreşte-mă!

S-a învârtit în jurul meu, cu tot trupul încordat.

— Mereu apare câte ceva care să-mi trădeze următoarea mişcare. Poate să fie un tremur discret al muşchilor sau o privire fugară, dar mereu apare

ceva. La fel e şi atunci când atacă daimomi.

Am încuviinţat din cap şi am reluat exerciţiul în doi. Aiden s-a repezit la mine cu latul palmei, l-am respins braţul şi apoi l-am respins şi pe celălalt. Mă descurcam cu loviturile lui de pumn. Problema era la loviturile de picior – Aiden se învârtea prea repede. Dar, de data asta, am observat că îşi coboară ochii spre brâul meu.

Răsucindu-mă spre lovitura lui de picior, am lovit în jos cu o mişcare perfectă şi arcuită de braţ, dar cu o fracţiune de scundă prea târziu. Piciorul mi-a

lovit spatele învineţit. M-ain aplecat imediat, apucându-mi genunchii şi inspirând şi expirând încet.

într-o clipă, Aiden mi-a venit alături.

— Alex?

— Ultima... a cam durut.

— Să ştii că aproape ţi-a ieşit de data asta.

Am ridicat ochii şi am râs scurt la vederea
zâmbetului său pieziş.

— Mă bucur!

A dat să spună ceva, dar zâmbetul i-a pierit şi vocea i-a răsunat grav şi ameninţător:

— Alex. Ridică-te!

Spatele meu s-a împotrivit

unei mişcări atât de bruşte, dar am înţeles motivul îndată ce l-am zărit pe Marcus în pragul uşii. De faţă cu el nu trebuia să par că aş fi fost stâlcită în bătaie.

Marcus s-a rezemat de uşă, strângându-şi braţele la piept.

— Am vrut să văd cum merge antrenamentul. Văd că merge conform aşteptărilor.

Au! Am inspirat adânc.

— N-ai vrea să încerci şi tu?

Marcus a ridicat din sprâncene zâmbind, dar Aiden m-a prins prevenitor de braţ.

— Opreşte-te!

M-am eliberat din strânsoarea lui. Eram destul de sigură că pot să-i ţin piept unchiului. Cu părul lui perfect îngrijit şi cu pantalonii kaki atent călcaţi, arăta ca un exponent-model al vreunui club de iahturi premiant.

— Eu mă bag dacă te bagi şi tu, i-am propus din nou, zâmbind senin.

— Alex, îţi repet, nu face asta! A fost...

Marcus s-a desprins de perete.

— E în regulă, Aiden. în mod normal, n-aş fi acceptat o propunere atât de ridicolă, dar astăzi am o

dispoziţie generoasă.

Am râs înfundat.

— Generoasă?

— Marcus, nu e nevoie.

Aiden mi s-a pus în faţă.

— Abia învaţă să pareze corect.

M-am strâmbat la Aiden. *Frate! Mersi că-mi iei apărarea!* Orgoliul meu a prins viaţă huruind şi m-am strecurat pe lângă Aiden.

— Cred că mă descurc cu el.

Marcus şi-a dat capul pe spate şi a râs, dar pe Aiden părea să-l amuze mai puţin situaţia.

— Alex, îţi cer ferm să *nu* faci asta! Ţîne-ţi gura

şi ascultă-mă!

I-am răspuns printr-o privire nevinovată.

— Adică ce să nu fac?

— Nu. *Se descurcă*, Aiden. Să vedem ce a învăţat! Dacă tot mă provoacă, presupun că e pregătită.

Mi-am înfipt mâinile în şold.

— Nu ştiu ce să zic. Mi-ar părea rău să bat un bătrânel.

Marcus m-a fixat cu ochii lui de smarald sclipitor.

— Atacă-mă!

— Ce?

A părut derutat, dar apoi a pocnit din degete.

— Aşa-i! încă n-ai

învăţat nicio mişcare de atac adevărată. Atunci, te voi ataca eu. Bănuiesc că ştii tehnici de parare?

Marcus ştia tehnici de parare? Mi-am foit picioarele şi m-am uitat la Aiden. Nu părea deloc încântat.

-Da.

— Atunci, ar trebui să fii capabilă să te aperi.

Marcus a tăcut o clipă şi zâmbetul i-a dispărut.

— închipuie-ţi că sunt duşmanul tău, Alexandria.

— Asta nu mi-e greu, *decane Andros.*

Am ridicat mâinile şi i-am făcut semn să atace. Eram o teribilistă şi jumătate.

Singurul lui avertisment a fost un tremur discret al braţului imediat înaintea atacului. Am ridicat braţul, aşa cum mă învăţase Aiden, şi am parat pumnul. Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul larg când am respins încă o lovitură cutremurătoare. Sub ochii mei, Marcus s-a îndreptat de spate şi s-a pregătit să atace din nou.

— Dă-te înapoi!

Vocea lui Aiden a răsunat dintr-o parte, gravă şi aspră.

— Stai prea aproape.

M-am năpustit în faţă, parând încă o lovitură, îngâmfarea a pus stăpânire pe mine.

— Trebuie să fii mai

rapid...

în loc să continue cu ceea ce mă aşteptam a fi o lovitură de picior laterală destul de bună, Marcus m-a prins de braţ şi l-a răsucit. M-a învârtit şi m-a prins de gât cu celălalt braţ, imobilizându-mă cu o cumplită manevră de strangulare.

Inima mi s-a izbit de coaste. Orice mişcare a mea nu făcea decât să-mi sucească braţul în unghiuri şi mai nefireşti. în numai câteva secunde, ajunsesem neajutorată în mâinile lui. în orice altă situaţie, de exemplu, într-una în care *unchiul meu* nu m-ar fi

strangulat, l-aş fi lăudat pentru o manevră atât de rapidă.

A plecat capul, vorbindu-mi direct la ureche:

— Acum închipuie-ţi că aş fi putut fi un daimon. Ce crezi că s-ar fi întâmplat in continuare?

Am refuzat să răspund, strângând din dinţi.

— Alexandria, te-am întrebat ceva. Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi fost un daimon?

M-a strâns şi mai tare.

I-am întâlnit privirea lui Aiden. Urmărea scena cu o furie neputincioasă întipărită pe chip. Am înţeles că ar fi vrut să intervină, însă nu

putea.

— E nevoie să repet? a întrebat Marcus.

— Nu! Aş... aş fi murit.

— Da. Ai fi murit.

Marcus mi-a dat drumul şi atunci am făcut câţiva paşi împiedicaţi. A trecut pe lângă mine, adresându-i-se lui Aiden:

— Dacă ai vreun pic de speranţă s-o pregăteşti până la toamnă, te sfătuiesc să-i cizelezi atitudinea şi să te asiguri că data viitoare îţi va respecta instrucţiunile. Dacă va continua în stilul ăsta, va da greş.

Fără să-şi ia nicio clipă ochii de la mine, Aiden a

încuviinţat scurt din cap.

Am clocotit în tăcere până când Marcus s-a făcut nevăzut.

— Ce naiba i-oi fi făcut?

Mi-am masat gâtul distrată.

— Era să-mi rupă braţul!

— Dacă ar fi vrut să-ţi rupă braţul, ţi l-ar fi rupt. Ţi-am spus să-ţi ţii gura, Alex. La ce te aşteptai din partea lui Marcus? Credeai că e vreun pur leneş care are nevoie de protecţie?

Sarcasmul îi picura din voce.

— Păi, aşa pare! De unde să ştiu că, în secret, e

un Rambo cu pantaloni de doc?

Aiden s-a apropiat cu paşi mari şi m-a prins de bărbie.

— Ar fi trebuit să ştii, pentru că ţi-am spus să nu-l provoci. Şi totuşi, ai făcut-o. N-ai ascultat de mine. A fost santinelă, Alex.

— Poftim? Marcus a fost santinelă? Nu ştiam!

— Am încercat să-ţi spun.

Aiden a închis ochii şi mi-a eliberat bărbia, întorcându-mi spatele, şi-a trecut mâna prin păr.

— Marcus are dreptate. Nu vei fi pregătită la toamnă dacă nu asculţi de mine.

A oftat.

— De asta n-aş fi avut nicio şansă să mă fac instructor sau gardă. Nu am destulă răbdare pentru rahaturile astea.

Era unul dintre momentele acelea când ştiam că trebuie să tac, dar nu puteam. Am păşit pe saltele în urma lui, furioasă în draci.

— Dar chiar ascult de tine!

S-a răsucit brusc.

— Ce anume ai ascultat, Alex? Ţi-am spus clar să nu-l provoci. Dacă nu eşti în stare să asculţi de mine, atunci cum s-ar putea aştepta cineva – inclusiv Marcus – să asculţi de

instructori la toamnă?

Avea dreptate, dar eram prea ruşinată şi supărată ca s-o recunosc.

— A făcut-o doar pentru că-i sunt antipatică.

Aiden a mârâit exasperat.

— N-are nimic a face cu antipatia sau simpatia lui, Alex. Are de-a face numai cu faptul că nu asculţi! Ai petrecut prea mult timp afară, unde ai reuşit să te aperi de muritori fără probleme, dar nu mai eşti în lumea muritorilor.

— Ştiu asta. Nu sunt proastă!

-Nu?

în ochi i-au apărut licăriri furioase de argint.

— Te întrec toţi elevii de aici. Până şi purii care vor începe şcoala la toamnă cunosc elementele fundamentale de autoapărare. Mai vrei să devii santinelă? Din câte mi-ai arătat azi, mă îndoiesc. Ştii ce anume defineşte santinelele? Supunerea, Alex.

Am simţit că mi se încing obrajii. Erupţia subită de lacrimi fierbinţi mi-a înţepat ochii. Am
clipit şi i-am întors spatele.

Aiden a blestemat în barbă.

— Nu... nu încerc să te umilesc, Alex. Dar asta e situaţia. N-a trecut decât o

săptămână de când am început antrenamentul şi mai ai cale lungă de parcurs. Trebuie să asculţi de mine.

Convinsă în sfârşit că nu mă vor podidi lacrimile, m-am întors spre el.

— De ce te-ai hotărât, de fapt, să mă susţii? Când Marcus a vrut să mă dea pe mâna lui Lucian?

Aiden s-a încruntat, ferindu-şi privirea.

— Pentru că ai potenţial, pe care nu ne permitem să-l irosim.

— Dacă... n-aş fi pierdut atâta timp, ştiu sigur că aş fi fost bună.

S-a întors din nou spre mine şi ochii lui şi-au

recăpătat cenuşiul mai domol.

— Ştiu, dar chiar ai pierdut mult timp. Acum trebuie să lucrăm împreună ca să ajungi din nou la nivelul dorit. Nu-ţi ajută cu nimic să te lupţi cu unchiul tău.

Mi s-au muiat umerii şi mi-am ferit privirea.

— Mă urăşte. Chiar mă urăşte.

— Alex, nu te urăşte.

— Oh, ba da, mă urăşte! E prima dată când îl văd după dimineaţa aia de la început, şi s-a arătat din cale afară de nerăbdător să-mi demonstreze că sunt o proastă. E clar că nu vrea să

mă antrenezi.

— Nu-i adevărat.

M-am uitat la el.

— Serios? Atunci *care* e adevărul?

Aiden a deschis gura, dar a închis-o la loc imediat.

— Da. Exact.

A tăcut câteva momente.

— Aţi fost vreodată apropiaţi?

Am râs scurt.

— în trecut? Nu. L-am văzut doar când o vizita pe mama. Nu mi-a acordat nicio atenţie. Mereu mi s-a părut că e unul dintre purii cărora nu prea le plac cei din... neamul meu.

Existau mulţi puri care îi priveau de sus pe semipuri,

considerându-ne cetăţeni de mâna a doua şi cam atât. Erau conştienţi că au nevoie de noi, dar asta nu-i îndupleca să vadă în noi altceva decât o lipsă de puritate.

— Marcus nu i-a privit niciodată aşa pe... semipuri.

Am ridicat din umeri, sătulă deodată de vorbe.

— Atunci mi se pare mie.

Am ridicat privirea şi am schiţat cu greu un zâmbet anemic.

— Aşadar... îmi arăţi unde am greşit?

— în ce moment?

A strâns din buze.

— în toate momentele?

în sfârşit mi-a răspuns la zâmbet, dar persiflările pe care ni le aruncam de obicei unul altuia în timpul antrenamentelor au dispărut. Indicaţiile lui scurte şi formale mi-au dovedit clar că e dezamăgit de mine. Dar ce era să fac? Nu ştiusem că Marcus e Chuck Norris. îmi pierdusem cumpătul. Şi ce dacă? Atunci, de ce mă simţeam aşa de prost?

N-am reuşit să scap de sentimentul de eşec total nici după antrenament. Nici măcar atunci când Caleb mi-a apărut la uşă după câteva

ore.

încruntându-mă, m-am dat la o parte şi i-am făcut loc să intre.

— Te pricepi de minune să te furişezi în căminul ăsta, Caleb.

A zâmbit pişicher, dar zâmbetul i-a dispărut când mi-a văzut hainele pătate de transpiraţie.

— Se ţine petrecerea lui Zarak. La noapte. Ai uitat?

— Drace! Da.

Am trântit uşa cu piciorul.

— Ei, pregăteşte-te! Chiar acum, adică. Deja suntem în întârziere.

M-am gândit să-i spun că nu mă simt în stare, dar

ideea de a zăcea în cameră, plângându-mi de milă, nu-mi făcea nicio plăcere. Mi-am spus că meritam o noapte de distracţii după o zi atât de cruntă şi doar Aiden şi Marcus n-ar fi aflat dacă m-aş fi dus la Zarak.

— întâi trebuie să fac un duş rapid. Simte-te ca acasă!

— Sigur.

S-a întins pe canapea şi a luat telecomanda.

— O să vină mulţi puri. N-au apucat să te vadă de când te-ai întors. Bineînţeles, ştiu că te-ai întors. Toată lumea vorbeşte.

Dându-mi ochii peste cap,

am împins uşa spre baie şi m-am dezbrăcat. N-aveam griji că ar fi putut să intre Caleb peste mine. Ar fi fost ca şi când ar fi văzut-o dezbrăcată pe soră-sa; nu credeam că vrea să-mi vadă trupul. M-am răsucit in faţa oglinzii şi am dat cu ochii de un amestec extins de vânătăi albăstrii care-mi acopereau spatele şi coastele. Câh! Mi-am ferit privirea.

Caleb vorbea mai departe din camera de zi:

— Lea şi Jackson au avut o ceartă monstru azi, chiar pe plajă, în văzul tuturor. A fost un spectacol pe cinste.

Eu nu chiar eram atât de convinsă. După un duş scurt, mi-am uscat părul în aşa fel încât să- mi cadă în valuri cât de cât îngrijite. Iar acum, ce să port?

— Mai ai mult? Pe toţi zeii, m-am plictisit!

— Mai am puţin.

Am scos o pereche de blugi şi un tricou, deşi aş fi vrut să port rochia scurtă şi deocheată pe care mi-o cumpărase Caleb, numai că marginea joasă a spatelui mi-ar fi descoperit toate vânăt ăile.

S-a ridicat când am intrat în camera de zi.

— Arăţi sexy.

M-am strâmbat.

— Asta ţi se pare sexy?

A izbucnit în râs, întorcându-se spre uşă.

— Nu.

Până să ne întâlnim cu alţi semipuri la marginea campusului, monologul neîntrerupt al lui Caleb despre oamenii care mergeau la petrecere reuşise să-mi alunge o mare parte din proasta dispoziţie. îi tot arunca ocheade uneia dintre fetele care ni se alăturaseră la traversarea podului spre insula principală. Mi-a fost uşor să uit de antrenament şi de câte ratasem în ultimii ani.

N-a fost greu să trecem de

gărzi. Niciuna nu m-a recunoscut sau, dacă m-a recunoscut, nu le- a păsat atât de mult, încât să mă trimită înapoi în cameră. Erau obişnuiţi cu elevii care traversau dintr-o parte în alta între insule, mai ales în timpul verii.

— Uau!

Una dintre fete a oftat uluită pe când ocoleam dunele de nisip.

— Petrecerea chiar e-n toi.

Avea dreptate. După următoarea cotitură, am văzut purii şi semipurii revărsându-se din casa mare de pe plajă. Nu mai fusesem la casa lui Zarak de un car

de ani. La fel ca în cazul Theei, părinţii lui erau membri ai Consiliului, având o groază de bani şi foarte puţin timp pentru odrasla lor pură.

Cu o privelişte minunată asupra mării, cu pereţii de un albastru-deschis şi cu terasele din lemn spoit, casa de plajă a părinţilor lui Zarak arăta exact precum cea în care locuise mama. Bănuiam că a ei încă se afla în capătul celălalt alt insulei. M-a cuprins un amestec de amărăciune şi de fericire. M-am imaginat în copilărie, jucându-mă pe verandă, alergând printre dune şi râzând, şi mi-am amintit

cum mama îmi zâmbea de sus. Mereu zâmbise.

— Hei!

Caleb s-a apropiat din spate.

— Eşti bine?

— Da.

Şi-a strecurat braţele pe după umerii mei şi mi i-a strâns.

— Haide, o să fii un fel de vedetă rock aici! Toată lumea o să se bucure să te revadă.

Apropiindu-ină de casa de plajă, chiar mă simţeam ca o vedetă rock. Oriunde priveam, cineva mă striga pe nume sau venea repede ca să mă îmbrăţişeze şi să-mi ureze un călduros „bun-

venit!” O vreme, m-am pierdut în marea de chipuri. Cineva mi-a pus un pahar de plastic în mână; altcineva mi l-a umplut dintr-o sticlă desfăcută şi, în scurt timp, am ajuns să zumzăi fericită printre prieteni vechi.

Am urcat treptele late, sperând să-l găsesc pe Zarak undeva în casă. în fond, era unul dintre purii mei preferaţi. Strecurându-mă pe lângă doi semipuri care se sărutau, totodată ţinându-şi bine în mâini paharele din plastic roşu – apropo, *incredibilă* abilitate! am intrat în bucătăria mai puţin înghesuită. în sfârşit, i-am zărit cârlionţii blonzi

atât de familiari. Părea ocupat cu o blondă frumuşică.

Eram destul de sigură că aveam să-i întrerup, dar m-am gândit că Zarak nu s-ar fi supărat. Trebuia să-i fi fost dor de mine. M-am dus la el şi l-am lovit cu vârfurile degetelor pe curbura umărului. I-a trebuit o clipă să ridice capul şi să se întoarcă. Mi-a întâlnit privirea o pereche de ochi cenuşii, surprinzători – dar clar nu erau ai lui Zarak.

CAPITOLUL 7

Am făcut un pas în spate. Nu-l mai văzusem niciodată, dar ochii aceia şi liniile feţei îmi păreau ciudat de cunoscute.

— Ce avem noi aici?

Mi-a zâmbit leneş.

— O semipură nerăbdătoare să mă cunoască? S-a uitat la cealaltă fată şi apoi iarăşi la mine.

— Ah, păi... credeam că eşti altcineva! Scuze! Ochii i-au sclipit de umor.

— Se pare că am fost exagerat de încrezut, aşa-i?

N-am putut să nu-i zâmbesc larg.

— Da, cam aşa ceva.

— Dar şi tu ţi-ai permis cam multe, fiind atât de sigură că sunt altcineva, nu crezi?

Am clătinat din cap.

— Ei, să mă prezint.

A făcut un pas în faţă şi o plecăciune – la propriu, s-a îndoit de mijloc şi s-a aplecat.

— Eu sunt Deacon St, Delphi. Iar tu?

Falca mi-a picat până la podea. Drept să spun, ar fi trebuit să-mi dau seama de

îndată ce-i văzusem ochii. Erau aproape identici cu ai lui Aiden.

Buzele i s-au întins într-un rânjet îngâmfat.

— Văd că ai auzit de mine.

— Da, îl ştiu pe fratele tău.

A ridicat din sprâncene.

— Fratele meu perfect se cunoaşte cu o semipură? Interesant! Cum te cheamă?

Evident iritată de lipsa de atenţie, fata din spatele lui a pufnit şi s-a strecurat pe lângă noi. Am urmărit-o cu privirea, dar el nici nu s-a uitat în direcţia ei.

— Numele meu e

Alexandria Andros, dar…

— Dar toţi îţi spun Alex.

Deacon a oftat.

— Da, şi eu am auzit de tine.

Am luat o înghiţitură, privindu-l peste marginea paharului.

— Aşa, deci. Mi-e şi frică să întreb.

S-a dus la tejghea şi, înhăţând o sticlă, a luat o duşcă zdravănă.

— Eşti tipa pe care frate-meu a urmărit-o luni de zile şi cu care s-a pricopsit acum, pentru că trebuie să te antreneze.

Zâmbetul mi s-a acrit.

— S-a pricopsit?

A chicotit, legănând sticla de rachiu între degete.

— Nu că pe mine m-ar deranja să mă pricopsesc cu tine. Dar fratele meu... ei bine, el rareori se bucură de cele care se află chiar în faţa lui. Cazul meu e un exemplu. îşi petrece mai tot timpul liber având grijă să mă port frumos, ca un pur cuminte, în loc să mă distrez. Acum... o să-şi petreacă tot timpul având grijă să te porţi *tu* frumos.

Nu prea l-am înţeles.

— Nu cred că fratele tău mă simpatizează foarte mult deocamdată.

— Mă îndoiesc.

Mi-a întins sticla. Am

clătinat din cap. A zâmbit larg, turnându-şi un pahar.

— Sunt sigur că fratele meu te simpatizează mult de tot.

— De ce…

Lăsând sticla la o parte, a luat paharul şi şi-a aşezat degetul pe marginea lui. Conţinutul a luat foc. După o secundă, a suflat în flăcări şi a dat paharul pe gât. încă un blestemat de incendiator, alt fapt pe care ar fi trebuit să-l deduc. De obicei, afinităţile purilor spre anumite elemente se moşteneau în familie.

— De ce spun asta?

Deacon s-a aplecat spre mine, ca şi când s-ar fi

pregătit să-mi împărtăşească un mare secret.

— Pentru că-l cunosc pe frate-meu şi ştiu că nu s-ar fi oferit să îndrepte orice semipură. Nu e cel mai răbdător dintre oameni.

M-am încruntat.

— Cu mine are chiar multă răbdare.

Mai puţin în ziua aceea, dar n-aveam de gând să-i povestesc aşa ceva.

Deacon m-a privit cu subînţeles.

— E nevoie să spun mai multe?

— Să zicem că nu.

Aparent, la fel de amuzant i s-a părut şi răspunsul ăsta.

Luându-mă de umeri cu braţul liber, m-a îndrumat spre verandă şi m-a adus drept în calea Leei şi Elenei, fata pe care o cunoscusem în sala de recreere în prima zi de la sosire. îi reţinusem numele numai pentru că avea părul extrem de scurt.

Am oftat.

Deacon m-a privit cu coada ochiului.

— Prietene de-ale tale?

— Nu tocmai, am mormăit.

— Hei, roşcato! a îngânat el. Arăţi bine!

Trebuia să recunosc meritul respectivei roşcate. Lea arăta grozav în

rochia ei roşie şi sinuoasă, care i se lipea de toate curbele trupului. Era o întrupare a frumuseţii ispititoare – păcat că era o jigodie get-beget!

Privirea i-a alunecat peste mine, oprindu-se asupra braţului lui Deacon, care încă atârna de umărul meu.

— Pe toţi zeii, spune-mi, te rog, că ţi-ai vărsat băutură pe tricou şi te ţii de ea doar ca să ascunzi pata! Pentru că, Deacon, mai curând mi-aş curăţa dinţii cu un fir de păr de pe dosul unui daimon decât să mă afişez cu o tumoare ca ea.

Deacon s-a uitat la mine, ridicând din sprâncene.

— într-adevăr, văd că nu sunteţi „tocmai prietene”.

I-am aruncat o privire plictisită.

Deacon s-a întors spre Lea cu un zâmbet de- un megawatt. Avea şi gropiţe, pe care sigur le-ar fi arătat şi Aiden dacă ar fi zâmbit vreodată.

— Cuvinte atât de urâte dintr-o gură atât de frumoasă!

Lea a zâmbit afectat.

— Până acum nu ţi-a păsat ce fac cu gura, Deacon.

M-am holbat la el.

— Ah… uau!

Deacon şi-a arcuit buzele într-o jumătate de zâmbet,

dar n-a răspuns. Am plecat repede de lângă el şi l-am tras pe Caleb înapoi spre veranda largă. Nu mai era la fel de aglomerată. Privind peste umăr, am văzut că Lea şi Deacon intraseră mai adânc în cameră.

— Aşa. Mi-a scăpat ceva cât am lipsit? l-am întrebat.

Caleb s-a încruntat.

— La ce te referi?

— Lea şi Deacon îşi fac de cap?

A izbucnit în râs.

— Nu, dar le place să vorbească aiurea.

L-am lovit peste braţ.

— Nu râde de mine! Dacă lumea ar crede că fac

prostii? Lea ar putea avea probleme serioase.

— Nu-şi fac de cap, Alex. Lea o fi ea proastă, dar nu e atât de proastă. Chiar dacă se încearcă să se schimbe 1 egil e Regulamentului de împerechere, nicio semipură de aici n-ar îndrăzni să se încurce de bunăvoie cu un pur.

— Se schimbă Regulamentul de împerechere?

— Cuvintele cheie sunt „se încearcă”, a rostit cineva. Şansa de reuşită e cu totul altă poveste.

Caleb a făcut ochii mari la auzul vocii neaşteptate. M-

am răsucit şi a fost cât pe ce să- mi vărs paharul. Kain Poros stătea pe marginea balustradei, îmbrăcat în uniforma Legământului.

— Ce cauţi aici?

— Păzesc copiii, a mormăit Kain, şi nu mă interesează ce beţi, aşa că nu mai căutaţi să vărsaţi paharele.

Revenindu-mi din şocul provocat de atitudinea lui blazată faţă de problema minorilor şi a consumului de alcool, am zâmbit larg.

— Deci lumea încearcă să schimbe Regulamentul de împerechere?

— Da, dar a apărut o

opoziţie puternică.

S-a oprit, mijind ochii la un semipur care se apropiase prea mult de focul de tabără pe care cineva se gândise să-l aprindă.

— Hei! Da! Tu! Dă-te naibii în spate, chiar acum!

Caleb a întins braţul pe lângă mine, lăsând pe furiş paharul jos.

— Mă enervează că-i spun Regulament de împerechere. Sună atât de ridicol!

— Recunosc, şi eu sunt de aceeaşi părere, a încuviinţat Kain. Dar aşa i se spune dintotdeauna.

Deja adunaserăm în jur un mic public.

— îmi spune şi mie cineva ce naiba vor să schimbe, mai exact?

— E vorba de-o propunere ca interdicţia amestecării între neamuri să fie eliminată, a răspuns zâmbind un băiat cu părul brun tuns periuţă.

— O propunere să li se permită semipurilor şi purilor să se amestece între ei?

Am făcut ochii mari.

— De unde a apărut ideea asta?

Băiatul pur a pufnit.

— Să nu-ţi faci speranţe! N-o să se întâmple. Nu se urmăreşte doar permiterea amestecului

dintre puri şi semipuri. Consiliul n-o să se pună împotriva zeilor şi categoric n-o să primească semipuri în instituţia lor. Vă entuziasmaţi degeaba.

Mi-a fost greu să ignor dorinţa puternică de a- i azvârli paharul în faţă, dar Kain probabil că n- ar fi tolerat una ca asta.

— Tu cine eşti?

Şi-a mijit ochii la mine, vădit indispus de tonul meu.

— întrebarea asta n-ar trebui să ţi-o pun eu ţie, semipuro?

Caleb a intervenit înainte să pot răspunde:

— îl cheamă Cody Hale.

L-am ignorat pe Caleb şi m-am strâmbat la pur.

— Ar trebui să ştiu cine eşti?

— încetează, Alex!

Kain s-a dat jos de pe balustradă, amintindu- mi practic unde mă situam în orânduirea lumii, în cazul în care Cody mi-ar ii cerut să sar, eu ar fi trebuit să întreb cât de sus. O semipură nu trebuia să-i vorbească obraznic unui pur – niciodată.

— Oricum, i-am auzit pe membrii Consiliului vorbind despre asta. Semipurii de la Legământul din Tennessee au o susţinere numeroasă. Au cerut să fie

primiţi în Consiliu.

— Nu cred că o să le iasă, a spus Caleb.

— Nu ştim, a răspuns Kain. Sunt şanse să fie primiţi de Consiliu în audienţă în noiembrie şi poate chiar să le aprobe cererea.

Am ridicat din sprâncene.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Acum vreun an.

Kain a ridicat din umeri.

— Mişcarea a căpătat avânt. Se implică şi Legământul din Dakota de Sud. Era şi timpul.

— Dar Legământul nostru şi cel din New York? am întrebat.

Caleb a pufnit.

— Alex, filiala din Carolina de Nord încă trăieşte în epoca grecilor şi, din moment ce la New York se află Consiliul principal, o să se ţină cu dinţii de toate regulile şi riturile vechi. în nord e cu totul altă lume. Sunt nemiloşi acolo.

— Dacă a apărut aşa o mişcare, atunci de ce Hector şi Kelia au atâtea probleme?

M-am încruntat, amintindu-mi ce-mi povestise Caleb.

— Pentru că încă n-a fost promulgat nimic şi cred că miniştrii noştri vor să-i dea ca exemplu.

Kain a strâns din buze.

— Mda, vor să ne amintească unde ne e locul şi ce se întâmplă când nu respectăm regulile.

Jackson şi-a făcut loc în micul nostru grup, zâmbind în ciuda vorbelor sale deprimante.

— Vai, pe toţi zeii! a izbucnit Kain.

întorcându-se, a sărit de pe verandă. Doi
semipuri încercau să pornească o maşină de teren.

— Până ajung acolo, să fiţi la un kilometru de chestia aia. Da! Voi doi!

Discuţia din jurul propunerii legislative s-a

risipit şi s-au împărţit pahare noi de plastic. Se părea că discuţiile politice sunt acceptabile numai până la al treilea pahar. încă mă gândeam la Regulamentul de împerechere şi la implicaţiile lui când Jackson s-a aşezat lângă mine pe leagăn.

Am ridicat ochii, zâmbind.

— Bună!

Mi-a zâmbit fermecător.

— Ai văzut-o pe Lea?

— Cine nu s-a văzut cu ea? am chicotit eu.

Nu i s-a părut nici pe departe atât de amuzant
cum mi se părea mie, dar replica mea răutăcioasă avea două scopuri. Jackson a rămas lipit de mine până la

sfârşitul serii şi, când Lea şi-a făcut din nou apariţia, faţa i s-a acoperit de pete roşii văzând cât de aproape stăteam unul lângă celălalt. Şi chiar stăteam foarte aproape pe leagănul de pe verandă. Mai aveam puţin şi mă aşezam în poala lui.

Am salutat-o cu o mişcare a paharului.

Privirea mijită pe care mi-a aruncat-o spunea totul. M-am întors încântată spre Jackson, afişând un zâmbet îngâmfat.

— Iubita ta pare nemulţumită.

— Aşa e de când te-ai întors.

îşi plimba un deget pe

braţul meu.

— De fapt, ce-i între voi?

Eu şi Lea eram aşa dintotdeauna. Mă gândeam că avea de-a face cu faptul că amândouă eram agresive, puse pe ceartă şi al naibii de faine. Dar mai era şi altceva; doar că nu reuşeam să-mi amintesc ce anume. Am ridicat din umeri.

— Cine ştie?

Zarak şi-a făcut în sfârşit apariţia şi s-a bucurat mult când m-a văzut. Mulţumită lui şi lui Cody, toţi îşi puseseră în gând să mute petrecerea în altă parte, mergând cu maşinile Porsche ale mămicii şi

tăticului pe plaja Myrtle.

Fiind ocupată cu Jackson, îi pierdusem la un moment dat urma lui Caleb şi mi-am ascuns paharul de plastic pe jumătate plin în spatele leagănului. îmi plăcea freamătul ăsta euforic, dar mă aflam la numai câteva înghiţituri distanţă de un freamăt ameţitor de să cad în nas.

— Te duci cu ei?

încruntându-mă, m-am întors spre Jackson.

— A?

A zâmbit larg şi, apropiindu-se până când buzele sale aproape că mi-au mângâiat urechea, a spus:

— Mergi la Myrtle?

— Ah!

Mi-am legănat picioarele înainte şi-napoi.

— Nu ştiu, dar pare distractiv.

Jackson m-a prins de mâini şi m-a săltat în picioare.

— Zarak pleacă. Putem merge cu maşina lui.

Cred că-mi scăpase momentul când eu şi el deveniserăm „noi” dar nu m-am împotrivit când m-a condus în jos, pe scări, şi am traversat plaja. Câţiva plecaseră deja şi am surprins-o pe Lea aşezându-se pe bancheta din spate, lângă
Deacon. N-aveam idee unde era Kain; nu-l mai văzusem

de la incidentul cu maşina de teren.

Zarak s-a strecurat pe scaunul şoferului al singurei maşini care mai rămăsese – în orice caz, părea suficient de treaz ca să stea la volan. Fata pe care o văzusem mai devreme cu Deacon nu se mai hotăra care dintre maşini e cea mai faină.

M-am plictisit şi m-am rezemat de peretele casei, în timp ce fata stătea de vorbă cu Lea. Jackson s-a proptit lângă mine.

Mi-am lăsat capul pe spate, savurând briza caldă care-mi mângâia obrajii.

— N-ar trebui să te duci şi tu cu ea?

A ezitat, privind peste umăr.

— E clar că are alte planuri.

— Dar se holbează la tine, i-am atras eu atenţia.

Lea stătea cu faţa lipită de geam.

— N-are decât.

S-a apropiat şi mai mult, privindu-mă cu un rânjet pişicher.

— Doar a ales deja, nu?

— Aşa se pare.

— Şi eu am ales.

Jackson s-a aplecat ca să mă sărute.

Chiar dacă m-aş fi bucurat să îi văd faţă Leei după sărutul cu Jackson, am sărit

în lături. Jackson era un jucător cu spiritul oportunităţilor egale, şi eu nu prea aveam chef să mă implic într-un asemenea joc.

A chicotit şi a întins vesel mâna spre mine. M- a prins bine de braţ şi m-a tras înapoi.

— Mă pui să te fugăresc?

Euforia mea ar fi putut foarte bine să se transforme într-o ameţeală foarte neplăcută dacă aş fi continuat cu prostiile astea. Smulgându-mi braţul, am zâmbit silit.

— Mai bine te-ai duce şi tu. Zarak o să plece fără tine.

S-a întins iar după mine, dar m-am ferit de mâinile lui exagerat de prietenoase.

— Tu nu vii?

Am clătinat din cap.

— Nu. Cred că mi-a ajuns în seara asta.

— Pot să-ţi ţin de urât, dacă vrei. Putem continua petrecerea la căminul meu sau în camera lui Zarak.

A pornit spre maşină, mergând cu spatele,

— Nu cred că s-ar supăra. Ultima şansă, Alex.

Mi-am folosit toată puterea de stăpânire ca să-
mi înăbuş râsul. Am clătinat din cap şi m-am dat îndărăt, conştientă că ofeream o

impresie falsă de cochetărie.

— Poate data viitoare.

Şi m-am întors, ca să nu-i mai dau răgaz să mă înduplece să intru în maşina aia.

întrebându-mă dacă plecase şi Caleb la Myrtle, am traversat plaja inapoi spre pod, trecând pe lângă câteva case tăcute. Aerul înconjurător purta izul sărat al mării. Mirosul ăsta îmi plăcea la nebunie. îmi amintea de mama şi de zilele petrecute împreună pe nisip. Atât de pierdută în amintiri, am revenit la realitate abia când un fior subţire mi-a alunecat pe şira spinării în

apropierea podului.

Tufele strâmbe şi buruienile înalte se legănau în adierea răcoroasă. Ciudat, pentru că fusese cald cu numai câteva minute în urmă. Am făcut un pas în faţă, cercetând mlaştina. Bălţile se pierdeau în întuneric, dar o umbră mai groasă s- a desprins de celelalte, devenind tot mai solidă cu fiecare secundă.

Vântul mi-a adus o şoaptă.

„Lexie...”

Cred că mi se dereglase auzul. Numai mama îmi spusese Lexie, iar în mlaştină nu putea să fie nimic, şi totuşi frica mi s-a adunat în stomac ca un arc

încordat.

Pe neaşteptate, două mâini puternice m-au prins de umeri şi m-au tras înapoi. Mi s-a oprit inima şi, preţ de o clipă, n-am înţeles cine mă trăsese. Instinctul m-a îndemnat să contraatac, dar atunci am simţit mirosul familiar de săpun şi mare.

Aiden.

— Ce faci?!

Tonul lui avea o notă imperioasă.

M-am răsucit şi m-am holbat la el. Ochii îi erau două fante subţiri. Limba mi s-a înnodat o clipă când l-am văzut.

— Am... E ceva acolo.

Mâinile i-au alunecat de pe

umerii mei şi s-a întors spre locul pe care-l arătasem. Fireşte, nu era nimic de văzut în afară de umbrele obişnuite pe care luna le împrăştia printre bălţi. S-a întors spre mine.

— Nu-i nimic acolo. Ce cauţi aici de una singură? N-ai voie să părăseşti insula neînsoţită, Alex. Niciodată!

Mamă! Am făcut un pas în spate, neştiind ce să răspund.

Atunci s-a aplecat asupra mea, mirosind aerul.

— Ai băut.

— Nici gând!

A ridicat din sprâncene, strângând din buze.

— Ce cauţi în afara

Legământului?

Mi-m mototolit marginea tricoului între degete.

— Am fost… în vizită la prieteni şi, din câte îmi amintesc, mi-ai spus că nu trebuie să părăsesc insula. Teoretic, încă mă aflu pe Insula Zeilor.

Şi-a înclinat capul într-o parte, încrucişându- şi braţele.

— Mi se pare destul de clar că obligaţia implicită era să rămâi pe insula controlată de Legământ.

— Ei, ştii şi tu cum e cu implicaţiile astea teoretice!

— Alex!

Şi-a coborât tonul,

ameninţător.

— Ce cauţi aici, furişându-te pe întuneric ca un fel de... ciudat?

După ce mi-a scăpat pe gură şi acel ultim cuvânt, mi-a venit să-mi dau o palmă.

Aiden a râs incredul.

— Nu prea te priveşte, dar urmam o ceată de idioţi spre plaja Myrtle.

Mi-a picat faţa.

— îi urmăreai?

— Da, îi urmăresc cu o echipă de santinele.

Buzele i s-au arcuit într-un rânjet pieziş.

— Ce-i? Pari surprinsă. Chiar îţi închipui că am lăsa o gaşcă de adolescenţi să părăsească

insula fără protecţie? Poate că nu-şi dau seama că-i urmărim permanent, dar nimeni nu pleacă de aici fără ştiinţa noastră.

— Ei… fantastic, ce să zic!

Am pus deoparte frântura asta de informaţie.

— Atunci, de ce mai eşti aici?

N-a răspuns imediat, conducându-mă înapoi spre pod.

— Am văzut că nu te-ai dus cu ei.

Am fost gata să mă împiedic.

— Ce… ai văzut mai exact?

M-a privit de sus în jos,

arcuind o sprânceană.

— Am văzut destul.

Înroşindu-mă până la rădăcina părului, am gemut jenată.

Aiden a chicotit încet în barbă, dar tot l-am auzit.

— De ce nu te-ai dus cu ei?

M-am gândit să-i atrag atenţia că ştia deja de ce, dar mi-am zis că aveam deja destule probleme.

— M-am... gândit că făcusem suficiente prostii pe-o seară.

Atunci a râs de-adevăratelea. Un râset adânc şi sonor. Frumos. Am ridicat ochii repede, sperând să-i surprind şi lui gropiţele.

N-am avut norocul ăsta.

— Mă bucur că spui asta!

Mi-am aplecat umerii.

— Aşadar, ce probleme mi-am creat?

Aiden a căzut pe gânduri câteva secunde.

— Nu-i voi spune lui Marcus, dacă acolo baţi.

I-am zâmbit surprinsă.

— Mersi!

Şi-a ferit privirea, clătinând din cap.

— Nu-mi mulţumi încă.

Mi-am amintit când îmi spusese asta prima dată. Oare când aş fi putut să-i mulţumesc?

— Dar nu vreau să te

mai prind cu băutură în mână.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Frate, iar începi să vorbeşti ca un tată! Vorbeşte şi tu ca la douăzeci de ani!

Nu m-a luat în seamă şi a salutat din cap gărzile pe lângă care am trecut la capătul
podului.

— De parca nu-mi ajunge că trebuie să-l urmăresc pe frate-meu. Te rog, nu-mi face şi tu probleme!

Am îndrăznit să-i arunc o ocheadă. Privea drept înainte, cu maxilarul tremurându-i de încordare.

— Mda… pare un tip cam zvăpăiat.

— Puţin spus.

Mi-am amintit ce spusese Deacon, că de acum Aiden trebuia să se asigure că mă port bine.

— îmi… îmi pare rău! Nu vreau să simţi că… trebuie să mă păzeşti ca pe un copil.

Aiden m-a privit sever.

— Ei… mulţumesc!

Mi-am strâns degetele şi, pe neaşteptate, am simţit că mi se împleticeşte limba.

— Cred că ţi-a fost greu să-l creşti practic de unul singur.

A pufnit.

— Nici nu-ţi închipui.

Chiar nu-mi închipuiam. Şi Aiden fusese un copil când îi muriseră părinţii. Dacă aş fi avut şi eu un frăţior sau o surioară de care să trebuiască să am grijă? Mi-ar fi fost imposibil. Nici nu mă puteam închipui în postura asta.

După câteva momente, am intrebat:

— Cum... ai reuşit?

— Ce anume, Alex?

Am trecut de pod şi Legământul s-a ivit în zare. Am încetinit paşii.

— Să-i porţi de grijă lui Deacon după... o întâmplare atât de îngrozitoare.

Un zâmbet încordat i-a

apărut pe buze.

— N-am avut de ales. Am refuzat să-l las pe Deacon în seama altei familii. Cred că… părinţii mei şi-ar fi dorit să-l cresc eu.

— Dar e o mare răspundere. Cum ai reuşit să te ocupi de el şi, în acelaşi timp, să mergi la şcoală? Şi, drace, să mergi la antrenamente?

Promovarea Legământului nu era finalul antrenamentului pentru santinele. Primul an în serviciu era cumplit, toată lumea ştia. Iţi împărţeai timpul între urmărirea santinelelor antrenate

numite ghizi, cursurile de arte marţiale de înalt impact şi probele de anduranţă şi stres.

Aiden şi-a băgat mâinile în buzunarele adânci ale uniformei negre de Legământ.

— Uneori, mă întrebam dacă n-ar fi fost mai bine să fac ceea ce-şi doriseră părinţii. Să merg la facultate şi să mă întorc, să mă implic în politica lumii noastre. Ştiu că părinţii ar fi vrut să am grijă de Deacon, dar nici în ruptul capului n-ar fi acceptat să devin santinelă. Niciodată n- au înţeles... stilul ăsta de viaţă.

Aşa gândeau majoritatea

purilor, şi nici eu nu înţelesesem înainte ca mama să fi fost atacată. Abia atunci pricepusem cu adevărat cât de important e să avem santinele. Dând la o parte gândul ăsta tulburător, am încercat să-mi amintesc ce ştiam despre părinţii lui.

Păruseră tinerei, ca majoritatea purilor, şi, din câte ştiam, fuseseră puternici.

— Au fost în Consiliu, nu?

A încuviinţat din cap.

— Dar, după moartea lor, am vrut să devin santinelă.

— Ai simţit *nevoia* să devii santinelă, l-am corectat

eu încet.

A încetinit pasul şi a părut surprins.

— Ai dreptate. Aveam nevoie să devin santinelă – şi acum simt nevoia asta.

A făcut o pauză, ferindu-şi privirea.

— Tu ar trebui să înţelegi. Şi tu simţi aceeaşi nevoie.

-Da.

— Cum ai supravieţuit? a contracarat şi el.

Cuprinsă brusc de nelinişte, mi-am îndreptat ochii spre apa nemişcată a oceanului. Noaptea, în lumina lunii, părea neagră şi densă ca petrolul.

— Nu ştiu.

— N-ai avut de ales, Alex.

Am ridicat din umeri.

— Aşa o fi.

— Nu-ţi place să discuţi cele întâmplate, aşa-i?

— E chiar atât de evident?

Ne-am oprit la răscrucea dintre cămine.

— Nu ţi se pare o idee bună să vorbeşti despre asta?

Vocea lui răsuna cu o gravitate care-l făcea să pară mult mai în vârstă.

— Abia ai avut timp să te împaci cu ceea ce i s- a întâmplat mamei tale... cu

ceea ce ai văzut şi ceea ce a trebuit să faci.

Am simţit că mi se încordează ceva în maxilar.

— A trebuit să fac ceea ce trebuie să facă orice santinelă. Mă antrenez ca să ucid daimoni. Şi nu pot să vorbesc cu nimeni. Dacă Marcus ar bănui că mi-e greu să mă împac cu situaţia, m-ar trimite el însuşi plocon lui Lucian.

Aiden s-a oprit şi, când s-a uitat la mine, pe chip i-a apărut o răbdare nesfârşită. M-am mirat din nou de ceea ce-mi spusese Deacon.

— Ai doar şaptesprezece ani. Majoritatea santinelelor îşi

răpun primul daimon abia după vreun an de la absolvire.

Am oftat; era momentul potrivit să schimb subiectul.

— îţi aminteşti ce ai spus despre părinţii tăi? Că n-ar fi vrut să duci o asemenea viaţă?

Aiden a încuviinţat din cap, cu o expresie curioasă pe chip. Probabil că se întreba unde naiba voiam să ajung cu discuţia.

— Cred... Nu, *ştiu sigur* că ar fi fost mândri de tine oricum.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Crezi asta pentru că m-am oferit să te

antrenez?

— Nu. Cred asta pentru că îmi amintesc de tine.

Cuvintele au părut să-l ia pe nepregătite.

— Cum aşa? Doar n-am avut ore împreună.

— Te-am văzut prin zonă de câteva ori. Mereu te simţeam când erai în preajmă, am bolborosit eu.

M-a privit de sus in jos, cu colţurile buzelor înălţate.

— Poftim?

Am făcut un pas în spate, roşie toată la faţă.

— Aveai o reputaţie de tip pe cinste. Deşi încă erai la şcoală, toată lumea ştia că vei deveni o santinelă

grozavă.

— Ah!

A râs din nou, relaxându-se uşor.

— Bănuiesc că ar trebui să mă simt măgulit.

Am încuviinţat din cap hotărât.

— Aşa ar trebui. Semipurii te admiră. Bine, măcar cei care vor să se facă santinele. Chiar acum o zi, două, mi-au spus câţi daimoni ai omorât. Un istoric de legendă. Mai ales pentru un pur – scuze! Nu vreau să spun că uciderea multor daimoni e neapărat ceva bun sau un motiv de mândrie, dar... mai bine mi-aş ţine gura.

— Nu. înţeleg ce spui. Omorul e o necesitate a lumii noastre. Fiecare moarte e o povară, pentru că, în trecut, daimonul fusese o persoană bună. Poate chiar un fost cunoscut. Niciodată nu-i uşor să iei viaţa cuiva, dar să priveşti de sus pe cineva care înainte ţi-a fost prieten e… mult mai greu.

M-am încruntat.

— Nu ştiu dacă eu aş fi în stare…

Am observat că amuzamentul i-a dispărut de pe chip. Trebuie să nu fi fost un răspuns potrivit.

— Vreau să spun că noi, semipurii, când îi vedem

pe daimoni, îi vedem aşa cum arată cu adevărat. Cel puţin în prima clipă, după care îi vedem aşa cum arătau înainte. Magia elementală le schimbă înfăţişarea, ca să arate ca în trecut. Ştii şi tu asta, bineînţeles, chiar dacă nu poţi vedea dincolo de magia lor întunecată, aşa cum facem noi. Aş putea s-o fac. Sunt sigură că aş putea să omor pe cineva cunoscut.

Aiden a strâns din buze şi a privit în altă parte.

— E greu când e vorba de un cunoscut.

— Te-ai luptat vreodată cu un daimon cu care te cunoşteai înainte să

fi trecut de partea întunecată?

— Da.

Am înghiţit în sec.

— Şi ai...

— Da. N-a fost uşor.

S-a întors spre mine.

— Se face târziu, ora stingerii a trecut de mult pentru tine şi n-o să scapi uşor pentru purtarea din seara asta. Mâine te aştept la sala de culturism la ora opt dimineaţa.

— Ce?

Credeam că în weekend pot să fac ce vreau.

Aiden n-a făcut decât să ridice din sprâncene.

— E nevoie să enumăr regulile pe care le-ai

încălcat?

Am vrut să-i atrag atenţia că nu numai eu încălcasem reguli în seara aceea – şi că alţii continuau să încalce reguli chiar in timp ce vorbeam dar am reuşit să-mi ţin gura. Până şi eu recunoşteam că aş fi putut primi o pedeapsă mult mai grea. Am încuviinţat din cap şi am pornit spre cămin.

— Alex?

M-am întors, gândindu-mă că se răzgândise şi că avea să-mi poruncească să mă prezint la Marcus la prima oră ca să-mi mărturisesc faptele reprobabile.

— Da?

Şi-a dat un cârlionţ de păr

negru de pe frunte şi mi-a aruncat zâmbetul acela pieziş.

— Şi eu îmi amintesc de tine.

M-am strâmbat.

— **Poftim?**

Zâmbetul i s-a întins de-a binelea. Şi... mamă, mamă! Avea gropiţe. Mi-a dispărut tot aerul din plămâni.

— Şi eu îmi amintesc de tine.

CAPITOLUL 8

ERAM PEDEPSITĂ.

Se părea că interdicţia de

a părăsi insula controlată de Legământ, discutată cu o seară in urmă, nu era o simplă presupunere, în regulă. Ştiam foarte bine, dar, să fim sinceri, chiar era aşa o mare problemă?

Lui Aiden i se părea o mare problemă.

M-a făcut să vin în sala de forţă la prima oră a dimineţii şi aici mi-am petrecut cea mai mare parte din zi. Mi-a arătat câteva exerciţii pe care voia să le fac, câteva seturi de exerciţii cu greutăţi şi apoi o gamă întreagă de exerciţii cardio.

Uram exerciţiile cardio.

în timp ce eu alergam de colo-colo între aparate,

Aiden s-a aşezat, şi-a intins picioarele alea lungi şi a deschis o carte care probabil cântărea cât mine.

M-am uitat la aparatul pentru împins cu picioarele.

— Ce citeşti?

N-a ridicat privirea.

— Dacă ai puterea să vorbeşti în timp ce te antrenezi, atunci nu depui destul efort.

M-am strâmbat la chipul lui aplecat şi m-am aşezat în aparat. După ce mi-am făcut exerciţiile, mi-am dat seama că n-aveam nicio cale elegantă de-a mai ieşi. Temându-mă că voi arăta ca o proastă, i-am aruncat o privire rapidă şi apoi m- am

rostogolit de pe scaun.

M-a pus să lucrez la alte câteva aparate şi aproximativ cinci minute n-am mai spus nimic.

— Cine citeşte de distracţie cărţi aşa de mari?

Aiden a ridicat capul, fixându-mă cu o
expresie plictisită.

— Cine vorbeşte numai ca să se audă vorbind?

Am făcut ochii mari.

— Eşti în toane foarte bune azi.

Sprijinindu-şi cartea obscen de mare pe un
genunchi, a dat pagina.

— Trebuie să-ţi dezvolţi musculatura

trunchiului, Alex. Nu musculatura aparatului fonator.

Mi-am coborât ochii la halteră şi mi-am imaginat-o zburând prin sală – drept în faţa lui. Dar avea o faţă atât de plăcută şi n-aş fi vrut să i-o stric! Aşa am petrecut ore în şir. El îşi citea cartea; eu îl agasam; el ţipa la mine, iar eu mă înhămam la alt aparat.

Oricât de trist ar părea, era chiar distractiv să-l sâcâi şi cred că se distra şi el. Din când în când, pe buze binevoia să-i apară câte un zâmbet mic – adică *foarte* mic – de fiecare dată când îi puneam câte o întrebare

exasperantă. Nici nu eram convinsă că e atent la carte…

— Alex, nu te mai zgâi la mine şi fa nişte exerciţii cardio!

A dat pagina din nou.

Am clipit.

— Sper că acea carte te învaţă să-ţi dezvolţi personalitatea şi farmecul.

Aha! Iată umbra aceea de zâmbet.

— Cardio… Fă cardio! Eşti rapidă, Alex. Şi daimonii sunt rapizi, iar daimonii flămânzi vor fi şi mai rapizi.

Mi-am lăsat capul pe spate şi am gemut, târându-mă până la banda de alergat pe

care mi- o arătase mai devreme.

— Cât timp?

— Şaizeci de minute.

Pe toţi demonii din infern! îşi pierduse minţile? L-am întrebat, şi nu i s-a părut de râs. Mi-au trebuit mai multe încercări ca să fac banda să meargă la o viteză convenabilă.

După cinci minute, Aiden a ridicat privirea şi a văzut cât de repede mergeam. Exasperat, s-a ridicat şi a venit la mîne. Fără niciun cuvânt, a mărit viteza mai sus de patru – eu alergam la doi –, după care s-a întors la peretele şi cartea lui.

Să-l ia naiba!

Vlăguită, şi totuşi la fel de sfrijită ca la început, aproape că am căzut de pe bandă când s-au împlinit şaizeci de minute şi aparatul a încetinit pentru secvenţa de destindere. Am privit spre Aiden, care se rezema de perete, cu toată atenţia acaparată de cartea-mamut.

— Ce… ce citeşti?

A ridicat ochii şi a oftat.

— Fabule şi legende greceşti.

— Ah!

Mereu îmi plăcuse să citesc ce scriseseră muritorii despre zeii noştri. Unele aspecte erau aproximativ adevărate, pe când altele erau de-a dreptul aiureli.

— Am luat-o de la bibliotecă. Ştii, locul ăla unde ar trebui să-ţi petreci timpul liber, în loc să bei.

M-am cutremurat şi mi-am scuturat braţele.

— Urăsc biblioteca. Toţi de aici urăsc biblioteca.

Clătinând din cap, a închis cartea.

— De ce-şi închipuie semipurii că în bibliotecă trăiesc cerberi, harpii şi furii? Nu pricep.

— Serios? N-ai fost acolo? Câh! E sinistră şi se tot aud chestii.

în copilărie, auzisem ceva mârâind acolo. M- am dat jos de pe bandă şi m-am oprit în faţa lui.

— Caleb a auzit fluturări de aripi acolo, în preajma nivelului de jos. Nu glumesc.

Aiden a râs cu poftă.

— Sunteţi ridicoli. Nu-i nimic în bibliotecă. Toate creaturile alea au fost eliminate din lumea muritorilor cu veacuri în urmă. Şi apoi, a reluat el, ridicând cartea şi scuturând-o, e unul dintre manualele voastre.

M-am aşezat greoi lângă el.

— Ah! Plictisitor! Nu pot să cred că citeşti manuale doar pentru distracţie.

Am tăcut, gândindu-mă

mai bine.

— Sau lasă! De fapt, îmi e uşor să cred că citeşti manuale doar pentru distracţie.

Şi-a întors capul spre mine.

— Exerciţii de destindere.

— Da, să trăiţi!

Am salutat şi mi-am întins picioarele, prinzându-mă de degete.

— Şi ce legendă citeşti? Despre Zeus, cel mai promiscuu dintre toţi zeii?

Pe asta muritorii o nimeriseră. Din cauza lui apăruseră majoritatea semizeilor iniţiali, cu atâţia ani în urmă.

-Nu.

Mi-a întins cartea.

— Ţine! Ce-ar fi s-o iei cu tine, să mai citeşti şi tu? După ziua de azi, am senzaţia că vei petrece seri foarte lungi la tine în cameră.

Mi-am dat ochii peste cap, dar am luat cartea. După antrenament, m-am văzut cu Caleb şi m- am smiorcăit vreo oră că Aiden nu e deloc de treabă. Apoi m-am smiorcăit că dispăruse noaptea trecută, lăsându-mă singură cu Jackson.

Prietenii adevăraţi nu-şi lasă prietenele s-o facă pe stricatele.

La scurt timp după aceea,

m-am întors într- adevăr în cameră în loc să fug cu el. Bănuiam că altfel aş fi fost descoperită şi chiar nu voiam să petrec încă o zi la sala de forţă. Şi aşa mă exaspera faptul că trebuia să petrec câte o oră- două acolo în fiecare seară.

Plictisită până peste cap, am luat cartea putrezită şi urât mirositoare şi i-am frunzărit paginile antice. Jumătate din ea era scrisă în greaca veche, pe care n-aveam cum s-o descifrez. Mie îmi păreau doar nişte linii întortocheate. Găsind secţiunea în limba engleză, am descoperit că nu era despre legende şi fabule. De

fapt, erau evidenţe detaliate despre fiecare dintre zei, despre forţele pe care le reprezentau şi despre ascensiunea lor. Am găsit şi un capitol despre puri şi semenii lor inferiori – adică noi. La propriu, aşa eram trecuţi în cartea aia.

Nu glumesc:

Purii şi semenii lor inferiori – semipurii

Am trecut repede peste paginile astea, oprindu-mă asupra unui mic fragment cu titlul „Ethos Krian”. Până şi eu îmi aminteam numele ăsta. Toţi semipurii îl ştiau. Fusese primul dintr- un grup foarte select de semipuri care puteau stăpâni

elementele. Dar... el fusese mai mult de atât. Fusese primul *apolion* – singurul semipur cu puterea de a controla elementele şi de a folosi constrângerile pe care purii le foloseau asupra muritorilor.

Cu alte cuvinte, apolionul era un semipur mare şi tare.

Ethos Krian, născut la Napoli în anul 2848 E.D. (1256 d.Hr.), fiul unei mame pure şi al unui tată muritor; este primul semipur cunoscut în istorie cu puterile depline ale unui hematoi. Conform prevestirii oracolului de la Roma, la vârsta de optsprezece

ani, puterea lui Ethos a fost deşteptată de către palingeneza sa.

Există diverse şcoli de gândire cu concepţii diferite privind originea şi scopul apolionului. Opinia generală susţine că zeii care ţin sfat în OH mp i-au oferit lui Ethos darul celor patru elemente şi puterea akasha, cel de-al cincilea element, pentru a-i împiedica pe puri să capete putere asupra stăpânilor lor. Apolionul are o legătură directă cu zeii şi acţionează ca Distrugător pentru ei. Apolionul este cunoscut

drept „Cel care umblă printre zei”.

începând cu naşterea lui Ethos, fiecare generaţie a dat câte un apolion, conform oracolului…

Urma o listă cu numele celorlalţi apolioni, care se oprea în anul 3517 după calendarul hematoilor – 1925 d.Hr.

Aveam *neapărată* nevoie de texte actualizate. Am trecut mai departe şi am dat pagina. Mai era o descriere a trăsăturilor apolionului şi încă un fragment pe care nu-l ştiam.

Citindu-l o dată, apoi încă o dată, mi-a stat aerul în

piept.

— Nu se poate!

De-a lungul timpului, un singur apolion s-a născut în fiecare generaţie, cu excepţia incidentului care a ajuns să capete numele de „Tragedia lui Solaris”. în anul 3203 ED (1611 d.Hr.), un al doilea apolion a fost descoperit în Lumea Nouă. Palingeneza a deşteptat puterile lui Solaris (numele de familie şi părinţii sunt necunoscuţi) la împlinirea vârstei de optsprezece ani, provocând un lanţ de

evenimente tulburătoare şi tragice. Nici până în ziua de azi nu s-a găsit vreo explicaţie pentru cauza şi scopul apariţiei a doi apolioni în aceeaşi generaţie.

Am recitit fragmentul. *Niciodată* nu apăreau doi apolioni în acelaşi timp. Niciodată. Auzisem în copilărie legende despre posibilitatea apariţiei a doi apolioni, dar îmi spusesem că sunt… ei bine, legende. Citind în continuare, am înţeles repede că nu ştiam nimic.

Se crede că cel Dintâi apolion a simţit însemnarea celui âe-al

doilea cu ocazia aniversării ei de optsprezece ani şi, necunoscând consecinţele, i s-a alăturat în Lumea Nouă. Efectele uniunii lor au fost consemnate în cronici drept întinse şi păgubitoare atât pentru puri, cât şi pentru stăpânii lor, zeii. în momentul întâlnirii, ca şi când ar fi fost două jumătăţi menite a forma un întreg, puterile lui Solaris au trecut la cel Dintâi apolion, moment în care acesta a devenit fiinţa de care se temeau toţi: Ucigaşul de zei.

Puterea celui Dintâi a devenit instabilă şi distrugătoare.

Reacţia zeilor, mai ales a Ordinului lui Thanatos, a fost rapidă şi dreaptă. Ambii apolioni au fost executaţi fără judecată.

— Uau…

Am închis cartea şi m-am întins pe spate. Zeii nu se jucau când erau ameninţaţi. Un singur apolion servea drept măsură de echilibru, fiind capabil să lupte cu orice, dar dacă ar fi apărut doi?

Exista un apolion şi în prezent, dar nu-l cunoscusem niciodată. Era un fel de celebritate. Ştiam

că e undeva în lume, dar nu-l vedeam niciodată în carne şi oase. Ştiam că acum apolionul îşi concentra eforturile împotriva daimonilor, în loc să înfăptuiască dreptate împotriva purilor. De când se crease Consiliul, purii nu mai considerau că ar fi putut înfrunta zeii – sau, în orice caz, n-o recunoşteau făţiş.

Am lăsat cartea deoparte şi am stins veioza.

Biata Solaris!

La un moment dat, zeii făcuseră o boacănă şi creaseră doi apolioni. Doar nu fusese vina ei. Ea probabil că nici nu întrevăzuse situaţia asta.

Legământul a fost cuprins de agitaţia specifică solstiţiului de vară şi am reuşit să mă acomodez din nou cu viaţa de semipură în curs de antrenare. Entuziasmul stârnit de prezenţa mea s-a risipit şi majoritatea elevilor care rămăseseră aici pe timp de vară s-au obişnuit cu mine. Totuşi, faptul că ucisesem doi daimoni îmi garantase o reputaţie de tipă grozavă. Până şi Lea a lăsat-o mai moale cu comentariile răutăcioase.

Lea şi Jackson se despărţiseră, se combinaseră din nou şi, din câte ştiam, erau din nou despărţiţi.

Cât timp Jackson fusese un bărbat liber, căpătasem obiceiul să-l evit. Da, era întruchiparea frumuseţii masculine, dar era şi foarte rapid cu mâinile, pe care nu o dată trebuise să i le iau de pe fundul meu. Caleb se grăbea să-mi amintească faptul că n-aveam dreptul să mă plâng, pentru că mi-o făcusem cu mâna mea.

Am mai căpătat şi alt obicei ciudat, acesta între mine şi Aiden. Pentru că dimineaţa eram mereu ţâfnoasa, de obicei începeam antrenamentul cu exerciţii de întindere şi ture de alergare – practic, cu orice exerciţiu care nu ne- ar fi dat

răgaz să vorbim. Spre sfârşitul dimineţii, eram mai puţin dispusă să-i rup capul şi mai receptivă la exerciţiile adevărate. Aiden n-a mai adus vorba de noaptea în care mă prinsese la petrecere şi vorbiserăm despre nevoia noastră împărtăşită de a fi santinele. N-a mai apucat să- mi explice nici la ce se referise când spusese că „îşi aducea aminte de mine”.

Evident, am născocit o tonă de explicaţii ridicole. Talentele mele erau atât de uimitoare, încât mă ştiau *toţi.* Ori poznele din sălile de antrenament şi din afara lor mă transformaseră întro

legendă. Ori fusesem năucitor de frumoasă, astfel încât să-i fi fost imposibil să nu mă observe. Explicaţia asta din urmă era cea mai absurdă. Pe vremea aia, fusesem o căscată şi o fraieră. Ca să nu mai zic că Aiden n-ar fi privit vreodată o semipură în felul ăsta.

în timpul antrenamentelor, Aiden proceda cu severitate şi intransigenţă. Numai de câteva ori păruse să gafeze şi să zâmbească, când credea că nu-l urmăresc. Dar eu îl priveam mereu.

Cine m-ar fi putut învinovăţi? Aiden era… frumuseţea întruchipată. Pendulam între holbarea la

braţele lui musculoase şi invidia pentru faptul că se mişca cu o agilitate atât de elegantă, dar nu era vorba doar că mă făcea să salivez. în viaţa mea nu mai întâlnisem pe cineva atât de tolerant şi de răbdător cu mine. Până şi zeii ştiau că sunt extrem de enervantă, dar Aiden mă trata ca pe un egal. Niciun pur nu făcea aşa ceva. Parcă dăduse uitării ziua în care îmi provocasem unchiul şi făcea tot posibilul ca să evoluez la înălţimea aşteptărilor.

Sub îndrumarea lui, m-am obişnuit cu efortul antrenamentelor şi cu măsura în care acestea îmi

solicitau trupul. M-am şi împlinit cât de cât. Dar nu scăpasem de statutul de fraieră. Aiden nu mă lăsa *nici acum* să mă apropii de armele acelea faine.

în ziua solstiţiului de vară, spre sfârşitul antrenamentului, am încercat să mă duc la peretele distrugerii.

— Nici să nu te gândeşti! Ţi-ai tăia mâna... sau mi-ai tăia-o pe a mea.

Am încremenit, cu degetele la numai câţiva centimetri de pumnalul ascuţit. La naiba!

— Alex.

Aiden părea uşor amuzat.

— Nu prea mai avem

timp. Trebuie să exersăm parările.

Mormăind, m-am smuls de lângă lucrurile pe care voiam să le învăţ cel mai mult.

— Iar parări? Numai asta facem de săptămâni întregi.

Aiden şi-a strâns braţele la piept. Astăzi purta un tricou alb şi simplu. îi stătea bine, chiar
foarte bine,

— N-am făcut numai asta.

— Bine. Sunt pregătită să trecem la altceva, cum ar fi exerciţii cu cuţite sau tactici de apărare împotriva magiei

negre. Chestii faine.

— Cumva mi-ai citat din *Harry Potter*?

Am rânjit.

— Poate.

A clătinat din cap.

— Am exersat lovituri de picior şi de pumn, Alex. Şi trebuie să-ţi mai cizelezi parările. Câte lovituri de picior ai reuşit să parezi azi?

— Păi...

M-am strâmbat. Ştia deja răspunsul. Reuşisem să parez numai câteva.

— Vreo două, dar eşti rapid.

— Iar daimonii sunt şi mai rapizi decât mine.

— Am îndoielile mele.

Nimeni nu era la fel de

rapid ca Aiden. în jumătate din timp, se mişca precum un vârtej. Dar am luat poziţie şi am aşteptat.

Aiden mi-a explicat mişcările din nou, şi aş fi putut să jur că şi-a încetinit puţin loviturile, pentru că am parat mai multe ca niciodată. Neam despărţit, pregătiţi să începem încă o serie de lovituri, când un fluier a răsunat de pe hol. Vinovatul – Luke, cel cu părul arămiu – apăruse în pragul uşii. Am zâmbit larg şi i-am făcut cu mâna.

— Nu eşti atentă! s-a răstit Aiden.

Zâmbetul mi-a dispărut şi Luke şi încă vrei doi

semipuri s-au făcut nevăzuţi.

— Scuze!

A expirat încet şi mi-a făcut semn să mă apropii. M-am supus fără crâcnire.

— Era încă unul dintre băieţii tăi? Te văd mereu cu celălalt.

Mâinile mi-au căzut în lături.

— *Poftim?*

Aiden şi-a rotit fulgerător piciorul. Abia am apucat să-l parez.

— E un alt tip de-al tău?

Nu ştiam dacă să râd, să mă enervez sau să înnebunesc de bucurie pentru că observase că stăteam mereu cu *celălalt*.

Azvârlindu-mi coada peste umăr, i-am oprit antebraţul înainte să mă lovească în burtă.

— Nu prea te priveşte, dar nu *pe mine* mă fluiera.

Şi-a smucit mâna înapoi, încruntându-se.

— Asta ce vrea să însemne?

Am ridicat din sprâncene, aşteptând să se prindă. în clipa în care a priceput, a făcut ochii mari şi gura i-a format un cerc perfect.

în loc să mă prăpădesc de râs, aşa cum aş fi vrut, am atacat cu o lovitură de picior feroce. Ţintindu-i zona vulnerabilă de mai jos de

torace, mi-a venit să ţip de bucurie cu gândul că avea să fie o lovitură perfectă.

N-am reuşit să-l ating.

Măturând aerul cu o mişcare dibace de braţ, m-a azvârlit pe saltea. S-a aplecat asupra mea, zâmbind larg.

— Bună încercare!

M-am proptit în coate, strâmbându-mă.

— De ce zâmbeşti când mă arunci la pământ?

Mi-a întins mâna.

— Lucrurile astea mici mă bucură cel mai mult.

l-am primit ajutorul şi m-a săltat în picioare.

— Bine de ştiut.

Ridicând din umeri, am

trecut pe lângă el şi mi-am luat sticla de apă.

— Şi... ăăă... te duci la serbare diseară?

Solstiţiul era un eveniment important pentru
puri. Era începutul unei luni întregi de evenimente sociale premergătoare întrunirii Consiliului din august. în seara asta era sărbătoarea cea mai mare şi, dacă zeii ar fi dorit să-i binecuvânteze cu prezenţa lor, astăzi ar fi făcut-o. Mă îndoiam că avea să apară vreun zeu, dar, pentru orice eventualitate, purii se îmbrăcau simandicos cu pânzele lor colorate.

Aveau să se ţină şi o

groază de petreceri pe insula principală – la care nu era invitat niciunul dintre semipuri – chiar niciunul. Şi, pentru că toţi părinţii purilor veneau acasă, n-avea să se organizeze nimic la casa lui Zarak. Cu toate acestea, se zvonea că o petrecere avea să fie găzduită pe plajă de însuşi Jackson, Nu ştiam dacă să-mi fac sau nu apariţia.

— Probabil.

Aiden s-a întins, descoperindu-şi o dungă de piele încordată de-a lungul beteliei pantalonilor.

— Nu prea ţin la chestiile astea, dar trebuie să mă prezint la unele

evenimente.

M-am concentrat la faţa lui, ceea ce a fost mai dificil decât mă aşteptam.

— De ce trebuie?

Mi-a zâmbit larg.

— Aşa trebuie să procedăm noi, adulţii, Alex.

Mi-am dat ochii peste cap şi am luat o gură de
apă.

— Poţi să te vezi cu prietenii. O să fie distractiv.

Aiden s-a uitat ciudat la mine.

Am coborât sticla.

— Doar ştii să te distrezi, nu?

— Bineînţeles.

Descoperirea m-a trăsnit din senin. Nu credeam că

Aiden ar fi *putut* să se distreze. Aşa cum eu nu puteam să mă gândesc serios la ceea ce păţise mama. Vinovăţia supravieţuitorului – în orice caz, aşa mi se părea că i se spune.

Aiden s-a întins şi m-a lovit uşor peste braţ.

— La ce te gândeşti?

Am ridicat ochii, întâlnindu-i privirea atenta.

— Mă... gândeam şi eu.

S-a retras, s-a rezemat de perete şi m-a privit curios.

— La ce?

— Ţie îţi e greu să... te distrezi, nu-i aşa? Adică nu prea te-am văzut făcând

nimic distractiv. Te-am văzut numai cu Kain sau Leon şi niciodată cu o fată. Adevărat, te-am văzut în blugi la un moment dat...

Am amuţit, inroşindu-mă toată. Ce relevanţă avea că-l văzusem în pantaloni? Dar fusese o privelişte *uluitoare.*

— în orice caz, bănuiesc că ţi-e greu, având în vedere ce li s-a întâmplat părinţilor tăi.

Aiden s-a desprins de perete, cu un cenuşiu oţelit apărându-i deodată în ochi.

— Am şi eu prieteni, Alex, şi ştiu să mă distrez.

Obrajii mi s-au înfierbântat şi mai tare. Evident, atinsesem un punct sensibil.

Pardon! Amărâtă, am încheiat antrenamentul şi m-am grăbit să mă întorc la cămin. Uneori mă întrebam şi eu ce-mi trecea prin cap când deschideam gura.

Scârbită, am făcut repede un duş şi am îmbrăcat nişte pantaloni scurţi. La scurt timp după aceea, am pornit înapoi spre centrul campusului, ca să mă văd cu Caleb la sala de mese, hotărâtă să uit momentul acela stânjenitor.

Caleb se afla deja acolo, vorbind de zor cu alt semipur despre cine obţinuse scorul cel mai bun la exerciţiile de teren desfăşurate la finalul

semestrului trecut. De vreme ce eu încă nu luasem parte la niciun exerciţiu de teren, am cam fost exclusă din conversaţie. Mă simţeam ca o ratată.

— Mergi la petrecere diseară? a întrebat Caleb.

Am ridicat privirea.

— Aşa cred. Doar n-am nimic mai bun de făcut.

— Numai să nu se repete povestea de data trecută.

L-am fixat cu ochi furioşi.

— Nici tu să nu mă mai laşi baltă ca să fugi la Myrtle, ticălosule!

Caleb a chicotit.

— Ar fi trebuit să vii şi tu. Lea s-a tot smiorcăit

până când l-a văzut pe Jackson fără tine. Practic, le-a stricat tuturor seara. Bine, de fapt, Cody a fost cel care a stricat seara.

Mi-am strâns genunchii la piept şi m-am rezemat în scaun. Era prima dată când auzeam despre asta.

— Ce s-a întâmplat?

Caleb a făcut o mutră.

— Cineva a adus iar vorba despre rahaturile alea legate de Regulamentul de împerechere şi Cody şi-a ieşit din minţi. A început să vorbească aiurea. Spunea porcării de genul ca noi, semipurii, n-avem ce căuta în Consiliu.

— Sunt sigură că i-a

mers de minune.

Caleb a rânjit.

— Mda, şi după aia a spus că cele două soiuri n-ar trebui să se amestece şi toate rahaturile alea legate de puritatea sângelui lor.

A tăcut, uitându-se cu mult interes la cineva din spatele meu.

M-am răsucit, dar am reuşit doar o clipă să surprind pielea de culoarea caramelelor şi un păr lung şi creţ. M-am întors spre el, ridicând din sprâncene.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Ăăă... vreo doi semipuri şi-au ieşit din pepeni. în clipa următoare,

Cody şi Jackson s-au luat la bătaie. Mamă, cum îşi dădeau!

Am făcut ochii mari.

— Cum? Şi Cody l-a raportat?

— Nu, a spus Caleb, zâmbind pişicher. Zarak l-a convins pe Cody sa n-o facă, dar Jackson l-a bătut măr. A fost foarte fain. Bineînţeles, după aia, idioţii s-au împăcat. Sunt OK acum.

M-am rezemat de spătar, uşurata. Dacă loveai un pur – chiar şi pentru a te apăra –, puteai foarte repede să fii dat afară din Legământ. Uciderea unui pur, în orice situaţie, îţi garanta execuţia, chiar dacă purul ar fi

încercat să-ţi taie capul. Oricât de nedrept ar fi fost, trebuia să avem mare grijă cu umblatul prin lumea purilor. N-aveam decât să ne rupem în bătaie între noi, dar purii erau de neatins, în mai multe sensuri. Iar când se întâmpla să încălcăm una dintre reguli,,. ei bine, ajungeam la doar un pas de o viaţă întreagă de robie – sau de moarte.

M-am cutremurat, gândindu-mă la situaţia mea precară. Dacă nu eram acceptată în toamnă, robia mă aştepta şi pe mine. Nu trebuia să permit una ca asta. Ar fi trebuit să plec, dar unde să mă duc? Ce să

fac? Să trăiesc pe străzi? Să-mi găsesc o slujbă şi s-o fac iar pe muritoarea?

Alungând toate gândurile astea, mi-am îndreptat atenţia spre petrecerea lui Jackson, la care am acceptat în sfârşit să particip, şi, după vreo două ore, m-am şi trezit acolo. Mica petrecere nu era mică deloc; parcă toţi semipurii care trebuiseră să rămână la Legământ pe timpul verii se revărsaseră pe plajă. Unii zăceau pe pături; alţii stăteau întinşi pe scaune. Nimeni nu intra în apă.

Am ales o pătură confortabilă de lângă Luke. Ritter, un semipur mai mic,

având cel mai luminos păr roşcat pe care-l văzusem vreodată, mi-a oferit un pahar de plastic galben, dar l-ain refuzat. Rit a stat cu noi o vreme şi ne-a povestit că se pregătea să călătorească până-n California, unde avea să-şi petreacă restul verii. Am fost doar uşor invidioasă.

— Nu bei? a întrebat Luke.

Până şi eu mă miram de decizie, dar am ridicat din umeri.

— Parcă n-am chef în seara asta.

Şi-a dat de pe ochi o şuviţă lungă de păr arămiu.

— Ţi-am făcut probleme azi, în timpul

antrenamentului?

— Nu. De obicei atenţia îmi zboară foarte uşor. Aşa că n-a fost nimic nou.

Luke m-a înghiontit, zâmbind larg.

— îmi dau seama de ce îţi zboară atenţia. Păcat că e pur. Mi-aş vinde şi buca stângă ca să gust puţin din el.

— îi plac fetele.

— Şi?

Luke a râs de expresia mea.

— Cum e? Pare atât de tăcut! Se vede de la o poştă că ar fi bun la...

— Opreşte-te! am chicotit, ridicând mâna.

Mişcarea mi-a întins muşchii sensibili ai spatelui.

Luke şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Nu-mi spune că nu ţi-a trecut niciodată prin gând.

— E... e un pur, am repetat eu, de parcă din cauza asta n-ar mai fi fost arătos.

Luke mi-a aruncat o ocheadă plină de subînţeles.

— Bine, am oftat eu. De fapt, e... foarte de treabă şi răbdător. Cea mai mare parte a timpului... Şi mi-e jenă să vorbesc despre el. Nu putem vorbi despre vreun alt tip bun?

— O, ba da. Chiar va rog! Să vorbim despre un alt tip bun! a pufnit Caleb. Fix despre asta vreau să vorbesc.

Luke l-a ignorat, plimbându-şi privirea de-a lungul plajei şi rămânând la două cutii frigorifice.

— Ce zici de Jackson?

M-am lăsat uşor pe spate.

— Nu-i rosti numele!

A râs de încercarea mea jalnică de a mă face invizibilă.

— Tocmai a apărut *fără* Lea. Că tot veni vorba, unde naiba e curvuliţa aia?

Am refuzat să-mi ridic privirea, ca să nu-i atrag atenţia lui Jackson.

— N-am idee. N-am văzut-o.

— Şi asta-i de rău? a întrebat Caleb.

— Vai, Alex, uite că-ţi vine bărbatul! a anunţat Luke.

N-aveam unde să fug şi m-am uitat neajutorată când la Caleb, când la Luke. Niciunul nu s-a obosit să-şi ascundă amuzamentul.

— Alex, pe unde-ai umblat? a bălmăjit Jackson. Nu te-am mai văzut pe-aici.

Am inchis ochii strâns şi am mormăit vreo zece blesteme.

— Am fost ocupată cu antrenamentul.

Jackson s-a dus spre

dreapta, unde era Caleb, care privea distrat.

— Aiden ar trebui să-şi dea şi el seama ca ai nevoie să mai ieşi şi să te distrezi.

Luke s-a întors, făcându-mi viclean cu ochiul, apoi s-a ridicat în picioare. M-am ridicat şi eu în capul oaselor, dar atât am apucat să fac. Jackson s-a prăbuşit pe spaţiul eliberat şi m-a cuprins cu braţul, fiind cât pe ce să mă doboare.

Respiraţia îi era prea fierbinte şi mirosea a bere.

— Ştii că eşti foarte binevenită să mai rămâi pe-aici după petrecere.

-Ah… nu ştiu ce să spun.

Jackson a zâmbit şi s-a apropiat şi mai mult. în mod obişnuit, mi s-ar fi părut atrăgător, dar în momentul de faţă mă scârbea de-a dreptul. Ceva nu era în regulă cu mine. Altfel nu-mi explicam.

— Doar nu te antrenezi mâine. După sărbătoare. Până şi Aiden o să doarmă până târziu.

Nu-mi venea s-o cred şi am ajuns deodată să mă întreb dacă Aiden se distra. Oare se dusese la festivităţi şi rămăsese acolo? Sau îşi făcuse apariţia, rămăsese un pic şi fugise? Parcă m-aş fi bucurat să rămână şi să se simtă bine. I-ar fi prins bine

după o zi întreagă alături de mine.

— Alex?

— Da?

Jackson a chicotit şi şi-a strecurat mâna pe după umărul meu. I-am prins-o şi i-am trântit-o în poală. Nu s-a lăsat şi s-a întins iar după mine.

— Te-am întrebat dacă vrei să bei ceva. Pe Zarak l-a cuprins frenezia şi ne-a aprovizionat pentru toată vara.

Asta chiar că era bine de ştiut.

— Nu. Mersi! Nu mi-e sete.

în cele din urmă, Jackson s-a plictisit de lipsa mea de

interes şi a plecat clătinându-se. M-am întors recunoscătoare spre Caleb.

— Data viitoare când simt nevoia să vorbesc cu un tip, să-mi dai o palmă! Serios.

Şi-a privit paharul, încruntându-se.

— Ce-a păţit? A fost prea insistent?

O expresie fioroasă i-a apărut pe faţă şi şi-a mijit ochii la spinarea lui Jackson.

— E nevoie să-l rănesc?

— Nu! am izbucnit eu, râzând. Doar că... nu ştiu.

M-am întors şi l-am văzut lângă semipura pe care o

zărisem în trecere mai devreme. Era o brunetă frumuşică, ridicol de sinuoasă, cu pielea catifelată, de culoarea caramelului.

— Jackson nu mă atrage.

— Atunci, cine te atrage?

A privit şi el spre tovarăşa lui.

— Cine-i fata? l-am intrebat.

Caleb s-a întors şi a oftat.

— Olivia. Are un nume de familie din alea greceşti, imposibil de pronunţat. Tatăl ei e muritor; mama e pură.

Am urmărit-o în

continuare. Purta o pereche de blugi de marcă pentru care aş fi fost în stare să ucid. Şi ea evita mâinile pribege ale lui Jackson.

— Cum de-o văd abia acum?

— A locuit cu tatăl ei. Cred.

Şi-a dres glasul.

— E chiar... simpatică.

I-am aruncat o privire tăioasă.

— îţi place de ea, aşa-i?

— Nu! Nu, normal că nu.

Vocea îi suna puţin răguşit.

Mi-a stârnit şi mai mult

curiozitatea când privirea a părut să-i fugă din nou la Olivia. O nuanţă roşiatică i-a pătat obrajii.

— Sigur. Nu te interesează deloc.

Caleb a luat o gură mare de băutură.

— Ţine-ţi gura, Alex!

Am deschis gura, dar replica pe care oi fi vrut să i-o dau a fost întreruptă de Deacon St. Delphi, care a apărut din senin.

— Ce naiba?

Caleb mi-a urmat privirea.

— Ei, asta chiar e interesant!

N-ar fi fost nicio surpriză să-l vezi pe Deacon pe plajă, dar să-l vezi aici în noaptea

solstiţiului, când toţi purii se adunau între ei, chiar era un şoc.

Era un gest atât de... *impuri*

Deacon a privit printre semipuri cu expresia lui relaxată şi un rânjet sardonic i s-a întins pe faţă când ne-a văzut. în timp ce se apropia agale, a scos o ploscă lucioasă de argint din buzunarul blugilor.

— Un solstiţiu estival fericit!

Caleb s-a înecat cu băutura.

— La fel şi ţie!

A ocupat locul eliberat de Jackson, aparent fără să observe privirile uluite.

— Ce... cauţi aici?

— Ce-i? M-am plictisit pe insula principală. Toată pompa şi ceremonia ajung să trezească omul din beţie.

— Inacceptabil!

I-am observat marginile înroşite ale ochilor.

— Şi măcar eşti treaz?

A părut să cugete un moment.

— Doar dacă n-am de ales. Aşa, viaţa e mai... uşoară.

Mi-am dat seama că se referă la părinţii lui. Neştiind ce să-i răspund, am aşteptat să vorbească mai departe.

— Lui Aiden nu-i place deloc că beau atâta.

Şi-a coborât ochii la ploscă.

— Şi are dreptate, să ştii.

M-am jucat cu părul, răsucindu-l într-o funie groasă.

— în ce privinţă?

Deacon şi-a lăsat capul pe spate, privind stelele care împânzeau cerul nopţii.

— în toate privinţele, dar mai ales în privinţa drumului pe care şi l-a ales.

A tăcut şi a izbucnit în râs.

— Doar de-ar şti-o şi el, aşa-i?

— N-o să-şi dea seama că ai plecat? m-a

întrerupt Caleb.

— Şi să vină aici ca să vă strice distracţia?

Expresia serioasă i-a dispărut.

— Absolut. Peste vreo oră, când îşi încep psalmodierile ritualice şi toate celelalte, cineva – probabil frate-meu – va descoperi că lipsesc şi va veni să mă caute.

Mi-a picat faţa.

— Aiden încă-i acolo?

— Ai venit aici ştiind că o să vină după tine? a întrebat Caleb, încruntându-se.

Ambele răspunsuri au părut să-l amuze pe Deacon.

— Da, la toate

întrebările.

Şi-a dat la o parte de pe frunte un cârlionţ blond.

— Rahat!

Caleb s-a ridicat, pe când eu rumegam în gând vestea că Aiden petrecea în continuare.

— Alex, mai bine am pleca.

— Ia loc!

Deacon a ridicat o mâna.

— Mai aveţi cam o oră. îi anunţ eu pe petrecăreţi la momentul potrivit. Ai încredere în mine.

Caleb parcă nici nu îl auzise. Se uita pe ţărm, unde Olivia stătea aproape de un alt semipur, chiar

foarte aproape. Chipul i se încorda tot mai mult cu fiecare secundă. întinzându-mă spre el, l-am tras de marginea tricoului.

Mi-a zâmbit larg.

— Ştii ce? Am cam obosit. Cred că mă întorc la cămin.

— Trist!

Deacon şi-a scos buza de jos în afară.

M-am ridicat şi eu.

— îmi pare rău!

— Foarte trist!

A clătinat din cap.

— Şi distracţia abia începe.

Azvârlindu-i un „la revedere!” scurt lui Deacon, am urcat plaja în urma Iui

Caleb. Am trecut pe lângă Lea, care cobora aleea de bârne.

— îţi plac resturile aruncate de mine? a spus ea, strâmbând din nas. Ce drăguţ!

într-o clipă, am apucat-o de antebraţ.

— Hei!

Lea a încercat să-şi elibereze braţul, dar eram mai puternică ca ea.

— Ce vrei?

Am zâmbit cât am putut de frumos.

— Iubitul tău tocmai a încercat să pună mâna unde nu trebuie. E clar că nu-l mai satisfaci.

I-am dat drumul, lăsând-o

singură şi foarte nefericită.

— Caleb!

M-am grăbit să-l ajung din urmă.

— Ştiu ce ai să-mi spui, aşa că nu vreau să aud!

Mi-am dat părul după urechi.

— De unde ştii ce am să-ţi spun? Vreau doar să-ţi atrag atenţia că, dacă-ţi place de tipa de adineauri, ai putea foarte simplu să…

A ridicat din sprâncene, privindu-mă pieziş.

— Chiar nu vrea să discut.

— Dar… nu pricep de ce nu recunoşti. Ce mare scofală?

A oftat.

— S-a întâmplat ceva în seara când ne-am dus la Myrtle.

M-am împiedicat.

— Ce anume?

— Nu *aia.* Bine… nu tocmai, dar am fost pe aproape.

— *Poftim?* am icnit, lovindu-l peste braţ. De ce nu mi-ai spus nimic? Cu tipa aia, Olivia? Frate, sunt prietena ta cea mai bună şi nu-mi spui una ca asta?

— Amândoi băuserăm, Alex. Ne certam ca să stabilim cine declarase primul că stă pe scaunul din faţă… şi, până să mă dezmeticesc, am început să ne facem de cap.

Mi-am muşcat buza.

— Tare! Şi de ce nu vrei să vorbeşti cu ea?

S-a lăsat tăcerea câteva momente, după care a răspuns:

— Pentru că-mi place de ea, chiar foarte mult, şi ţi-ar plăcea şi ţie. E isteaţă, nostimă, puternică, şi are un fund aşa de...

— Bine, Caleb! Am priceput! îţi place de ea foarte mult. Atunci, vorbeşte cu ea!

Am luat-o spre curtea dintre cele două cămine.

— Nu înţelegi. Deşi aşa ar trebui. N-o să iasă nimic. Ştii cum e pentru noi.

— Ce?

M-am zgâit la modelele complicate aranjate pe alee. Rune şi alte simboluri erau gravate în marmură. Unele ilustrau diverşi zei, pe când altele arătau de parcă un copil pusese mâna pe un marker şi îşi făcuse de cap. De fapt, arătau de parcă le-aş fi desenat eu.

— N-are importanţă. N-am decât să mă combin cu altcineva. Să scap de chestia asta stupidă care mă roade.

Am ridicat ochii de la desenele ciudate.

— Mi se pare un plan bun.

— Poate c-ar trebui să mă încurc iar cu Lea sau altcineva de genul. Tu ce

zici?

L-am săgetat cu o privire indignată.

— Ce să zic, mersi! Dar, serios vorbind, nu vrei să te combini chiar cu oricine. îţi trebuie
ceva… mai valoros.

M-am oprit, fără să înţeleg de unde venise replica *asta.*

Era clar că nici el nu pricepe.

— Ceva valoros? Alex, ai trăit prea mult timp în lumea obişnuită. Ştii bine cum e pentru noi. N-avem dreptul la ceva „valoros”.

Am oftat.

— Da, ştiu.

— Suntem ori gărzi, ori santinele – nu soţi, soţii

sau părinţi.

A tăcut, încruntându-se.

— Poveşti de dragoste fugare şi iubite. Astea ne revin nouă. Datoria nu ne permite mai multe.

Avea dreptate. Dacă te năşteai semipur, nu aveai nicio şansă să formezi relaţii normale şi sănătoase. După cum spunea şi Caleb, datoria nu ne permitea să ne ataşăm de alţii – de nimic la care ne-ar fi fost greu să renunţăm sau de care să ne despărţim cu dificultate. După absolvire, ni se puteau da sarcini oriunde şi în orice moment am fi putut fi smulşi dintr-un loc şi trimişi în altă parte.

Era o viaţă aspră şi singuratică, dar cu un ţel precis.

Am lovit o pietricică cu piciorul, azvârlind-o în tufele dese.

— Nu putem să ne facem un cămin statornic, cu gard de scânduri, dar asta nu înseamnă că...

Un fior rece m-a cuprins deodată, încreţindu- mi fruntea. M-a lovit ca din senin şi, judecând după expresia derutată a lui Caleb, am înţeles că- 1 simţise şi el.

— Un băiat şi o fată, unul cu un viitor luminos şi scurt, cealaltă învăluită în umbre şi îndoieli.

Vocea aceea aspră şi străveche ne-a ţintuit locului pe amândoi. Ne-am întors. Nimeni nu stătuse pe banca aceea de piatră cu o clipă în urmă, şi totuşi iat-o. Era bătrână, atât de bătrână, că parcă ar fi trebuit să moară demult.

O claie uriaşă de păr alb imaculat îi stătea în vârful capului, pe când pielea îi era neagră precum cărbunele şi brăzdată de cute adânci. Postura ei gârbovită o îmbătrânea şi mai mult, dar privirea îi erau ageră. Inteligentă,

N-o mai văzusem niciodată, dar am înţeles instinctiv cine e.

— Buna Piperi?

Şi-a lăsat capul pe spate şi a râs tare. Greutatea părului parcă ar fi trebuit so doboare, dar se ţinea ţeapănă.

— Vai, Alexandria, pari atât de surprinsă! Credeai că nu exist cu adevărat?

Caleb m-a inghiontit cu cotul de câteva ori, dar n-am putut să-mi iau ochii de la ea.

— Ştiţi cîne sunt?

Ochii întunecaţi i-au fulgerat la Caleb.

— Bineînţeles că ştiu.

Şi-a netezit cu mâinile ceea ce părea a fi un capot de casă.

— Mi-o amintesc şi pe mămica ta.

Incredulitatea m-a adus cu un pas mai
aproape de oracol, dar şocul mi-a înghiţit cuvintele.

— Mi-o amintesc pe mămica ta, a continuat ea, dând din cap înainte şi-napoi. A venit la mine acum trei ani, da, da. I-am spus adevărul, vezi bine. Adevărul era doar pentru urechile ei.

A tăcut, întorcându-se din nou spre Caleb.

— Tu ce cauţi aici, copile?

Făcând ochii mari, Caleb s-a foit stânjenit.

— Ne... întorceam la cămine.

Buna Piperi a zâmbit, întinzându-şi pielea ca de hârtie în jurul gurii.

— Vrei să auzi adevărul – adevărul tău? l-a întrebat ea. Ce ţi-au pregătit zeii?

Caleb a pălit. Problema adevărurilor era că întotdeauna îţi sucesc mintea. N-avea importanţă dacă sunt sau nu simple aiureli.

— Bună Piperi, ce i-aţi spus mamei mele? am întrebat eu.

— Ce s-ar schimba dacă ţi-aş spune? Soarta e soartă, înţelegi tu? Aşa cum şi dragostea e dragoste.

A chicotit, de parcă ar fi

spus ceva amuzant.

— Ceea ce stă scris de către zei se va împlini. Deja s-a împlinit în mare parte. O poveste foarte tristă, când copiii se răzvrătesc împotriva propriilor creatori.

Habar n-aveam Ia ce se referă şi eram aproape convinsă că e bună de trimis la azil, dar trebuia să aflu ce spusese – dacă intr-adevăr spusese ceva.

Caleb poate că avea dreptate, îmi trebuia finalitate, trebuia să închei capitolul ăsta.

— Vă rog! Trebuie să ştiu ce i-aţi spus. De ce a plecat?

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Nu vrei să afli despre propriul tău adevăr, copilă? Asta e important acum. Nu vrei să afli despre dragoste? Despre ceea ce e interzis şi ceea ce e sortit?

Braţele mi-au căzut în lături şi am clipit, încercând să-mi înăbuş lacrimile izvorâte din senin.

— Nu vreau sa ştiu de dragoste.

— Dar aşa ar trebui, copilă. Trebuie să înveţi despre dragoste. Ce nu fac oamenii din dragoste? Toate adevărurile se rezumă în cele din urmă la dragoste, nu-i aşa? într-un fel sau

altul, aşa se întâmplă. Vezi tu, e o diferenţă între dragoste şi nevoie. Uneori, ceea ce simţi apare brusc, fără noimă şi orânduire.

S-a îndreptat puţin de spate.

— Doi oameni se văd dintr-o parte în alta a încăperii sau li se atinge pielea. Sufletul fiecăruia îl recunoaşte pe celălalt ca fiind al său.
înţelegerea apare imediat. Sufletul ştie de fiecare data… dacă e bine sau rău.

Caleb m-a înşfăcat de braţ.

— Haide! Să mergem! Nu-ţi spune nimic din ce vrei să afli.

— Primul… primul e

întotdeauna cel mai puternic.

A închis ochii, oftând.

— Apoi, mai sunt nevoia şi soarta. Asta e altceva. Nevoia se îmbracă în dragoste, dar nevoia... nevoia nu e niciodată dragoste. Păzeşte-te mereu de cel care are nevoie de tine! întotdeauna se găseşte o dorinţă în spatele nevoii, înţelegi tu?

Caleb mi-a eliberat braţul şi a arătat furios în spatele nostru, pe cărare.

— Se va întâmpla să încurci nevoia cu dragostea. Ai grijă! Drumul nevoii nu e niciodată drept, nu e niciodată bun. Asemănător

drumului pe care trebuie să păşeşti tu. Păzeşte-te de cel cu nevoi!

Tipa era smintită, dar, chiar şi ştiind asta, cuvintele ei tot îmi stârneau fiori pe şira spinării.

— De ce nu-mi va fi drumul uşor? am întrebat-o, ignorându-l pe Caleb.

Bătrâna s-a ridicat. Bîne, atât cât putea să se ridice. Spatele îi era gârbovit, fapt ce nu-i permitea să se îndrepte cu totul.

— Drumurile sunt mereu pline de hopuri, niciodată line. Băiatul ăsta, a spus ea, făcând semn spre Caleb şi chicotind încet, băiatul ăsta păşeşte pe un

drum plin de lumină.

Caleb s-a oprit din gesticulat în spate.

— Bine de ştiut.

— Un drum scurt, plin de lumină, a adăugat Buna Piperi.

l-a picat faţa.

— Bine… de ştiut.

— Şi ce-i cu drumul ăsta? am întrebat eu din nou, sperând să obţin un răspuns mai puţin lipsit de noimă.

— Ei, drumurile sunt mereu umbrite. Al tău e plin de umbre, de fapte ce trebuie împlinite. Aşa Ii se întâmplă celor din neamul tău.

Caleb mi-a aruncat o

privire plină de subînţeles, dar am clătinat din cap. N-aveam idee ce spune, dar totuşi nu voiam să plec, A trecut şontâcăind pe lângă mine şi m-am dat Ia o parte. M-am atins cu spatele de ceva moale şi cald, care mi-a atras atenţia. M-am întors, dând cu ochii de flori mari şi violet cu mijlocuri galben-luminoase. M-am apropiat, inspirându- le mirosul dulce-amar, aproape înţepător.

— Ai grijă, copilă! Atingi umbra-nopţii.

S-a oprit, întorcându-se spre noi.

— Foarte periculoase... aşa cum sunt şi săruturile celor care

umblă printre zei. Ameţitoare, dulci şi fatale... Trebuie să ştii cum să Ie iei. Puţin n-o să-ţi strice. Prea mult... te lipseşte de tine însăţi.

A zâmbit blând, ca şi când şi-ar fi amintit ceva.

— Zeii umblă printre noi, mereu aproape. Urmăresc şi aşteaptă să vadă care va fi mai puternic. Sunt aici şi acum. Vezi tu, li se apropie sfârşitul, tuturor ni se apropie sfârşitul. Şi zeii sunt deznădăjduiţi.

Caleb mi-a aruncat încă o privire uluită. Am ridicat din umeri, hotărând să mai încerc o ultimă dată:

— Şi nu-mi veţi spune

nimic despre mama?

— Nimic ce nu ţi-a fost povestit deja.

— Staţi…

Pielea mi s-a răcit şi înfierbântat în acelaşi timp.

— Ce a spus Lea… e adevărat? Mama a murit din cauza mea?

— Să mergem, Alex! Ai dreptate.

Caleb a făcut un pas în spate.

— E sărită de pe fix.

Piperi a oftat.

— Multe urechi în preajmă, dar urechile nu aud bine întotdeauna.

— Alex, să mergem!

Am clipit şi – fără să exagerez –, până să deschid

din nou ochii, Buna Piperi mi-a apărut drept în faţă. Atât de repede se mişca bătrâna. Ghearele ei mi-au strâns umărul cu atâta putere, încât am tresărit de durere.

M-a fixat cu ochi tăioşi ca pumnalele şi, când a vorbit, vocea ei şi-a pierdut tonul răguşit. Şi nu prea a sunat deloc nebună. Nu, cuvintele ei au fost clare, la obiect.

— îi vei ucide pe cei pe care-i iubeşti. Acesta ţi-e sângele, aceasta ţi-e soarta. Astfel au grăit zeii şi asta au întrezărit.

CAPITOLUL 9

ALEX! URMĂREŞTE-I MÂINILE! ÎŢI scapă prea multe lovituri!

Am încuviinţat din cap la adresa cuvintelor aspre ale lui Aiden şi l-am înfruntat iar pe Kain. Avea dreptate. Kain mă rupea în bucăţi. Mişcările îmi erau prea lente, smucite şi haotice – în principal pentru că stătusem trează jumătate din noapte, derulând în minte conversaţia bizară pe care o

avusesem cu Buna Piperi.

Era un moment foarte nepotrivit să fiu distrată. Era primul antrenament la care participa şi Kain, şi luptam ca un sugar. Iar el nu mă menaja. Nu că mi-aş fi dorit s-o facă, dar nici nu voiam să arăt ca o ratată absolută de faţă cu altă santinelă.

încă una dintre loviturile lui cumplite de picior mi-a trecut de parare şi abia am apucat să sar din calea ei. Scopul exerciţiului nu era să evit loviturile. în cazul ăsta, aş fi inregistrat un succes răsunător.

Aiden s-a repezit la mine şi mi-a aşezat braţele în aşa fel încât să pot respinge piciorul

lui Kain în jos.

— Urmăreşte-1! Până şi cel mai mic tremur muscular îi va da de gol următorul atac. Trebuie să fii atentă, Alex!

— Ştiu!

Am făcut un pas în spate şi mi-am trecut braţul peste frunte.

— Ştiu. Pot s-o fac.

Kain a clătinat din cap şi s-a dus să-şi ia sticla de apă, în vreme ce Aiden m-a condus în celălalt capăt al sălii, ţinându-mă de partea de sus a braţului. S-a aplecat ca să mă privească în ochi.

— Ce-i cu tine azi? Ştiu sigur că poţi mai mult.

M-am aplecat ca să-mi iau

apa, dar sticla era goală. Aiden mi-a dat-o pe a lui.

— Pur şi simplu azi... nu sunt în formă.

Am luat o gură şi i-am dat-o înapoi.

— Se vede.

Mi-am muşcat buza, înroşindu -mă toată. Puteam mai mult şi, pe toţi zeii, tare voiam să i- o dovedesc! Dacă nu reuşeam să depăşesc etapa asta, n-aş fi putut să trec la nimic altceva – la niciuna dintre chestiile foarte faine pe care voiam să le învăţ.

— Alex, toată ziua ai fost cu capul în nori.

Mi-a întâlnit privirea, fără

să mă slăbească.

— Sper că n-are a face cu petrecerea pe care Jackson a dat-o pe plajă azi-noapte.

Fir-ar să fie, oare nimic nu-i scăpa omului ăstuia? Am clătinat din cap.

-Nu.

Aiden m-a privit cu subînţeles şi a băut din sticlă, după care mi-a vârât-o înapoi în mâini.

— Bea tot!

Am oftat, întorcându-i spatele.

— Hai să mai încercăm o dată, bine?

Aiden i-a făcut semn lui Kain să se întoarcă şi m-a lovit uşor pe umăr.

— Poţi s-o faci, Alex.

Mi-am revenit şi, luând încă o gură de apă, am lăsat sticla pe podea. M-am dus înapoi în mijlocul saltelelor şi i-am făcut semn lui Kain.

Acesta m-a privit istovit.

— Eşti gata?

— Da.

Am strâns din dinţi. Kain a ridicat din sprâncene, ca şi când nu s-ar fi aşteptat să evoluez diferit nici de data asta.

— Bine.

A clătinat din cap şi am reluat lupta.

— Nu uita să-mi anticipezi mişcările.

I-am parat primul picior şi apoi pumnul. Neam învârtit

în cerc de câteva ori, timp în care m- am întrebat la ce se referise Buna Piperi când spusese că-i voi ucide pe cei pe care-i iubesc. Nu avea sens, pentru că singura persoană pe care o iubisem vreodată murise deja, şi nu de mâna mea. N-ai cum să ucizi un mort, şi doar nu mai iubeam pe...

Gheata lui Kain mi-a străpuns apărarea şi m-a izbit în burtă. Durerea mi-a erupt în corp, atât de cumplită şi de copleşitoare, încât am căzut în genunchi. Aterizarea mi-a zguduit spinarea rănită. Tresărind, mi-am dus o mână la spate şi cu cealaltă m-am ţinut de

burtă.

Eram vraişte.

Kain s-a ghemuit în faţa mea.

— La naiba, Alex! Ce făceai? N-ar fi trebuit să te apropii atât de mine!

— Da, am hârâit.

Respiră! Doar respiră! Uşor de zis, greu de făcut, dar mi-am repetat-o iar şi iar. Mă aşteptam ca Aiden să înceapă o adevărată tiradă, dar nu mi-a adresat niciun cuvânt. în loc de asta, a venit, l-a înşfăcat pe Kain de ceafă şi mai că l-a săltat de la pământ,

— Gata cu antrenamentul!

Lui Kain i-a picat faţa şi

pielea de obicei bronzată i-a pălit.

— Dar…

— Văd că nu înţelegi.

Vorbea încet şi ameninţător.

M-am ridicat împleticit în picioare.

— Aiden, e vina mea. M-am aplecat prea mult spre el.

Nu era nevoie să spun mai multe; era clar unde greşisem.

Aiden s-a uitat la mine peste umăr. După câteva secunde încordate, i-a dat drumul lui Kain.

— Du-te!

Kain s-a dat îndărăt, îndreptându-şi tricoul. Când

s-a întors spre mine, şi-a holbat ochii verzi ca marea.

— Alex, îmi pare rău!

I-am făcut semn cu mâna.

— Nu-i nimic.

Aiden a păşit în faţa mea, alungându-l pe Kain fără niciun alt cuvânt.

— Lasă-mă să văd!

— Ah... e în regulă.

I-am întors spatele. îmi ardeau ochii, dar nu din cauza zvâcnetelor de durere. îmi venea să stau jos şi să plâng. Păşisem drept în calea loviturii. Nici măcar un copil n-ar fi făcut aşa o greşeală. Atât de jalnică fusesem.

Mi-a lăsat mâna pe umăr cu o blândeţe surprinzătoare

şi m-a întors din nou cu faţa la el. Expresia feţei lui dovedea că-mi înţelege jena.

— E în regulă, Alex.

Văzând că nu mă clintesc, a făcut un pas în spate.

— Te-ai apucat de spate. Trebuie să mă asigur că eşti teafară.

Fără cale de scăpare, l-am urmat pe Aiden spre una dintre încăperile mai mici, unde se ţineau echipamente medicale. Era o cameră rece şi sterilă, ca orice cabinet medical, cu excepţia picturii întruchipând-o pe Afrodita în toată splendoarea ei despuiată, ceea ce mi s-a părut ciudat şi cam neliniştitor.

— Urcă-te pe masă!

Nu voiam decât să fug înapoi în camera mea şi să plâng în intimitate, dar m-am supus.

Aiden s-a întors spre mine, uitându-se pe deasupra capului meu.

— Cum ţi-e burta?

— Bine.

— De ce te-ai prins de spate?

— Mă doare.

Mi-am frecat mâinile de coapse.

— Mă simt ca o fraieră.

— Nu eşti fraieră.

— Ba sunt. Ar fi trebuit să fiu atentă. I-am intrat drept în picior. N-a

fost vina lui Kain.

A părut că se gândeşte un moment.

— Nu te-am mai văzut atât de împrăştiată.

De o lună de zile, ne antrenam câte opt ore pe zi şi bănuiesc că în timpul ăla mă văzuse în multe ipostaze. Dar niciodată nu mai fusesem atât de zăpăcită.

— Nu-ţi permiţi să fii atât de distrată, a continuat el cu blândeţe. Faci progrese remarcabile, dar nu ai timp de pierdut. Mai e puţin până-n iulie şi ne-au rămas doar două luni în care să recuperezi totul. Unchiul tău mi-a cerut rapoarte săptămânale. Să nu crezi că

a uitat de tine.

Ruşinată şi dezamăgită, mi-am privit mâinile.

— Ştiu.

Aiden m-a prins de bărbie şi mi-a ridicat capul.

— De ce eşti atât de distrată, Alex? Te mişti ca şi când n-ai fi dormit şi te porţi de parcă mintea ţi-ar umbla brambura, la mii de kilometri depărtare. Dacă nu-i vorba de petrecerea de aseară, atunci poate că-ţi distrage atenţia vreun tip?

M-am strâmbat.

— Ascultă! Unele lucruri nu le discut cu tine. Printre ele se numără băieţii.

Aiden a făcut ochii mari.

— Chiar aşa? Dacă îţi perturbă antrenamentul, atunci îmi perturbă şi mie munca.

— Frate!

M-am foit stânjenită sub privirea lui grea.

— Nu-i niciun tip. N-am niciun tip.

A tăcut, privindu-mă curios. Ochii aceia aveau un efect liniştitor şi, deşi simţeam că e stupid, extrem de prostesc, am tras aer în piept.

— Aseară m-am întâlnit cu Buna Piper.

Aiden parcă se aştepta să spun orice, numai
asta nu. Deşi chipul i-a rămas impasibil, expresia

parca i s-a adâncit.

— Şi?

— Şi Lea avea dreptate…

— Alex! mi-a tăiat el vorba. Nu începe! Nu eşti tu vinovată.

— Avea dreptate, dar, în acelaşi timp, se înşela. Am tăcut, oftând la vederea expresiei lui îndoielnice.

— Buna Piperi a refuzat să-mi spună totul. De fapt, mi-a spus o grămadă de trăsnăi, despre dragoste şi nevoie… şi despre zei care se sărută. Mi-a spus că voi ucide persoana pe care o iubesc, dar cum se poate una ca asta? Mama deja a

murit.

O privire ciudată i-a fulgerat pe chip, dar a dispărut înainte să mă pot dumiri.

— Parcă spuneai că nu crezi în chestiile astea.

Bineînţeles, tocmai *asta* trebuise el să reţină din miliardele de observaţii aleatorii pe care le făcusem.

— Nu cred, dar nu se întâmplă zilnic să mi se spună că voi ucide pe cineva drag.

— Şi de asta ai fost debusolată azi?

Mi-am strâns coapsele.

— Da. Nu. Adică... crezi că a fost vina mea?

— Of, Alex!

A clătinat din cap.

— îţi aminteşti când m-ai întrebat de ce m-am oferit să te antrenez?

— Da.

S-a depărtat de masa pe care stăteam.

— Ei bine, te-am minţit.

— Mda.

Mi-am muşcat buza şi mi-am ferit privirea.

— Mi-am dat şi eu seama.

— Chiar aşa?

Părea surprins.

— Mi-ai luat apărarea din cauza celor păţite de părinţii tăi.

L-am privit pe furiş. Mă urmărea în tăcere.

— Cred că-ţi amintesc de tine, aşa cum erai când s-a întâmplat.

Aiden s-a holbat la mine o secundă nesfârşită.

— Eşti mult mai perspicace decât credeam.

— Mersi!

Nu i-am mai spus că abia recent ajunsesem la această concluzie.

I-a reapărut zâmbetul acela pieziş.

— Află că ai dreptate, dacă aşa te vei mai înveseli. îmi amintesc cum a fost după aceea. Te tot întrebi dacă n-ai fi putut face ceva diferit, deşi n-are niciun rost, şi totuşi rămâi fixat pe aceeaşi problemă: „Dar

dacă... ?”

Zâmbetul i-a dispărut treptat şi mi-a întors spatele.

— Foarte multă vreme, m-am gândit că, dacă aş fi hotărât să devin santinelă mai din timp, aş fi putut să-l opresc pe daimon.

— Dar nu ştiai că un daimon avea să atace, a spus el. Erai – eşti şi acum – o pură. Extrem de puţini dintre voi aleg... o asemenea viaţă. Şi erai doar un copil. Nu poţi să te învinovăţeşti pentru asta.

Atunci Aiden s-a întors spre mine, cu o întrebare în privire.

— Atunci, tu cum poţi să te învinovăţeşti pentru

ceea ce a păţit mama ta? Poate că ţi-ai dat seama că era posibil să vă găsească un daimon, dar nu ştiai sigur.

— Da.

Nu-mi plăcea când avea dreptate.

— încă te ţii cu dinţii de remuşcări. Atât de mult, incât le oferi interpretări exagerate cuvintelor oracolului. Nu trebuie să le laşi să te afecteze, Alex. Oracolele vorbesc doar despre posibilităţi, nu despre fapte certe.

— Parcă oracolele vorbeau cu zeii şi cu ursitele, am spus eu sec.

Nu părea convins.

— Oracolul vede

trecutul şi viitorul posibile, dar acestea nu sunt bătute în cuie. Nu există destin sigur. Numai tu eşti stăpână pe soarta ta. Nu eşti vinovată pentru ceea ce… a păţit mama ta. Trebuie să renunţi la ideea asta.

— De ce îi spuneţi toţi aşa? Nu spune nimeni că a murit. Parcă lumea se teme s-o spună. Lasă „ceea ce a păţit” – a fost ucisă.

Umbra i-a apărut din nou pe chip, dar a înconjurat masa.

— Dă-mi voie să-ţi văd spatele.

Până să mă dumiresc, mi-a ridicat marginea din spate a tricoului şi a inspirat scurt.

— Ce-i? l-am întrebat, dar nu mi-a răspuns.

Mi-a ridicat tricoul şi mai sus.

— Hei… ce faci?

L-am plesnit peste mâini.

A ocolit masa ca un uragan, cu ochii cenuşii ca fierul armelor de foc.

— Ce-ţi închipui că fac? De când ai spatele aşa?

M-am făcut mică.

— De când… ăăă… am început exerciţiile de parare.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu-i mare scofală. Nu mă doare aşa de tare.

Aiden s-a întors valvârtej.

— Blestemaţii ăştia

de semipuri! Ştiu că toţi toleraţi durerea mai bine decât oamenii obişnuiţi, dar *asta* e ridicol. *Asta* nu se poate să nu te doară.

I-am privit spatele în timp ce scotocea prin nenumăratele dulăpioare de acolo.

— Mă antrenez.

Mi-am silit vocea să sune cât mai matur.

— Nu trebuie să ne plângem din cauza durerii. Ţîne de antrenament – de vocaţia de santinelă. Se mai întâmplă.

Aiden s-a răsucit, privindu-mă uluit.

— Nu te-ai mai antrenat de trei ani de zile,

Alex. Trupul tău – pielea ta s-a dezobişnuit. Nu trebuie să ignori problemele astea numai pentru că-ţi închipui că oamenii îşi vor face o părere proastă despre tine.

Am clipit.

— Nu cred că oamenii o să-şi facă o părere proastă despre mine. Sunt doar... vreo două amărâte. Unele s-au dus deja. Vezi?

A pus un borcan mic pe masă, lângă mine.

— Un rahat!

— Până acum n-ai mai vorbit urât.

Mi-a venit să râd, oricât de ciudat ar fi fost.

— Nu e doar *o* vânătaie. Tot spatele tău e

numai negru şi albastru, Alex.

Aiden s-a oprit o clipă, cuprinzând aerul cu mâinile.

— Te temeai că-mi voi face o părere proastă despre tine dacă ai fi adus vorba?

Am clătinat scurt din cap.

-Nu.

A strâns din buze.

— Nu mă aşteptam ca trupul tău să se adapteze repede şi, sincer să fiu, ar fi trebui să- mi dau seama.

— Aiden... pe bune, nu mă doare aşa tare.

Mă obişnuisem cu durerea aceea surdă şi
nesfârşită, aşa că nu se putea spune că minţeam.

Luând borcanul, a înconjurat masa.

— Asta ar trebui să te ajute, iar data viitoare când mai păţeşti ceva asemănător, să-mi spui.

— Bine.

Am decis să nu întind coarda. Mi se părea că momentan n-ar fi apreciat niciun comentariu obraznic.

— Ce-i aia, de fapt?

A deşurubat capacul.

— E un amestec de arnică şi mentol. Arnica e o plantă. Extractul are efect antiinflamator şi uşurează durerea. Ar trebui să te ajute.

Mă aşteptam să-mi dea mie borcanul, dar şi-a băgat

el degetele.

— Ce...?

— Ridică-ţi tricoul! Nu vreau să ţi-l murdăresc. Unguentul ăsta pătează.

Uluită, m-am trezit că-mi ridic marginea tricoului. A inspirat scurt din nou, văzându-mi spatele.

— Alex, nu poţi să nu te tratezi pentru aşa ceva!

De data asta, mânia îi dispăruse din glas.

— Când te răneşti, trebuie să-mi spui. N-aş fi...

Fost atât de dur cu mine? Nu m-ar fi lăsat să exersez cu Kain şi sa-mi iau bătaie? Nu asta voiam.

— Să nu crezi vreodată că nu poţi să-mi

spui când ţi se întâmplă ceva. Trebuie să ai încredere că rănile tale mă preocupă.

— Nu-i vîna ta. Aş fi putut să-ţi spun…

Mi-a atins pielea cu degetele şi a fost cât pe ce să sar de pe masă. Nu pentru că unguentul era rece – nu mă înţelegeţi greşit, era rece ca gheaţa –, ci pentru că degetele *lui* îmi masau spatele. Purii nu atingeau niciodată semipurii în maniera asta. Sau poate că acum o făceau. Nu ştiam sigur, dar nu reuşeam să-mi închipui că purii pe care îi cunoşteam eu ar fi căutat să aline durerea unei semipure. De obicei nu se sinchiseau.

Aiden mi-a întins unguentul gras pe piele în tăcere, urcând tot mai sus. în cele din urmă, degetele lui mi-au atins marginea bustierei. îmi simţeam pielea ciudat de caldă, din moment ce chestia aia era atât de rece. Mi-am îndreptat atenţia asupra peretelui din faţă. Acolo, am văzut pictura cu Afrodita cocoţată pe o stâncă. Privea cu o expresie senzuală şi sânii îi atârnau în văzul lumii întregi.

Nu mă ajuta *deloc.*

Aiden a continuat în tăcere. Din când în când, trupul îmi zvâcnea de la sine, momente în care mă înfierbântam chiar foarte

tare.

— L-ai cunoscut vreodată pe tatăl tău biologic?

Vocea lui tăcută mi-a întrerupt gândurile.

Am clătinat din cap.

— Nu. A murit înainte să mă nasc.

Degetele lui abile mi-au alunecat pe lângă
burtă.

— Ştii ceva despre el?

— Nu. Mama nu mi-a povestit niciodată, dar mi se pare că îşi petreceau timpul împreună în Gatlinburg, Tennessee. Acolo ne petreceam şi noi solstiţiul de iarnă când îşi permitea să...

să plece de lângă Lucian. Cred că... se simţea mai aproape de el la cabane.

— L-a iubit?

Am încuviinţat din cap.

— Aşa cred.

Acum se ocupa de partea inferioară a spatelui, întinzând unguentul cu mişcări lîne şi circulare, şi, din când în când, simţeam aroma răcoritoare de mentă.

— Ce aţi fi făcut dacă n-ar fi apărut daimonii? Aveaţi şi voi ocupaţii, nu?

Am înghiţit. Era o întrebare uşoară, dar îmi venea greu să mă gândesc la altceva decât la atingerea degetelor lui.

— Ăăă... eu voiam să

fac multe chestii.

Degetele i s-au oprit şi a râs încet.

— Cum ar fi?

— Mmm... nu ştiu.

— Te-ai gândit să te întorci la un moment dat la Legământ?

— Da şi nu.

Am înghiţit în sec.

— înaintea atacului, credeam că n-o să mai văd Legământul niciodată. După aceea, am încercat să ajung la cel din Nashville, dar daimonii... îmi tot ieşeau în cale.

— Şi ce-ai fi făcut dacă nu v-ar fi găsit daimonii?

Ştia că nu trebuie să

zăbovească asupra săptămânii aceleia îngrozitoare de după atac. Ştia că n-aş fi acceptat să vorbesc despre ea.

— Când... eram foarte mică, mama şi câteva santinele m-au dus pe mine şi pe alţi copii la grădina zoologică. Adoram... *adoram* animalele. Toată vara i-am spus mamei că locul meu e la zoo.

— Poftim?

Nu-i venea să creadă.

— Credeai că locul tău e la zoo?

Am simţit un zâmbet întinzându-mi buzele.

— Da, am fost un copil ciudat. Deci... asta era

una dintre activităţile de care mă gândeam să mă apuc. Ştii tu, să îngrijesc animale sau ceva de genul ăsta, dar…

Am ridicat din umeri, simţindu-mă uşor ridicol.

— Dar ce, Alex?

l-am *simţit* zâmbetul.

M-am holbat la propriile-mi degete.

— Dar mereu mi-am dorit să mă întorc la Legământ. Simţeam nevoia. Pur şi simplu nu mă potriveam deloc cu oamenii obişnuiţi. Mi-era dor de locul ăsta, mi-era dor să am un ţel şi o misiune clară.

Şi-a luat degetele de pe pielea mea şi a rămas tăcut

atâta timp, încât m-am gândit că păţise ceva. M-am întors cu faţa la el.

— Ce-i?

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Nimic.

Mi-am încrucişat picioarele şi am oftat.

— Te uiţi la mine ca la o ciudată.

Aiden a lăsat borcanul deoparte.

— Nu eşti ciudată.

— Atunci...?

Mi-am tras tricoul în jos şi am luat borcanul.

— Ai terminat?

Văzând că încuviinţează din cap, am strâns capacul la

loc.

Aiden s-a aplecat înainte, aşezându-şi mâinile de o parte şi de alta a picioarelor mele încrucişate.

— Data viitoare când te răneşti, vreau să-mi spui.

Când am ridicat privirea, am descoperit că ochii ni se aflau la acelaşi nivel şi că ne despărţeau doar câţiva centimetri – nu mai stătuserăm atât de aproape în afara sălii de antrenament.

— Bine.

— Şi... nu eşti ciudată. Adică, am întâlnit persoane şi mai ciudate decât tine.

Am dat să zâmbesc, dar

ceva din privirea lui Aiden mi-a atras atenţia. Parcă îşi asuma răspunderea pentru mine şi pentru sentimentele mele. *Ştiam sigur* că asta făcea. Poate că i se trăgea de pe urma grijii pe care trebuise să i-o poarte lui Deacon... Şi Deacon? Mi-am amintit ce-mi spusese în seara aceea.

Dregându-mi glasul, i-am privit umărul.

— Deacon vorbeşte vreodată cu tine? l-am întrebat. Despre părinţii voştri?

întrebarea l-a luat pe nepregătite. I-au trebuit câteva secunde ca să răspundă.

— Nu. Exact ca tine.

l-am ignorat răspunsul.

— Când bea... cred că o face ca să nu se mai gândească la ei, a adăugat el.

Aiden a clipit.

— Tu de asta bei?

— Nu! am sărit eu să-i răspund. Nici nu beau foarte mult, dar ideea-i alta. Vreau să spun...

Pe toţi zeii, ce faceam? încercam să-i vorbesc despre fratele lui?

— Ce vrei să spui?

Sperând că nu întrec nicio limită, i-am dat înainte:

— Cred că Deacon bea ca să nu mai simtă nimic.

Aiden a oftat.

— Ştiu. Ştiu şi toţi consilierii şi profesorii. Orice aş face şi indiferent la cine l-aş duce, refuză să vorbească deschis.

Am incuviinţat din cap, înţelegând cât de greu îi era lui Deacon.

— E... mândru de tine. Nu a spus-o cu cuvintele astea, dar e mândru de tine pentru ceea ce faci.

A clipit.

— De ce... De unde ştii?

Am ridicat din umeri.

— Cred că, dacă faci aşa în continuare, pentru că ceea ce faci e bine, o să se

îndrepte şi el.

l-a rămas aceeaşi expresie gravă, şi încă ceva. Părea îngrijorat şi, din motive pe care refuzam să le recunosc, asta mă neliniştea.

— Hei, am spus, întinzându-mă şi lovindu-i uşor mâna care se sprijinea lângă piciorul meu stâng. Eşti...

Mâna pe care am atins-o s-a ridicat şi a cuprins-o pe a mea. Am încremenit când şi-a împletit degetele cu ale mele.

— Ce sunt?

Frumos. Bun la suflet. Răbdător. Perfect. Nu am spus nimic din toate astea. însă m-am holbat la degetele

lui, întrebându-mă dacă era conştient că mă ţine de mână.

— Eşti mereu atât de…

Degetul lui mare mi s-a plimbat pe dosul mâinii. Atingerea îi era catifelată şi răcoroasă de la unguent.

— Cum?

Am ridicat ochii şi imediat am fost prinsă în laţ. Privirea lui, degetele catifelate de pe mâna mea aveau un efect foarte ciudat. Mă simţeam înfierbântată şi ameţită, ca şi când aş fi stat toată ziua în soare. Nu mă puteam gândi decât la senzaţia mâinii lui într-a mea. Apoi, la senzaţia pe care aceasta mi-ar fi

provocat-o pe alte părţi ale trupului. N-ar fi trebuit nicicum să mă gândesc la asta.

Aiden era *pur.*

Uşa s-a dat de perete. M-am dat înapoi şi mâna mi-a căzut în poală.

O siluetă înaltă şi corpolentă se oprise în prag. Domnul Steroizi – Leon – a privit în jur şi ochii i-au căzut pe Aiden, care se depărtase la o distanţă mult mai potrivită.

— Te-am căutat peste tot, a spus Leon.

— Ce-i? a întrebat Aiden pe un ton egal.

Leon mi-a aruncat o privire fugară. Nu bănuia

nimic. Ce motiv ar fi avut? Aiden era un pur respectabil, şi eu eram doar o semipură pe care o antrena.

— S-a rănit?

— E bine. Despre ce e vorba?

— Marcus vrea să ne vadă.

Aiden a încuviinţat din cap. A pornit de îndată pe urmele lui Leon, dar s-a oprit la uşă. întorcându-se spre mine, a devenit din nou serios.

— Vorbim mai târziu despre asta.

— Bine, am spus eu, dar deja plecase.

Ochii mi-au fugit înapoi la pictura zeiţei iubirii. Am

înghiţit în sec şi degetele mi s-au strâns pe borcan. Nu se putea – sub nicio formă – ca Aiden să mă intereseze în sensul ăla. Sigur, era foarte chipeş şi cumsecade, şi răbdător şi amuzant într-un stil mai sec. Avea ce să-ţi placă Ia el. Dacă ar fi fost semipur, n-ar fi fost nicio problemă. Nu lucra pentru Legământ, aşa că nu s-ar fi pus problema unei relaţii între elevă şi profesor, şi era doar cu trei ani mai mare ca mine.

Dacă ar fi fost semipur, probabil că deja m-aş fi aruncat în braţele lui.

Dar, drăcie, Aiden era pur!

Un afurisit de pur, cu

degete minunat de puternice şi un zâmbet care... ei bine, mă făcea să simt un cuib de fluturi în stomac. Şi expresia din acei ochi – cum i se schimbau din cenuşiu în argint într-o clipă – mă afecta şi acum. Inimioara mea tâmpită îmi tresălta în piept.

CAPITOLUL 10

UPĂ CÂTEVA ZILE, ÎN TIMP CE stăteam întinsă pe saltele şi îmi faceam exerciţiile de destindere, Aiden s-a decis să-mi spună de ce ii

D

chemase Marcus.

— Vine Lucian.

Am rămas cu ochii în tavan, dezamăgită.

— Şi?

în Ioc să se aplece deasupra mea, aşa cum făcea de obicei, s-a aşezat alături pe saltea. Piciorul Iui I-a atins pe al meu, făcându-mă să simt o strânsoare în piept. *Eşti ridicolă*, *Alex. încetează!* Mi-am mutat piciorul de lângă al Iui.

— O să vrea să-ţi vorbească.

Alungând din minte atracţia asta ciudată pe care o simţeam faţă de el, m-am concentrat asupra cuvintelor.

— De ce?

Şi-a îndoit genunchii şi şi-a lăsat braţele peste

— Lucian e tutorele tău legal. Bănuiesc că e curios să vadă cum îţi merge antrenamentul.

— Curios?

Mi-am întins picioarele în sus. De ce? N- aveam idee.

— Lucian nu s-a interesat de mine niciodată. De ce acum?

Chipul i s-a încordat preţ de o clipă.

— Situaţia s-a schimbat. De când mama ta...

— N-are importanţă. N-are legătură cu mine.

Mă urmărea cu aceeaşi

privire ciudată în timp ce îmi întindeam degetele picioarelor spre tavan.

— Are întru totul legătură cu tine.

A tras aer în piept şi a părut să-şi aleagă următoarele cuvinte cu multă grijă.

— Lucian nu vrea nicicum să te întorci Ia Legământ.

— Bine de ştiut că Lucian şi Marcus au ceva în comun.

Şi-a încordat maxilarul.

— Lucian şi Marcus n-au nimic în comun.

Iar începea, încercând să mă convingă că Marcus nu e un nemernic, aşa cum îl

credeam eu. O ţinea aşa de săptămâni bune, povestindu-mi cât de îngrijorat păruse unchiul meu când eu şi mama dispăruserăm. Şi cât de uşurat păruse când il anunţase că sunt in viaţă. Frumos din partea lui Aiden că încerca să repare relaţia dintre noi, dar nu pricepea că nu era nîmic de reparat.

Aiden s-a întins şi mi-a coborât picioarele pe saltea.

— Ai reuşit vreodată să stai nemişcată măcar cinci secunde?

Am rânjit, ridicându-mă în capul oaselor.

— Nu.

Parcă voia să zâmbească, dar n-a făcut-o.

— Diseară, când te vezi cu Lucian, trebuie să te porţi frumos.

Am sărit în picioare, izbucnind în râs.

— Să mă port frumos? Adică să nu-l provoc la luptă? împotriva lui aş câştiga. E un papă-lapte.

încruntarea aspră care i-a apărut pe chip arăta clar că n-are chef de glumă.

— îţi dai seama că tatăl tău vitreg poate respinge decizia Iui Marcus de a te lăsa aici, nu? Că autoritatea Iui o depăşeşte pe a unchiului tău?

— Da.

Mi-am înfipt mâinile în şolduri.

— Din moment ce Marcus îmi permite să rămân aici numai dacă dovedesc că la toamnă o să fiu pregătită să particip la ore, nu înţeleg care- i problema.

Aiden s-a ridicat iute în picioare. Am avut un şoc de-o clipă văzând cât de repede putea să se mişte.

— Problema e că dacă te porţi la fel de obraznic cu ministrul aşa cum te porţi cu Marcus, n-o să mai primeşti a doua şansă. N-o să te mai poată ajuta nimeni.

Mi-am smuls privirea de Ia el.

— N-am de gând să

fiu obraznică. Sincer, Lucian n-are cum să mă scoată din sărite, orice ar spune. Nu înseamnă nimic pentru mine. N-a însemnat niciodată.

Nu părea convins.

— încearcă să nu uiţi asta.

I-am adresat un zâmbet larg.

— Ai atât de puţină încredere în mine!

în mod surprinzător, Aiden mi-a răspuns la zâmbet. M-a făcut să mă simt caldă şi caraghioasă.

— Cum ţi-e spatele?

— Ah! E bine. Chestia aia… chiar m-a ajutat.

S-a apropiat păşind pe

saltele, fixându-mă cu
ochii Iui argintii.

— Ai grijă să te dai cu unguent în fiecare sară. Vânătăile ar trebui să-ţi treacă în câteva zile.

Ai putea să mâ dai tu din nou, am gândit, dar n-am rostit-o cu glas tare. M-am dat înapoi, lăsând un spaţiu între noi.

— Da, sensei.

Aiden s-a oprit în faţa mea.

— Hai să mergem! Ministrul şi gărzile lui vor sosi în curând şi toţi cei de Ia Legământ trebuie să-l întâmpine.

Am mormăit iritată. Toată lumea avea să poarte uniforme de-ale

Legământului, şi eu nu primisem niciuna.

— O să arăt ca o…

Aiden şi-a aşezat mâinile pe braţele mele mai sus de coate, spulberându-mi puterea de-a critica. M-am holbat la el, închipuindu-mi o scenă nebunatică în care mă trăgea spre el şi mă săruta aşa cum făceau bărbaţii ăia cu piept lat din cărţile obscene pe care le citea mama.

M-a luat pe sus şi m-a aşezat pe podea la câţiva paşi de saltele. S-a aplecat şi a început să le ruleze. Cam atât cu fanteziile mele.

— Cum o să arăţi? a întrebat el.

Mi-am frecat braţele cu mâinile.

— Cu ce aş putea să mă îmbrac? O să ies în evidenţă şi toţi o să se uite la mine.

A ridicat ochii la mine pe sub genele sale grele.

— De când te deranjează că se uite lumea la tine?

— Bine spus!

I-am zâmbit şi am plecat ţopăind.

— Ne vedem mai târziu.

Când am ajuns la sala comună, toţi fremătau de nerăbdare în aşteptarea serii.

Caleb se plimba agitat, dar

nu din cauza lui Lucian. Până şi Lea părea încordată, răsucindu- şi o şuviţă de păr între degete. Niciunuia dintre semipuri nu prea îi păsa de persoana lui Lucian, dar, din postura de ministru al curţii, avea o mare putere asupra purilor şi semipurilor.

Nimeni nu înţelegea pentru ce venea un ministru la Legământ în timpul verii, când marea majoritate a elevilor lipseau.

Eu încă eram ocupată cu fanteziile mele, închipuindu-mi-l pe Aiden ca un pirat care mă ia pe sus.

— Tu ştii ceva? a întrebat Luke.

Lea a intervenit înainte să pot răspunde:

— De unde să ştie ea? Lucian abia o recunoaşte drept fiică.

Am privit-o impasibil.

— Te aştepţi să mă supăr din cauza asta?

A ridicat din umeri.

— Mama mea vitregă mă vizitează în fiecare duminică. Lucian de ce nu te-a vizitat?

— De unde ştii tu?

M-a privit cu viclenie.

— Ştiu.

— Te culci cu una dintre gărzi, aşa-i?

M-am încruntat la ea.

— Asta explică de ce ştii mereu atâtea.

Lea şi-a mijit ochii, aşa cum fac pisicile când văd un şoarece.

Chicotind, am pariat pe Clive, o gardă mai tânără care fusese de faţă în ziua în care sosisem la Legământ. Era arătos, îi plăcea să se uite după fetele mai tinere şi de câteva ori îl văzusem pe lângă cămine.

— Poate că Lucian vine să te ia de la Legământ.

Lea îşi inspecta unghiile cu atenţie.

— Mereu mi s-a părut că te-ai potrivi mai bine între sclavi.

M-am aplecat liniştită şi am luat una dintre revistele groase. I-am azvârlit-o spre

capul aplecat. Datorită reflexelor de semipură, a prins- o înainte s-o lovească,

— Mersi! Chiar căutam ceva de citit.

A început să frunzărească revista.

în preajma orei şapte, m-am dus înapoi la cămin ca să mă pregătesc. Pe măsuţa de cafea am găsit impăturită o uniformă verde-oliv a Legământului. Am făcut ochii mari când am ridicat-o şi din ea a căzut un bilet mic. L-am despăturit cu degete tremurătoare.

A trebuit sâ-ţi ghicesc mărimea.

Ne vedem diseară.

Zâmbind, m-am uitat

înăuntrul pantalonilor şi am descoperit că erau, într-adevăr, de mărimea mea. Nimic n-ar fi putut stăvili căldura care mi s-a răspândit în trup. Gestul lui Aiden însemna totul pentru mine. Diseară, aveam să arăt aşa cum trebuia, să arăt că locul meu e la Legământ.

în locul uniformelor negre pe care le purtau santinelele antrenate, elevii îmbrăcau costume verzi cu aceeaşi croială – amintind de uniformele militare. Şi aveau toate buzunarele şi clamele alea faine de care se prindeau arme şi care-mi plăceau foarte mult.

Am făcut repede un duş şi,

îmbrăcând uniforma, am simţit un fior de entuziasm. Trecuseră ani de zile de când o purtasem ultima dată şi uneori mă gândisem că n-o voi mai purta niciodată. învârtindu-mă în faţa oglinzii, a trebuit să recunosc că arătam bine în ţinută militară.

Mi-am strâns nerăbdătoare părul în coadă şi am plecat să mă întâlnesc cu Caleb. împreună, am pornit spre campusul principal şi un fior ciudat de nostalgie m-a cuprins când am intrat în clădirea cea mai mare a academiei.

De la întoarcere, evitasem zona asta a campusului, în

principal pentru că acolo îşi avea biroul Marcus. Apoi, mi s-ar fi părut nedrept să mă chinui singură cu toate amintirile în cazul în care, într-o lună-două, ar fi hotărât să nu mă lase să rămân.

Fireşte, Caleb credea că toate merg ca pe roate şi că Marcus are să-şi dea acordul, dar eu nu eram la fel de sigură. Nici măcar nu-l mai văzusem din ziua în care trecuse pe la sala de sport şi mă făcusem de tot râsul. Eram convinsă că episodul îi lăsase o impresie statornică. De fapt, nu era de mirare că Aiden era atât de îngrijorat că-i voi spune ceva nepotrivit lui Lucian.

Clătinând din cap, am privit mulţimea de oameni care umplea foaierul grandios al şcolii. Parcă erau prezente toate gărzile şi santinelele, înşiruite sub statuile celor nouă muze. Cele nouă olimpiene, fiicele lui Zeus şi ale Mnemozinei sau ale alteia cu care s-o fi combinat. Cine putea şti sigur? Zeul ăsta umbla peste tot.

Gărzile păzeau toate colţurile şi blocau toate ieşirile, urmărind totul cu chipuri încremenite şi fioroase. Santinelele stăteau în centru, parcă pregătite de luptă şi violenţă.

N-am rămas deloc

surprinsă că l-am zărit pe Aiden atât de uşor. Stătea între Kain şi Leon. După părerea mea, ei trei păreau a fi cei mai periculoşi dintre toţi.

Atunci Aiden a ridicat ochii şi mi-a întâlnit privirea. Mi-a făcut un semn discret cu capul şi, chiar dacă nu a spus nimic, ochii săi au vorbit în locul lui. Acea singură privire sugera mândrie şi drag. Poate chiar i se părea că uniforma de cadet îmi stă bine. începea să mi se formeze un zâmbet, însă Caleb m-a condus pe lângă ei, spre stânga santinelelor, unde stăteau elevii. Am reuşit să ne

înghesuim lângă fata de care Caleb era obsedat în secret – Olivia. Ce întâmplare fericită!

A zâmbit.

— Mă întrebam dacă o să ajungeţi la timp.

Caleb a spus ceva incoerent, înroşindu-se. Mi-am ferit privirea din cauza jenei resimţite pentru el şi nu m-am încumetat să observ răspunsul Oliviei. Bietul Caleb!

— Arăţi bine, Alex, a şoptit Jackson.

Aşa se întâmpla mereu. Singurul tip care voiam să nu mă observe mă observa întotdeauna. Ridicând ochii la el, am zâmbit silit.

— Mersi!

Mi-a părut sincer convins că-i apreciasem complimentul, dar apoi Lea a venit agale şi, pot să jur, reuşise să-şi strângă uniforma pe corp până la limita posibilului. Mi-am coborât ochii la propria-mi uniformă şi am observat că picioarele mele nu arătau nici pe departe la fel de bine ca ale ei. Ce javră!

Am văzut-o trecând pe lângă gărzi ca o prădătoare şi arcuindu-şi buzele la una dintre ele, după care s-a strecurat între Luke şi Jackson. A şoptit ceva, dar atenţia îmi zburase deja la ceva şi mai uimitor decât

picioarele ei frumoase.

în spatele gărzilor stăteau servitori semipuri, nemişcaţi şi tăcuţi. Rânduri întregi de tunici cenuşii insipide şi pantaloni albi decoloraţi îi făceau pe toţi să pară identici. De la întoarcerea la Legământ, văzusem câte unul în trecere pe ici, pe colo, dar atât. Era datoria lor să fie invizibili, să poată fi trecuţi uşor cu vederea. Sau poate că noi – semipurii liberi – eram învăţaţi să le ignorăm prezenţa. Pe toţi zeii, erau extrem de mulţi şi arătau exact la fel: priviri împăienjenite, expresii pustiite şi frunţi marcate cu cercuri tatuate grosolan,

întretăiate de câte o linie, însemnele atât de vizibile garantau că toţi le recunoşteau poziţia în sistemul de caste. Gândul mi-a venit subit.

Poate chiar o să devin ca ei. înghiţindu-mi fiorul subit de panică, am privit în faţă tocmai când unchiul meu a traversat mijlocul sălii cu paşi mari, oprindu-se cu mâinile la spate. Toate firele părului său brun stăteau la locul lor pe capul lui şi costumul său întunecat nu se potrivea deloc cu peisajul. Până şi ţinuta instructorilor prezenţi, îmbrăcaţi în uniformele Legământului, părea modestă pe lângă a

lui.

Uşile de la intrare, din marmură şi sticlă groasă, s-au deschis, primind gărzile consiliului. Nu mi-am putut stăpâni icnetul uşor care mi-a scăpat printre buze. Erau impresionanţi, cu uniforme albe şi expresii dure. Au urmat membrii Consiliului. De fapt, au intrat numai doi, parcă plutind în urma gărzilor. Habar n- aveam cine e femeia, dar pe bărbat l-am recunoscut instantaneu.

îmbrăcat cu robă albă, Lucian nu se schimbase câtuşi de puţin de când îl văzusem ultima dată. Părul lui negru ca pana corbului încă îi atârna ridicol de lung

şi chipul îi era inexpresiv, ca al unui daimon. Fără îndoială, era un bărbat chipeş – aşa cum erau toţi purii –, dar ceva din înfăţişarea lui îmi lăsa un gust neplăcut.

Maniera arogantă i se potriva ca o mănuşă. Apropiindu-se de Marcus, buzele i s-au răsfrânt într-un zâmbet ca de plastic. S-au salutat între ei. Marcus a făcut şi o mică plecăciune. Slavă zeilor, de la noi nu se aştepta nimeni să facem asemenea prostii! Altfel, cineva ar fi trebuit să- mi dea un şut ca să mă pun în genunchi.

Lucian era ministru, dar

nu era zeu. Nici măcar nu era o figură regală. Era doar un pur cu multă putere. Ah, şi cu o părere foarte bună despre sine! Să nu uităm. în veci n-aveam să înţeleg ce văzuse mama la el. Bani, putere şi prestigiu?

Am oftat. Nimeni nu era perfect – nici măcar ea.

în urma lui Lucian şi a femeii, care am priceput că e celălalt ministru, au venit alte gărzi. Toate erau identice cu cele dintâi, mai puţin una. *El* era diferit, foarte diferit de toţi semipurii prezenţi.

Aerul a dispărut din sală când a intrat *el*

Era înalt – poate chiar cât

Aiden, dar nu eram foarte sigură. Părul blond îi era strâns la spate într-o coadă mică, descoperindu-i trăsăturile de o perfecţiune imposibilă şi tenul auriu. Purta numai negru, la fel ca santinelele. în alte împrejurări – dacă n-aş fi înţeles precis cine e –, aş fi spus că era al naibii de sexy.

— Sfinte…! a şoptit Luke.

Un curent electric discret a cuprins toată încăperea, alunecându-mi pe piele şi apoi pătrunzându-mi în trup. M-am cutremurat şi am făcut un pas în spate, izbindu-mă de Caleb.

— Apolionul, a rostit

cineva din spatele meu.

Poate Lea? Nu ştiu.

Pe toţi sfinţii, aşa era!

Apolionul mergea în urma lui Lucian şi Marcus, păstrând o distanţă precaută. Nu-i stingherea, dar ar fi putut reacţiona la apariţia oricărei ameninţări. Toţi ne zgâiam la ei, afectaţi de simpla lui prezenţă.

Fără să vreau, am făcut încă un pas în spate când micul lor grup s-a apropiat de noi. Nu ştiu ce mi-a venit, dar deodată îmi venea să plec cât mai departe… şi totuşi, simţeam că trebuie să stau aici mai mult decât în orice alt loc din lume. Bine… poate nu orice alt loc, dar pe

aproape.

Nu voiam să-l privesc, dar nu puteam nici să- mi feresc privirea. Stomacul mi-a tresăltat când ne-am privit unul pe altul. Ochii lui... aveau cea mai stranie culoare pe care o văzusem vreodată şi, pe măsură ce se apropia, mi-am dat seama că nu erau doar o închipuire. Erau de culoarea chihlimbarului, aproape iridescenţi.

Sub privirea lui neclintită, s-a întâmplat ceva. A început cu o linie discretă care i s-a desfăşurat pe braţe, întunecându-se spre vârfurile degetelor, unde era neagră ca cerneala. Apoi,

deodată, linia subţire i s-a întins pe toată pielea aurie, tremurând sub forma unei mulţimi de modele spiralate. Tatuajul tresărea şi se schimba, întinzându-i-se pe sub tricou şi de-a lungul gâtului, până când desenele complicate i-au acoperit latura dreaptă a feţei. însemnau ceva.

N-aveam idee ce anume. Când a trecut pe lângă noi, am început să hârâi sacadat.

— Eşti bine?

Caleb s-a încruntat la mine.

— Da.

Mi-am netezit părul cu mâini tremurătoare.

— Era...

— De-a dreptul sexy.

Elena s-a întors spre mine, cu entuziasmul jucându-i în ochi.

— Cine ar fi crezut că apolionul e atât de arătos?

Caleb s-a strâmbat.

— Elena, e apolionul. N-ar trebui să vorbeşti aşa despre el.

M-am încruntat.

— Dar însemnele alea...

Elena s-a strâmbat la Caleb.

— Ce însemne? Şi ce dacă spun că-i sexy? Nu cred că s-ar simţi jignit.

— Ce vrei să spui?

M-am mişcat, lipindu-mă în trecere de Caleb.

— N-ai văzut… tatuajele alea? Au apărut din senin. I-au acoperit tot trupul şi faţa!

Elena s-a holbat la mine, strângând din buze.

— N-am văzut nimic. Poate pentru că n-am putut să-mi iau ochii de la buzele lui.

— Şi de la fund, a intervenit Lea.

— Şi de la braţe, a adăugat Elena.

— Vorbiţi serios?

M-am încruntat la ele.

— N-aţi văzut niciun tatuaj?

Au clătinat din cap.

Băieţii, cu excepţia lui Luke, păreau de-a dreptul

scârbiţi de agitaţia Elenei şi a Leei. La fel şi eu. Exasperată, m-am întors valvârtej şi am dat chiar peste Aiden.

— Hopa! Scuze!

A ridicat din sprâncene.

— Să nu te duci prea departe!

Atât a spus.

Caleb m-a tras deoparte.

— Care-i treaba?

— Ah, Lucian vrea să vorbească cu mine sau ceva de genul.

A tresărit.

— Penibil!

— Nu glumă!

Am uitat momentan de tatuajele apolionului.

Chiar şi să vreau n-aş fi

putut să mă depărtez prea mult. Micul nostru grup a ieşit în faţa clădirii în lumina apusului. Toţi păreau să vorbească despre apolion. Nimeni nu se aştepta să apară şi nimeni nu ştia de cât timp era garda lui Lucian. De vreme ce Lucian se stabilise pe insula principală, cineva parcă ar fi trebuit să afle mai din timp de vizita apolionului. întrebarea asta i-a făcut loc uneia mult mai interesante.

— De obicei apolionul umblă prin lume, vânând daimoni.

Luke s-a cocoţat pe balustradă.

— De ce să fie pus

gardă pentru Lucian?

— Poate că se întâmplă ceva.

Caleb şi-a întors privirea la clădire.

— Ceva de proporţii. Poate că Lucian a fost atacat.

— Cine să-l atace?

M-am incruntat, rezemându-mă de o coloană.

— E înconjurat mereu de o grămadă de gărzi. Niciun daimon n-ar avea cum să se apropie de el.

— Cui îi pasă?

Lea şi-a supt buza de jos şi a oftat.

— Apolionul e aici şi e superbun. De ce să ne

batem capul cu altceva?

Am făcut o mutră.

— Uau! într-o bună zi o să devii o santinelă excelentă.

S-a strâmbat la mine.

— Măcar eu chiar *voi deveni* santinelă într-o bună zi.

Mi-am mijit ochii la ea, dar m-am enervat simţind agitaţia neîncetată a Oliviei.

— Tu ce ai?

Olivia a ridicat privirea, holbând ochii de culoarea ciocolatei.

— Scuze! Doar că... stau ca pe ace.

S-a cutremurat şi şi-a cuprins brâul cu braţele.

— Nu ştiu cum puteţi

spune că e sexy. Nu mă înţelegeţi greşit, dar e apolionul. Atâta putere e înspăimântătoare.

— Atâta putere e sexy

Lea s-a lăsat pe spate, a închis ochii şi a oftat.

— Vă imaginaţi cum ar fi la... ?

Uşile din spatele nostru s-au deschis subit şi Aiden mi-a făcut semn să mă apropii. Cineva a chiuit de pe treptele de mai jos. Am ignorat sunetul şi am lăsat în urmă micul grup de prieteni şi duşmani.

— Atât de curând? am întrebat, intrând.

A încuviinţat din cap.

— Se pare că vor să termine cât mai repede.

— Ah!

L-am urmat în sus pe scări.

— Apropo. Mersi pentru uniformă!

Amintirea faptului că el mi-o adusese m-a
făcut să zâmbesc. Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Nicio problemă! îţi
stă bine în ea. Sprâncenele
mi-au sărit până în tavan şi
inima
mi s-a dat peste cap.
înroşindu-se, Aiden
şi-a ferit privirea.

— Adică... mă bucur
că te văd în uniformă.
Zâmbetul meu a căpătat

proporţii epice. L-am ajuns din urmă şi am urcat treptele alături de silueta lui înaltă.

— Şi… apolionul?

Aiden s-a încordat.

— N-aveam idee că va veni cu Lucian, Probabil că a fost mutat recent.

— De ce?

M-a înghiontit în braţ.

— Despre unele lucruri nu pot să vorbesc, Alex.

în mod obişnuit, aş fi strâmbat din nas, dar spunând-o pe tonul ăsta, de parcă m-ar fi tachinat, m-a făcut să mă simt ciudat, parcă mai uşoară.

— Nu-i cinstit!

Aiden n-a răspuns, şi am urcat câteva etaje în tăcere.

— Ai… simţit ceva când a intrat Seth?

— Seth?

— Pe apolion îl cheamă Seth.

— Ah! Ce nume plictisitor! Ar trebui să aibă un nume mai interesant.

Aiden a râs încet.

— Cum ar trebui să-l cheme?

M-am gândit o clipă.

— Nu ştiu. Cumva mai grecesc sau măcar să aibă un nume de sa bage frica în oameni.

— Tu ce nume i-ai fi dat?

— Nu ştiu. în orice

caz, ceva fain de tot. Poate Apollo. Te-ai prins? Apollo. Apolion.

Aiden a râs.

— Ei, şi ai simţit ceva?

— Da… a fost ciudat. Aproape ca un curent electric sau ceva de genul ăsta.

A încuviinţat din cap, zâmbind în continuare.

— E din cauza eterului din el. E foarte puternic.

Ne-am apropiat de ultimul etaj şi mi-am şters fruntea cu mâna. Scările erau naşpa.

— De ce întrebi?

— Păreai un pic debusolată. Te simţi ciudat

când te apropii prima dată de el. Te-aş fi prevenit dacă aş fi ştiut că va veni.

— Nu asta m-a tulburat cel mai mult.

— Hmm?

Am inspirat adânc.

— Tatuajele au fost şi mai ciudate.

L-am privit cu atenţie. Reacţia lui avea să-mi spună dacă eram sau nu nebună.

Aiden s-a oprit subit.

— Poftim?

Vai, eram nebună!

— Ce tatuaje, Alex?

Am înghiţit zgomotos sub ochii lui fioroşi.

— Mi s-a părut ca văd nişte desene pe el. Nu s-au văzut iniţial, dar au apărut

deodată. Cred... cred că am vedenii.

Aiden a expirat încet, privindu-mă fix. S-a întins şi mi-a netezit o şuviţă de păr care se desprinsese. Mâna i-a zăbovit pe obrazul meu şi, în clipa aceea, nimic n-a fost mai important decât atingerea lui. L-am privit îndelung, ca trăsnită.

Mult prea repede, mâna i-a căzut în lături şi mi-a întâlnit privirea. Mi-am dat seama că vrea să-mi spună anumite lucruri, dar, din cine ştie ce motiv, nu poate.

— Trebuie să mergem. Ne aşteaptă Marcus. Alex, încearcă să te porţi cât mai frumos, bine?

A pornit din nou în sus pe scări şi m-am grăbit să-l ajung din urmă.

— Deci a fost o vedenie?

Aiden le-a adresat o privire grea gărzilor din capătul coridorului.

— Nu ştiu. Vorbim mai târziu.

Frustrată, l-am urmat în cabinetul lui Marcus. Lucian încă nu sosise şi Marcus stătea în spatele biroului său uriaş. Arăta ca în foaier, minus haina de costum.

— Haide! Ia loc!

Mi-a făcut semn să mă apropii. Am traversat încăperea cu paşi grei, uşurată că Aiden nu mă lăsa

singură. Nu a ocupat scaunul de lângă mine, dar a rămas lângă perete, în acelaşi loc în care stătuse prima dată când mă trezisem faţă în faţă cu Marcus.

Scena nu prevestea nimic bun, dar n-am avut timp să zăbovesc asupra problemei. Chiar şi cu spatele la uşă, am simţit grupul lui Lucian apropiindu-se de birou, dar nu el mi-a zbârlit micile fire de păr de pe braţe. în clipa în care apolionul a intrat în cameră alături de tatăl meu vitreg, tot oxigenul s-a risipit.

Luptându-mă cu pornirea aproape copleşitoare a trupului meu de a se

întoarce, m- am prins bine de braţele scaunului. Nu voiam să-i dau atenţie lui Lucian şi nici să mă uit la apolion.

Aiden şi-a dres glasul, făcându-mă să ridic subit capul. Marcus se zgâia la mine cu ochi mijiţi. *Ah... rahat!* M-am silit să mă ridic, simţind o ciudată amorţeală în picioare.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Seth ocupând un loc lângă Aiden. L-a salutat pe pur cu o mişcare scurtă a capului, la care Aiden i-a răspuns. Pentru că n-am văzut tatuajele alea, mi- am îngăduit să ridic capul.

Privirile ni s-au întâlnit

imediat. Expresia lui nu era deosebit de măgulitoare. Mă cerceta din cap până-n picioare, dar nu aşa cum procedau majoritatea bărbaţilor. Mă studia atent. De la distanţa asta mică, mi-am dat seama că e tânăr. Nu mă aşteptasem. Cu o asemenea putere şi reputaţie, mă aşteptasem să fie mai în vârstă, dar trebuie să fi fost aproape de vârsta mea.

Şi chiar era... frumos. Bine, pe cât de frumos puteau fi bărbaţii. Dar frumuseţea lui era rece şi dură, de parcă ar fi fost asamblat din bucăţi într- un anumit fel, dar zeii ar fi uitat

să-i dea şi un crâmpei de umanitate – de viaţă.

Le-am simţit privirile celorlalţi şi, uitându-mă la Aiden, am văzut că ne urmărea pe mine şi pe Seth cu o expresie perplexă. Marcus... ei bine, părea nerăbdător, ca şi când ar fi aşteptat să se întâmple ceva.

— Alexandria.

A arătat spre Lucian.

Mi-am stăpânit o mormăială şi am ridicat mâna, salutându-l din degete pe ministrul de Consiliu.

— Bună!

Cineva – Aiden ori Seth – parcă şi-a inăbuşit râsul. Dar apoi s-a întâmplat ceva absurd. Lucian a venit la

mine şi m-a cuprins in braţe. Am încremenit, cu mâinile întinse stingher în lături, iar mirosul de ierburi şi parfum mi-a împresurat simţurile.

— Of, Alexandria, mă bucur atât de mult că te văd! După atâţia ani şi în ciuda spaimei şi a îngrijorării, te regăsesc aici. Zeii ne-au răspuns rugăciunilor.

Lucian a păşit în spate, dar şi-a lăsat mâinile pe umerii mei. Ochii lui întunecaţi cercetau fiecare petic al feţei mele.

— Pe toţii zeii... semeni atât de bine cu Rachelle!

N-aveam idee ce să fac. Dintre toate reacţiile pe care

mi le imaginasem, aceasta nu păruse posibilă. De fiecare dată când mă aflasem in preajma lui Lucian în trecut, mă privise cu un dispreţ extrem de rece. Demonstraţia asta bizară de afecţiune m-a lăsat fără cuvinte.

— în clipa în care Marcus m-a anunţat că eşti în siguranţă, m-am bucurat. I-am spus lui Marcus că am un loc pentru tine acasă la mine.

Şi-a întors privirea spre mine şi ceva din expresia aia caldă mi-a inspirat neîncredere.

— Aş fi venit mai devreme, dar, vezi tu, a

trebuit să mă ocup de treburile Consiliului. însă fosta ta cameră… din vremea când ai stat cu noi, e neatinsă. Vreau să vii acasă, Alexandria. Nu e nevoie să stai aici.

Atunci mi-a picat faţa şi m-am întrebat dacă nu cumva în ultimii trei ani fusese înlocuit de un pur mai cumsecade.

— Poftim?

— Sunt sigur că Alexandria e copleşită de bucurie, a comentat Marcus pe un ton plat.

Iar s-a auzit râsetul acela înfundat şi am început să-l bănuiesc pe Seth. Aiden era prea bine antrenat ca să

gafeze de două ori. M-am holbat la Lucian.

— Sunt… sunt doar nedumerită.

— Nedumerită? îmi închipui. După ce ai trecut prin atâtea!

Lucian mi-a eliberat umerii, dar m-a luat de mână. Am încercat să nu-mi arăt jena.

— Eşti mult prea tânără ca să suferi atât cât ai suferit. Marca… nu va dispărea niciodată, nu-i aşa, draga mea?

Fără să-mi dau seama, mi-am dus mâna liberă la gât.

— Aşa-i,

A încuviinţat din cap compătimitor şi m-a condus

spre scaune. Mi-a eliberat mâna şi, potrivindu-şi roba, s-a aşezat. Eu m-am lăsat în scaunul celălalt.

— Trebuie să vii acasă.

Lucian m-a sfredelit cu privirea.

— Nu e nevoie să te chinui să-i ajungi din urmă pe ceilalţi. Nu mai eşti nevoită să urmezi viaţa asta. Am vorbit de multe ori cu Marcus. La toamnă, vei putea participa la cursurile Legământului ca elevă, dar nu pentru antrenamente.

Probabil că nu auzisem bine. Semipurii nu mergeau la Legământ ca elevi. Ori se antrenau, ori deveneau

slugi.

Marcus s-a aşezat uşurel, fixându-mă cu ochi luminoşi.

— Alexandria, Lucian îţi oferă şansa să duci o viaţă foarte diferită.

Nu m-am putut abţine. Râsul mi-a pornit din gât şi a dat pe afară.

— Nu... nu-i nicio glumă, nu?

Lucian a schimbat o privire cu Marcus.

— Nu. Nu e o glumă, Alexandria. Ştiu că nu am fost mereu apropiaţi când erai mai mică, dar, după câte s-au întâmplat, am înţeles că ţi-am greşit ca tată.

Am râs din nou, căpătând

o strâmbătură dezaprobatoare din partea lui Marcus.

— Scuzei

Am inspirat adânc şi m-am stăpânit.

— Doar că nu mă aşteptam deloc la aşa ceva.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, fata mea.

M-am înecat.

— Nu eşti tatăl meu.

— Alexandria! m-a avertizat Marcus.

— Ce-i?

M-am uitat la unchiul meu.

— Nu e tatăl meu.

— Nu-i nimic, Marcus, a spus Lucian pe un ton oţelit îmbrăcat în catifea. Când Alexandria era mică,

nu am însemnat mai nimic pentru ea. l-am permis amărăciunii mele să domnească peste toate. Dar acum totul mi se pare atât de superficial!

S-a întors spre mine.

— Dacă mi-aş fi îndeplinit mai bine rolul de tată, poate că ai fi cerut ajutor când te-a luat mama ta.

Mi-am dus o mână la faţă, simţind că pătrunsesem într-o lume diferită – într-o lume în care Lucian nu era un nemernic fără pereche şi în care încă aveam, practic, pe cineva din familie, pe cineva care ţinea cu adevărat la mine.

— Dar toate au trecut, draga mea. Am venit să te iau acasă.

Lucian mi-a zâmbit subţire.

— Deja am vorbit cu Marcus şi am convenit că – în aceste împrejurări – aşa ar fi cel mai bine.

M-am dezmeticit din stupoarea mea tâmpă.

— Stai un pic! Recuperez antrenamentul, nu?

M-am răsucit pe scaun.

— Aiden, recuperez, nu? O să fiu pregătită la toamnă.

— Da.

S-a uitat pe lângă mine spre Marcus.

— Mai repede decât

credeam a fi posibil, ca să fiu sincer.

Bucuroasă că nu mă lăsase baltă, m-am întors dîn nou cu faţa la unchiul meu.

— Pot s-o fac. Trebuie să devin santinelă. Nu îmi doresc nimic altceva.

Vocea mi-a tremurat de disperare.

— Nu pot să fac nimic altceva.

Pentru întâia oară de când îl cunoşteam pe Marcus, a părut de-a dreptul îndurerat, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva contrar propriilor dorinţe.

— Alexandria, nu e vorba de antrenament. îţi cunosc progresele.

— Atunci, care-i problema?

Nu mi-a păsat că am martori la panica mea. Pereţii se strângeau în jurul meu şi nici măcar nu înţelegeam de ce.

— Voi avea grijă de tine, a continuat Lucian, încercând să mă încurajeze. Alexandria, nu mai poţi să devii santinelă. Ar fi un oribil conflict de interese.

— Poftim?

M-am uitat când la unchiul, când la tatăl meu vitreg,

— Nu-i niciun conflict de interese. Am motive întemeiate să devin santinelă mai mult decât

oricine altcineva!

Lucian s-a încruntat.

— Mai mult decât oricine altcineva, ai motive să *nu* devii santinelă.

— Domnule ministru...

Aiden a păşit în faţă, mijindu-şi ochii la Lucian.

— Ştiu că depui eforturi mari pentru ea şi îţi sunt recunoscător, St. Delphi. Dar nu pot permite una ca asta.

Lucian a ridicat mâna.

— Ce crezi că se va întâmpla după absolvire? După ce va părăsi insula?

— Ăăă, o să vânez şi-o să ucid daimoni?

Lucian s-a răsucit spre

mine.

— Să vânezi şi să ucizi daimoni?

întorcându-se spre Marcus, chipul i-a devenit mai palid ca de obicei – ceea ce nu era puţin lucru.

— Nu ştie, aşa-i?

Marcus a închis ochii o clipă.

— Nu. Ne-am gândit că... aşa ar fi cel mai bine.

Neliniştea mi-a alunecat pe şira spinării.

— Ce să ştiu?

— Iresponsabil! a şuierat Lucian.

Şi-a plecat capul, prinzându-se cu degetele de rădăcina nasului.

Am sărit în picioare.

— *Ce* să ştiu?

Marcus a ridicat privirea, cu chipul încordat şi lipsit de culoare.

— Nu pot să ţi-o spun pe ocolite: mama ta nu a murit.

CAPITOLUL 11

NU MAI EXISTA NIMIC ÎN AFARĂ DE acele cuvinte. Marcus s-a ridicat şi a înconjurat biroul. S-a oprit în faţa mea. Expresia îndurerată îi apăruse din nou, dar de data

asta era amestecată cu milă.

Ticăitul ceasului de perete şi murmurul blând al motoarelor acvariul ui umpleau încăperea. Nu vorbea nimeni; toţi mă priveau fix. N-am idee cât am rămas aşa, holbându-mă la el şi încercând să descifrez ceea ce auzisem. La început, cuvintele n-au avut nicio noimă. Speranţa şi neîncrederea mea s-au ciocnit între ele, până în clipa oribilei descoperiri când am înţeles privirea aceea compătimitoare care i-a fulgerat pe chip. Era în viaţă, dar...

-Nu...

Am sărit de pe scaun,

încercând să las cât mai multă distanţă între mine şi acele cuvinte.

— Minţii Am văzut-o. Daimonul a secat-o, iar eu am atins-o. Era atât de.., atât de rece!

— Alexandria, îmi pare rău, dar...

— Nu! E imposibil. A murit!

Aiden a apărut alături, aşezându-şi mâna pe spatele meu.

— Alex...

M-am smuls de sub atingerea lui. Vocea lui – *pe toţi zeii* –, vocea lui spunea totul. Şi, uitându- mă la el şi văzându-i durerea întipărită pe chip, am înţeles.

— Alex, mai era un daimon. Ştii bine.

Vocea lui Marcus a răzbit prin zgomotul sângelui care-mi năvălea în urechi.

— Da, dar...

Mi-am amintit cât de speriată fusesem. Plângând isteric, o scuturasem şi o implorasem să se trezească, dar ea nu mişcase.

Şi atunci auzisem pe cineva afară.

Intrând în panică, mă baricadasem în cameră şi luasem banii. Atunci totul se întâmplase ca prin ceaţă. Trebuia sa fug. Asta mă pregătise mama să fac în caz ca s-ar fi întâmplat vreodată aşa ceva.

Inima mi s-a cutremurat şi s-a oprit o clipă.

— Era... era în viaţă? Vai... Vai, pe toţi zeii! Am abandonat-o.

îmi venea să vărs pe pantofii lustruiţi ai lui Marcus.

— Am abandonat-o! Aş fi putut s-o ajut! Aş fi putut să fac ceva, orice!

— Nu.

Aiden s-a întins spre mine, dar am sărit înapoi.

— Nu puteai face nimic.

— A făcut-o celălalt daimon?

M-am holbat furioasă la Marcus, cerând imperios un răspuns. A încuviinţat din

cap.

— Aşa credem.

Am început să tremur.

— Nu. Mama n-ar deveni... E imposibil. Vă... vă înşelaţi cu toţii.

— Alexandria, ştii bine cum s-ar fi putut întâmpla.

Marcus avea dreptate. Energia transmisă de daimoni era otrăvită. Mama ar fi devenit dependentă din prima clipă. Era o metodă crudă de a-i converti pe puri, răpindu-le libertatea voinţei.

îmi venea să ţip şi să plâng, dar mi-am spus că am tăria să mă stăpânesc. Senzaţia arzătoare din ochi mi-a dovedit că sunt o

mincinoasă. M-am întors din nou spre Marcus.

— E... daimon?

Ceva aducând a durere i-a fulgerat pe chipul stoic.

— Da.

Mă simţeam închisă în camera asta cu persoane aproape străine. Ochii mi-au alunecat pe chipurile lor. Lucian părea plictisit, fapt surprinzător având în vedere revărsările de afecţiune şi susţinere de mai devreme. Aiden parcă se chinuia să păstreze o mină lipsită de expresie. Şi Seth... ei bine, el mă urmărea cu nerăbdare. Bănuiam ca aştepta să am o criză de isterie.

Şi poate că aveam să-i fac

pe plac. Eram la un pas de o criză de proporţii.

înghiţind în ciuda nodului gros care mi se pusese în gât, am încercat să-mi încetinesc zvâcnetele înnebunite ale pieptului.

— De unde ştii?

— E sora mea. Aş fi ştiut dacă murea.

— Poate că te înşeli.

Şoapta mea cuprindea o fărâmă de speranţă. Moartea era mai bună decât alternativa. Nu exista cale de întoarcere când un pur se transforma în daimon. Oricâtă putere ai fi avut şi oricât te-ai fi milogit – nici măcar zeii nu puteau îndrepta situaţia.

Marcus a clătinat din cap.

— A fost zărită în Georgia. Chiar înainte sa te găsim.

Se vedea că era o situaţie dureroasă pentru el – poate la fel de dureroasă cum era şi pentru mine. Doar fusese sora lui. Marcus nu era atât de lipsit de emoţii cum voia să pară.

Atunci a vorbit apolionul:

— Spuneţi că mama ei a fost văzută în Georgia. Pe Alexandria nu aţi găsit-o tot acolo?

Vocea lui avea accente ciudate, aproape muzicale.

M-am întors încet spre el.

— Ba da.

Aiden şi-a încruntat

sprâncenele întunecate. Seth a căzut pe gânduri.

— Nu vi se pare ciudat? Se poate ca mama ei să-şi amintească de ea? Poate chiar o urmărea?

Pe chipul lui Marcus a apărut o expresie ciudată.

— Suntem conştienţi de posibilitatea asta.

Nu avea sens. Când purii se transformau, nu le mai păsa de viaţa lor anterioară. în orice caz, aşa credeam noi. Dar, de fapt, nimeni nu se obosea să interogheze daimonii. Erau ucişi pe loc. Fără întrebări.

— Credeţi că mama sa ştie despre ea. Poate chiar o caută? a întrebat

Seth.

— E posibil, dar nu putem şti sigur. Poate că e doar o coincidenţă că era în Georgia.

Cuvintele lui Marcus sunau fals.

— O coincidenţă că era în Georgia pe lângă ceilalţi doi daimoni care o urmăreau? a întrebat Aiden. Marcus s-a încruntat şi mai tare, dar Aiden a continuat: îmi cunoaşteţi opinia. Nu ştim în ce măsură daimonii îşi păstrează amintiri din vieţile anterioare. Poate că o caută pe Alex.

Camera s-a înclinat şi atunci am închis ochii strâns. Să mă caute? Nu ca

mamă, ci ca daimon. Pentru ce? Posibilităţile erau tulburătoare… dezgustătoare.

— Un motiv în plus s-o luăm de la Legământ, St. Delphi. Sub grija mea, Alexandria va fi protejată de gărzile Consiliului şi de apolion. Dacă Rachelle o vânează, atunci cel mai sigur loc pentru ea e alături de mine.

Când am deschis ochii, am descoperit că mă aflam în mijlocul încăperii. Fiecare respiraţie îmi provoca durere. Simţeam nevoia să mă las în voia lacrimilor, dar le-am înăbuşit cu forţa, îngropându-le adânc. Am

ridicat bărbia şi l-am privit pe Marcus drept în ochi.

— Ştii unde e acum?

Marcus a ridicat din sprâncene şi s-a întors spre Lucian, care a răspuns după un moment de ezitare:

— Am trimis după ea o echipă formată din santinelele mele cele mai bune.

Am încuviinţat din cap.

— Şi voi... voi toţi credeţi că, ştiind că mama... e un daimon, îmi va fi imposibil să acţionez eficient ca santinelă?

A urmat un moment de tăcere.

— Nu suntem toţi de aceeaşi părere, dar da.

— Nu se poate să fiu prima persoană nevoită să înfrunte o asemenea situaţie.

— Bineînţeles că nu, a spus Marcus, dar eşti tânără, Alexandria, şi…

Respiraţia mi s-a oprit iar în gât.

— Cum sunt?

Ilogică? îndurerată? Furioasă? Erau câteva dintre emoţiile pe care le simţeam în acel moment.

A clătinat din cap.

— Pentru tine e diferit, Alexandria.

— Nu, nu e, am spus răguşit. Sunt semipură. Datoria mea e să ucid daimoni orice-ar fi. Situaţia asta n-o să mă afecteze.

Mama… în ochii mei, a murit.

Marcus m-a privit îndelung.

— Alexandria…

— O veţi sili să părăsească Legământul, domnule ministru? a întrebat Seth.

— Nu o va sili *nimeni* să plece, a intervenit Marcus, privindu-mă.

Lucian s-a întors brusc spre el.

— Am convenit, Marcus.

Vorbea încet şi încordat.

— Trebuie transferată sub protecţia mea. Mi-am dat seama că spunea mai multe decât

părea la prima vedere. L-am văzut pe Marcus gândindu-se la acel ceva nerostit.

— Poate să rămână la Legământ.

Marcus l-a privit hotărât.

— Nu există niciun pericol dacă rămâne aici. Putem vorbi mai târziu despre asta, nu crezi?

Am căscat ochii văzând că ministrul cedează în faţa lui Marcus.

— Da. Vom discuta problema aceasta în detaliu.

Marcus a încuviinţat din cap şi s-a întors spre mine.

— Rămâne înţelegerea iniţială, Alexandria. La toamnă, trebuie să-mi dovedeşti că

eşti pregătită.

Am eliberat aerul pe care-l ţineam în piept.

— Altceva?

— Nu.

M-am întors, vrând să plec, dar Marcus m-a oprit.

— Alexandria... îmi pare rău pentru cele petrecute! Mama ta... nu merita aşa ceva. Şi nici tu.

îmi cerea iertare cu sinceritate, dar pentru mine nu însemna nimic. Eram amorţită pe dinăuntru şi nu voiam decât să plec de lângă ei. Am ieşit din birou cu fruntea sus, fără să văd pe nimeni. Am reuşit să trec şi de gărzi, care probabil auziseră totul.

— Alex, aşteaptă!

Chinuindu-mă să stăpânesc vârtejul de emoţii care îmi tot creştea în inimă, m-am întors imediat. Aiden ieşise după mine. Cu o mână tremurătoare, i-am făcut semn să mă lase.

— Lasă-mă!

A dat înapoi.

— Alex, dă-mi voie să-ţi explic!

Privind peste umărul lui, am văzut că nu suntem singuri. Gărzile stăteau de o parte şi de alta a uşilor închise ale biroului lui Marcus – alături de apolion. Acesta ne urmărea cu o indiferenţă nonşalantă.

M-am silit să cobor vocea.

— Ai ştiut încă de la început, nu-i aşa? Ştiai ce a păţit, de fapt, mama.

Muşchiul maxilarului i-a zvâcnit.

— Da. Ştiam.

Durerea mi-a erupt în piept. O parte din mine spera că nu ştiuse, că nu mi-o ascunsese. Am făcut un pas in faţă.

— Am fost zi de zi împreună şi nu ţi-a trecut niciodată prin gând să-mi spui? Ţi sa părut că nu aveam dreptul să aflu adevărul?

— Bineînţeles că ştiam că ai dreptul ăsta, dar nu era în interesul tău. Nici acum nu e. Cum ai putea să

te concentrezi la antrenamente – să te pregăteşti să omori daimoni – ştiind că mama ta e unul dintre ei?

Am deschis gura, dar n-a ieşit nimic. Cum aveam să mă pot concentra de aici înainte?

— îmi pare rău că a trebuit să afli în circumstanţele astea, dar nu regret că ţi-am ascuns adevărul. Am fi putut s-o găsim şi să scăpăm de problemă fără ştiinţa ta. Ăsta era planul.

— Ăsta era planul? S-o omori inainte să aflu că e-n viaţă?

Am ridicat tonul cu fiecare

cuvânt.

— îmi tot spui să am încredere în tine. Cum *naiba* să mai am încredere în tine acum?

Cuvintele şi-au găsit ţinta. A făcut un pas în spate, trecându-şi mâna prin păr.

— Ce simţi, ştiind ce a devenit mama ta? Ce gândeşti?

Lacrimi fierbinţi îmi ardeau gâtul. Aveam să mă fac bucăţi chiar aici, în faţa lui. Am început să dau înapoi.

— Te rog! Lasă-mă în pace! Lasă-mă în pace!

De data asta, când m-am întors, nu m-a mai
oprit nimeni.

Ca prin ceaţă, m-am urcat în pat. O senzaţie scârboasă mi-a cuprins tot trupul. O parte din mine voia să creadă că toţi se înşelau şi că mama nu era daimon.

Simţeam o frământare în stomac şi m-am făcut ghem. Mama umbla undeva, în lume, ucigând oameni. Nevoia de a se hrăni cu eter trebuie s-o fi consumat încă din clipa transformării. Nimic altceva nu mai avea importanţă pentru ea. Chiar dacă îşi mai amintea de mine, nu-şi amintea în acelaşi fel.

M-am dat jos din pat împleticindu-mă şi am izbutit să ajung la baie în ultima

clipă. Am căzut în genunchi, m-am prins de marginile veceului şi am vărsat până când mi-am simţit corpul cutremurându-se. Când am terminat, n-am mai avut puterea să mă ridic.

Gândurile îmi vuiau într-o debandadă ameţitoare. *Mama e daimon.* Santinelele o vânau. Dar nu puteam să-i înlocuiesc zâmbetul cald cu cel al unui daimon. Era mama.

M-am desprins de veceu şi mi-am odihnit capul pe genunchi. La un moment dat, s-a auzit o bătaie în uşă, dar am ignorat-o. Nu voiam să văd pe nimeni, nu voiam să vorbesc cu nimeni. Nu

ştiu cât timp am rămas aşa. Or fi fost minute – sau ore. M-am silit să nu gândesc şi doar să respir. Să respir a fost uşor, dar să nu gândesc era imposibil. în cele din urmă, m-am ridicat greoi în picioare şi m-am uitat la imaginea mea din oglindă.

Chipul mamei mi-a întâlnit privirea – mai puţin ochii, singurii pe care nu-i împărtăşeam. Dar acum... acum probabil că avea golurile acelea întunecate şi gura îi era plină de dinţi ascuţiţi.

Şi, chiar dacă ne-am mai fi întâlnit vreodată, nu mi-ar fi zâmbit şi nu m-ar fi strâns în braţe. Nu mi-ar fi pieptănat

părul pe spate, ca în trecut. N-ar fi existat loc pentru lacrimi fericite. Poate că nici nu mi-ar fi ştiut numele.

Ar fi încercat să mă omoare.

Iar eu aş fi încercat s-o omor pe ea.

CAPITOLUL 12

DUMINICĂ SEARA, DEJA NU MĂ MAI puteam ascunde în cameră. Eram sătulă de gânduri, sătulă de singurătate, sătulă de mine însămi. La un moment dat în ultimele

zile îmi revenise pofta de mâncare şi eram lihnită.

Am reuşit să ajung la sala de mese înainte să-şi închidă uşile. Din fericire, era goală şi am putut să mănânc în linişte trei felii de pizza rece. Mâncarea mi s-a depus în stomac ca o minge groasă, dar am reuşit să dau pe gât şi a patra felie.

M-a învăluit tăcerea grea a sălii. Pentru că în jur nu se întâmpla nimic, debandada nesfârşită a gândurilor mele şi-a reluat firul. *Mama. Mama. Mama.* De vineri seară, numai la asta mă gândeam.

Aş fi putut să fac ceva diferit? Aş fi putut să-i

împiedic transformarea în monstru? Dacă n-aş fi intrat în panică după atac, poate că aş fi reuşit să-l alung şi pe celălalt daimon. Aş fi putut s-o feresc pe mama de o soartă atât de cumplită.

Remuşcările mă făceau să simt un gust acru în gură. M-am ridicat de la masă şi am dat să ies exact când unul dintre servitori a intrat ca să închidă sala peste noapte. Câţiva tineri se plimbau în careu, dar nu-l cunoşteam pe niciunul bine.

Nu ştiu cum am ajuns în sala principală de antrenament. Era trecut de opt, dar uşile nu erau încuiate niciodată, cu toate

că armele erau închise după ore. Am păşit în dreptul unuia dintre manechinele folosite pentru exerciţii cu cuţitul şi, uneori, pentru box.

Privind figura neînsufleţită, m-a cuprins un fior de neastâmpăr. Urme şi crestături mici acopereau gâtul, pieptul şi abdomenul. Zonele în care semipurii erau învăţaţi să lovească: plexul solar, inima, gâtul şi burta.

Mi-am plimbat degetele peste urmele adâncite. Cuţitele Legământului erau incredibil de ascuţite ca să străpungă repede pielea daimonilor şi să facă pagube cât mai mari.

Luând la ochi zonele marcate cu roşu – locurile în care ar fi trebuit să lovesc cu pumnul sau cu piciorul într-o luptă corp la corp cu un daimon mi-am adunat părul într-un coc dezordonat. Aiden îmi dăduse voie să exersez de câteva ori cu manechinele, probabil pentru că se săturase să-l tot lovesc pe el.

Primul pumn a împins manechinul cu cinci, poate zece centimetri. Nu era suficient. A doua şi a treia lovitură l-au împins cu câţiva centimetri în plus, dar tot eram nemulţumită. Un vârtej de emoţii mi s-a format în inimă, poruncindu-mi să mă

las în voia lor. *Renunţă! Acceptă oferta lui Lucian! Nu risca s-o înfrunţi pe mama ta! Lasă pe altcineva să rezolve problema!*

Am păşit în spate, proptindu-mi mâinile în şold.

Mama era daimon. Ca semipură, aveam datoria s-o ucid. Ca fiică, aveam datoria să... ce? Nu găsisem răspunsul tot weekendul. Ce trebuia să fac?

S-o ucid. Să fug de ea. S-o salvez cumva.

Mi-a scăpat un urlet de frustrare şi am răsucit piciorul, nimerind mijlocul manechinului. S-a clătinat vreo jumătate de metru şi, când a năvălit înapoi spre

mine, am atacat – croşeuri, lovituri directe şi picioare. Furia şi incredulitatea îmi creşteau cu fiecare explozie.

Nu era cinstit. Nimic din toate astea nu era cinstit.

Sudoarea curgea şiroi de pe mine, umezindu- mi tricoul până când mi s-a agăţat de piele şi firele răzleţe de păr mi s-au lipit de ceafa. Nu mai puteam să mă opresc. Violenţa s-a revărsat din mine, căpătând dimensiuni fizice. Simţeam gustul mâniei în fundul gâtului – groasă ca fierea şi grea. M-ani concentrat asupra ei. M-am unit cu ea.

Furia mi-a curs în trup şi în mişcări până când

picioarele şi pumnii mi-au devenit atât de precişi, încât, dacă manechinul ar fi fost o persoană adevărată, ar fi murit. Abia atunci am fost mulţumită. Am păşit înapoi clătinându-mă, ştergându-mi fruntea şi întorcându-mă.

Aiden stătea în prag.

S-a apropiat şi s-a oprit în mijlocul încăperii, în aceeaşi poziţie pe care o ocupa în timpul orelor noastre de antrenament. Purta blugi, o ţinută în care il vedeam doar rareori.

Aiden m-a privit fără să spună nimic. Nu ştiam ce gândeşte şi ce căuta aici. Nu-mi păsa. Furia încă îmi clocotea în vene. Cumva, mi-

am închipuit că aşa trebuiau să se simtă şi daimonii, ca şi când un soi de forţă nevăzută le-ar fi controlat orice mişcare.

Scăpată de sub control – îmi pierdusem puterea de control. Fără niciun cuvânt, am scurtat distanţa dintre noi. O expresie temătoare i-a fulgerat în privire.

Nu mă îmboldea niciun gând, doar mânia copleşitoare şi durerea vie. Mi-am tras braţul în spate şi l-am pocnit drept în falcă. O durere cumplită mi-a explodat în nodurile degetelor.

— Fir-ari

M-am aplecat, strângându-

mi mâna la piept. Nu credeam că o să mă doară atât de mult. Mai grav era că lovitura nu avusese aproape niciun efect asupra lui.

S-a întors spre mine de parcă nu l-aş fi pocnit în faţă şi s-a încruntat.

— Acum te simţi mai bine? Ai reuşit să schimbi ceva?

M-am îndreptat de spate.

— Nu! Vreau să mai încerc o dată.

— Vrei să ne batem?

A păşit într-o parte, aplecându-şi capul spre mine.

— Atunci, să ne batem!

Nu era nevoie s-o spună de

două ori. M-am repezit la el. Mi-a parat prima lovitură de pumn, dar furia îmi dădea o viteză mai mare decât mă aşteptasem. Latul braţului meu i-a trecut de parare, plesnindu-l în piept. Nu s-a clintit – niciun milimetru. Dar am simţit un fior de plăcere, care mi-a dat ghes. Arzând de furie, dar şi din cauza unei alte emoţii aproape animalice, m-am luptat mai bine şi mai aprig ca oricând în timpul antrenamentul.

Ne-am învârtit în cerc, făcând schimb de lovituri. Aiden nu-şi folosea toată puterea, fapt ce m-a enervat şi mai tare. Am atacat cu şi

mai multă râvnă, împingându-l înapoi pe saltele. Ochii i-au fulgerat argintii şi ameninţători când mi-a prins pumnul la numai câţiva centimetri de nasul său. Urât din partea mea să atac deasupra pieptului, dar la naiba cu toate!

— Ajunge!

Aiden m-a îmbrâncit înapoi.

Dar nu era de ajuns. Niciodată nu avea să fie *de ajuns.* Am încercat o manevră ofensivă pe care mă învăţase cu câteva zile în urmă. Aiden a sărit şi m-a prins în plin avânt, doborându-mă pe saltea. Ţintuindu-mă de podea, s-a

ridicat iarăşi pe călcâie.

— îmi dau seama că eşti furioasă.

Nici măcar nu gâfâia. Eu, în schimb, mă sufocam.

— îmi dau seama că eşti derutată şi îndurerată. E cu neputinţă să-mi închipui ce simţi.

Pieptul îmi sălta şi cobora cu iuţeală. Am dat să mă ridic, dar m-a împins pe saltea cu o mână.

— Da, sunt furioasă!

— Ai tot dreptul.

— Ar fi trebuit să-mi spui!

Ochii au început să mă ardă şi mai tare.

— Ar fi trebuit să-mi spună cineva! Dacă nu

Marcus, atunci tu.

Şi-a ferit privirea.

— Ai dreptate.

Cuvintele sale blânde nu m-au liniştit. Şi acum mi-l aminteam spunându-mi că nu regreta că- mi ascunsese adevărul, că aşa era mai bine. După câteva clipe, şi-a coborât mâinile în dreptul coapselor.

Mişcare greşită.

Am ţâşnit de pe saltea, repezindu-mă la părul lui mătăsos. O mişcare tipică de fată, dar, la un moment dat, pe parcurs, mă pierdusem în mânia mea.

— încetează!

Mi-a prins încheieturile cu uşurinţă. De fapt, a fost de-a

dreptul penibil cât de repede m-a imobilizat. De data asta, m-a lipit de saltea cu trupul său.

— încetează, Alex! a repetat el mult mai încet.

Mi-am dat capul pe spate, pregătită să-i înfig
piciorul undeva, dar atunci ni s-au întâlnit privirile. Şi m-am oprit de-a binelea, descoperind că-şi apropiase faţa la numai câţiva centimetri de a mea. Atmosfera s-a schimbat când una dintre emoţiile sălbatice care-mi vuiau în trup a izbutit să se elibereze şi să-şi scoată chipul la iveală.

Bustul şi picioarele lui zvelte mă apăsau în aşa fel

încât mă duceau cu gândul la alte chestii – nu luptă şi omor, dar tot ceva care implica transpiraţie, multă transpiraţie. Ne-am holbat unul la celălalt şi mi s-a îngreunat respiraţia. Cârlionţii întunecaţi îi căzuseră peste ochi. Nu se clintea şi eu nu m-aş fi putut mişca nici dacă aş fi vrut. Dar nu voiam. Pe toţi zeii, nu voiam să mă mişc de aici *niciodată*! Am sesizat clipa în care a observat schimbarea din mine. Ceva i-a pâlpâit în ochi şi şi-a depărtat buzele.

Era doar o pasiune trecătoare, nevinovată şi stupidă. Aşa mi-am spus în

timp ce ridicam capul, apropiindu-mi buzele la numai câţiva centimetri de ale lui. Nu tânjeam după el. Nu atât de rău – nu mai rău decât îmi dorisem orice altceva în viaţă.

E-am sărutat.

Ea început, n-a fost cine ştie ce sărut. Doar i- am atins buzele o clipă, dar, văzând că nu se fereşte, l-am sărutat cu mai multă putere. Preţ de câteva secunde, Aiden parcă a fost prea uluit ca să poată reacţiona. Dar apoi mi-a eliberat încheieturile şi mâinile sale mi-au alunecat în sus pe braţe.

Sărutul s-a prelungit, plin

de pasiune şi de furie. Era şi frustrare, enorm de multă frustrare. Atunci Aiden s-a aplecat, şi nu-l mai sărutam eu pe el. Buzele sale le-au mângâiat pe ale mele şi mi-a înfipt degetele în piele. După numai câteva clipe, a întrerupt sărutul şi a sărit de pe mine.

S-a lăsat pe călcâie la o distanţă de câţiva paşi. Răsuflările lui greoaie umpleau spaţiul dintre noi. Ochii holbaţi i se dilataseră, devenind aproape negri.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am târât inapoi. Fapta mea a răzbit prîn ceaţa groasă care-mi umbrea gândurile. Nu doar că

pocnisem în faţă un pur, îl mai şi sărutasem. Vai... *vai*! Mi s-au aprins obrajii; mi s-a aprins tot trupul.

Aiden s-a ridicat încet.

— E în regulă, a zis el răguşit. Se mai întâmplă... când eşti foarte stresat.

Se mai întâmplă? Nu prea cred.

— Nu... nu pot să cred ce am făcut.

— E doar din cauza stresului.

A rămas la o distanţă precautǎ.

— Nu-i nimic, Alex.

Am sărit în picioare.

— Cred că ar fi mai bine să plec.

A pornit spre mine, dar s-a

oprit imediat, fiindu-i teamă să se apropie prea mult.

— Alex… nu-i nimic.

— Da, al naibii stres, nu? Uau! Bine. Toate sunt în regulă, nicio problemă.

Am dat înapoi, privind oriunde, numai la el nu.

— Chiar simţeam nevoia de aşa ceva… Nu de ultima chestie! Şi nici de pumnul pe care ţi l-am dat! Dar să-mi… ştii tu, să-mi vărs furia… şi aşa mai departe. Bine… ne vedem mâine.

Am fugit din sală… din clădire.

Afară, în aerul umed şi gros al nopţii, m-am plesnit peste frunte şi am mormăit:

— Pe toţi zeii…

O uşă s-a deschis undeva, in spatele meu, aşa că am pornit mai departe pe potecă.

Nu mai eram atentă pe unde merg. Ar fi fost prea puţin spus că eram şocată şi jenată. „Chinuită de ruşine” ar fi fost o descriere prea blândă. Poate chiar aş fi *putut* să dau vina pe stres. îmi venea să râd, numai că-mi venea şi să plâng.

Oare aveam să pot trece şi peste asta? Pe toţi zeii, nu-mi venea să cred că-l sărutasem! Şi nici că, la un moment dat, mă sărutase şi el, că se lipise de mine în aşa fel încât să cred că şi el mă

dorea cu aceeaşi pasiune. Trebuia să fi fost o închipuire.

îmi trebuia un antrenor nou. îmi trebuia un antrenor nou cât de curând. Mi-ar fi fost peste putinţă să mai dau ochii cu el fără să mă chircesc şi să mor. Mi-ar fi fost absolut imposibil şi...

Cineva mi-a apărut în faţă. M-am dat la o parte ca să-l evit, dar mi-a tăiat calea. Iritată că nu puteam să-mi plâng de milă în linişte, am izbucnit fără să ridic privirea:

— Pe toţi zeii! Dă-te naibii din calea...

Cuvintele mi s-au stins pe buze.

Era apolionul.

— Ei, bună seara şi ţie!

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet relaxat.

— Ăăă... scuze, nu te-am văzut!

Şi nici nu te-am *simţit*, ceea ce era ciudat, având în vedere că în ultimele două rânduri îl simţisem înainte să-l văd.

— Evident. Te zgâiai la pământ de parcă ţi-ar fi făcut ceva groaznic.

— Mda, trec printr-un weekend cam dificil... care nu vrea să se mai termine.

E-am ocolit, dar mi-a sărit din nou în cale.

— Scuză-mă!

Se prea poate să-i fi vorbit pe un ton mai dulce ca *niciodată.* Doar era apolionul.

— Te-aş putea reţine doar câteva minute?

Am privit în jur, la curtea pustie, ştiind că nu
puteam să-l refuz.

— Sigur, dar în curând trebuie să mă întorc la cămin.

— Atunci, te conduc până acolo, ca să putem vorbi.

Am încuviinţat din cap, neavând idee ce ar fi avut de vorbit cu mine. L-am poftit istovită s-o luăm din loc.

— Te-am tot căutat.

Şi-a potrivit pasul cu al meu.

— Aparent, te încuiaseşi în cămin şi prietenii tăi m-au informat că masculii nu au voie să intre. Nici eu nu fac excepţie, ceea ce mi se pare ciudat şi foarte enervant. Regulile astea puerile ale Legământului n-ar trebui să fie valabile şi în cazul meu.

M-am încruntat, neştiind ce mă tulbura mai mult: că-mi cunoştea prietenii sau că mă căuta? Ambele variante mi se păreau la fel de sinistre. Ar fi putut să-mi rupă gâtul ca pe o nuia. Era apolionul – *nimeni* nu voia să fie căutat de el.

— Aşa că am aşteptat să-ţi faci iar apariţia.

Asta chiar *era* sinistru. îi simţeam privirea, dar
mi-am menţinut ochii drept înainte.

— De ce?

Seth ţinea fără probleme pasul cu mine.

— Vreau să ştiu ce eşti.

Am încremenit, trezindu-mă că sunt nevoită să mă uit la el. Stătea cam aproape, fără să mă atingă. De fapt, parcă se ferea să mă atingă. Mă privea cu o prudenţă întipărită pe trăsăturile sale fermecătoare.

— Sunt o semipură.

A ridicat dintr-o

sprânceană blondă.

— Uau! Habar nu aveam că eşti semipură, Alexandria. Sunt de-a dreptul şocat!

Mi-am mijit ochii la el.

— Spune-mi Alex. De ce întrebi?

— Da, ştiu. Toată lumea te strigă după numele unui băiat.

Buza superioară i s-a încordat şi frustrarea i-a răsunat în voce.

— în orice caz, ştii că nu asta te întreb. Vreau să ştiu ce eşti.

Probabil că n-ar fi fost din cale afară de isteţ să-l supăr pe apolion, dar dispoziţia mea oscila undeva între

„proastă” şi „de rahat”. Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Sunt fată. Tu eşti băiat. Te-am lămurit?

Un colţ al gurii i-a zvâcnit uşor.

— Îţi mulţumesc pentru lecţia despre sexe! Mereu m-a derutat discuţia despre părţile femeieşti şi bărbăteşti, dar, repet, nu asta te întreb.

S-a apropiat, înclinându-şi capul într-o parte.

— Prin luna mai, Lucian mi-a cerut să mă prezint la Consiliu. Cam în aceeaşi perioadă, te- au găsit pe tine. Mi se pare ciudat.

Instinctele îmi urlau să fac un pas în spate, dar am refuzat.

— Bine?

— Nu cred în coincidenţe. Ordinul lui Lucian are legătură cu tine. Aşa că trebuie pusă o întrebare foarte importantă.

— Şi anume?

— Ce e atât de important la o fetiţă a cărei mamă e daimon?

A început să se plimbe în cerc în jurul meu. M-am răsucit, urmărindu-i mişcările.

— De ce a vrut Lucian să vin acum, şi nu mai devreme? Ai avut dreptate în biroul decanului.

Nu ai ii prima semipură, nici măcar prima pură, nevoită sa înfrunte în luptă o persoană iubită sau un prieten. Ce e atât de special la tine?

Iritarea îmi zvâcnea prin trup.

— N-am idee. De ce nu-l întrebi pe el?

Câteva şuviţe scurte i-au scăpat din panglica
de piele şi i-au căzut pe lângă chip.

— Mă îndoiesc că Lucian spune adevărul.

— Nu e nevoie să spună adevărul.

— Ştii mai bine decât mine. E tatăl tău vitreg.

— Lucian nu

înseamnă nimic pentru mine. Scena pe care ai văzut-o în birou a fost de-a dreptul bizară. Trebuie să se fi ameţit de la putere sau metamfetamină.

— Atunci nu te-ai supăra dacă aş spune că e un ticălos înfumurat?

Mi-am stăvilit râsul.

— Nu.

Buzele i s-au arcuit într-o jumătate de zâmbet.

— Am de gând să aflu de ce am fost luat de la vânătoare ca să păzesc o fată…

Am ridicat din sprâncene.

— Nu mă păzeşti. îl păzeşti pe Lucian.

— Chiar aşa? Ce

nevoie ar avea Lucian să-i fiu gardă? Rareori părăseşte Consiliul şi mereu e înconjurat de mai multe rânduri de protecţie. L- ar putea ajuta şi o gardă novice. Pentru mine e o pierdere de timp.

Avea dreptate, dar nu ştiam ce să-i răspund. Am ridicat din umeri şi am luat-o iar la pas, sperând că n-o să mă urmeze, dar degeaba.

— Aşa că te întreb din nou. Ce eşti?

Punându-mi întrebarea asta de două ori, mă agasase şi cam atât, dar a treia oară mi-a pătruns în creier şi mi-a declanşat o amintire. M-am gândit la

noaptea din fabrică. Ce spusese dai- monul ăla când mă marcase? M-am oprit, încruntându-mă când cuvintele s-au ridicat la suprafaţă. „Ce eşti?” Mâna mi-a zburat la gât, atingând pielea extrem de netedă a cicatricii.

Seth şi-a mijit ochii la mine.

— Ce e?

Am ridicat privirea.

— Ştii, nu eşti primul care mă întreabă. M-a întrebat şi un daimon... după ce m-a marcat.

Interesul i s-a ivit pe chip.

— Poate că trebuie doar să te muşc ca să aflu şi eu.

Mi-am coborât mâna în lături şi i-am aruncat o privire aspră. Era o glumă, dar tot mă neliniştea.

— îţi doresc succes.

De data asta a zâmbit cu adevărat, descoperind un şir de dinţi albi şi perfecţi. Zâmbetul nu-i semăna deloc cu al lui Aiden, dar era frumos.

— Am senzaţia că nu te temi de mine.

Am inspirat adânc.

— De ce să mă tem?

Seth a ridicat din umeri.

— Toţi se tem de mine. Până şi Lucian – până şi daimonii se tem de mine. Vezi tu, îmi simt prezenţa şi, chiar şi ştiind că sunt

Moarte pentru ei, aleargă la mine într-o clipă. Sunt un fel de delicatesă pentru ei. Nu mă pot refuza.

— Da... Iar eu sunt un fel de fast-food, am şoptit eu, amintindu-mi ce spusese daimonul din Georgia.

— Poate că da... poate că nu. Vrei să auzi ceva ciudat?

Am privit în jur, căutând o cale de scăpare. Stomacul mi s-a strâns din nou.

— Nu prea.

Şi-a potrivit şuviţele răzleţe după ureche.

— Ştiam că eşti aici. Nu e vorba, propriu-zis, de tine. Dar ştiam de cineva – cineva diferit. Te- am simţit

de afară, înainte să intru în vestibul. A fost ca o atracţie magnetică. Te-am găsit întro clipă.

Mă simţeam tot mai ciudat pe măsură ce continuam discuţia.

— Da?

— Nu mi s-a mai întâmplat una ca asta.

Şi-a desprins braţele de la piept şi le-a întins spre mine. Am sărit îndărăt. Iritarea i-a tras în jos colţurile buzelor.

Aveam o groază de motive să mă feresc de atingerea lui. Speriată că voia într-adevăr să mă atingă, am bolborosit primele cuvinte care mi-au venit în minte:

— Ţi-am văzut tatuajele.

Seth a încremenit, cu braţul întins spre mine. Surpriza i-a luminat chipul, după care braţul i-a căzut şi expresia i-a devenit prudentă. Drace, parcă nici nu mai voia să mă atingă – parcă ar fi vrut să fie altundeva, departe. De data asta, a dat înapoi.

Ar fi trebuit să mă bucur, dar fiorii din stomac n-au făcut decât să mi se încâlcească şi mai strâns.

— Trebuie… să plec. E târziu.

Rafala subită de vânt m-a făcut să ridic capul. Seth era rapid, poate mai rapid până

şi decât
Aiden, şi păşise din nou în spaţiul meu intim.

— Ce ai spus în biroul decanului e adevărat? Că, în ochii tăi, mama ta a murit? Chiar crezi asta?

Luată pe nepregătite, n-am răspuns.

S-a apropiat, vorbindu-mi încet, dar pe acelaşi ton melodios:

— Altfel, să te rogi să n-o înfrunţi niciodată, pentru că o să te omoare.

CAPITOLUL 13

A NTRENAMENTUL DE A DOUA ZI A FOST deosebit de penibil. Aiden s-a prefăcut că nu-l agresasem fizic şi sexual, fapt ce mi-a stârnit un amalgam de sentimente contradictorii. în parte, m-am bucurat că n-a adus vorba. Pe de altă parte... ei bine, cealaltă parte mă durea. Deşi nu avea nicio noimă, voiam să recunoască ce se petrecuse între noi.

Totuşi, m-am prezentat cu

aceeaşi furie. Am luptat cu mai multă pricepere şi am parat mai multe lovituri ca niciodată. Aiden mi-a lăudat tehnica într-o manieră cu adevărat profesională, ceea ce m-a enervat. Când am început să strângem saltele la sfârşitul antrenamentului, eram pusă pe ceartă.

— M-am întâlnit cu Seth... aseară.

Cuvântul „aseară” cântărea probabil mai mult decât orice altceva aş fi spus. Aiden a încremenit, dar n-a răspuns.

— Vrea să ştie de ce Lucian i-a ordonat să se prezinte la consiliu.

Aiden s-a îndreptat de

spate, frecându-şi mâinile de coapse.

— N-ar trebui să ceară justificare pentru ordinile primite.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Crede că are legătură cu mine.

Atunci s-a uitat la mine cu o expresie impresionant de pustiită.

— Are?

Niciun răspuns.

— Are legătură cu ceea ce a păţit mama?

Văzând că tace în continuare, mi-am strâns **pumnii.**

— Aseară, ai spus că am tot dreptul să ştiu ce a

păţit mama. Deci cred că am tot dreptul să ştiu ce naiba se petrece. Sau ai de gând să mă minţi din nou?

Atunci am obţinut un răspuns.

— Nu te-am minţit, Alex. Am omis adevărul.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mda, şi asta nu-i minciună.

Pe chip i-a fulgerat iritarea.

— Crezi că fost o bucurie să ştiu ce a păţit mama ta? Că m-am bucurat când ţi-am văzut suferinţa când ai aflat?

— Asta n-are importanţă.

— Important e că

sunt aici ca să te antrenez. Să te pregătesc să participi la ore în toamnă.

— Şi nimic altceva, nu?

Durerea ivită brusc mi-a stârnit furia.

— Nu binevoieşti nici să-mi spui ce se petrece, de vreme ce e clar că ştii ce se petrece?

Ezitarea i-a întunecat expresia. A clătinat din cap şi şi-a trecut o mână prin păr. Cârlionţi! negri i-au căzut înapoi pe faţă, ca de obicei.

— Nu ştiu de ce Marcus i-a ordonat lui Seth să se alăture Consiliului. Sunt doar o santinelă, Alex.

Nu cunosc afacerile intime ale Consiliului, dar…

A inspirat adânc.

— Nu am încredere deplină în tatăl tău vitreg. Spectacolul din biroul lui Marcus a fost… anormal.

Mă aşteptasem să spună multe lucruri, dar mărturisirea asta chiar m-a şocat. Mi-a risipit o parte – nu totul – din mânie.

— Ce crezi că pune la cale?

— Atâta ştiu, Alex. în locul tău… aş fi mai atentă cu Seth. Uneori apoiionii sunt instabili, periculoşi. Tind să-şi mai piardă cumpătul şi, dacă-l supără mutarea asta…

Am dat din cap, dar, de fapt, nu asta mă interesa în mod deosebit. Aiden a plecat fără să mai spună mare lucru. Dezamăgită, am părăsit sala de antrenament şi am dat de Caleb.

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Deci... bănuiesc că ai aflat?

Am încercat să par nonşalantă.

Caleb a încuviinţat, cu durere în ochii săi albaştri ca cerul.

— Alex, îmi pare rău! Nu-i corect... nu-i cinstit.

— Nu e, am şoptit.

Ştiind cum reacţionam în asemenea situaţii, a

abandonat subiectul. N-am mai adus vorba şi seara a trecut ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mama nu era daimon şi nu umbla în lume, secând puri. Era mai uşor să merg mai departe prefacându-mă că totul era normal. Mi- a mers o vreme.

După câteva zile, mi s-a împlinit dorinţa de a căpăta un antrenor nou. Ei… pe aproape. Când am deschis uşile duble spre sala principală de antrenament, Aiden nu era singur. Kain îi stătea alături şi, judecând după expresia lui, părea clar că-şi aminteşte ultimul nostru antrenament.

Am încetinit paşii, privind

când la unul, când la celălalt.

— Bună…?

Privirea lui Aiden era indescifrabilă – o expresie obişnuită de când îl sărutasem.

— Kain ne va ajuta cu antrenamentele trei zile pe săptămână.

— Ah!

Mă simţeam împărţită între nerăbdarea de a învăţa ce avea Kain de împărtăşit şi dezamăgirea faptului că cineva se amesteca în timpul *meu* cu Aiden.

Chiar aveam multe de învăţat de la Kain. Nu era la fel de rapid ca Aiden, dar ajunsesem să anticipez

mişcările lui. împotriva lui Kain, totul era nou. La sfârşit de antrenament, eram mai încântată de modificarea programului, dar mi-a rămas teama supărătoare că reapariţia lui Kain avea legătură cu sărutul.

Şi nu numai Kain a început să tot apară. Toată săptămâna următoare, Seth a umblat prin campus, ivindu-se din senin în sala de recreere, în cea de mese şi în cea de antrenament. Planul meu iniţial – anume, să-l evit – a devenit imposibil. Şi aşa îmi era greu să-i ţin piept lui Kain de faţă cu Aiden, acum amestecul apolionului era de-a dreptul

insuportabil.

Din fericire, astăzi Kain avea liber. Plecase pentru a însoţi nişte puri într-o călătorie de weekend. îmi părea rău pentru el. Cu o zi în urmă, se plânsese pe toată durata antrenamentului. Era vânător din naştere, nu dădacă. Şi eu m-aş fi enervat dacă mi-ar fi căzut pe cap asemenea sarcini.

Cât despre exerciţii, reuşiserăm în sfârşit să depăşim tehnicile de parare şi trecuserăm la diverse tipuri de doborâri. Deşi în ziua aceea îl trântisem de mai multe ori pe Aiden cu faţa de podea, a avut multă

răbdare cu mine. Trecând cu vederea faptul că mă minţise în privinţa mamei, tipul trebuie să fi fost un fel de sfânt.

— Săptămâna asta te-ai descurcat foarte bine.

Mi-a zâmbit şovăitor când am ieşit.

Am clătinat din cap.

— Kain m-a rupt în bătaie ieri.

Aiden a împins uşa şi a ţinut-o deschisă pentru mine. De obicei le lăsa larg deschise, dar în ultimul timp începuse să le închidă.

— Kain are experienţă de teren, care ţie îţi lipseşte, şi totuşi i-ai ţinut piept.

Am arcuit buzele în sus. Oricât de trist ar fi fost, trăiam pentru clipele astea în care îmi lăuda progresele.

— Mersi!

A încuviinţat din cap.

— Crezi că te ajută antrenamentul cu Kain?

Ne-am oprit în dreptul uşilor spre exterior.
Eram şocată că-mi cere părerea,

— Da... Are tactici diferite de ale tale. Cred că e util faptul că poţi să vezi unde greşesc şi să mă corectezi.

— Bun! Asta speram şi eu.

— Chiar? am bolborosit. Credeam că a

venit din cauza... N-are importanţă.

Aiden şi-a mijit ochii.

— Aşa. Ce alt motiv aş avea să-l rog pe Kain să ne ajute?

îngrozită şi ruşinată că, fără să-mi dau seama, bătusem *într-acolo*, mi-am ferit privirea.

— Ăăă... uită ce-am spus!

— Alex.

Mi-a rostit numele pe tonul acela blând şi infinit de răbdător. M-am întors spre el fără tragere de inimă.

— Apariţia lui Kain nu are nicio legătură cu cele petrecute în seara aceea.

îmi venea să fug şi să mă

ascund. îmi venea şi să fac rost de-o botniţă pentru mine.

— Nu are?

-Nu.

— Apropo de noaptea aceea...

Am inspirat adânc.

— îmi pare rău că te-am lovit şi... că am făcut cealaltă chestie.

Expresia i s-au adâncit, ochii devenindu-i mai mult argintii decât suri.

— îţi accept scuzele pentru faptul că m-ai lovit.

Abia atunci am observat că stăteam atât de aproape, încât ni se atingeau tenişii. Nu ştiu dacă se deplasase el sau mă mişcasem eu.

— Şi pentru cealaltă chestie?

Atunci Aiden a zâmbit, arătându-şi gropiţele adânci. M-a atins cu braţul, întinzându-se ca să deschidă uşa.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze pentru cealaltă chestie.

Am ieşit împiedicându-mă în lumina sclipitoare.

— Nu?

A clătinat din cap, zâmbind in continuare, după care a plecat, pur şi simplu. Derutată şi un pic obsedată, întrebându-mă ce o fi însemnat *asta*, m-am alăturat prietenilor la cină, descoperind că noul nostru

tovarăş apăruse iarăşi printre noi. Zâmbetul mi-a pierit când am văzut uluirea făţişă de pe chipul lui Caleb – avea aceeaşi expresie de fiecare dată când vorbea cu Seth.

Nici nu s-au uitat la mine când m-am aşezat la masă lângă ei. Toţi ascultau cu atenţie ce le spunea Seth. Parcă eram singura pe care nu reuşea s-o impresioneze.

— Câţi ai omorât? a intrebat Caleb, aplecându-se în faţă.

Nu mai vorbiseră o dată despre asta? *Ah, da! Ieri.* Mi-am stăpânit oftatul agasat.

Seth stătea lăsat pe spate

în scaunul de plastic, cu un picior pe marginea mesei.

— Mai bine de douăzeci.

— Uau!

Elena a oftat, cu ochii înceţoşaţi de pură admiraţie. Mi-am dat ochii peste cap şi am muşcat din friptura uscată.

— Nu ştii numărul precis?

Caleb a ridicat din sprâncene.

— Eu aş ţine o listă cu date şi ore.

Mi s-a părut sinistru, dar Seth a rânjit.

— Douăzeci şi cinci. Ar fi fost douăzeci şi şase, dar ultîmul ticălos mi-a

scăpat.

— A scăpat de apolion?

Am luat o gură de apă.

— Stânjenitor!

Caleb a făcut ochii mari cât farfurioarele şi, sinceră să fiu, nu ştiu ce m-a îndemnat s-o spun – probabil sfatul acela discret pe care mi-l dăduse în timpul ultimei noastre discuţii intime. Seth nu a părut deloc deranjat. Şi-a înclinat sticla de apă spre mine,

— Tu câţi ai omorât?

— Doi,

Am băgat în gură furculiţa plină de carne.

— Nu-i rău pentru o fată neantrenată.

Am zâmbit luminos.

— Nu.

Caleb mi-a aruncat o privire ameninţătoare, după care s-a întors din nou spre Seth.

— Şi... cum e să manipulezi elementele?

— Incredibil.

Seth nu şi-a luat ochii de la mine.

— N-am fost marcat niciodată.

Am încremenit, cu mâna în drum spre gură. Au!

— Asta cum e, Alex?

M-am silit să mestec mâncarea încet.

— Ah... a fost minunat!

S-a mişcat, aplecându-se

spre mine atât de mult, încât i-am simţit respiraţia pe gât. Tot trupul mi s-a încordat.

— Urâtă cicatrice ai acolo.

Furculiţa mi-a căzut dintre degete, împroşcând piure de cartofi pe toată masa. Mi-am aşternut pe chip cea mai iscusită expresie de „prinţesă a gheţii” şi i-am întâlnit privirea.

— Eşti în spaţiul meu intim, prietene.

Pe buze i-a apărut un zâmbet jucăuş.

— Şi? Ce-o să faci? Arunci cu piure în mine? Nu mai pot de groază!

îţi dau un pumn în faţă. Asta îmi venea să spun şi să

fac, dar nici măcar eu nu eram atât de proastă. însă i-am răspuns la zâmbet,

— De ce eşti aici? Nu trebuia să te ocupi de ceva mai important – să-l *păzeşti* pe Lucian?

Caleb şi ceilalţi nu mi-au înţeles înţepătura, dar el a înţeles. Zâmbetul i-a dispărut de pe chip şi s-a ridicat. S-a întors spre ei şi a dat din cap.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu voi!

în drum spre ieşire, a trecut pe lângă Olivia. Sărmana fată parcă mai avea puţin şi intra în convulsii.

— Pe toţi zeii, Alex! E

apolionul! a şuierat Elena.

Am început să strâng mizeria făcută de piure.

— Aşa, şi?

Elena a întins un şervet peste cea mai mare parte a cartofilor.

— Ăăă... ai putea şi tu să-i arăţi mai mult respect.

— Dar am fost respectuoasă, i-am zis eu. Doar că nu i-am pupat în fund.

M-am uitat la ea, ridicând din sprâncene.

— Nici noi nu-l pupam în fund.

S-a încruntat, adunând mizeria. Am strâns din buze.

— Eu am văzut altceva.

— Mă rog!

Caleb a scos un fluierat.

— Adică uau! A ucis douăzeci şi cinci de daimoni. Mânuieşte toate cele patru elemente, dar şi pe al cincilea – pe al *cincilea,* Alex! N-am nimic împotrivă să-l pup în fund cât e ziua de lungă.

Mi-am stăpânit mormăitul.

— N-aveţi decât să organizaţi un fan-club. Elena poate să fie vice-preşedintele.

Caleb a rânjit.

— Poate că aşa o să fac.

Din fericire, după ce Olivia s-a aşezat la masă, am depăşit subiectul Seth. Caleb

s-a bucurat mult s-o vadă şi ochii mi-au fugit de la unul la celălalt.

— Aţi auzit?

Olivia şi-a căscat ochii de culoarea cafelei. Aproape că-mi era teamă să întreb.

— Ce?

Mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— Azi-noapte, daimonii au atacat Lake Lure. Consiliul abia acum a aflat. N-au putut să ia legătura cu grupul de puri şi cu gărzile lor.

Vestea mi-a şters toate celelalte gânduri. Nu mă mai gândeam la atitudinea mea necuviincioasă faţă de Seth şi nici la semnificaţia

cuvintelor lui Aiden de mai devreme. Nici la mama nu mă mai gândeam.

— Poftim? a exclamat Elena. Sunt numai patru ore de mers până la Lake Lure.

Lake Lure era o comunitate mică, pe care câţiva puri o frecventau pentru odihnă. Ca şi locul din Gatlinburg unde mă dusese mama uneori, ar fi trebuit să fie bine apărat. Un loc sigur. în orice caz, nouă asta ni se spusese.

— Cum se poate?

Nu mi-a plăcut cum mi-a chiţcăit vocea.

Olivia a clătinat din cap.

— Nu ştiu, dar grupul era însoţit şi de câteva gărzi

ale Consiliului. Aveau cel puţin două santinele antrenate.

Mi s-a uscat gura. Nu. Nu se putea să fi fost acelaşi grup – cel pe care Kain se smiorcăise că va trebui să-l păzească.

— Vreun cunoscut de-al nostru? a întrebat Caleb, apropiindu-se.

Olivia a privit în jur, coborându-şi vocea:

— Mama n-a putut să-mi spună mai multe. Se pregătea să plece ca să cerceteze... locul crimei, dar a spus că cele două santinele erau Kain şi Herc. N-am aflat ce li s-a întâmplat, dar,.,

Daimonii nu-i lăsau în viaţă pe semipuri.

Cu toţii am căzut pe gânduri şi în jurul mesei s-a aşternut tăcerea. Am înghiţit nodul care mi se pusese deodată în gât. Nu mai departe de ieri, Kain mă tăvălise pe jos şi glumise cu mine. Era priceput şi rapid, dar, dacă lipsea, însemna că fusese luat ca o gustare pentru mai târziu. Kain era semipur, aşa că nu putea fi transformat în daimon.

Nu. Am clătinat din cap. A scăpat. Doar că încă nu l-au găsit.

Caleb şi-a împins farfuria la o parte. M-am gândit că n-ar fi trebuit să mănânc atât

de mult. Vestea îmi strica gustul mâncării din stomac, dar toţi ne prefăceam că nu suntem chiar *atât* de afectaţi. Eram în curs de antrenare. Peste vreun an, aveam să înfruntăm şi noi aceleaşi pericole.

— Şi purii? Cine erau?

Elenei i-a tremurat vocea. Expresia care i-a apărut pe chip m-a neliniştit cumplit. Deodată, am înţeles că nu-l pierdusem doar pe Kain.

— Erau două familii.

Olivia a înghiţit în sec.

— Liza şi Zeke Dikti, cu fiica lor, Letha. Cealaltă familie era... tatăl şi mama vitregă a Leei.

Tăcere.

Nimeni n-a făcut nicio mişcare. Nici nu cred că mai respiram. Pe toţii zeii, o detestam pe Lea! Chiar o detestam, dar ştiam cum e. Sau, în orice caz, ştiusem, în cele dîn urmă, Caleb şi-a recăpătat vocea:

— Lea şi sora ei vitregă erau cu ei?

Olivia a clătinat din cap.

— Dawn a rămas acasă şi Lea e aici – *a fost* aici. Am văzut-o pe Dawn când am venit încoace. A venit s-o ia.

— E îngrozitor.

Elena s-a albit la faţă.

— Câţi ani are Dawn?

— Vreo douăzeci şi

doi.

Caleb şi-a muşcat buza.

— E suficient de mare ca să preia locul părinţilor, dar cine…

Olivia a tăcut.

Cu toţii am înţeles ce gândea. Cine şi-ar fi dorit să ocupe un loc în Consiliu într-un asemenea mod?

Când m-am întors la cămin, am găsit două scrisori înfipte în uşă. Una era o coală de hârtie împăturită şi cealaltă era un plic. Biletul cuprindea un mesaj prin care Aiden mă anunţa că amână antrenamentul de mâine din cauza unor evenimente neprevăzute.

Evident, fusese chemat să cerceteze atacul.

Am împăturit biletul şi l-am pus pe masă. Plicul era cu totul altceva; venea de la tatăl meu vitreg bipolar. N-am citit biletul dinăuntru. Dar am găsit împăturite şi câteva bancnote de câte o sută de dolari. Pe astea le-am păstrat. Biletul l- am aruncat la coş.

După ce tot restul zilei m-am gândit la cele petrecute la Lake Lure, mi-a fost greu să dorm şi m-am trezit mult prea devreme, chinuită de neastâmpăr.

La prânz, am aflat că Seth făcuse şi el drumul de patru ore împreună cu Aiden. Mai

târziu, la Legământ au început să sosească tot mai multe informaţii. Olivia avusese dreptate. Toţi purii de la Lake Lure fuseseră masacraţi. La fel, şi servitorii semipuri. Cercetaseră lacul şi împrejurimile, dar fuseseră găsiţi numai patru membri ai echipei de protecţie. Toţi fuseseră secaţi de eter. Ceilalţi doi, printre care se număra şi Kain, încă nu fuseseră descoperiţi.

Olivia, care devenise sursa noastră principală de informaţii, ne-a spus tot ce aflase.

— Unele victime au fost marcate de mai multe

ori. Dar semipurii pe care i-au găsit... erau plini de mărci ale daimonilor.

Pe chipurile palide dimprejurul mesei am citit aceeaşi întrebare ameţitoare: „De ce?” Din naştere, semipurii aveau mai puţin eter în trup. Ce motive ar fi avut daimonii să sece nişte semipuri de mai multe ori, când purii erau plini de eter?

Am înghiţit zgomotos.

— Ştii cum au reuşit să treacă de gărzi?

A clătinat din cap.

— încă nu, dar printre cabane erau camere de supraveghere şi lumea speră să afle ceva din

filmări.

Câţiva semipuri au încercat să-şi petreacă restul zilei într-un fel de normalitate şi nimeni nu a vrut să rămână singur. Dar râsetele obişnuite lipseau în jurul mesei de biliard şi consolele de jocuri video zăceau neatinse în faţa televizoarelor.

Atmosfera posomorâtă a început să mă apese. După cină, m-am întors în camera de cămin. După câteva ore, s-a auzit o bătaie slabă în uşă. M-am ridicat, aşteptându-mă să-l văd pe Caleb sau pe Olivia.

L-am găsit pe Aiden şi inima mea făcut o tumbă

ciudată, fenomen pe care începeam să-l urăsc.

Am pus cea mai stupidă întrebare:

— Eşti bine?

Bineînţeles că nu era. Mi-am dat un şut mental şi Aiden a intrat, închizând după el.

— Ai aflat?

N-avea rost să mint.

— Da, am auzit aseară.

M-am aşezat pe marginea canapelei.

— Abia m-am întors. Veştile circulă repede.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de epuizat şi de amărât. Părul îi arăta de parcă şi-ar fi trecut mâinile

prin el de multe ori şi acum ii stătea în toate direcţiile. Aproape că m-a copleşit pornirea de a-l consola, dar nu puteam face nimic. A arătat spre canapea.

— îmi dai voie?

Am încuviinţat din cap.

— A fost... urât de tot, aşa-i?

S-a aşezat, lăsându-şi mâinile pe genunchi.

— A fost destul de urât.

— Cum au reuşit să ajungă la ei?

Aiden a ridicat privirea.

— L-au prins pe unul dintre puri afară. După ce daimonii au intrat – atacul le-a surprins pe gărzi. Erau

trei daimoni… şi santinelele… au luptat din răsputeri.

Am înghiţit în sec. Trei daimoni. în noaptea din Georgia, mă uimise câţi se adunaseră laolaltă. Şi Aiden se gândea la acelaşi lucru.

— Daimonii chiar încep să colaboreze. Dovedesc o anumită reţinere în atacuri, un nivel de organizare pe care nu l-au mai avut. Doi dintre semipuri lipsesc.

— Ce crezi că înseamnă?

A clătinat din cap.

— Nu ştim sigur, dar vom afla.

Nu mă îndoiam că avea să

reuşească.

— îmi... pare rău că trebuie să suferi toate astea.

Un fel de asprime i-a cuprins tot trupul. Nu s- a clintit.

— Alex... trebuie să-ţi spun ceva.

— Bîne.

Voiam să cred că gravitatea tonului lui se datora situaţiei dificile pe care trebuise s-o înfrunte pe parcursul zilei.

— Erau camere de supraveghere. Ne-au dat o idee destul de clară cu privire la cele petrecute afara, dar nu şi înăuntrul casei.

A tras aer în piept şi a

ridicat capul. Ni s-au întâlnit privirile.

— Am venit întâi la tine.

Mi s-a încleştat pieptul.

— E... e de rău, aşa-i?

Aiden nu s-a încurcat în cuvinte.

— Da.

Aerul mi-a rămas blocat în plămâni.

— Ce... cee?

Şi-a întors trupul lung spre mine.

— Am vrut să mă asigur că afli înaintea... celorlalţi. Nu putem ascunde asta. Erau mulţi oameni acolo.

— Bine?

— Alex, nu ştiu cum

să ţi-o spun mai uşor. Camerele de supraveghere au surprins-o pe mama ta. Era unul dintre daimonii implicaţi în atac.

M-am ridicat şi imediat m-am aşezat la loc. Creierul meu refuza să proceseze informaţia. Am clătinat din cap şi gândurile au început să mi se repete încontinuu. *Nu. Nu. Nu! Nu ea – oricine, numai nu ea!*

— Alex?

Parcă nu puteam să respir. Era mai rău decât atunci când mama zăcuse pe podea şi-i văzusem pustiul din privire, mai rău decât atunci când aflasem că fusese transformată. Era... era mult

mai rău.

— Alex, îmi pare atât de rău!

Am înghiţit zgomotos.

— A... a omorât pe cineva?

— Nu putem afla decât dacă-l găsim în viaţă pe vreunul dintre cei doi semipuri, dar aşa bănuiesc. Asta fac daimonii.

Am clipit, înăbuşindu-mi lacrimi fierbinţi. *Nu plânge! Nu.*

— Ai... văzut-o pe Lea? E bine?

Uluirea i-a fulgerat pe chip. Mi-a scăpat un râset tremurător şi frânt.

— Eu şi Lea nu suntem prietene, dar n-aş...

— N-ai fi vrut să treacă prin aşa ceva. Ştiu.

S-a întins spre mine şi m-a luat de mână.
Degetele îi erau uimitor de calde, puternice şi liniştitoare.

— Alex, mai e ceva.

Mi-a venit iar să râd.

— Ce să mai fie?

Mi-a strâns mâna.

— Nu poate fi o coincidenţă faptul că se află atât de aproape de Legământ. Nu mai e niciun dubiu că îşi aminteşte de tine.

— Ah!

Aici m-am oprit, pentru că nu mai puteam să continui. Mi-am desprins privirea de

la Aiden şi m-am uitat la mâinile noastre. Tăcerea s-a prelungit între noi, după care el s-a aplecat spre mine şi m-a cuprins de umeri cu celălalt braţ. Toţi muşchii mi s-au blocat. Chiar şi în asemenea clipe, simţeam cât de greşită e scena asta. Aiden n-ar fi trebuit să-mi ofere niciun fel de sprijin. Probabil că nici n-ar ii trebuit să vină şi să-mi spună lucrurile astea. Semipurii şi purii nu se consolau între ei.

Dar alături de Aiden nu mă simţisem niciodată ca o semipură şi nu-l privisem niciodată ca pe un pur.

Aiden a şoptit ceva

nedesluşit. Părea a fi greaca veche, limba zeilor. Nu ştiu de ce, dar vocea lui a străpuns barierele pe care mă chinuiam fără succes să le ridic. M-am aplecat în faţă, sprijinindu-mi capul pe umărul lui. Am închis ochii strâns, luptându-mă cu înţepăturile din ei. Am început să respir scurt şi sacadat. Nu ştiu cât am rămas aşa, cu obrazul lui lipit de creştetul meu şi cu degetele împreunate.

— Dai dovadă de o tărie uimitoare, a şoptit el, răsfirându-mi părul din jurul urechii.

M-am silit să deschid ochii.

— Ah... le adun pe

toate pentru anii de terapie psihologică ce vor urma.

— Eşti prea severă cu tine însăţi. După ce ai trecut prin atâtea... Eşti foarte puternică.

S-a dat înapoi, mângâindu-mi obrazul cu o mişcare atât de rapidă, încât am crezut că mi-o închipuisem.

— Alex, trebuie să mă prezint la Marcus, Mă aşteaptă.

Am încuviinţat din cap, şi el s-a ridicat, eliberându-mi mâna.

— E... e vreo şansă să nu-i fi omorât ea?

Aiden s-a oprit la uşă.

— Alex, nu ştiu. E foarte improbabil.

— Mă… mă anunţi dacă îl găsesc în viaţă pe vreunul dintre semipuri?

Ştiam că nu are niciun rost. A dat din cap.

— Da. Alex… dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui.

A închis uşa după el cu un clic.

Rămasă singură, m-am lăsat să alunec pe podea şi mi-am lipit fruntea de genunchi. Poate că mama nu omorâse pe nimeni. Poate că umbla cu ceilalţi daimoni pentru că nu ştia ce altceva să facă. Poate că era derutată. Poate că venea după mine.

M-am cutremurat, aplecându-mi capul şi mai

mult. Mă durea inima. Parcă mi se frângea din nou – pentru a nu ştiu câta oară. Exista o şansă mică, mică de tot, să nu fi ucis pe nimeni. Până şi eu îmi dădeam seama cât de stupid era să ţin cu dinţii de o asemenea posibilitate, dar aşa am făcut. Altfel, ce mi-ar fi rămas? Cuvintele Bunei Piperi mi-au devenit mai limpezi – nu numai ce spusese, dar şi ce nu spusese.

Dintr-un motiv necunoscut, mama părăsise protecţia comunităţii şi mă luase de la Legământ, punând toate astea – tot dezastrul ăsta – în mişcare. în acei trei ani,

niciodată nu cerusem ajutor şi nu oprisem nebunia traiului neprotejat în rândul muritorilor.

Nenumăratele ocazii în care nu făcusem nimic mi-a străfulgerat prin minte. într-un anumit sens, eram vinovată pentru ceea ce păţise. Mai rău, dacă îi ucisese pe oamenii aceia nevinovaţi, atunci eram vinovată şi pentru morţile lor.

Picioarele nu mi-au tremurat când m-am ridicat. O certitudine mi-a pus stăpânire pe gânduri – poate că luasem hotărârea încă din seara în care aflasem ce i se întâmplase cu adevărat.

Rămânea totuşi o mică şansă ca ea să nu fi înfăptuit nicio crimă îngrozitoare, dar, dacă... dacă daimonul care cândva îmi fusese mamă chiar omorâse pe cineva, atunci, într-un fel sau altul, aveam s-o ucid. De acum, eu eram răspunzătoare pentru ea – era problema mea.

CAPITOLUL 14

A DOUA ZI, ÎN TIMPUL antrenamentului, m-am prefăcut că nu am nimic. Mi-a reuşit până când am făcut o pauză şi Aiden m-a

întrebat cum îmi merge.

Am păstrat un ton neutru.

— Sunt bine.

Apoi am rupt manechinul în bătaie.

Spre sfârşitul exerciţiilor, un fior de energie mi-a alunecat tremurător pe şira spinării, chiar înainte ca Seth să-şi facă apariţia. A rămas lângă uşă, urmărind în tăcere. Aveam o bănuială tot mai mare că venise pentru mine. Mormăind, am strâns saltelele incet.

Aiden a făcut semn din cap spre el.

— Toate bune?

— Cîne ştie? am răspuns, strâmbându-mă.

Aiden s-a îndreptat de

spate, ajungând la înălţimea sa deplină.

— Te-a mai deranjat?

O mare parte din mine ar fi vrut să spună da, dar, de fapt, Seth nu mă deranjase propriu-zis. Şi chiar dacă m-ar fi deranjat, ce-ar fi putut să facă Aiden? EI era o santinelă războinică dată naibii, dar Seth era apolionul. în vreme ce Aiden manipula focul – *foarte fain* – şi ştia să se bată, Seth stăpânea toate cele patru elemente – *foarte înspăimântător* – şi ar fi putut să măture podelele cu faţa lui.

Aiden se uita la Seth intr-o manieră ce sugera că n-ar fi

ezitat să-l înfrunte de dragul meu. Oricât de stupid ar fi părut, am simţit un zâmbet întinzându-mi buzele.

Cât de greşit!

Stăpânindu-mi zâmbetul forţat, am pornit pe lângă Aiden.

— Ne vedem mai târziu, bine?

A încuviinţat din cap, fără să-şi ia ochii de la Seth. *Bine, atunci!* Înşfacându-mi sticla de apă de pe jos, am traversat încăperea. L-am salutat pe Seth cu o mişcare a capului, pe jumătate sperând că venise pentru înfruntarea asta colosală a privirilor cu Aiden şi atât, dar s-a întors imediat şi m-a

urmat.

Zâmbetul îi sugera satisfacţia de sine.

— Instructorul tău nu mă place.

— Nu e instructorul *meu.* E santinelă.

Nu m-am oprit din mers.

— Şi mă îndoiesc că-şi bate capul cu tine.

Seth a chicotit.

— Instructorul tău, care e şi santinelă, abia mi-a vorbit când am fost la Lake Lure. Iar când mi-a vorbit, aş spune că a fost foarte rece. Mi-a rănit sentimentele.

Nu-mi venea s-o cred.

— Probabil că nu-i ardea de prietenii noi, având în vedere ce s-a întâmplat.

— Având în vedere că mama ta se aflase printre atacatori?

A ridicat liniştit dintr-o sprânceană.

— Părea neobişnuit de afectat când am vizionat înregistrările şi am dat cu ochii de ea.

Pentru mine, cuvintele au fost ca o palmă bine ţintită. M-am oprit, întorcându-mă spre el.

— Seth, ce vrei?

Şi-a lăsat capul pe spate. Un nor negru s-a abătut deasupra noastră, umbrind careul. Se apropia o furtună.

— Voiam să văd ce faci. E chiar aşa greşit?

M-am gândit un pic.

— Da. Nu mă cunoşti. Ce-ţi pasă?

Şi-a coborât ochii, întâlnindu-mi privirea.

— Bine. De fapt, nu-mi pasă. Dar din cauza ta am ajuns în văgăuna asta de ţărănoi, dădăcind un nemernic înfumurat.

Am făcut ochii mari. Accentul melodios al vocîi lui le inspirase cuvintelor o anumită eleganţă. Aproape că era haios.

— Ştii, în clipa de faţă, chiar nu mă interesează.

M-am oprit când nişte semipuri au trecut pe lângă noi. S-au uitat la noi – Ia *mine,* de fapt. M- am

străduit din răsputeri să le ignor privirile lungi.

— Bineînţeles că nu te interesează. Mama ta a omorât familia unei colege. Şi eu aş fi cu mintea în altă parte.

— Pe toţi zeii! am exclamat. Serios, eşti minunat!

Am luat-o înainte. Seth m-a urmat.

— Nu a fost... foarte frumos din partea mea. Mi s-a spus că sunt cam grosolan. Poate că ar fi bine să mă mai cizelez.

— Da, poate că ar fi bine să te duci şi s-o faci chiar acum.

l-am aruncat vorba peste

umăr. Netulburat, Seth m-a ajuns din urmă.

— Să ştii că l-am întrebat pe Lucian, Ce caut aici, adică.

Am strâns din dinţi şi mi-am văzut de drum. Norii întunecaţi continuau să se adune. Cerul părea gata să se despice în orice clipă.

— Ştii ce a răspuns? M-a întrebat ce cred despre tine.

Am fost doar pe jumătate curioasă să-i aflu replica.

— Era nerăbdător să-mi afle părerea.

Un fulger a spintecat cerul, lovind dincolo de ţărm. După o fracţiune de scundă, tunetul ne-a amuţit

conversaţia. Am dat cu ochii de căminul fetelor şi am grăbit pasul.

— Nu vrei să ştii?

-Nu.

încă un fulger a aprins cerul. De data asta, a lovit undeva pe insulă, dincolo de mlaştini. Era aproape, prea aproape.

— Minţi.

M-am răsucit în loc. Replica obraznică mi s-a stins înainte să capete formă. însemne negre precum cerneala îi apăruseră pe fiecare petic expus al tenului auriu. Se îmbinau tremurător alcătuind desene, se opreau câteva secunde, după care

iarăşi se transformau în imagini noi. *Ce erau?*

Mi-am smuls privirea de la braţele lui, dar tatuajele i se întindeau şi pe obrajii superbi, apropiindu-i-se de coada ochilor. Deodată, m-a cuprins dorinţa să le ating.

— Iar le vezi, nu-i aşa?

N-avea rost să mint.

-Da.

în ochi i s-au aprins furia şi confuzia. Fulgerele şerpuiau pe cer.

— E imposibil.

Tunetul a bubuit atât de puternic, încât m-a făcut să tresar. într-o clipă, am priceput.

— Furtuna... tu o

stârneşti.

— Se întâmplă când sunt în toane proaste. în clipa de faţă, sunt cam iritat.

A făcut un pas în faţă, dominându-mă cu statura sa.

— N-aş fi atât de irascibil dacă aş şti ce se petrece. Trebuie să aflu cum de vezi însemnele apolionului.

M-am forţat să-i întâlnesc privirea. A fost o greşeală – o greşeală mare şi stupidă,

A răbufnit o explozie de putere intensă şi pură. Am simţit-o şerpuindu-mi pe piele şi alunecându-mi în jos pe şira spinării.

Şi, imediat, mintea mi s-a golit de orice gând, mai puţin dorinţa de a afla sursa

acestei puteri nebuneşti. *Trebuie să fug cât mai repede.* în loc de asta, am făcut un pas în faţă, ca şi cum eram ameţită. Trebuia să fie din cauza lui. Energia care-i curgea prin vene avea un efect de atracţie, care-i cuprindea şi pe puri, şi pe semipuri… ba chiar şi pe daimoni.

Aceste efecte le simţeam şi eu acum. Nebunia care-mi dormita în trup şi-a iţit capul şi m-a îndemnat să trec la fapte. M-a îndemnat să-l ating, fiind aproape sigură că misterul acestor fenomene avea să fie descifrat în clipa în care i- aş fi atins pielea.

Seth nu s-a clintit sub privirea mea. Parcă se străduia să asambleze un puzzle, şi eu eram una dîntre piese. I-a dispărut zâmbetul nonşalant şi şi-a desfăcut buzele. A inspirat scurt şi a întins o mână.

A fost nevoie de un mare efort de voinţă, dar am reuşit să mă desprind de el. Nu a venit după mine. îndată ce am intrat în cămin, cerul s-a despicat şi încă un fulger orbitor i-a brăzdat întunericul. A lovit iarăşi undeva nu foarte departe.

t

Mai târziu, spre seară, stând în fundul sălii de recreere

înghesuite, i-am destăinuit lui Caleb cele întâmplate. Ploaia îi adusese pe toţi înăuntru şi ne mai rămâneau doar câteva momente de intimitate.

— îţi aminteşti ce a spus Buna Piperi?

A ridicat din sprâncene.

— Nu prea. A spus multe trăsnăi. De ce?

Mă jucam cu părul, răsucindu-l în jurul degetului.

— Uneori mi se pare că nu-i chiar aşa de nebună.

— Stai! Ce? Doar tu ai spus că-i nebună.

— Păi, asta a fost înainte ca mama să treacă de partea întunecată şi să se

apuce să omoare oameni.

Caleb a privit în jur.

— Alex.

Nu ne asculta nimeni, dar lumea se uita din când în când la noi, şuşotind.

— E adevărat. Ce a spus Piperi? „îi vei ucide pe cei pe care-i iubeşti”? Mi s-a părut o nebunie, dar asta înainte să aflu că mama e daimon. Noi ne antrenăm să ucidem daimoni. Mi se pare evident, nu crezi?

— Uite ce-i, Alex. N-ai cum să ajungi într-o asemenea situaţie.

— E la vreo patru ore de mers cu maşina de aici. De ce crezi că a venit în Carolina de Nord?

— Nu ştiu, dar santinelele o s-o prindă înainte ca...

A tăcut, observându-mi expresia.

— N-o să trebuiască să rezolvi tu problema. Mai ai un an la Legământ, Alex.

Cu alte cuvinte, o santinelă avea s-o omoare înainte să absolv, eliminând şansa să ni se intersecteze drumurile. Chiar nu ştiam ce să cred în privinţa asta.

— Alex, eşti bine?

Şi-a plecat capul, privindu-mă atent,

— Vreau să spun... cu adevărat bine?

Am ridicat din umeri, ignorându-i îngrijorarea.

— Aiden a spus că n-au putut afla sigur dacă mama a fost implicată efectiv în atac. Au surprins-o camerele, dar...

— Alex.

Pe chip i-a apărut o notă de înţelegere şi de tristeţe.

— E daimon, Alex. înţeleg că ai vrea să nu fie. Te înţeleg, dar nu uita ce a devenit.

— N-am uitat!

Câţiva tineri din jurul mesei de biliard au ridicat privirile. Am coborât vocea.

— Ascultă! Atâta spun: poate că există o şansă, o şansă cât de mică, că...

— Că ce? Că nu-i

daimon?

M-a prins de braţ, trăgându-mă în spatele unuia dintre aparatele de joc video.

— Alex, umbla cu cei care i-au omorât familia Leei.

Mi-am eliberat braţul.

— Caleb, a venit în Carolina de Nord. De ce ar fi venit, dacă nu pentru că-şi aminteşte de mine, pentru că vrea să mă vadă?

— Poate că vrea să te omoare, Alex, Asta e una. Deja a omorât oameni.

— Nu ştii sigur! Nimeni nu ştie.

Şi-a ridicat bărbia.

— Şi dacă i-a omorât?

Furia mi s-a domolit şi locul i-a fost luat de hotărâre.

— Atunci, o s-o găsesc şi o s-o omor cu mâna mea. Dar îmi cunosc mama. Nu se poate să nu se împotrivească situaţiei ăsteia în care a ajuns.

Caleb şi-a trecut mâna prin păr şi s-a prins de ceafa.

— Alex, cred că... *Ah!*

M-am încruntat.

— Ce crezi?

Pe chip i-a apărut aceeaşi uluire care punea stăpânire pe el de fiecare dată când îl vedea pe Seth.

întorcându-mă brusc, mi-am confirmat singură presupunerea. Seth a intrat

pe uşă călcând apăsat, înconjurat îndată de toţi admiratorii.

— Ştii, dacă te zgâieşti aşa de fiecare dacă când trece pe aici, lumea o să cadă la bănuială.

— Ce să zic...

Am schimbat subiectul:

— Apropo, ce-i între tine şi Olivia? I-ai vorbit despre cele întâmplate la Myrtle?

— Nu, nu i-am vorbit. Nu-i nimic între noi.

Caleb s-a întors spre mine, privindu-mă acum
cu o expresie curioasă.

— Ce-i între tine şi Seth? Stai, dă-mi voie să reformulez: ce-i cu tine când

vine vorba de Seth?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Pur şi simplu… mi-e antipatic. Şi nu schimba subiectul!

S-a strâmbat.

— Cum să-ţi fie antipatic? E apolionul. Noi, semipurii, suntem obligaţi să-l simpatizăm. Numai el poate manipula elementele.

— Mă rog!

— Alex. Uite-te şi tu la el!

A încercat să mă răsucească, dar m-am ţinut bine pe poziţie.

— Stai! Se uită la noi.

L-am împins şi mai departe în colţ.

— Nu vine aici, nu?

A rânjit.

— Ba da – *nu.* Stai! Elena i-a tăiat calea.

— Vai, slavă zeilor!

Caleb s-a încruntat.

— Ce tot ai?

— E ciudat şi…

S-a apropiat de mine.

— Şi ce? Haide! Spune-mi! Trebuie să-mi spui. Sunt prietenul tău cel mai bun. Spune-mi de ce-l urăşti!

Şi-a mijit ochii.

— Să fie pentru că eşti în mod clar atrasă de el?

Am chicotit.

— Pe toţi zeii! Nu. Motivul adevărat o să ţi se pară şi mai aiurea.

— Hai să vedem!

Aşa că i-am povestit despre bănuielile lui Seth cu privire la ordinele primite şi i-am spus că tatuajele sunt adevărate, dar am omis faptul că voisem să-l ating. Ar fi fost prea ruşinos să rostesc asta cu voce tare, chiar şi pentru mine. Caleb părea de-a dreptul debusolat... şi entuziasmat.

Mai că ţopăia de veselie.

— Tatuajele sunt adevărate? Numai tu le vezi?

— Aşa se pare.

Am oftat, privind peste umăr. Elena stătea teribil de aproape de el.

— N-am idee ce înseamnă toate astea, dar Seth nu prea e încântat.

Furtuna de adineauri? Ploaia? El le-a provocat.

— Poftim? Am auzit că unii puri ar putea să manipuleze vremea, dar n-am văzut-o niciodată.

I-a aruncat o privire discretă.

— Uau! E incredibil.

— Vrei să termini cu faţa asta tâmpă măcar două secunde? îmi dă fiori.

M-a lovit uşor în braţ.

— Bine. Trebuie să mă concentrez.

A făcut un efort vizibil să nu se uite la Seth. Nu pentru că i s-ar fi părut atrăgător. De fapt, Seth era plin până-n gât de eter. Niciunul dintre noi nu se

putea abţine.

— Ce legătură să aibă ordinele lui Lucian cu tine?

— Bună întrebare!

Atunci mi-a picat fisa.

— Poate că Lucian mă consideră un pericol, înţelegi, din cauza mamei? Poate că l-a adus pe Seth în caz că aş fi făcut ceva.

— Ce să faci? S-o primeşti aici? Să dai o petrecere de bun-venit pentru mama ta?

Neîncrederea îi răsuna în voce.

— N-ai face aşa ceva, şi nici chiar Lucian nu cred că te bănuieşte.

Am încuviinţat din cap, dar

ideea mea nouă avea greutate. Ar fi explicat de ce Lucian nu voia să mă întorc la Legământ. La el acasă, aş fi fost supravegheată constant, însă aici eram liberă să hoinăresc aproape după bunul plac. Singurul defect al acestei idei: oare Lucian chiar se aştepta să fac ceva atât de groaznic?

— Probabil că-ţi faci griji degeaba.

Caleb şi-a muşcat buza de jos.

— Adică ce să fie? Nu poate să însemne nimic.

— Trebuie să însemne ceva. Trebuie să-i dau de capăt.

Caleb s-a holbat la mine.

— Crezi... că te tot gândeşti la asta din cauza... tuturor celor întâmplate?

Bineînţeles că asta era cauza, dar ideea era alta.

-Nu.

— Poate că ai ajuns să cauţi explicaţii exagerate din cauza stresului.

— Nu caut nimic! am izbucnit.

Nu părea să fie de acord. Exasperată de el şi de discuţie, mi-am plimbat privirea prin sala de recreere. Elena încă îl încolţea pe Seth, dar nu asta mi-a atras atenţia. Era şi Jackson de faţă.

Stătea rezemat de una dintre mesele de biliard,

alături de Cody şi de încă un semipur. Tenul lui brun părea neobişnuit de palid şi parcă nu mai dormise de-o bună bucată de vreme. Era de înţeles. Chiar dacă nu cunoşteam situaţia actuală a relaţiei lui cu Lea, probabil că-şi făcea griji pentru ea, că era supărat din cauza celor întâmplate părinţilor ei.

Ochii mi-au fugit la Cody. Preţ de o clipă, privirile ni s-au întâlnit de la distanţă. Nu mă aşteptam la un zâmbet sau altceva de genul ăsta, dar, chiar şi aşa, privirea lui scârbită şi rece ca gheaţa m-a lovit drept în inimă. Derutată, am văzut că se apleacă şi-i spune ceva lui

Jackson.

Am inspirat tremurător.

— Cred că vorbesc despre mine.

— Cine?

Caleb s-a întors.

— Ah! Jackson şi Cody? Eşti paranoică, atât tot.

— Crezi că... au aflat?

— Despre mama ta?

A clătinat din cap.

— Ştiu că e daimon, dar nu cred că au aflat că a fost la Lake Lure.

— Aiden a spus că lumea va afla.

Mi s-a încordat vocea.

Caleb parcă s-a făcut mai înalt, observându- mi teama.

— Nimeni n-o să te

învinuiască. Nimeni n-o să ţi-o ia în nume de rău. Nu au cum, pentru că n-are nicio legătură cu tine.

Am dat din cap, vrând să-l cred.

— Sigur. Cred că ai dreptate.

Şoaptele s-au răspândit pe parcursul săptămânii următoare. Lumea se zgâia la mine. Vorbea. La început, n-a avut nimeni curajul să-mi spună ceva în faţă, dar purii... ei bine, purii ştiau că nu m-aş fi putut atinge de ei.

întorcându-mă la sălile de antrenament după masa de prânz, am trecut pe lângă Cody în curte. Mi-am plecat capul şi l-am ocolit iute, dar

tot i-am auzit cuvintele.

— N-ar trebui să fii aici.

Am smucit capul în sus, dar el deja ajunsese Ia jumătatea potecii. Am revenit la antrenament, derulându-i iar şi iar cuvintele în gând. Nu se putea să Ie fi auzit greşit.

Aiden m-a privit nedumerit când am intrat în sală. Spre finalul antrenamentului, i-am vorbit în sfârşit:

— Crezi că există vreo şansă… ca mama să nu-i fi atacat pe oamenii ăia?

A lăsat salteaua şi s-a întors spre mine.

— Dacă nu i-ar fi atacat, s-ar schimba tot ce

ştim despre daimoni, nu-i aşa?

Am încuviinţat cu solemnitate din cap. Daimonii trebuiau să consume eter ca să supravieţuiască. Probabil că nici mama nu făcea excepţie.

— Dar ar putea să... consume fără să ucidă, nu?

— Ar putea, dar de regulă daimonii nu văd niciun motiv să nu ucidă. Până şi transformarea purilor necesită un nivel de stăpânire de sine pe care majoritatea n-o au.

Niciunul dintre purii de la Lake Lure nu fuseseră transformaţi. Daimonii nu

avuseseră nicio reţinere.

— Alex?

Am ridicat ochii şi, deloc de mirare, l-am găsit în faţa mea. Chipul îi era brăzdat de îngrijorare. M-am silit să zâmbesc.

— O parte din mine încă speră că a rămas acolo, undeva, în străfundul minţii. Că nu e rea întru totul, că a rămas totuşi mama mea.

— Ştiu, a spus el cu blândeţe.

— Partea asta a mea, e atât de penibil, pentru că ştiu – chiar *ştiu* că e rea şi că trebuie oprită.

Aiden s-a apropiat, cu o privire plină de lumină şi căldură. îmi venea să uit de

toate şi să mă pierd în ochii iui. Cu mare grijă, a întins mâna şi cu degetele acelea ale lui mi-a potrivit la spate şuviţa de păr care-mi tot cădea pe faţă. Fără să vreau, m-am cutremurat.

— Nu-i nimic rău în a spera, Alex.

-Dar?

— Dar trebuie să ştii când să renunţi la speranţă.

Mi-a atins obrazul cu vârfurile degetelor. Mâna i-a coborât şi a păşit înapoi, rupând legătura.

— îţi aminteşti când mi-ai spus că simţi nevoia să rămâi la Legământ?

întrebarea m-a luat pe nepregătite.

— Da... Simţeam că trebuie să lupt cu daimonii. Trebuie s-o fac.

Aiden a încuviinţat din cap.

— Şi gândeşti la fel şi acum? Chiar dacă ştii că mama ta e una de-a lor?

M-am gândit câteva momente.

— Da. încă umblă liberi, ucigând. Trebuie... trebuie opriţi. Gândesc la fel şi acum, deşi mama e una de-a lor.

Un zâmbet mic i-a jucat pe buze.

— Atunci avem motive de speranţă.

— Pentru ce?

A trecut pe lângă mine, oprindu-se doar atât cât să-

mi adreseze o privire plină de înţeles.

— Pentru tine.

L-am urmărit până a plecat, derutată de cuvintele lui. Speranţă pentru mine? Speranţă că ceilalţi vor uita că mama e un daimon care se prea poate să fi măcelărit familia unei colege?

Spre seară, le-am simţit privirile în sala comună. în cele din urmă, zvonul a ajuns şi la mine. Unii dintre ei – purii şi semipurii – simţeau că nu sunt de încredere. Nu acum, când mama era atât de aproape şi de periculoasă. Era o prostie.

Dar situaţia s-a înrăutăţit şi mai mult. Acum oamenii

se întrebau de ce plecaserăm cu trei ani în urmă, de ce în tot acel timp nu mă întorsesem la Legământ. Circulau zvonuri. Preferatul meu?
Mama devenise daimon cu mult timp înaintea acelei nopţi cumplite din Miami. Şi unii o credeau.

Au trecut zilele şi numai câţiva semipuri îmi mai vorbeau. Nu-mi mai vorbea niciun pur. Seth nu-mi înlesnea cu nimic situaţia şi, pe toţi zeii, îmi era de-a dreptul imposibil să-l evit! îl vedeam peste tot: în curte, după antrenament, la cină, când luam masa cu Caleb şi Luke. Apărea ca din senin şi

în timpul antrenamentelor, privindu-mă mereu în tăcere. Era enervant şi sinistru.

Când Seth trecea pe la noi, pe faţa lui Aiden apărea o anumită *expresie.* îmi plăcea să cred că e un amestec de antipatie şi pornire protectoare. Dar astăzi am terminat exerciţiile fără să apară Seth, aşa că n-am mai apucat să studiez acea expresie. Ce păcat! Am văzut că ia unul dintre manechinele cu care ne antrenaserăm şi-l târăşte spre perete. Chestia aia avea o tonă, dar el o deplasa de parcă n-ar fi cântărit nimic.

— Ai nevoie de ajutor? m-am oferit eu

oricum.

A clătinat din cap şi l-a sprijinit de zid.

— Hai încoace!

— Ce-i?

— Vezi asta?

A arătat pieptul manechinului. în materialul asemănător cărnii se vedeau câteva adâncituri.

Când am încuviinţat din cap, şi-a plimbat degetele peste ele.

— Astea sunt de azi, de la loviturile tale de pumn.

Vocea îi era plină de mândrie şi m-a bucurat mai mult decât orice privire pe care ar fi putut să i-o arunce lui Seth.

— Atât de puternice

ţi-au devenit loviturile. Uluitor!

M-am luminat toată.

— Uau! Am degetele morţii.

A chicotit încet.

— Şi astea sunt de la loviturile de picior.

Şi-a trecut mâinile peste şoldul manechinului. O parte din material se afundase. Şi o parte din mine a invidiat manechinul. Aş fi vrut ca degetele lui Aiden să mă atingă şi pe mine în felul ăla.

— Unii elevi de vârsta ta se antrenează de ani de zile şi tot nu pot face asemenea pagube.

— Sunt maestră kung fu. Deci, ce zici? Sunt

pregătită pentru jucăriile adulţilor?

Aiden a privit spre acel perete pe care voiam atât de tare să-l ating.

— Poate.

Ideea antrenării cu cuţitele m-a făcut să dansez de fericire, dar totodată mi-a amintit de menirea lor.

— Pot să-ţi pun o întrebare intimă?

A părut doar uşor îngrijorat.

-Da.

— Dacă... dacă părinţii tăi s-ar fi transformat, tu ce ai fi făcut?

Aiden a ezitat o clipă, după care a răspuns:

— I-aş fi vânat. Alex,

nu şi-ar fi dorit să aibă o asemenea viaţă, să-şi piardă toate principiile şi idealurile – să ucidă. Nu şi-ar fi dorit una ca asta.

Am înghiţit în sec, cu ochii încă pironiţi la perete.

— Dar erau… părinţii tăi.

— *Erau* părinţii mei, dar n-ar mai fi fost dacă s-ar fi transformat.

Aiden mi-a venit alături, iar eu i-am simţit privirea.

— La un moment dat, trebuie să renunţăm la ataşament. Dacă nu e… mama ta, atunci ar putea fi altă persoană pe care o cunoşti sau o iubeşti. Dacă va veni şi ziua aceea, va

trebui să accepţi că nu mai e vorba de aceeaşi persoană din trecut.

Am încuviinţat din cap, dusă pe gânduri. în principiu, Aiden avea dreptate, dar, în definitiv, părinţii lui nu fuseseră transformaţi. Fuseseră ucişi, aşa că el nu înfruntase niciodată o asemenea situaţie.

Atunci m-a condus de lângă perete.

— Eşti mai puternică decât îţi dai seama, Alex. Pentru tine, profesia de santinelă reprezintă un stil de viaţă, nu doar o opţiune mai bună, ca în cazul altora.

Cuvintele lui mi-au inspirat

din nou căldura aceea preţioasă.

— De unde ştii că sunt atât de puternică? Poate că în camera mea mă legăn întruna înainte şi-napoi fără ştiinţa ta.

S-a uitat ciudat la mine, dar a clătinat din cap.

— Nu. Mereu eşti... atât de vie, chiar şi atunci când treci prin nişte situaţii care celor mai mulţi le-ar întuneca sufletul!

Aici s-a oprit, pricepând deodată ce spusese. Gropiţele obrajilor **i** s-au roşit.

— Oricum, eşti incredibil de tenace – uneori de-a dreptul încăpăţânată.

Nu te vei opri până nu vei reuşi. Alex, ştii ce e bine şi ce e rău. Numi fac griji că n-ai **fi** puternică. îmi fac griji că poate eşti *prea* puternică.

Mi-a crescut inima. îi... *păsa* de mine, iar înainte ezitase să-mi răspundă la întrebarea despre părinţi. Cumva, mă mai liniştea în privinţa propriilor mele emoţii contradictorii şi observaţia lui era justă. Indiferent pe cine aş fi întâlnit în lume, dacă erau daimoni, datoria mea era să-i omor. Pentru asta mă antrenam acum. într-un anumit sens, mă antrenam tocmai ca s-o omor pe ea.

Am inspirat adânc.

— Ştii... te urăsc când ai dreptate.

Văzând că mă strâmb la el, a izbucnit în râs.

— Dar şi tu ai avut dreptate, fara să-ţi dai seama.

-Ce?

— Când ai spus că nu ştiu să mă distrez – în ziua solstiţiului? Ai avut dreptate. După ce mi-au murit părinţii, a trebuit să mă maturizez foarte repede. Leon spune că personalitatea mi-a rămas undeva în urmă.

A tăcut un moment, chicotind încet.

— Bănuiesc că şi el are dreptate.

— De unde să ştie Leon? Parcă ai vorbi cu o statuie a lui Apollo. în orice caz, eşti amuzant – atunci când vrei. Şi cumsecade şi deştept, foarte deştept. Ai cea mai plăcută personalitate pe care am...

— Bine.

A ridicat mâinile, râzând.

— Am priceput, şi să ştii că mă distrez şi eu. E distractiv să te antrenez, nu e câtuşi de puţin plictisitor.

Am bălmăjit ceva incoerent, pentru că pieptul meu, ei bîne, începuse iar să palpite. Antrenamentul se încheiase şi, deşi aş fi vrut să rămân cu el, nu mai aveam niciun motiv să

zăbovesc. Am pornit spre uşi.

— Alex?

Mi s-a strâns stomacul.

— Da?

Era la câţiva paşi de mine.

— Cred că ar fi o idee bună... să nu mai porţi *ăia* la antrenament.

Ah! Uitasem ce aveam pe mine. Era o pereche de pantaloni scurţi dubioşi pe care mi-i cumpărase Caleb. Nici nu-mi trecuse prin gând că-i va observa. Uitându-ma la Aiden acum, mi- am dat seama ca într-adevăr îi *observase.* Am afişat o expresie peste măsură de nevinovată.

— Pantalonaşii ăştia

îţi distrag atenţia?

Aiden mi-a oferit unul dintre rarele lui
zâmbete. Toate celulele din trup mi s-au încălzit. Am uitat până şi de sarcina cumplită pentru care mă antrenam. Ăsta era impactul zâmbetelor lui.

— Nu pantalonii îmi distrag atenţia.

A trecut pe lângă mine, oprindu-se la uşă.

— La următorul antrenament, poate că te voi lăsa să exersezi cu cuţitele, dacă avem timp.

Pantalonii mei ameţitori şi toate celelalte au fost date uitării pe moment.

— Nu se poate!

Vorbeşti serios?

A încercat să para serios, însă zâmbetul îi era unul jucăuş.

— Cred ca n-ar strica, dar numai puţin. Cred că te-ar ajuta... să-ţi faci o idee cum se mânuiesc.

M-am uitat în spate, la peretele cu arme. Nu aveam voie nici măcar să le ating, iar acum pur şi simplu îmi dădea voie să exersez cu ele. Parcă aş fi terminat grădiniţa. Drace, parcă era Ajunul Crăciunului!

Fără să mă gândesc, am scurtat distanţa dintre noi şi l-am cuprins în braţe. Aiden a încremenit instantaneu, luat evident pe nepregătite.

A fost doar o simplă îmbrăţişare, dar atmosfera s-a încordat simţitor. Brusc, m-am întrebat cum ar fi fost să-mi sprijin capul de pieptul lui aşa cum făcusem după ce se întorsese de la Lake Lure. Sau cum ar fi fost dacă m-ar fi înconjurat şi m-ar fi cuprins cu braţele, dar nu ca să mă liniştească. Sau dacă l-aş fi sărutat ca în noaptea aceea... mi- ar fi răspuns la sărut?

— Eşti mult prea drăguţă ca să te îmbraci aşa.

Răsuflarea lui mi-a ciufulit părul.

— Şi eşti mult prea entuziasmată de ideea de a exersa cu cuţitele.

M-am înroşit şi am dat înapoi. *Poftim?* Aiden mă considera drăguţă? Mi-au trebuit câteva momente ca să depăşesc gândul.

— Ce să spun, sunt însetată de sânge.

Aiden şi-a coborât ochii, şi m-am hotărât să mă duc la magazin ca să cumpăr toţi pantalonii minusculi care mi-ar fi căzut în mână.

CAPITOLUL 15

MEDIAT ÎNAINTEA ZORILOR, AU ÎNCEPUT funeraliile în memoria celor ucişi la Lake

I

Lure şi… ei bine, a fost oribil, ca toate funeraliile. Conform tradiţiei greceşti antice, ritualul avea trei părţi. Toate trupurile – cele recuperate – rămâneau expuse înainte de începerea ceremoniei. Am rămas în fundul sălii mortuare, refuzând să mă apropii de morţi. Mi- am prezentat ultimele omagii de la o distanţă precaută.

Cele trei cadavre ale familiei Dikti, tatăl şi mama vitregă a Leei şi gărzile erau învelite în pânză şi acoperite cu stofa aurie. De aici a început procesiunea, care a durat mult timp. Cadavrele au fost urcate pe ruguri şi

purtate pe străzile principale. Turiştilor le fusese oprit accesul pe Insula Zeilor şi străzile erau pline de puri şi semipuri îndoliaţi.

Elevii rămaşi la Legământ ieşeau în evidenţă. Eram cei îmbrăcaţi în rochii negre de plaja sau de petrecere. Niciunul dintre noi nu avea ceva potrivit de purtat la funeralii. Eu purtam o rochie neagră strâmtă şi sandale. Altceva mai bun nu aveam.

Am rămas aproape de Caleb şi de Olivia, iar pe Lea şi Dawn le-am văzut doar o clipă la cimitir. Surorile aveau acelaşi păr roşu-arămiu şi trupuri imposibil

de subţiri şi, chiar şi cu ochii plânşi, Dawn era absolut fermecătoare.

Hematoii nu-şi îngropau morţii. După incinerarea rămăşiţelor, înălţau statui masive din marmură întruchipându-i pe cei decedaţi. Ilustraţia artistului întruchipând statuia care avea să onoreze familia Samos îi prezenta pe un piedestal înscris cu un vers grecesc despre nemurirea în rândul zeilor. Soclul circular fusese deja ridicat.

Bijuteriile şi aurul au fost înlăturate de pe trupuri şi aşezate pe piedestal. Aş fi vrut tare mult să plec în clipa aceea, dar ar fi fost

culmea impertinenţei. Mi-am ferit ochii când au aprins rugurile, dar oricum am auzit sfârâitul focului ce devora trupurile acoperite cu giulgiuri. M-am înfiorat, urând finalitatea momentului, urând faptul că era foarte posibil să fi fost victimele mamei.

Treptat, îndoliaţii s-au risipit. Unii au pornit înapoi spre case; alţii s-au dus la adunări mici ţinute la locuinţele familiilor. Eu am mers în urma lui Caleb şi Olivia, înapoi spre Legământ, departe de moarte şi chin.

Trecând pe lângă ruguri, l-am zărit pe Aiden, Stătea

alături de Leon la câţiva paşi de Dawn şi Lea. A ridicat ochii – aproape ca şi când m-ar fi simţit –, şi ni s-au întâlnit privirile. Nu mi-a făcut niciun semn, dar mi-am dat seama că e mulţumit de participarea mea. Cu o zi în urmă, înaintea discuţiei despre persoanele iubite şi a incidentului legat de pantalonii scurţi, când zisese că sunt drăguţă, îi spusesem că nu ştiam dacă ar fi trebuit sau nu să vin, având în vedere că mama fusese unul dintre daimoni.

Aiden mă privise cu încruntarea aceea gravă a lui.

— Te-ai simţi şi mai

vinovată dacă nu ai merge pentru a-ţi prezenta omagiile. Meriţi s-o faci. La fel ca toţi ceilalţi, Alex.

Avusese dreptate, desigur. Uram funeraliile, dar m-aş fi simţit prost dacă n-aş fi venit.

Acum a încuviinţat discret din cap spre mine şi s-a întors la Dawn. A întins mâna şi i-a atins braţul. Şi-a plecat capul şi i-a adresat condoleanţe, cu un cârlionţ de păr negru căzut pe frunte. Mi-am îndreptat atenţia spre porţile mari de fier care separau oraşul de terenul plin de statui lipsite de orice sens. Acolo l-am văzut pe Seth, îmbrăcat in

uniformă neagră. Nu încăpea nicio îndoială că ne urmărea. Am părăsit cimitirul fără să-l iau in seamă.

Până la finalul zilei, am încercat să uit că pierduserăm atât de multe persoane nevinovate.

Şi că de vină era mama.

N-am fost lăsată să fac nimic cu cuţitele la următorul antrenament. Aiden mi-a urmărit revărsarea de nervi cu răbdare şi umor.

— Haide!

Am împins saltelele de pe podea.

— Cum să-i ajung din urmă pe ceilalţi dacă n- am voie nici măcar să ating un

pumnal?

Aiden m-a dat la o parte şi a început să adune saltelele in locul meu.

— Trebuie să mă asigur că ştii să te aperi…

— Nu a exersat deloc cu cuţitele Legământului?

Seth stătea rezemat de cadrul uşii cu braţele încrucişate la piept. Ne privea cu o expresie plictisită, dar ochii îi erau extraordinar de luminoşi.

Aiden s-a îndreptat de spate şi abia s-a uitat la el.

— Puteam să jur că am închis şi încuiat uşa.

Seth a rânjit.

— Am descuiat şi

deschis uşa.

— Cum ai reuşit? am întrebat eu. Se încuie pe dinăuntru.

— E un secret de-al apolionilor. Nu pot să-l divulg.

Mi-a făcut cu ochiul şi apoi şi-a intors privirea de chihlimbar spre Aiden.

— Cum să fie pregătită de luptă dacă nu ştie să mânuiască singura armă de care va dispune împotriva daimonilor?

Cu întrebarea asta, Seth a câştigat puncte în ochii mei. M-am uitat la Aiden cu nerăbdare. Privirea *lui* rece şi dispreţuitoare i-a câştigat mult mai multe puncte.

— Nu ştiam că ai vreun cuvânt de spus în privinţa antrenării ei.

Aiden a ridicat dintr-o sprânceană neagră ca tăciunele.

— Nu am.

Seth s-a desprins de perete şi a străbătut agale sala de antrenament. A luat unul dintre cuţitele de pe perete şi s-a întors spre noi.

— Sunt sigur că-i pot convinge pe Marcus sau Lucian s-o lase pe Alex să facă câteva exerciţii cu mine. Ai vrea, Alex?

L-am simţit pe Aiden încordându-se lângă mine şi am clătinat din cap.

— Nu. Nu prea.

Un zâmbet i s-a întins încet pe faţă în timp ce răsucea cuţitul din mână.

— Serios, te-aş lăsa să încerci... jucăriile de adulţi.

S-a oprit in faţa mea, oferîndu-mi cuţitul cu mânerul înainte.

— Uite. Ia-1!

Privirea mi-a poposit pe metalul lucitor din mâna lui. Vârful era fioros de ascuţit. Ca şi când m-aş fi aflat sub puterea unei constrângeri puternice, m-am întins spre el.

Aiden l-a prins pe Seth de mână, trăgându-i-o din calea mea cu tot cu cuţit Tresărind, am ridicat ochii la

el. Ochii luî de un argintiu furios i-au întâlnit hotărâţi pe ai lui Seth.

— Eu voi hotărî când se va antrena cu cuţitele. Nu tu. Prezenţa ta nu e binevenită.

Seth şi-a lăsat privirea să alunece spre mâna luî Aiden. Zâmbetul nu i-a şovăit nicio clipă.

— Eşti cam autoritar, nu crezi? De când le pasă purilor ce ating şi ce nu ating semipurii?

— De când îi pasă apolionului de o fată semipură? S-ar fi zis că are sarcini mai importante de îndeplinit.

— S-ar fi zis că un

pur ar avea atâta minte, încât o semipură să nu-i cadă cu…

— Ajunge!

Am sărit între ei, tăindu-i replica lui Seth, care numai zeii ştiau ce o fi vrut să zică.

— Să ne jucăm frumos, băieţi!

Niciunul nu părea să mă fi auzit, nici să mă fi văzut. L-am luat de braţ pe Aiden. Atunci s-a uitat la mine.

— Antrenamentul s-a terminat, nu?

Fără tragere de inîmă, i-a eliberat încheietura lui Seth şi s-a dat îndărăt. Până şi el părea surprins de reacţia sa, dar îl urmărea atent pe Seth.

— Pentru moment…

da.

Seth a ridicat din umeri şi a răsucit iar cuţitul, uitându-se iarăşi la mine.

— Adevărul e că n-am nimic mai important de făcut decât să mă interesez de o *fată semipură.*

O anumită notă din vocea lui mi-a dat fiori. Sau poate că de vină era priceperea cu care mânuia cuţitul.

— Poate altă dată.

După aceea, eu şi Aiden am părăsit sala de antrenament fără niciun cuvânt. Nu prea înţelegeam de ce reacţionase atât de aprig şi de ce Seth simţise nevoia să-l stârnească în asemenea hal. Dar până să

mă întâlnesc cu Caleb, am împins întrebarea în cel mai dosnic ungher al minţii, rămânând să revin mai târziu asupra ei.

Caleb a decis că ne trebuia puţină distracţie şi aceasta se putea găsi pe insula principală, cu ocazia serii săptămânale de filme ţinută acasă la Zarak. Mereu punea mâna pe filme care tocmai fuseseră lansate în cinematografe şi, de vreme ce nimeni dintre noi nu putea vizita foarte des asemenea locuri, ţineam mult să vedem producţiile care se întâmpla să obsedeze in acel moment lumea muritoare. Am rămas

uimită să aflu să evenimentul se ţinea totuşi după funeraliile de ieri, dar pesemne că toată lumea simţea nevoia să se destindă puţin, să-şi amintească că încă e în viaţă.

însă, de îndată ce am ajuns acasă la el, am înţeles că nu ne aştepta nimic distractiv. Toţi au amuţit când am coborât în demisolul transformat în mini-cinematograf. Şi purii, şi semipurii s-au zgâit la mine şi, în clipa în care Caleb a urcat înapoi la parter, după Olivia, au început să şuşotească între ei.

Prefacându-mă că nu mă deranjează deloc, m- am

aşezat pe una dintre canapelele libere şi mi- am concentrat privirea asupra unui punct fix de pe perete. Orgoliul nu-mi îngăduia să părăsesc încăperea. După câteva minute, Deacon s-a despărţit de grupul de tineri şi a venit la mine.

— Cum mai eşti?

I-am aruncat o privire piezişă.

— Minunat!

Mi-a oferit plosca lui. Am acceptat-o şi am luat o gură, urmărindu-l cu coada ochiului.

— Uşurel! a spus el chicotind, şi mi-a smuls plosca dintre degete.

Băutura mi-a ars gâtul şi

mi-a înfierbântat ochii.

— Frate, ce-i aia?

Deacon a ridicat din umeri.

— Amestecul meu special.

— Ei... chiar că e special.

în celălalt capăt al camerei, cineva a şoptit ceva indescifrabil, dar Cody a izbucnit în râs. Lovită de paranoia, am încercat să-l ignor.

— Vorbesc despre tine.

M-am întors încet spre Deacon.

— Mersi, amice!

— Toţi vorbesc.

A ridicat din umeri, răsucind plosca în mâini.

— Sincer să fiu, mie nu-mi pasă. Mama ta e daimon. Şi ce dacă? Doar n-ai ce face.

— Chiar nu te deranjează?

Dintre toţi, eram convinsă că pe el îl deranja.

— Nu. Nu eşti răspunzătoare pentru ce a făcut mama ta.

— Sau pentru ce n-a făcut.

Mi-am muşcat buza, cu ochii coborâţi în podea.

— Nu ştie nimeni dacă a făcut ceva.

Luând o duşcă zdravănă, Deacon a ridicat din sprâncene.

— Ai dreptate.

Grupul din faţa noastră a început să chicotească, aruncându-ne priviri ironice. Zarak a clătinat din cap, mutându-şi privirea la telecomanda din mână.

— Cred că-i urăsc, am mormăit, gândindu-mă că mai bine n-aş fi venit.

— Le e frică, atâta tot.

S-a uitat cu subînţeles la mulţimea de oameni dîn celălalt capăt al încăperii.

— Toţi se tem căar putea fi transformaţi. Daimonii n-au mai ajuns niciodată atât de aproape, Alex. Un drum de patru ore e destul de scurt şi

oricare dintre ei s-ar fi putut afla printre victime. Ar fi putut fi vorba de moartea lor.

M-am cutremurat, tânjind după încă o gură din plosca lui Deacon. Băutura mă încălzea.

— Ţie de ce nu ţi-e frică?

— Toţi trebuie să murim odată şi-odată, nu?

— Ce macabru!

— Dar frate-meu n-ar permite niciodată să mi se întâmple una ca asta, a adăugat el. Mai curând şi-ar da el viaţa... şi nici asta n-ar permite. Apropo de frate-meu, cum s-a mai purtat cu semipura mea preferată?

— Ăăă… bine, foarte bine.

Atunci s-a auzit vocea puternică a lui Cody:

— Singurul motiv pentru care încă se află aici e că tatăl ei vitreg e ministru şi unchiul ei e decan.

Toată săptămâna ignorasem şoaptele dispreţuitoare şi privirile îngrozitoare, dar asta… asta nu puteam ignora. Altminteri mi-aş fi distrus reputaţia.

M-am aplecat în faţă, sprijinindu-mi braţele pe genunchi.

— Ce vrea să însemne asta?

Nimeni n-a îndrăznit să răspundă şi Cody a ridicat

capul la mine.

— Te mai afli aici doar datorită rudelor. Orice altă semipură ar fi fost azvârlită în robie.

Inspirând adânc, mi-am scormonit amintirile, căutând ceva liniştitor. N-am găsit nimic.

— De ce să se întâmple una ca asta, Cody?

Deacon s-a depărtat de mine, cu plosca în
mână.

— Tu ai adus-o pe maică-ta aici. De aia. Purii ăia au murit pentru că te caută maică-ta! N-ar mai fi murit dacă n-ai fi fost aici.

— Drace!

Zarak s-a ridicat, mutându-

şi scaunul din calea mea. Iar asta în ultima clipă. Am străbătut valvârtej camera, oprindu-mă în faţa lui Cody.

— O să-ţi regreţi cuvintele!

Buzele i s-au strâmbat într-un rânjet. Nu-i era frică de mine.

— Uau! O să fii dată afară de la Legământ dacă ameninţi un pur. Poate că asta vrei? Ca să i te poţi alătura maica-tii.

Falca mi-a picat în podea şi de a lui avea să mi se izbească pumnul. A intervenit Deacon, prinzându-mă de mijloc. M-a ridicat şi m-a aşezat în cealaltă parte.

— Afară!

Nici nu mi-a dat de ales, împingându-mă cu mâna în spate spre uşile de sticlă.

Furia nu mi s-a astâmpărat nici după ce am ieşit.

— îl omor!

— Nu, nu-l omori.

Deacon mi-a împins plosca în mână.

— Ia o gură! O să te ajute.

Am deşurubat capacul şi am luat o duşcă sănătoasa. Lichidul mi-a pârjolit măruntaiele şi doar mi-a aţâţat mânia. Am încercat să mă strecor pe lângă el, însă, deşi era subţire şi neantrenat, s-a dovedit a fi un obstacol numai bun.

Să-l ia naiba!

— Nu te las să intri. Tatăl tău vitreg o fi ministru, dar, dacă-l baţi pe Cody, s-a zis cu tine.

Avea dreptate, dar am zâmbit.

— Ar merita.

— Oare?

A păşit în lături, tăindu-mi calea din nou, cu cârlionţii blonzi cazându-i peste ochi.

— Cum crezi că s-ar simţi Aiden?

întrebarea m-a izbit în piept.

— Poftim?

— Ce ar crede fratele meu dacă ai fi dată afară?

Mi-am descleştat pumnii.

— Nu... nu ştiu.

Deacon a aţintit plosca spre mine.

— S-ar învinovăţi pe sine însuşi. Ar spune că nu te-a antrenat sau că nu te-a sfătuit suficient de bine. îţi doreşti aşa ceva?

Mi-am mijit ochii. Nu-mi plăceau argumentele lui logice.

— Aşa cum te sfătuieşte pe tine să nu te mai îmbeţi întruna? Şi totuşi, te îmbeţi. Asta cum crezi că-l face să se simtă?

A coborât plosca încet.

— *Touché!*

După câteva secunde, i-au sosit întăriri.

— Ce naiba s-a întâmplat? a izbucnit Caleb.

— Unii dintre prietenii voştri nu se joacă frumos.

Deacon a făcut semn cu capul spre uşă.

Caleb s-a apropiat încruntat de mine.

— Ţi-a făcut ceva vreunul dintre ei?

Mânia i-a fulgerat pe chip când i-am spus ce zisese Cody.

— Glumeşti?

Mi-am încrucişat braţele.

— Ţi se pare că glumesc?

— Nu. Hai înapoi pe insula cealaltă! Dobitocii ăştia nu înţeleg.

— Nimeni nu înţelege! am ripostat eu,

cuprinsă încă de furie. Tu poţi să rămâi cu prietenii *tăi,* dar eu mă întorc. A fost o idee groaznică.

— Hei!

Caleb a ridicat din sprâncene.

— Nu ei îmi sunt prieteni. Tu îmi eşti! Şi pe tine te înţeleg, Alex. îmi dau seama că ai avut multe de indurat.

M-am întors vijelios spre el. Ştiam că sunt absurdă, dar nu mă puteam opri.

— Mă *înţelegi*? Cum naiba să mă înţelegi? Mama ta nici nu vrea să se apropie de tine! Tatăl tău încă e în viaţă! Nu e daimon, Caleb. Cum naiba să înţelegi?

Şi-a ridicat mâinile, ca şi când mi-ar fi putut opri fizic cuvintele. Chipul i-a tresărit de durere.

— Alex? Pe toţi zeii!

Deacon a oftat, vârând plosca în buzunar.

— Alex, încearcă să te calmezi! Ai spectatori.

Avea mare dreptate. Ieşiseră şi ceilalţi la un moment dat, rămânând pe veranda incăpătoare şi urmărindu-ne cu sufletul la gură. Mai devreme îşi doriseră să vadă o bătaie, care le fusese refuzată. Am inspirat adânc şi am încercat să-mi strunesc mânia. Fără succes.

— Toţi proştii ăştia

îşi închipuie că oamenii ăia au murit din cauza mea!

Caleb m-a privit fără să-i vină a crede.

— Nu poate fi adevărat. Ascultă! Eşti doar stresată. Hai înapoi...

Puterea de stăpânire mi-a cedat. Apropiindu- mă brusc de el, m-am întrebat dacă o să-mi lovesc prietenul cel mai bun. Posibil, dar n-am mai apucat să aflu. Seth a apărut lângă mine ca din senin, îmbrăcat în negru, ca întotdeauna. Oare niciodată nu dezbrăca uniforma aia?

Nu doar eu am înmărmurit la vederea lui, ci s- au înmuiat şi toţi cei din jur. M-a privit lung şi aspru şi a

vorbit cu accentul acela melodios:

— Ajunge!

Oricui altcuiva i-aş fi spus să se care, dar asta era o situaţie neobişnuită, şi Seth era o persoană neobişnuită. Ne-am uitat unul la celălalt. Era clar că se aştepta să ascult de avertisment, că de nu...

Cu un vizibil efort de voinţă, m-am dat înapoi. Caleb a făcut un pas spre mine, dar Deacon l-a apucat de braţ.

— Las-o să plece.

Şi am plecat. Am trecut pe lângă câteva case înainte ca Seth să mă ajungă din urmă.

— Ai lăsat o gaşcă de

puri să te supere atât de tare?

— Mă cam hărţuieşti, Seth. De cât timp stăteai acolo?

— *Nu* te hărţuiesc şi am fost acolo destul timp ca să-mi dau seama că nu ai stăpânire de sine şi că eşti instabilă, îmi cam place asta la tine – în principal, pentru că mi se pare distractiv. Dar trebuie să înţelegi că nu tu eşti responsabilă pentru faptele mamei tale. Cui îi pasă ce spun o grămadă de puri răzgâiaţi?

— Nu ştii dacă mama a făcut sau nu ceva!

— Vorbeşti serios?

M-a privit atent. A găsit ce

căuta.

— Chiar vorbeşti serios! De acum pot să adaug şi „proastă” la lista de adjective care ţi se potrivesc.

M-am întrebat care o fi fost celelalte adjective.

— Ce să zic? Lasă-mă în pace!

Seth mi-a tăiat calea.

— E daimon. Ucide... *ucide* oameni nevinovaţi, Alex. Asta fac daimonii. Fără niciun motiv. Asta face şi ea, însă nu e vina ta.

Chiar îmi venea să-i dai un pumn sau un picior, dar nici una, nici alta n-ar fi fost o mişcare isteaţă. Pentru că totuşi aveam stăpânire de

sine şi eram deşteaptă. Am dat să trec pe lângă el, dar Seth nu m-a lăsat. A întins mâna, apucându-mă de antebraţ. Carne pe carne.

Lumea a explodat.

O explozie electrică mi-a erupt în trup. Asemănătoare senzaţiei care mă cuprindea de fiecare dată când se afla prin preajmă, dar de o sută de ori mai puternică. Am amuţit şi, cu cât Seth mă ţinea mai mult, cu atât curentul devenea mai puternic. Era un sentiment nebun. Ceea ce *vedeam* era o nebunie. O lumină albastră intensă i-a învăluit mâna. S-a înfăşurat ca o funie, scânteind şi

răsucindu-mi-se în jurul braţului şi a mâinii lui. Am înţeles instinctiv că ne unea... ne lega unul de altul.

Pe veci.

— Nu. Nu, e imposibil!

Seth încremenise.

Voiam să-mi elibereze braţul, pentru că-mi înfigea degetele în piele şi se intâmpla... se întâmpla ceva. Am *simţit-o* mişcându-mi-se în corp, unduindu-se şi strângându-mi-se în jurul inimii şi, cu fiecare rotocol nou, simţeam cum întăreşte legătura dintre noi.

Mă copleşeau emoţii şi gânduri care nu-mi

aparţineau. Au răbufnit ca o lumină orbitoare, urmată de un vârtej cumplit de culori vii, până când am reuşit să desluşesc o parte dintre ele,

E imposibil!

O să murim amândoi din cauza asta.

Am hârâit, sufocându-mă. Gândurile lui Seth au alunecat peste ale mele şi emoţiile i s-au rostogolit haotic prin trupurile amândurora. Toate s-au oprit deodată şi o uşă mi s-a trântit în minte. Culorile s-au retras şi, în cele din urmă, funia albastră s-a subţiat tremurător şi a dispărut.

— Ăaă... iar ţi-au

apărut tatuajele.

Seth a clipit şi s-a holbat la mâna cu care mă ţinea de braţ.

— Nu… nu se poate una ca asta!

— Ce… s-a întâmplat? Dacă ştii, aş vrea tare mult să-mi spui şi mie.

Şi-a ridicat privirea, cu ochii luminând în întuneric. Expresia uluită i s-a relaxat, înlocuită de mânie.

— Vom muri.

Nu voiam să aud aşa ceva.

— Nu… *Ce?*

într-un final, a pus cap la cap lucrurile pe care le-o fi ştiut. Şi-a subţiat buzele şi a luat-o din loc, târându-mă după el.

— Stai! Unde mergem?

— Ştiau! Au ştiut încă de la început. Acum înţeleg de ce Lucian mi-a ordonat să vin la Consiliu când te-au găsit.

M-am împiedicat în nisip, chinuindu-mă să ţin pasul cu el. Am pierdut o sanda şi după câţiva paşi am pierdut-o şi pe cealaltă. Fir-ar, chiar îmi plăceau sandalele alea!

— Seth! Ia-o mai încet şi spune-mi ce se petrece!

Mi-a aruncat o privire ameninţătoare peste umăr.

— O să ne spună tatăl tău vitreg cel simandicos.

Nu voiam să recunosc, dar

îmi era frică, foarte frică. „Uneori apolionii sunt instabili – chiar periculoşi” *Nu zău!* Seth a grăbit pasul, târându- mă în urma sa. M-am împiedicat. Genunchiul mi-a agăţat marginea rochiei de bumbac, sfâşiind-o. Mormăind iritat, m-a săltat în picioare şi a pornit mai departe.

în timp ce mă purta pe insulă, un fulger a spintecat cerul, lovind o barcă ancorată la numai câţiva metri de noi. Lumina mi-a provocat un şoc, dar Seth n-a luat în seamă pagubele provocate de propria-i mânie.

— Opreşte-te!

Mi-am înfipt călcâiele în nisip.

— A luat foc barca! Trebuie să facem ceva!

Seth s-a întors dintr-odată, cu ochii scânteind.
M-a tras mai aproape de el.

— Nu ne priveşte.

Pieptul mi-a tresăltat, făcându-mă să răsuflu greoi.

— Seth… mă sperii!

Expresia i-a rămas aspră şi fioroasă, dar a mai slăbit strânsoarea din jurul braţului meu.

— Nu de mine ar trebui să te temi. Haide!

M-a condus pe lângă barca incendiată în susul
ţărmului tăcut.

Seth a cotit când a zărit

casa lui Lucian, începând să urce două câte două treptele late ale verandei. Evident, nu-l interesa dacă puteam sau nu să ţin pasul. Atunci mi-a dat drumul şi a început să izbească în uşă aşa cum făceau poliţiştii la televizor.

Ne-au deschis două gărzi fioroase. Prima mi-a aruncat doar o privire scurtă, mijindu-şi apoi ochii la Seth.

Acesta a ridicat bărbia.

— Trebuie să ne vedem cu Lucian chiar acum!

Garda s-a îndreptat de spate.

— Ministrul nu mai este disponibil în seara aceasta. Va trebui să...

O rafală brutală de vânt a năvălit din spatele nostru. Preţ de o clipă, n-am mai văzut nimic prin claia de păr care-mi sufla în faţă, dar când am privit din nou, mi s-a oprit inima. Cu puterea unui uragan, vântul a izbit garda în piept, l-a împins în spate şi l-a ţintuit de perete, la jumătatea înălţimii opulentului foaier al tatălui meu vitreg. Vântul s-a liniştit, dar garda a rămas lipită de perete.

Seth a intrat pe uşă şi s-a uitat la cealaltă gardă,

— Cheamă-l pe Lucian! Acum!

Garda şi-a luat ochii de la colegul său şi a plecat,

grăbîndu-se să împlinească porunca lui Seth. Am intrat în urma lui Seth, cu braţele tremurându-mi atât de tare, încât mi le-am lipit unul de altul.

— Seth? Seth, ce faci? Trebuie să te opreşti. Chiar acum! Nu poţi să faci aşa ceva! Să dai buzna în casa lui Lucian...

— Taci!

Refugiindu-mă în colţul cel mai apropiat al foaierului, m-am holbat la gardă. Aerul scânteia de încordare şi putere – puterea apolionului. Mi- a alunecat pe piele, pătrunzându-mi încet în inimă, şi m-am rezemat de perete.

Mişcări pline de agitaţie mi-au atras atenţia spre capul scărilor. Lucian a coborât treptele în spirală, îmbrăcat în pantaloni de pijama şi o cămaşă largă. Am chicotit când l-am văzut, dar sunetul a ieşit scurt şi isteric.

Lucian m-a văzut în colţ, în postura mea semi-împietrită, şi apoi a privit spre garda agăţată de perete. În sfârşit, s-a întors spre Seth cu o privire ciudat de liniştită.

— Ce se petrece?

— Vreau să ştiu cât mai aveai de gând să continui nebunia asta înainte ca amândoi să fim omorâţi în

somn!

Mi-a picat faţa.

Lucian a păstrat un ton egal şi rece.

— Eliberează garda şi-ţi voi spune totul!

Seth parcă n-ar fi vrut s-o facă, dar i-a dat totuşi drumul fără prea multă blândeţe. Bietul om s-a izbit de podea.

— Vreau să aflu adevărul.

Lucian a încuviinţat din cap.

— Ce-ar fi să mergem în salon? Din câte văd, Alexandriei i-ar prii să ia loc.

Seth a privit încruntat peste umăr, de parcă ar fi uitat de mine. Trebuie să fi

avut o înfăţişare lamentabilă, pentru că a încuviinţat din cap. O clipă, m-am gândit s-o rup la fugă, dar probabil că n-aş fi ajuns foarte departe. Mai mult, în ciuda spaimei, eram şi a naibii de curioasă să aflu ce se petrece.

Am intrat într-o încăpere micuţă cu pereţi de sticlă. Aproape că m-am prăbuşit în scaunul alb de răchită. Gărzile ne-au urmat, însă Lucian le-a făcut semn să plece.

— Vă rog să-l anunţaţi pe domnul decan Andros că Seth şi Alexandria sunt aici! Va înţelege.

Gărzile au ezitat, dar

Lucian i-a încredinţat cu o mişcare scurtă a capului. După ce au plecat, s- a întors spre Seth.

— la loc, te rog!

— Prefer să rămân în picioare.

— Mmm... o barcă a luat foc afară.

Vocea îmi suna încordat şi prea ascuţit,

— Nu vrea nimeni să vadă care-i treaba?

— Ne vom ocupa şi de aia.

Lucian s-a aşezat pe unul dintre scaunele de lângă mine.

— Alexandria, nu am fost întru totul sincer cu tine.

Mi-a scăpat un scurt pufnet.

— Chiar aşa?

S-a aplecat în faţă, lăsându-şi mâinile pe pantalonii de pijama cadrilaţi.

— Cu trei ani în urmă, oracolul i-a spus mamei tale că la împlinirea vârstei de optsprezece ani vei deveni apolion.

Am izbucnit în râs.

— E. Absolut. Ridicol!

— Oare?

Seth s-a întors spre mine. Arăta de parcă ar fi vrut să mă scuture niţel.

— Ăăă… da!

Am făcut ochii mari.

— Nu poate să existe

decât unul de-ai voştri…

Vocea mi s-a stins când mi-am amintit ce citisem în cartea împrumutată de la Aiden. Am îngheţat şi m-am înfierbântat în acelaşi timp.

— înainte să plece, Rachelle i-a mărturisit lui Marcus. El nu a fost de acord cu decizia ei, dar mama ta simţea că trebuie să te protejeze.

— De ce să mă protejeze?

Mi-am amintit răspunsul îndată ce cuvintele mi-au ieşit din gura. Sd *mă protejeze de soarta lui Solaris.* Am clătinat din cap.

— Nu! E o nebunie.

Oracolul nu i-a spus mamei aşa ceva!

— Te referi la partea a doua, când a spus că-i vei omorî pe cei pe care-i iubeşti? Nu aceea e partea importantă. Important e că vei deveni al doilea apolion.

S-a întors zâmbind spre Seth.

— Prezenţa lui Seth era cea mai bună cale de a verifica dacă oracolul a avut dreptate.

Seth se plimba agitat dintr-un capăt în altul al salonului.

— Toate au sens. Faptul că te-am… simţit în prima zi. Nu-i de mirare că mama ta a plecat. S- a

gândit, probabil, că ar fi putut să te ascundă printre muritori.

S-a întors spre Lucian.

— De ce ne-ai adus în acelaşi loc? Ştii ce se va întâmpla.

— Nu ştim ce se va întâmpla.

Lucian i-a întâlnit privirea.

— N-au mai existat doi în acelaşi timp de patru sute de ani. Lucrurile s-au schimbat de atunci. S-au schimbat şi zeii.

Ochii îmi fugeau de la unul la celălalt.

— Băieţi... înţeleg ce spuneţi, dar vă înşelaţi! Nu se poate să fiu *ceea* ce e el. Nu se poate,

— Atunci, cum îţi explici ce s-a întâmplat afară?

Seth s-a holbat la mine, încruntat.

L-am ignorat, inspirând adânc.

— Nu se poate.

— Ce s-a întâmplat?

Lucian părea curios.

Privirea îi juca între noi în timp ce Seth îi povestea despre funia albastră şi despre faptul că, preţ de câteva secunde, fiecare auzise gândurile celuilalt.

Normal că pentru el nu era nicio surpriză.

— Chiar nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Experienţa voastră a fost

doar o cale de a vă recunoaşte reciproc. Pentru asta te-am adus aici, Seth. Trebuia să vedem dacă ea e jumătatea. Posibilitatea asta... era o oportunitate prea mare ca s-o neglijăm. Doar că nu m-am aşteptat să dureze atât de mult să vă uniţi.

— Merită riscul? a întrebat Seth, încruntându-se. Dacă până acum zeii nu ştiau de ea, vor afla în curând. Ai fi putut să laşi pur şi simplu lucrurile în voia lor. Viaţa ei chiar nu înseamnă nimic pentru tine?

Tatăl meu vitreg s-a aplecat uşor în faţă, întâlnind privirea lui Seth.

— înţelegi ce înseamnă toate astea? Nu doar pentru tine, ci pentru neamul nostru? Doi apolioni vor schimba totul, Seth. Da. Eşti puternic şi acum, dar când ea va împlini optsprezece ani, puterea ta va deveni nelimitată.

Asta a părut să-i trezească interesul.

— Dar zeii... nu vor permite una ca asta.

Lucian s-a lăsat pe spate.

— Zeii... nu ne-au mai vorbit de-o veşnicie, Seth.

— *Poftim*? am strigat odată cu Seth.

Asta da problemă serioasă!

Lucian ne-a liniştit cu un gest de mână dispreţuitor.

— Şi-au părăsit posturile şi Consiliul nu se aşteaptă să intervină în nimic. în plus, dacă zeii sunt curioşi sau preocupaţi, ştiu deja despre Alexandria. Dacă oracolul a zărit-o deja, atunci zeii ştiu şi ei. *Nu se poate* să nu ştie de ea.

Nu-l credeam pe Lucian. Nicio iotă.

— De Solaris n-au ştiut!

Amândoi s-au uitat la mine. O cută s-a ivit între sprâncenele lui Lucian.

— De unde ştii de Solaris?

— Am... am citit despre ea. l-au omorât pe ambii apolioni.

Lucian a clătinat din cap.

— Nu cunoşti tot adevărul. Celălalt apolion a atacat Consiliul şi Solaris era obligată să-l oprească. Nu l-a oprit. De aceea au fost executaţi.

M-am încruntat. în carte nu găsisem nimic despre asta.

Seth a luat în sfârşit loc.

— Ce ai de câştigat din povestea asta?

Lucian a făcut ochii mari.

— Avându-vă pe amândoi, îi vom putea elimina pe daimoni fără să riscăm atâtea vieţi. Am putea să schimbăm regulile – legile care-i vizează pe semipuri, decretele privind

căsătoriile, Consiliul. Orice ar fi posibil.

îmi venea să-i dau un pumn în burtă. Lui Lucian nu-i păsa de semipuri.

— Ce reguli ale Consiliului vrei să fie schimbate?

Seth i-a privit chipul cu atenţie.

— Mai bine am discuta aspectele astea mai târziu, Seth.

A arătat cu mâna spre mine, afişând zâmbetul acela ciudat şi scârbos.

— E jumătatea ta sortită.

Seth s-a întors şi m-a privit îndelung.

— Bănuiesc că ar fi

putut fi şi mai rău.

Bine, asta chiar m-a înfiorat,

— *Asta* ce vrea să însemne?

— Sunteţi ca nişte piese de puzzle. Vă potriviţi între voi. Puterea ta o va hrăni pe a lui... şi viceversa.

Lucian a zâmbit.

— E chiar minunat! Tu eşti jumătatea lui, Alexandria. Eşti sortită să-i fii alături. îi aparţii.

Parcă mi s-a aşezat ceva greu pe piept.

— Ah! AW Nu!

Seth m-a privit încruntat.

— Nu-i nevoie sa te araţi atât de scârbită!

Zilele trecute, când mă

simţisem îndemnată să-l ating, credeam că fenomenul se datora naturii lui, dar oare nu se datora naturii *noastre*? M-am cutremurat.

— Scârbită? E... revoltător! Voi vă auziţi ce spuneţi?

Seth a oftat.

— Acum mă insulţi pe faţă.

l-am ignorat replica, l-am ignorat pe *el.*

— Eu nu... nu îi aparţin nimănui.

Lucian mi-a întâlnit privirea şi intensitatea expresiei sale m-a şocat,

— Dar aşa e.

— E o nebunie!

— Când va împlini optsprezece ani, a spus Seth, strângând din buze, puterea – puterea ei – va trece la mine.

-Da.

Lucian a încuviinţat din cap entuziasmat.

— După ce trece prin palingeneză – Deşteptarea – la vârsta de optsprezece ani, nu va trebui decât s-o atingi.

— Şi atunci...

Nu mai era nevoie s-o spună. Ştiam cu toţii. Seth avea să devină Ucigaşul de Zei.

S-a întors spre Lucian.

— Cine ştie despre asta?

— Marcus, precum şi

mama Alexandriei.

Mi s-a strâns inima.

Seth mi-a adresat o privire indescifrabilă.

— Asta ar explica de ce a venit atât de aproape de Legământ când alţi daimoni n-ar fi îndrăznit, dar pentru ce? Semipurii nu pot fi transformaţi.

— Ce alte motive ar avea daimonii să pună mâna pe un apolion? Chiar şi în prezent, eterul din Alexandria le-ar putea ostoi luni de zile foamea.

Lucian a arătat spre mine.

— Ce crezi că se va întâmpla dacă va fi captiva mamei ei când va trece prin palingeneză?

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Aveţi impresia că a venit încoace ca să-i devin un fel de abonament la cantină?

A ridicat privirea.

— Pentru ce altceva să fi venit, Alexandria? De aceea nu am fost de acord să rămâi Ia Legământ, la fel şi Marcus. Nu avea nicio legătură cu timpul pe care îl pierduseşi sau cu purtarea ta din trecut. Exista posibilitatea să nu reuşim s-o oprim pe Rachelle înainte să absolvi. Era prea mare riscul să ajungi faţă în faţă cu ea şi să eziţi în îndeplinirea datoriei. Nu-i

pot îngădui unui daimon să pună mâna pe un apolion.

— Dar între timp situaţia s-a schimbat? l-am întrebat.

— Da.

Lucian s-a ridicat şi şi-a lăsat mâinile pe umerii mei.

— Fiind atât de aproape, vom reuşi s-o găsim. Nu va mai trebui s-o înfrunţi. E o întâmplare fericită, Alexandria.

— O întâmplare fericită?

Am râs cu amărăciune şi m-am eliberat de mâinile lui.

— Toate sunt aiurea şi… revoltătoare.

Brusc, Seth a întors capul spre mine.

— Alex, nu poţi să ignori situaţia. Să ignori ceea ce eşti. Ceea ce *suntem*...

Am ridicat mâna între noi.

— Nici să nu te gândeşti, prietene! Nu suntem nimic! Nu vom fi niciodată! Ai înţeles?

Şi-a dat ochii peste cap, clar plictisit de protestele mele.

Eu mă apropiam cu spatele de ieşire.

— Serios, nu vreau să mai aud nimic despre toate astea! O să mă prefac că discuţia nici n-a avut loc.

— Alex. Opreşte-te!

Seth a venit la mine. M-am holbat la el furioasă.

— Nu veni după mine! Vorbesc serios, Seth. Nu-mi pasă că poţi să mă arunci prin aer. Dacă vii după mine, o să sar de pe un pod şi te trag după mine!

— Las-o să plece!

Lucian a gesticulat elegant cu mâna.

— îi trebuie timp să... se împace cu situaţia, în mod surprinzător, Seth s-a supus. Atunci am plecat, trântind în urmă uşa de la intrare. Pe drumul înapoi spre insulă, gândurile îmi zburdau prin cap într-o debandadă haotică. Abia am observat că aerul nu mai era îmbâcsit de fum. Cineva se ocupase de la barca incendiată. Gărzile

podului mi-au făcut semn cu un aer plictisit să trec.

După câteva minute, am traversat campusul şi plaja nisipoasă care despărţea locuinţele profesorilor şi musafirilor de celelalte clădiri. Sub nicio formă nu aveam voie – nici eu, şi nici orice alt elev – să ne apropiem de casele lor, dar simţeam nevoia să vorbesc cu cineva – aveam nevoie de Aiden.

El avea să descâlcească toată povestea asta. El avea să ştie ce e de făcut.

Din moment ce majoritatea căsuţelor erau părăsite pe timpul verii, a fost uşor s-o găsesc pe a lui. Numai una

dintre căsuţele aproape identice avea o lumină aprinsă înăuntru. M-am oprit şovăitor înaintea uşii. Venind aici... nu-mi cream probleme numai mie, ci şi lui Aiden. Nici nu-mi puteam închipui ce mi-ar fi făcut dacă aş fi fost descoperită în locuinţa unui pur la ora asta dîn noapte. Dar aveam nevoie de el, şi asta era mai important decât consecinţele.

Aiden mi-a deschis după câteva secunde şi, văzându-mă în pragul uşii, a reacţionat cu o
seninătate uimitoare.

— Ce s-a întâmplat?

Nu era târziu, dar Aiden era îmbrăcat de parcă s-ar fi

băgat deja în pat. Pantalonii de pijama cu talie joasă îi stăteau mai bine decât lui Lucian. La fel şi maioul.

— Trebuie să-ţi vorbesc.

M-a privit din cap până-n picioare.

— Unde-ţi sunt încălţările? De ce eşti plină de nisip? Alex, spune-mi chiar acum! Ce s-a întâmplat?

Mi-am coborât privirea debusolată sandalele? Le pierdusem pe veci undeva pe insula principală. Oftând, mi-am dat pe spate şuviţele de păr încâlcite.

— Ştiu că n-ar fi trebuit să vin aici, dar n-am

ştiut la cineva altcineva să merg.

Aiden a întins mâinile şi mi-a cuprins braţele cu blândeţe. M-a poftit în căsuţă iară niciun cuvânt.

CAPITOLUL 16

IDEN M-A CONDUS LA CANAPEA ŞI M-A poftit să mă aşez cu un aer oarecum ciudat. Părea în acelaşi timp periculos şi cumva liniştitor.

— Să-ţi... aduc un pahar cu apă.

M-am uitat prin camera de zi. Nu era mult mai

A

mare decât camera mea de la cămin şi, la fel ca aceea, era lipsită de orice obiect decorativ. Pereţii nu erau acoperiţi cu fotografii, tablouri preferate sau alte desene. în schimb, o groază de cărţi şi reviste cu benzi desenate erau împrăştiate pe măsuţa de cafea, umplând numeroasele rafturi de pe pereţi şi stăteau stivuite pe micul lui birou pentru calculator. Niciun televizor. Era pasionat de lectură – probabil că citea şi benzi desenate scrise în greaca veche. Toate acestea au reuşit cumva să mă facă să zâmbesc.

Apoi am observat colţul încăperii, între rafturile c u cărţi şi birou. O chitară stătea rezemată de perete şi pe unul dintre rafturi erau aliniate mai multe pene colorate – de toate culorile, mai puţin negru. Ştiam eu – mâinile alea erau folosite pentru ceva artistic şi elegant. Oare l-aş fi putut convinge vreodată sa-mi cânte? Mereu îmi plăcuseră tipii care cânta la chitară.

— Cânţi la ea?

Am arătat chitara cu bărbia.

— Din când în când.

Mi-a oferit un pahar cu apă şi l-am dat pe gât, după care s-a aşezat lângă mine.

— îţi era sete?

— Îhî!

Mi-am şters câteva picături de pe buze.

— Mersi! Care-i treaba cu penele?

S-a uitat la chitară.

— Le colecţionez. Un obicei ciudat de-al meu, să zicem.

— îţi trebuie una neagră.

— Aşa se pare.

Aiden a luat paharul şi l-a aşezat pe măsuţa de cafea, încruntându-se când a observat ca-mi tremurau mâinile.

— Alex, ce s-a întâmplat?

Râsul mi-a rămas în gât.

— O să ţi se pare o nebunie.

I-am aruncat o privire scurtă şi piezişă şi aproape că m-am frânt in bucăţi când i-am citit îngrijorarea de pe chip.

— Alex... poţi să-mi spui. N-o să te judec.

M-am întrebat ce-şi închipuia că se întâmplase.

S-a întins şi m-a luat de mână.

— Ai încredere în mine, nu?

M-am uitat la mâinile noastre, la degetele lui. „Eşti sortită să-i fii alături.” Cuvintele acelea aveau un efect zdrobitor. Mi-am smuls mâinile şi m-am ridicat.

— Da. Am avut. Am şi acum. Dar e aşa o nebunie!

Aiden a rămas aşezat, dar m-a urmărit cu privirea în timp ce mă plimbam agitată.

— încearcă să începi cu începutul.

Am încuviinţat din cap, netezindu-mi rochia cu palmele. I-am povestit despre petrecere. Aiden s-a încruntat când i-am relatat ce zisese Cody şi încruntarea i-a devenit şi mai cumplită când i-am explicat cum Seth distrusese barca cine ştie cui. I-am spus totul, până şi despre întâmplarea aceea revoltătoare cu Seth şi despre faptul că eram „două jumătăţi” sau ce-om fi fost.

Aiden m-a ascultat cu o răbdare incredibilă. Nu mi-a pus nicio întrebare, dar m-am convins că înţelege tot ce-i spuneam.

— Nu poate fi adevărat, nu? Nimic din toate astea nu e real.

Am început iar să mă plimb agitată prin livingul lui.

— Lucian spune că de asta a plecat mama. Oracolul i-a spus că sunt al doilea apolion şi se
temea că zeii mă vor...
omori, bănuiesc.

Am scos un râset uşor strident. Aiden şi-a trecut mâna prin păr, căzut pe gânduri.

— Am intrat la bănuieli când Lucian a vrut să te ia înapoi la casa lui. Şi când ai spus că ai văzut însemnele lui Seth… Nu-mi vine să cred că am stat atâta timp în preajma unei persoane atât de rare. Când împlineşti optsprezece ani, Alex?

Mâinile mi-au alunecat agitate pe coapse.

— Pe 4 martie.

Rămăsese mai puţin de un an. Aiden şi-a frecat bărbia.

— Oracolul ţi-a spus ceva despre asta când i-ai vorbit?

— Nu, a spus doar că-i voi omorî pe cei pe care-i iubesc. Nimic despre asta,

dar a spus atâtea lucruri aiurea!

Am înghiţit în sec, auzind cum sângele îmi vuieşte prin vene.

— De fapt, dacă mă gândesc mai bine, a spus unele lucruri cu noimă, dar atunci nu le-am înţeles.

— Cum să le fi înţeles?

A dat ocol micii măsuţe de lemn.

— Acum ştim de ce mama ta şi-a asumat un asemenea risc şi a renunţat la ocrotirea insulei. Voia să te protejeze. Povestea lui Solaris e cu adevărat tragică, însă ea li s-a împotrivit Consiliului şi

zeilor. Asta i-a pecetluit soarta. Nu cele scrise despre ea în cărţi.

— De ce o fi făcut una ca asta? Nu ştia ce avea să se întâmple?

— Unii spun că s-a îndrăgostit de cel Dintâi. Când acesta i s-a împotrivit Consiliului, ea i-a luat apărarea.

— Ce prostie!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Practic, s-a sinucis. Asta nu-i iubire.

Aiden a zâmbit scurt şi discret.

— Oamenii fac lucruri de neînţeles când se îndrăgostesc, Alex. Gândeşte-te ce a făcut mama

ta. Era un alt fel de iubire, dar le-a făcut pe toate pentru că te iubea.

— Nu am înţeles niciodată de ce a plecat.

Vocea îmi părea tânără şi fragilă.

— Acum ştiu. Chiar a plecat ca să mă protejeze.

Convingerea aceasta îmi provoca o senzaţie de amărăciune.

— Ştii, am urât-o un pic pentru faptul că m-a luat de aici. Niciodată nu am înţeles de a făcut ceva atât de riscant şi de stupid, deşi a făcut-o ca să mă protejeze.

— Faptul că acum ştii motivul trebuie să-ţi ofere un soi de linişte, nu?

— De limşte? Nu ştiu. Nu mă gândesc decât că, dacă n-aş fi fost un soi de ciudăţenie monstruoasă, mama încă ar fi în viaţă.

La auzul acestor vorbe, în privire i-a fulgerat un licăr de durere.

— Nu poţi să te învinovăţeşti. *Nu* îţi îngădui, Alex. Ai ajuns prea departe ca să te mai chinui în felul ăsta.

Am încuviinţat din cap, ferindu-mi privirea. Aiden n-avea decât să creadă ce vrea, dar, dacă n-aş fi fost a doua întrupare a apolionului, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

— Urăsc situaţia

asta. Urăsc faptul că n-am nicio putere de control.

— Dar chîar ai putere de control, Alex. Natura ta îţi oferă mai multă putere de control ca a oricui altcuiva.

— Cum aşa? Din câte spune Lucian, eu nu sunt decât priza electrică personală a lui Seth sau ceva de genul ăsta. Cine ştie? Nimeni nu ştie.

— Ai dreptate. Nimeni nu ştie. Când vei împlini optsprezece ani...

— Voi fi un monstru.

— Nu asta voiam să spun.

M-am uitat la el, ridicând din sprâncene.

— Bine. Când voi

împlini optsprezece ani, zeii o să mă omoare în somn? Asta a spus Seth.

Furia i-a întunecat cenuşiul ochilor.

— Nu se poate ca zeii să nu ştie de tine. îmi dau seama că nu e un gând liniştitor, dar dacă ar fi vrut să... scape de tine ar fi făcut-o deja. Aşa că, atunci când vei împlini optsprezece ani, s-ar putea întâmpla orice.

— Te porţi de parcă ar fi ceva de bine.

— Aşa ar putea să fie, Alex. împreună, voi doi...

— Vorbeşti ca Lucian!

M-am îndepărtat de el.

— Parcă văd că şi tu

o să-mi spui că sunt jumătatea superspecială a lui Seth şi că-i aparţin, de parcă aş fi un fel de obiect, nu o persoană!

— Nu asta spun.

S-a apropiat iar de mine, punându-mi mâinile pe umeri. M-am cutremurat sub greutatea lor.

— îţi aminteşti ce am spus despre soartă?

Am clătinat din cap. îmi aminteam că pantalonii mei scurţi îi distrăseseră atenţia. Aveam soiul ăsta minunat de memorie subiectivă.

— Numai tu ai putere asupra viitorului tău, Alex.

Numai tu ai putere asupra dorinţelor tale.

— Chiar aşa crezi?

A aprobat scurt.

— Da.

Am clătinat din cap, simţind că în momentul de faţă nu puteam să mai cred in nimic, şi am dat să mă desprind de el, dar mâinile lui mi-au strâns umerii. După o clipă, m-a lipit de el. Am ezitat, pentru că apropierea asta era cea mai dulce tortură.

Trebuia să mă eliberez... să mă depărtez cât mai mult, dar braţele lui îmi cuprindeau umerii, încet, cu mare grijă, mi-am odihnit

capul de pieptul lui. Mâinile mi-au alunecat pe curbura spatelui său şi am inspirat adânc. Mirosul lui, de mare şi săpun, m-a copleşit. Bătăile egale ale inimii de sub obrazul meu m-au încălzit şi m-au liniştit. Era doar o îmbrăţişare, dar, pe toţi zeii, însemna atât de mult! însemna *totul.*

— Nu vreau să fiu chestia asta numită apolion.

Am închis ochii.

— Nu-mi place nici măcar că sunt în aceeaşi ţară ca Seth. Nu vreau nimic din toate astea.

Aiden şi-a coborât palma pe spatele meu.

— Ştiu. E o povară

copleşitoare şi înspăimântătoare, dar nu eşti singură. O să-i dăm de cap. Totul va fi bine.

M-am apropiat şi mai mult. Timpul parcă a încetinit, îngăduindu-mi să mă bucur câteva momente de plăcerea simplă de a fi înconjurată de braţele lui, dar apoi degetele i-au alunecat prin părul meu, croindu-şi drum până la pielea capului, pe care mi l-au aplecat pe spate.

— Nu ai de ce să te temi, Alex. Nu voi permite să ţi se întâmple nimic.

Cuvintele acestea interzise mi s-au înfăşurat în jurul inimii, întipărindu-mi-se în

suflet pe vecie. Ni s-au întâlnit privirile şi am rămas privindu- ne în tăcere. Ochii lui au devenit argint aprins şi celălalt braţ i-a alunecat spre mijlocul meu, strângându-mă şi mai tare. Degetele i-au alunecat din părul meu şi au început să mi se plimbe încet pe obraz. îşi urmărea vârfurile degetelor cu o privire înflăcărată, în timp ce propriul meu puls îmi zguduia trupul. Şi le-a coborât apoi pe chipul meu şi mi-a atins buzele întredeschise.

N-ar fi trebuit să facem asta. Era pur. Toate s- ar fi sfârşit pentru noi dacă am fi

fost descoperiţi, dar nu mai avea importanţă. în clipa de faţă, să fiu cu el părea să merite orice consecinţă avea să urmeze. Era bine, aşa cum trebuia să fie. Nu exista nicio explicaţie logică.

Apoi s-a aplecat şi şi-a lipit obrazul de al meu. Mi-a atins urechea cu buzele, stârnindu-mi fiori fierbinţi.

— Ar trebui să-mi ceri să mă opresc.

N-am spus nimic.

Aiden a scos un mârâit din adâncul gâtului. Mâinile sale mi-au alunecat în sus pe spinare, lăsând în urmă un şir de flăcări, iar buzele lui mi-au alunecat pe obraz, ajungând să plutească

deasupra alor mele. Am uitat să respir şi, cel mai important, să gândesc.

S-a mişcat abia perceptibil şi buzele sale le-au atins pe ale mele o dată, de două ori. A fost un sărut extrem de moale şi de gingaş, dar sărutul mai adânc ce a urmat nu a fost deloc timid. Acesta trăda o nevoie periculos de mult timp înfrânată, o dorinţă care-i fusese refuzată prea mult. Era violentă şi imperioasă, şi-mi pârjolea sufletul.

Aiden m-a tras spre el, lipindu-mi trupul de al său. Şi, când m-a sărutat din nou, ni s-a tăiat amândurora respiraţia. Am pornit spre

dormitor în timp ce amândoi rătăceam cu mâinile pe trupul celuilalt. Degetele mele i-au pătruns sub tricou, pe pielea încordată a coastelor. Ne-am despărţit numai cât să i-l dau jos şi, pe toţi zeii, fiecare unduire a muşchilor îmi tăia răsuflarea, exact cum îmi imaginasem.

întinzându-mă încet pe pat, mâinile i-au alunecat de pe faţa mea spre braţe. Apoi i-au cutreierat peste abdomen, pe coapsă, pe sub marginea rochiei. Până să mă dumiresc, decolteul rochiei mi-a coborât până la brâu şi gura lui mi-a alunecat pe trup. M-am topit

sub săruturile şi atingerea lui. I-am înfipt degetele în pielea întinsă a braţelor şi abdomenul mi s-a strâns în noduri încordate. Oriunde ni se atingeau trupurile, săreau scântei.

Aiden şi-a desprins buzele de ale mele, stârnindu-mi un icnet de indignare, dar apoi gura i-a alunecat pe gâtul meu, până la bază. Mă ardea pielea şi gândurile îmi luaseră foc. Numele lui era doar o şoaptă, dar i-am simţit buzele arcuindu-mi-se pe piele.

Privirea şi degetele lui au urmat un curs nevăzut şi m-a rostogolit peste el.

— Eşti atât de frumoasă!

mi-a şoptit el. Atât de curajoasă, atât de plină de viaţă!

Mi-a coborât capul şi mi-a apăsat un sărut dulce pe cicatricea de la gât.

— N-ai nicio idee, aşa-i? Ai atât de multă viaţă în tine, atât de multă!

Am lăsat capul în jos şi m-a sărutat pe vârful nasului.

— Serios?

— Da.

Mi-a dat la o parte părul de pe faţă.

— Din noaptea în care te-am găsit în Georgia, mi-ai intrat pe sub piele. Ai pătruns *înăuntrul* meu, ai devenit o parte a fiinţei mele. Nu mă pot elibera de

tine. E greşit.

A făcut să ne mişcăm amândoi, rostogolindu- mă pe pat şi aplecându-se peste mine.

— *Agapi mou*! nu pot...

Şi-a apropiat încă o dată buzele de ale mele.

Nu mai aveam cuvinte. Săruturile ni s-au înteţit şi buzele şi mâinile lui au continuat cu o hotărâre care putea însemna doar un singur lucru. Niciodată nu mai ajunsesem atât de departe cu vreun tip, dar în mod sigur voiam să fiu cu el. Nu aveam nicio îndoială, ci doar certitudine. Toată lumea mea atârna de clipa

asta.

Aiden a ridicat capul, uitându-se la mine cu întrebarea *aceea* in privire.

— Ai încredere în mine?

Mi-am plimbat degetele pe obrazul lui şi apoi peste buzele depărtate una de alta.

— Da.

A scos un sunet adânc şi m-a luat de mână. Ridicând-o la buze, mi-a sărutat fiecare deget, apoi palma, apoi buzele.

Şi atunci, cineva a bătut la uşă.

Am încremenit amândoi, lipiţi unul de celălalt. Ochii lui, încă tulburaţi de poftă, i-

au întâlnit pe ai mei. A trecut o clipă şi încă una. Am crezut că va ignora bătaia. Pe toţi zeii, voiam s-o ignore! Din toată inima. Din tot sufletul. în joc era însăşi viaţa mea. Dar bătaia a răsunat dîn nou şi, de data asta, s-a auzit şi o voce.

— Aiden, deschide uşa! Imediat!

Leon.

Rahat! Atât am putut gândi. Eram terminaţi. Nu ştiam ce să fac. Am rămas întinsă, pur şi simplu, zgâind ochii, dezbrăcată. Complet dezbrăcată.

Fără să-şi ia ochii de la mine, Aiden s-a ridicat încet şi a rămas în picioare. Şi-a

smuls privirea din a mea abia după ce s-a aplecat ca să-şi ridice tricoul pe care i-l aruncasem într-o parte. A ieşit din dormitor fără zgomot şi a închis uşa în urma sa.

Uluită, am rămas nemişcată câteva clipe. Atmosfera era distrusă – evident, şi încă mai eram dezbrăcată. Oricine ar fi putut să dea buzna în cameră, iar eu, iată, zăceam în pat. în patul *lui*...

Mai îngrozită decât mi-aş fi putut închipui, am sărit din pat şi mi-am înşfăcat rochia. Am tras-o pe mine şi am căutat un loc în care să mă ascund, dar am înlemnit

la auzul cuvintelor lui Leon.

— N-am vrut să te trezesc, dar m-am gândit că ai vrea să afli cât de curând. L-au găsit pe Kain. E în viaţă.

Am ascultat cu inima în gât, până când Aiden a reuşit să-l înduplece pe Leon să se întâlnească la infirmerie, timp în care am refuzat cu tot dinadinsul să privesc spre patul lui. Am ridicat capul când a deschis uşa.

— Am auzit.

Aiden a încuviinţat din cap, cu ochii cenuşii tulburaţi de un conflict interior.

— O să-ţi spun ce aflu de la el.

Am păşit în faţă.

— Vreau să vin şi eu. Trebuie să aud ce are de spus.

— Alex, la ora asta ar fi trebuit să fii la cămin, şi de unde ai şti să mergi la infirmerie?

La naiba! îl uram când avea dreptate.

— Dar pot să intru pe furiş. Camerele sunt doar spaţii despărţite de pereţi mobili. Aş putea să mă ascund în spatele lor...

— Alex.

Aiden cel iubăreţ dispăruse.

— Trebuie să te întorci la cămin. Chiar acum! îţi promit că o să-ţi spun tot

ce aflu de la el, bine?

N-am găsit nicio cale să-l înduplec, aşa că am încuviinţat din cap. Am mai aşteptat câteva minute înainte să ieşim din casă. Aiden s-a oprit la uşă, strângând pumnul pe lângă corp.

M-am încruntat.

— Ce-i?

M-a fixat cu privirea şi plămânii mi s-au golit de aer. M-a trăsnit o pasiune fierbinte şi cumplită. Expresia chipului – a ochilor lui – mi- a stârnit fiori. Fără niciun cuvânt, mi-a cuprins faţa şi şi-a lipit buzele de ale mele. Sărutul a stors şi ultima picătură de aer care-

mi mai rămăsese. A fost adânc şi ameţitor, făcându-mi îniina să stea în loc. N-aş fi vrut să se termine niciodată, dar s-a terminat. Aiden a dat înapoi, desprinzându-şi încet degetele de pe obrajii mei.

— Să nu faci vreo prostie!

Vocea îi era răguşită. Apoi a dispărut în bezna din jurul căsuţei.

Am pornit împleticindu-mă înapoi spre cămin, cu genunchii ca de cauciuc, derulând în gând cele întâmplate între noi. Săruturile, atingerea şi privirea lui mi se întipăriseră pentru totdeauna în minte.

încă două secunde şi mi-aş fi pierdut virginitatea.

încă două secunde nenorocite!

Dar sărutul acela de la urmă – simţisem ceva în el, ceva ce mă umpluse de nelinişte şi de durere. Când am ajuns în cameră, am început să mă plimb de colo-colo. După ce aflasem că în ziua aniversării mele aveam să devin al doilea apolion, după cele întâmplate între mine şi Aiden şi după apariţia neaşteptată a lui Kain, eram ca băgată în priză. Am făcut un duş. Mi-am făcut apoi ordine în cameră, dar, orice aş fi făcut, nu reuşeam să mă

golesc de energie. în chiar acele clipe, Aiden şi celelalte santinele îl interogau pe Kain – obţinând răspunsurile de care aveam nevoie. Mama chiar era ucigaşă?

Ore întregi am aşteptat ca Aiden să-mi aducă veşti, dar nu a mai venit. Am avut parte de un somn agitat şi m-am trezit mult prea devreme. Mai era vreo oră până la începutul antrenamentului şi nu mai puteam aştepta nicio clipă. Un plan începea să mi se contureze în minte. Am îmbrăcat hainele de sport şi am ieşit grăbită.

Soarele tocmai se ivea la orizont, dar aerul era

tulbure din cauza umidităţii. Am evitat patrulele, furişându-mă pe lângă zidurile clădirilor spre infirmerie. înăuntrul clădirii înghesuite m-a întâmpinat un aer rece. Am traversat coridoare de-a lungul cărora se înşirau birouri mici şi câteva săli mai mari, echipate pentru primirea urgenţelor. Medicii puri locuiau pe insula principală şi lucrau la infirmerie doar în timpul anului şcolar. La o oră atât de matinală, într-o zi de vară, în clădire aveau să fie numai câteva asistente.

Deja îmi pregătisem explicaţii pentru situaţia în

care le-aş fi întâlnit. Mă omorau crampele, îmi rupsesem degetul mare de la picior. Aş fi spus chiar şi că-mi trebuiau teste de sarcină dacă astfel aş fi izbutit să ajung acolo unde-l ţineau pe Kain, dar n-am mai avut nevoie de nicio explicaţie. în vreme ce mă furişam pe culoarul slab luminat al pavilionului medical, am observat o tăcere de mormânt. După ce am cercetat câteva dintre încăperile mai mici, am găsit un salon pentru primirea mai multor pacienţi în acelaşi timp. Din instinct, am înconjurat paturile goale şi am trecut prin perdeaua

verde ca mazărea.

Am încremenit, cu materialul acela subţire ca hârtia fluturându-mi în spate.

Kain stătea aşezat în mijlocul patului, îmbrăcat cu pantaloni lungi de alergare şi nimic altceva. Şuviţele părului lipsit de luciu îi ascundeau faţa aplecată aproape cu totul, dar pieptul... N-am putut decât să mă zgâiesc, înghiţindu-mi o răbufnire subită de fiere.

Pieptul lui, incredibil de palid, era acoperit cu mărci în formă de semilună şi tăieturi subţiri care parcă fuseseră făcute cu pumnalele Legământului. Pe

piele nu-i mai rămăsese aproape niciun petic nemarcat.

A ridicat capul. Ochii albaştri îi ieşeau în evidenţă pe fondul palorii cadaverice. M-am apropiat încet, simţind că mi se strânge ceva în piept. Arăta groaznic, şi a fost şi mai rău când mi-a zâmbit. Pielea îi era atât de decolorată, încât buzele îi păreau sângerii. Am simţit o vagă înţepătură de remuşcare. Aş fi putut să mai aştept înainte să-l iau la întrebări, dar, în stilul meu specific, am sărit direct:

— Kain? Eşti bine?

— Aşa… cred.

— Voiam… să-ţi pun

câteva întrebări… dacă eşti de acord?

— Vrei să întrebi despre mama ta?

Şi-a coborât privirea la mâinile sale. M-a copleşit un sentiment de uşurare. Nu era nevoie să mă explic. M-am apropiat.

— Da.

A continuat să-şi privească mâinile în tăcere. Ţinea ceva, dar nu vedeam ce anume.

— Le-am spus celorlalţi că nu-mi amintesc nimic.

îmi venea să mă aşez şi să plâng. Kain fusese singura mea speranţă.

— Nu-ţi aminteşti?

— Aşa le-am spus.

Un sunet ciudat s-a auzit de dincolo de perdeaua verde aflată de cealaltă parte a patului lui Kain, ceva ca de stofă târâtă pe o podea netedă. M-am uitat pe lângă el încruntată.

— E... e cineva acolo?

Singurul răspuns a fost un horcăit stins. Din senin, m-a cuprins groaza, alunecându-mi încet pe şira spinării, poruncindu-mi să părăsesc imediat încăperea. Am înconjurat patul şi am tras perdeaua. Buzele mi s-au deschis într-un ţipăt mut.

Trei asistente pure zăceau pe podeaua însângerată. Una încă se ţinea cu dinţii de

viaţă. S-a târât pe distanţa mică dintre noi, cu o dungă roşu-aprins întinsă de-a curmezişul gâtului. M- am întins după ea, dar, cu un ultim gâlgâit, a murit. înţepenită în loc, nu puteam nici să gândesc, nici să respir.

Le fuseseră tăiate gâturile. Toate erau moarte.

— Lexie.

Numai mama îmi spunea aşa – nimeni altcineva. M-am întors, ducându-mi mâna tremurătoare la gură. Kain a rămas pe partea cealaltă a patului, privindu-şi mâinile.

— Lexie mi se pare o poreclă mult mai bună decât Alex, dar ce ştiu eu?

A râs, dar sunetul era rece şi lipsit de umor. Funebru.

— Nu am ştiut nimic până acum.

Am luat-o la fugă.

Kain s-a mişcat cu o viteză uimitoare având în vedere că fusese torturat săptămâni în şir. Mi-a sărit în cale înainte să ajung la uşă, cu pumnalul Legământului în mână.

Privirea mi-a încremenit asupra armei.

— De ce?

— De ce? mi-a maimuţărit vocea. Nu pricepi? Nu. Bineînţeles că nu. Nici eu n-am priceput. Au încercat mai întâi cu gărzile, dar le-au secat prea repede. Au murit.

Ceva nu era deloc în regulă cu el. Se poate să fi fost din cauza torturii; toate însemnările alea ar fi putut să-i ia minţile. Dar, de fapt, n-avea importanţă de ce înnebunise, pentru că era clar că o luase razna – iar eu eram încolţită.

— Până să ajungă la mine, au învăţat dîn greşeli. Pe noi trebuie să ne sece încet.

S-a uitat la pumnal.

— Dar noi nu suntem ca ei. Nu ne schimbăm aşa cum se schimbă ei.

M-am retras cu spatele, înghiţindu-mi spaima. Uitasem tot ce învăţasem la antrenamente. Ştiam cum să

procedez împotriva unui daimon, dar era altă poveste să înfrunt un prieten care-şi pierduse minţile.

— Mi-a fost atât de foame, atât de foame! Nici nu există termen de comparaţie. A trebuit s-o fac.

Deodată, am înţeles îngrozită. Am făcut încă un pas în spate exact când a sărit la mine. Era extrem de rapid, mai rapid decât fusese vreodată. Până să observ atacul, mi-a tras un pumn în faţă. Am căzut pe spate, izbîndu-mă de una dintre mesele mici. S-a întâmplat atât de repede, încât n-am apucat să-mi atenuez căderea. Am căzut grămadă,

ameţită şi cu gust de sânge în gură.

Kain s-a repezit imediat, ridicându-mă în picioare şi azvârlindu-mă prin aer. M-am lovit cu putere de marginea patului şi apoi de podea. Ridicându-mă cu chiu, cu vai, am ignorat durerea şi am înfruntat singura realitate care n- ar fi trebuit să fie cu putinţă.

Dincolo de orice noimă, de orice explicaţie, eram convinsă că el nu mai era semipur. O singură creatură se mişca cu o asemenea viteză. Oricât de imposibil ar fi părut, era un daimon.

3 „Iubirea mea", în lb.

greacă, în orig. (n. tr.).

CAPITOLUL 17

C**U EXCEPŢIA FAPTULUI CĂ ERA** nefiresc de palid, Kain arăta precum... Kain. Asta explica de ce nu-l descoperise niciunul dintre ceilalţi semipuri. Nimic din înfăţişarea lui nu sugera că ar fi existat ceva groaznic acolo. Bine... în afară de grămada de cadavre din spatele perdelei.

M-am întins după ceea ce părea a fi un monitor cardiac şi i l-am aruncat

spre cap. După cum mă aşteptam, l-a aruncat cât colo.

A scos din nou râsetul acela bolnav.

— Atâta poţi? îţi aminteşti antrenamentele noastre? Cât de uşor te-am învins?

I-am ignorat observaţia dureroasă, gândindu- mă că era mai bine să-i ţin isonul până la descoperirea unei opţiuni salvatoare.

— Cum e posibil? Doar eşti semipur.

A încuviinţat din cap, trecând pumnalul în cealaltă mână.

— N-ai fost atentă? Ţi-am spus deja. Pe noi ne

seacă încet şi, pe toţi zeii, a fost al naibii de dureros! De o mie de ori mi-am dorit să mor, dar n-am murit. Iar acum? Sunt mai bine ca niciodată. Mai rapid. Mai puternic. Nu te poţi măsura cu mine. Niciunul dintre voi nu poate.

A ridicat pumnalul şi l-a agitat înainte şi- nap oi.

— Problema hrănirii e cam sângeroasă, dar merge.

M-am uitat peste umărul lui. Aveam o şansă mică să ajung la uşă. încă eram iute de picior, nu mă rănisem grav.

— Cred… că e nasol.

A ridicat din umeri,

amintindu-mi de vechiul Kain – atât de mult, încât mi-a tăiat răsuflarea.

— Când ţi-e foame, te obişnuieşti.

Ce gând liniştitor! Am păşit discret spre stânga.

— Ţi-am văzut mama.

Toate instinctele îmi urlau să nu-l ascult.

— Ai... vorbit cu ea?

— Era înnebunită, omorând cu mare plăcere. Ea m-a transformat.

Şi-a lins buzele.

— Vine după tine, ştiai?

— Unde e?

Nu mă aşteptam să-mi răspundă, dar a făcut-o totuşi:

— O vei găsi dacă părăseşti refugiul insulei... sau te va găsi ea pe tine. Dar asta n-o să se întâmple.

— Nu? am şoptit, dar ştiam răspunsul deja.

Nu eram proastă. Mama n-avea să apuce să-mi
fure eterul, întrucât Kain urma să mă taie şi să mă sece.

— Ştii care e singura problemă a vieţii de daimon? Mă simt mereu extrem de înfometat. Dar tu? Sunt sigur că te-ai simţi cum nu te-ai mai simţit niciodată. Ai făcut bine că ai venit la mine. Că ai avut încredere în mine.

Ochii albaştri i-au coborât

spre gâtul meu – în locul unde-mi zvâcnea pulsul frenetic.

— O să ucidă în continuare până te găseşte sau mori. Şi o să mori.

Era momentul să-mi fac mişcarea. Am ţâşnit cu toată puterea, dar în zadar. Kain s-a plasat între mine şi singura cale de scăpare. Neavând de ales decât să lupt, l-am înfruntat direct, fără arme şi depăşită ca abilitate.

Buzele lui prea roşii s-au strâmbat.

— Chiar vrei să încerci aşa ceva?

Mi-am silit vocea să răspundă cât mai îndrăzneţ:

— Dar tu?

De data asta, când s-a năpustit la mine, am lovit cu piciorul, nimerindu-i mâna în care ţinea pumnalul. I-a zburat dîntre degete, zăngănind pe podea. înainte să pot sărbători această mică victorie, pumnul lui cărnos a ţâşnit şi se pare că-şi amintea cât de slabe îmi erau parările. M-a lovit în abdomen, încovoindu-mă de spate.

O rafală de aer mi-a zburlit părul, oferindu-mi doar o clipă să mă îndrept. Eram pierdută – nu încăpea îndoială. Dar, ridicând capul, am descoperit că înaintea mea stătea altcineva decât Kain.

Era Aiden.

Nu i-a spus nimic. Cumva, a *ştiut* pur şi simplu, şi m-a împins în spate, departe de daimonul semipur. Kain s-a întors spre Aiden. A scos un urlet groaznic de asemănător cu cel al daimonului din Georgia. Au început să-şi dea târcoale şi, din moment ce Kain îşi pierduse arma, Aiden era în avantaj. A urmat un schimb de lovituri feroce – nu ca parteneri de exerciţiu, ci ca duşmani până-n măduva oaselor. Apoi Aiden şi-a făcut mişcarea. I-a înfipt pumnalul de titan adânc în burtă.

A urmat imposibilul – Kain nu s-a prăbuşit.

Aiden a păşit în spate, descoperindu-şi chipul uluit. Kain s-a uitat la rana deschisă şi a izbucnit în râs. Ar fi trebuit să fie o lovitură fatală, dar, gândind la rece, am înţeles că aveam multe de învăţat despre daimonii semipuri.

Erau imuni la titan.

Aiden i-a dat o lovitură de picior, dar Kain a parat-o şi s-a răsucit, lovindu-l la rândul său. Un aparat medical s-a izbit de perete. Eu îi urmăream fără să mă clintesc. Dar nu puteam să stau cu mâinile în sân. M-am repezit la pumnalul de pe jos.

— înapoi! a strigat

Aiden când mi-am strâns degetele pe titanul rece.

Am ridicat privirea, dând cu ochii de întăriri – şi de apolion.

— înapoi! a bubuit vocea lui Seth prin hărmălaie.

Aiden a sărit în faţă, lipindu-mă de perete şi protejându-mă cu trupul său. Mâinile mi-au căzut pe pieptul lui. Am întors capul când Seth a păşit în faţa santinelelor, cu un braţ întins înainte.

După câteva secunde, din mână i-a izbucnit ceva ce n-aş fi putut descrie decât ca fulgere. Explozia de lumină albastră – extrem de intensă

şi de sclipitoare – a umbrit toată încăperea. *Akasha* – al cincilea şi cel din urmă element: numai zeii şi apolionul îl puteau mânui.

— Nu te uita, a şoptit Aiden.

Mi-am lipit faţa de pieptul lui şi în aer s-a răspândit zgomotul sfârâitor al celui mai puternic element cunoscut de hematoi. în clipa în care *akasha* l-a izbit pe Kain, urletele lui îngrozite au acoperit vacarmul. M-am cutremurat, agăţându-mă şi mai strâns de Aiden. Ţipetele... n-aveam să le uit niciodată.

Aiden m-a strâns mai tare, până când zbieretele

agonice s-au oprit şi trupul lui Kain a căzut la pământ. Atunci Aiden s-a desprins de mine, atingându-mi buza tăiată şi umflată cu vârfurile degetelor. Preţ de o scurtă clipă, mi-a întâlnit ochii. Atât de multe într-o singură privire! Durere. Uşurare. Furie.

Toţi au năvălit în cameră în acelaşi timp. în mijlocul haosului, Aiden m-a cercetat repede din priviri şi m-a dat pe mâna lui Seth.

— Scoate-o de-aici!

Seth m-a tras după el printre santinele şi Aiden s-a întors spre trupul chircit. Pe hol, am trecut pe lângă Marcus şi alte gărzi. Acesta

ne-a aruncat o privire scurtă. Seth m-a condus tăcut pe coridor şi apoi m-a împîns într-o altă cameră din capăt.

A închis uşa în urmă şi s-a apropiat încet.

— Eşti bine?

M-am dat îndărăt până m-am lipit de peretele opus, respirând agitată.

— Alex?

Şi-a mijit ochii.

în numai câteva ore, se schimbase totul. Lumea noastră – *lumea mea* – nu mai era aceeaşi. Mama, povestea nebunească legată de Seth, noaptea petrecută cu Aiden şi acum asta? M-am făcut bucăţi. Alunecând în

jos pe perete, m-am aşezat şi mi-am strâns genunchii la piept. Apoi am început să râd.

— Alex, ridică-te!

Vocea îi era melodioasă, ca de obicei, dar părea forţată.

— Sunt multe de îndurat, ştiu. Dar trebuie să-ţi vii în fire. Vor intra aici – în curând. îţi vor cere răspunsuri. Azi-noapte, Kain era normal – atât cât se putea în cazul lui. Adineauri, era daimon. Vor dori să afle ce s-a întâmplat.

Kain fusese daimon şi atunci, dar nimeni nu-şi dăduse seama. Nimeni n-ar fi putut să observe azi-noapte. M-am holbat la Seth

cu o expresie pustiită. Ce voia să spun? Că n-am nimic?

A încercat din nou, ghemuindu-se în faţa mea.

— Alex, nu poţi să-i laşi să te vadă în halul ăsta. înţelegi ce-ţi spun? Nu trebuie să le laşi pe celelalte santinele şi pe unchiul tău să te vadă aşa.

Mai avea vreo importanţă? Regulile se schimbaseră, Seth nu putea fi peste tot în acelaşi timp. Aveam să ieşim în lume şi să murim. Mai rău, puteam fi transformaţi. Şi eu aş fi putut fi transformată. Exact ca mama. Gândul acesta mi- a trezit o fărâmă de luciditate.

Dacă mă pierdeam cu firea, n-aş mai fi fost bună de nimic. Atunci, cum ar fi rămas cu mama? Cine ar mai fi îndreptat situaţia – cine ar mai fi rezolvat monstruozitatea asta în care se transformase?

Seth a privit înapoi peste umăr, la uşă.

— Alex, începi să mă îngrijorezi. Insultă-mă... fă ceva!

Un zâmbet firav mi s-a întins pe buze.

— Eşti mai ciudat decât mi-aş fi putut închipui vreodată.

A râs şi pesemne că mă înşelase auzul, pentru că mi s-a părut o exclamaţie de

uşurare.

— Eşti la fel de ciudată ca mine. Acum ce mai zici?

Am tresărit, strângându-mi genunchii cu degetele.

— Te urăsc!

— Nu poţi să mă urăşti, Alex, Nici măcar nu mă cunoşti.

— Nu contează. Te urăsc pentru ceea ce însemni pentru mine. Urăsc faptul că sunt neputincioasă. Urăsc faptul că toţi m-au minţit.

începusem să-mi iau avânt şi mi-am întins picioarele,

— Şi urăsc implicaţiile întâmplării *âsteia.* Santinelele o să

moară pe teren una după alta. Urăsc faptul că încă mă gândesc la mama... ca la *mama* mea.

Seth s-a aplecat şi m-a prins de bărbie. Şocul atingerii nu a fost la fel de puternic ca înainte, dar transferul acela bizar de energie m-a cutremurat oricum.

— Atunci, ia ura asta şi fa ceva cu ea, Alex! Foloseşte-te de ea! Nu sta degeaba, de parcă n-ar mai exista nicio speranţă pentru ei – pentru noi!

Pentru noi? Se referea la neamul nostru sau la mine şi la el?

— Ai văzut ce pot

face. Şi tu vei putea să faci la fel. împreună, putem să-i oprim. Fără tine, nu putem. Şi, drace, am nevoie de tine să fii puternică! N-ai mai fi bună de nimic dacă ai ajunge o biată sclavă pentru că n-ai avut tăria să înduri.

Ei... iată şi răspunsul la întrebarea mea. I-am dat peste mână.

— Nu mă atinge!

S-a aplecat şi mai mult.

— Ce-o să-mi faci, mai exact?

L-am privit ameninţător.

— Nu-mi pasă că ştii să scoţi fulgere din mâini. O să-ţi dau un şut în faţă.

— De ce nu m-ar mira? Să fie oare pentru că

ştii că nu-ţi voi face rău – că nu pot să-ţi fac rău?

— Probabil.

Nu eram deloc convinsă. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, mă târâse pe toată insula.

— Nu e foarte corect, nu crezi?

— Nici povestea asta legată de tine nu e corectă.

L-am împuns în piept cu degetul.

— Frâiele sunt la tine.

Seth a oftat exasperat. Şi-a întins mâinile şi mi-a cuprins capul cu ele.

— Frâiele sunt *la tine.* Nu pricepi?

Agasată, l-am prins şi eu

de încheieturi.

— Dă-mi drumul!

Şi-a răsucit mâinile, prinzându-le pe ale mele. Ochii de chihlimbar i-au scânteiat ca şi când mi- ar fi acceptat provocarea. După câteva momente încordate, mi-a dat drumul şi s-a ridicat.

— Iată atitudinea ta adevărată, pe care am ajuns s-o îndrăgesc şi s-o detest.

I-am arătat degetul mijlociu, dar partea proastă era că firea lui în general enervantă reuşise să-mi intre în inimă. Nu că aş fi recunoscut-o vreodată. Niciodată.

A luat un prosop de pe

raft, pe care l-a înmuiat şi mi l-a aruncat.

— Curăţă-te!

Mi-a rânjit pişicher.

— Nu accept ca micul meu apolion-în- pregătire să arate în halul ăsta.

Am strâns degetele pe prosop.

— Dacă mai spui vreodată aşa o prostie, te sufoc în somn!

A ridicat din sprâncenele sale aurii,

— Micuţă Alex, propui să ne culcăm împreună?

Uluită că ajunsese la o *asemenea* concluzie, am lăsat prosopul.

— Ce? Nu!

— Cum altfel ai putea să mă sufoci în somn, dacă nu ai sta în pat cu mine?

A zâmbit mucalit.

— Gândeşte-te şi tu!

— Of, mai taci odată!

A ridicat din umeri şi a privit spre uşă.

— Vin.

Eram doar parţial curioasă să aflu cum de ştia asta, dar, în timp ce mă tamponam cu prosopul sub buza umflată, s-a deschis uşa. întâi a intrat Marcus, iar în spatele lui s-a ivit Aiden. Privirea i-a ajuns la mine, cercetându-mă din nou din cap până-n picioare. Chipul lui sugera că ar fi vrut să vină la mine, dar, de faţă cu Marcus şi ceata de

santinele, era imposibil. Mi-am stăvilit nevoia de a-i sări în braţe şi mi-am îndreptat atenţia spre unchiul meu.

Marcus mi-a întâlnit privirea.

— Trebuie să aflu exact ce s-a întâmplat.

Aşa că le-am spus tot ce mi-am putut aminti. Marcus a rămas impasibil pe tot parcursul relatării. A pus întrebările relevante şi, după ce s- au terminat toate, am vrut să pornesc şontâc înapoi spre camera mea. îmi golisem complet sufletul retrăind cele întâmplate cu Kain.

Marcus mi-a îngăduit să plec şi, în timp ce le dădea

ordine lui Leon şi Aiden, m-am ridicat în picioare.

— Anunţaţi celelalte Legăminte! Mă ocup eu de Consiliu.

Aiden ieşise după mine pe coridor.

— Nu te-am rugat să nu faci prostii?

Am tresărit.

— Da, dar n-am ştiut... n-am crezut c-o să-l găsesc pe Kain în halul ăsta.

Aiden a clătinat din cap, trecându-şi o mână prin păr. Apoi a pus întrebarea la care nu se gândise nimeni:

— Ţi-a spus ceva despre mama ta?

— A spus că ea i-a omorât. Am inspirat scurt,

adăugând: Că a făcut-o cu mare plăcere.

Ochii lui imperturbabili au lucit plini de compătimire.

— Alex, îmi pare rău! Ştiu că sperai să nu fie aşa. Eşti bine?

Nu prea, dar voiam să fiu puternică de dragul lui.

— Da.

A strâns din buze.

— Să... să vorbim mai târziu, bine? Te anunţ eu când va fi următorul antrenament. Situaţia o să fie cam haotică vreo două zile.

— Aiden... Kain a spus că mă caută. Mama.

Trebuie să fi sesizat ceva în tonul vocii mele,

pentru că, într-o clipă, a fost lângă mine. A întins mâna şi mi-a cuprins obrazul, vorbindu- mi cu atâta hotărâre, încât nu m-am îndoit de el nicio clipă.

— Nu voi îngădui una ca asta. Niciodată. Nu o vei înfrunta niciodată.

Am înghiţit în sec. Apropierea şi atingerea lui îmi evocau o mulţime de amintiri; mi-a trebuit o clipă ca să-i răspund:

— Dar la nevoie aş putea s-o fac.

— Kain ţi-a mai spus şi altceva despre mama ta?

„O să ucidă în continuare până te găseşte...”

— Nu.

Am clătinat din cap, cu sufletul măcinat de remuşcări.

Mâna i-a căzut pe piept, masând un punct de deasupra inimii.

— Iar o să faci ceva prostesc.

Am zâmbit şovăielnic.

— Păi, se întâmplă cam o dată pe zi.

Aiden a ridicat din sprâncene şi, preţ de o clipă, amuzamentul i-a luminat ochii.

— Nu, nu la asta mă refer.

— Atunci, la ce te referi?

A clătinat din cap.

— La nimic. Vorbim

mai târziu.

A pornit înapoi spre cameră, trecând pe lângă Seth. Preţ de un moment, privirile amândurora au devenit ca de piatră. Pe chipurile lor se citea un respect reciproc, dar în mod evident şi o antipatie reciprocă.

Am plecat înainte să mă poată opri Seth. Când am ajuns înapoi la căminul fetelor, le-am găsit pe câteva dintre ele sub portic. Vestea se împrăştiase cu iuţeală, deşi era extrem de devreme, însă cel mai şocant a fost faptul că printre ele se afla şi Lea.

La vederea ei, mi s-a

încleştat inima. Arăta groaznic în comparaţie cu înfăţişarea ei obişnuită – adică exact ca toţi ceilalţi în zilele în care arătau bine. Nu ştiam ce să-i spun. Nu eram prietene, dar situaţia ei îmi era de neimaginat.

Ce puteam să zic? N-aş fi putut s-o consolez oricât de mult i-aş fi cerut iertare, oricâte cuvinte liniştitoare i-aş fi oferit, dar, apropiindu-mă de ea, i-am observat roşeaţa ochilor, linia încordată a buzelor de obicei pline şi aerul general de deznădejde care o înconjura. îmi amintea de propria mea reacţie când crezusem că mama murise. Gândiţi-vă la

durerea aceea şi dublaţi-o; aşa se simţea Lea acum.

Ni s-au întâlnit privirile şi scuzele mele blege mi s-au rostogolit din gură.

— îmi pare rău... pentru toate!

Spre surprinderea mea, Lea a încuviinţat din cap şi, trecând pe lângă mine, a intrat în cămin. Am urmat-o, dorindu-mi să mă fi făcut jigodie sau să-mi fi râs în nas. Ar fi fost mai bine. Obosită şi cuprinsă de dureri, am traversat coridorul, trecând pe lângă un grup de fete. Circulau zvonuri, unele pe deplin îndreptăţite. Mama era un daimon ucigaş.

Când am ajuns în cameră, m-am prăbuşit, încă îmbrăcată, am avut parte de somnul pe care îl au oamenii numai atunci când se confruntă cu grozăvii care le schimbă viaţa. La un moment dat, în starea aceea de semiluciditate dinaintea somnului adânc, mi-am dat seama că, atunci când eu şi Seth ne atinseserăm în sala medicală, nu apăruse nicio legătură albastră.

A doua zi, Aiden mi-a trimis un bilet în care mă anunţa că antrenamentul era în continuare anulat. Nu scria când mă va contacta din nou. Pe parcursul următoarelor ore, m-a

apăsat o nelinişte sâcâitoare. Oare Aiden regreta cele întâmplate între noi? Oare mă mai dorea şi acum? Aveam să mai vorbim vreodată?

Priorităţile mele erau cam date peste cap, dar n-aveam ce face. De când mă trezisem, nu mă putusem gândi decât la ceea ce fusese cât pe ce să se întâmple între noi. Iar atunci mă înfierbântam şi mă ruşinam *în acelaşi timp.*

M-am uitat la cartea enormă pe care mi-o împrumutase. O lăsasem pe jos, lângă canapea. Mi-a venit o idee. Aş fi putut să-i înapoiez cartea – un motiv

suficient de nevinovat ca să-l caut. Până să mă dumiresc, am şi luat hotărârea, înşfacând cartea, am tras de uşă.

Am dat de Caleb, care părea gata să bată la uşă cu mâna ridicată şi în cealaltă ţinea o cutie de pizza.

-Ah!

A tresărit şi s-a dat înapoi.

— Bună!

N-am putut să-i întâlnesc privirea. A coborât mâna. Cearta noastră care aproape se transformase în bătaie atârna între noi ca o duşmănie.

— Te-ai apucat de citit legende greceşti?

— Ăăă...

Am coborât ochii la cartea aia afurisită.

— Da… să zicem.

Caleb şi-a supt buza inferioară, un tic nervos care-i rămăsese din copilărie.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Adică… ţi se cam citeşte pe faţă.

Cu un aer absent, mi-am dus degetele la buza crăpată.

— Am vrut să mă asigur că eşti bine.

Am dat dîn cap.

— Sunt.

— Uite! Am adus de mâncare.

Mi-a arătat cutia, zâmbind larg.

— Şi o să fiu descoperit dacă nu mă primeşti înăuntru sau nu mergem afară,

— Bine.

Am lăsat cartea şi am ieşit după el.

în drum spre curte, am ales un subiect de discuţie prudent.

— Am văzut-o pe Lea ieri-dimineaţă.

A încuviinţat din cap.

— S-a întors târziu acum două nopţi. E foarte discretă de atunci. Chiar dacă e o jigodie şi jumătate, îmi pare rău pentru ea.

— Aţi apucat să vorbiţi?

Caleb a încuviinţat dîn

cap.

— Se ţine pe picioare. Nu prea îmi dau seama dacă a înţeles cu adevărat situaţia, înţelegi?

Probabil că înţelegeam mai bine decât ar fi putut-o face el. Am găsit un petic de umbră la poalele unor măslini mari şi ne-am aşezat. Am început să mă joc cu pizza, aranjând feliile de salam sub forma unui chip zâmbăreţ scârbos.

— Alex, ce-a păţit Kain, de fapt? m-a întrebat în şoaptă. Toată lumea spune că era daimon, dar e imposibil, nu?

Am ridicat ochii de la mâncare.

— Era daimon.

Soarele s-a ivit printre crengi, atingând părul lui Caleb şi prefacându-l în aur luminos.

— Cum de nu şi-au dat seama santinelele?

— Arăta la fel ca întotdeauna. Ochii lui n-aveau nimic şi avea dinţi normali.

M-am rezemat de copac şi mi-am încrucişat gleznele.

— N-aveau cum să-şi dea seama. Eu m-am prins abia când... am văzut purele,

O imagine pe care n-aveam s-o pot şterge niciodată.

A înghiţit în sec, holbându-se la pizza.

— Alte funeralii, a

bâiguit el. Apoi, mari tare: Nu-mi vine să cred. Atâta amar de timp n-a existat niciun daimon semipur. Cum e posibil?

l-am povestit ce-mi spusese Kain, gândindu- mă că n-aveam niciun motiv să păstrez secretul. A avut o reacţie tipică: grea şi profundă. Pentru noi, înfrângerea în luptă însemna moarte şi niciodată nu fuseserăm nevoiţi să ne gândim la altceva.

Caleb s-a încruntat.

— Dacă n-a fost Kain primul? Dacă şi alţi daimoni au făcut descoperirea asta, dar pur şi simplu nu ştim de ei?

Ne-am uitat unul la celălalt. înghiţind în sec, mi-am lăsat pizza înapoi în farfurie.

— Atunci e genial că absolvim fix la primăvară, nu?

Am râs amândoi... neliniştiţi. Apoi am început iar să-mi aranjez pizza, gândindu-mă la toate celelalte întâmplări recente. Mi-a fulgerat prin minte imaginea lui Aiden la bustul gol. Privirea şi săruturile lui. Atingerea vârfurilor degetelor lui au fost înlocuite treptat de atingerea lui Seth şi de legătura albastră.

— La ce te gândeşti?

Văzând că nu-i ofer niciun răspuns, Caleb s-a apropiat şi a întrebat din nou.

— Ce ai mai aflat? Ai privirea aia! Cea pe care o aveai la treisprezece ani, când i-ai descoperit pe instructorul Ethos şi Michaels sărutându-se în depozit.

— Câh!

Amintind-mi, m-am strâmbat. Să-l ia naiba pentru că ţinea minte cele mai scârboase porcării!

— N-am mai aflat nimic. Doar mă gândesc… la toate. Ultimele zile au fost foarte lungi.

— Toate s-au schimbat.

Am privit spre Caleb, compătimindu-l.

— Da.

— Vor trebui să ne adapteze antrenamentele, îţi dai seama? în continuare, a vorbit pe tonul cel mai subţire pe care-l mai auzisem vreodată la el: Daimonii au avut mereu de partea lor puterea şi viteza, dar acum va trebui să înfruntăm semipuri antrenaţi exact ca noi. Ne vor cunoaşte tehnicile, mişcările... totul.

— Vor muri mulţi dintre noi. Mai mulţi ca niciodată.

— Dar îl avem pe apolion.

S-a întins şi m-a strâns de mână.

— De acum n-are cum să-ţi mai fie antipatic. O să ne salveze în luptă.

Aproape că m-a copleşit nevoia de a-i mărturisi totul, dar mi-am ferit privirea, aţintind-o asupra florilor stufoase cu parfum amar. Nu-mi aminteam cum se numeau. Cenuşa nopţii sau ceva asemănător. Ce spusese Buna Piperi despre ele? Că sunt ca săruturile celor care umblă printre zei...

M-am întors din nou spre Caleb şi am descoperit că nu mai eram singuri. Olivia apăruse lângă el, ţinându-se

strâns cu braţele de mijloc. Caleb i-a povestit ce se întâmplase, fără să se poarte ca un idiot ameţit de dragoste, ceea ce era bîne. în cele din urmă, Olivia s-a aşezat şi mi-a adresat o privire înţelegătoare. Probabil că faţa mea era cam şifonată, dar nu apucasem s-o privesc atent.

Caleb a spus ceva amuzant, făcând-o să râdă pe Olivia. Am râs şi eu, dar Caleb s-a întors spre mine, observându-mi tonul fals. Am încercat să mă implic în discuţia lor, dar n-am reuşit. Fiecare şi-a petrecut restul zilei străduindu-se să uite ba de una, ba de alta. Caleb şi

Olivia se gândeau la orice, numai la realitatea înfiorătoare a faptului că semipurii erau transformaţi în daimoni nu. Iar eu? Ei bine, eu am încercat să uit totul.

Odată cu lăsarea serii, am pornit înapoi spre cămine, convenind ca a doua zi să luăm prânzul împreună. Rămaşi singuri, Caleb m-a oprit înainte să urc treptele porticului.

— Alex, îmi dau seama că a trebuit să înduri multe. Pe deasupra, peste două săptămâni începe şcoala. Ai foarte multe pe cap. Şi îmi pare rău pentru cele întâmplate în seara

aceea, la casa lui Zarak.

Şcoala începea peste două săptămâni? Drace, nici nu observasem!

— Mai curând eu ar trebui să-mi cer scuze.

Vorbeam serios.

— îmi pare rău că am fost aşa o jigodie!

Caleb a râs şi m-a îmbrăţişat scurt. Zâmbetul i s-a subţiat când a păşit în spate.

— Sigur eşti bine?

— Da.

A dat să plece.

— Caleb?

S-a oprit, aşteptând.

— Mama… chiar i-a omorât pe cei de la Lake Lure. Ea l-a transformat pe

Kain.

— îmi... îmi pare rău!

A făcut un pas în faţă, ridicând mâinile şi coborându-le din nou pe lângă corp.

— Nu mai e mama ta. Nu ea face toate astea.

— Ştiu.

Mamei pe care o ştiusem eu nu i-ar fi făcut plăcere să omoare nici măcar gângănii. în veci nu i-ar fi făcut rău altei persoane.

— Kain a spus că o să omoare în continuare până mă găseşte.

Părea că nu ştie ce să spună.

— Alex, va continua să ucidă orice ar fi. îmi dau

seama că sună groaznic, dar santinelele o s- o găsească. O s-o oprească.

Am încuviinţat din cap, făcându-mi de lucru cu tivul rochiei.

— Eu ar trebui s-o opresc. Doar e mama mea.

Caleb s-a încruntat.

— Ar trebui s-o facă *oricine* altcineva, pentru că *a fost* mama ta. Nu…

încruntarea i-a dispărut în timp ce continua să se uite la mine.

— Alex, doar n-ai de gând s-o cauţi, nu?

— Nu!

Am scos un râset forţat.

— Nu sunt nebună.

El continua să se uite la

mine.

— Ascultă! Nici n-aş şti unde s-o găsesc, i-am spus, dar cuvintele lui Kain mi-au revenit în minte.

„O vei găsi dacă părăseşti refugiul insulei sau te va găsi ea pe tine.”

— Ce-ar fi să vii cu mine pe furiş? Putem să descărcăm ilegal şi să vedem o grămadă de filme. Am putea şi să ne furişăm în sala de mese şi să furăm o grămadă de mâncare. Ce zici? Sună distractiv, nu?

Aşa părea, dar...

— Nu. Sunt foarte obosită, Caleb. Ultimele zile au fost...

— Nasoale?

— Da, se poate spune.

Apoi am păşit în spate.

— Ne vedem la micul dejun? Nu cred că merg la antrenament.

— Bine.

încă părea îngrijorat.

— Dacă te răzgândeşti, ştii unde mă găseşti.

Am încuviinţat din cap şi am intrat în cămin.

în crăpătura îngustă era îndesat încă un plic alb. Văzând scrisul de mână lătăreţ al lui Lucian, am simţit o strângere ciudată în piept. De la Aiden, nimic.

— Pe toţi zeii!

Am desfăcut plicul şi am

aruncat imediat biletul, fără să-l citesc. Totuşi, începusem să strâng o groază de bani. De data asta am găsit trei sute, pe care le-am ascuns alături de celelalte bancnote. După liniştirea situaţiei, aveam să fac nişte cumpărături serioase.

îmbrăcând o pereche de pantaloni de pijama din bumbac şi un maiou, am luat de pe jos cartea cu legende greceşti şi m-am băgat în pat cu ea, dând la pagina despre apolioni. Am citit fragmentul iar şi iar, căutând vreun indiciu cu privire la ceea ce avea să se întâmple când voi împlini optsprezece ani, dar

n-am aflat nimic nou pe lângă ceea ce ştiam deja.

Adică nu mare lucru.

Trebuie să fi adormit, pentru că, în clipa următoare, m-am trezit cu ochii în tavanul dormitorului cufundat în întuneric. M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am strâns părul încâlcit. Dezorientată şi mahmură, am încercat să-mi amintesc ce visasem.

Mama.

în vis, fuseserăm la grădina zoologică. Era la fel ca în copilărie, doar că eram mai mare şi mama... mama omora toate animalele, sfâşiindu-le gâtul şi râzând. în tot acest timp, eu stăteam

deoparte şi o priveam. Nicio clipă nu încercasem s-o opresc.

Mi-am trecut picioarele peste marginea patului şi am rămas aşa, simţind un gol în stomac. „O să ucidă în continuare până te găseşte.”
M-am ridicat, simţindu-mi picioarele ciudat de fragile. Pentru asta se întorsese Kain?
Oare mama ştiuse că mă voi duce la el şi că îmi va transmite mesajul ăsta?

Nu. Era imposibil. Kain se întorsese la Legământ deoarece…

De ce se întorsese într-un loc plin de oameni pregătiţi să-l omoare?

Mi-a venit în minte încă o amintire, mai luminoasă decât celelalte. Eu şi Aiden stăteam în faţa manechinelor din sala de antrenament. îl întrebasem ce ar fi făcut dacă i-ar fost transformaţi părinţii.

„I-aş fi vânat. Nu şi-ar fi dorit să aibă o asemenea viaţă."

Am închis ochii strâns.

Mama ar fi preferat să moară decât să devină un monstru care se hrăneşte cu fiinţe vii. Iar în clipa de faţă umbla prin lume, omorând, vânând – şi aşteptând. Cumva, am ajuns în faţa şifonierului, plimbându-mi degetele peste uniforma

Legământului.

„Atunci o s-o găsesc şi o s-o omor cu mâna mea.” Propriile-mi cuvinte îmi ardeau mintea. Era limpede ce trebuia făcut. Era o nebunie nesăbuită – de-a dreptul stupidă –, dar planul începea să se contureze. O hotărâre rece, ca de oţel, a pus stăpânire pe mine şi mi-am oprit gândurile.

Am trecut la fapte.

Era devreme – mult prea devreme să umble cineva prin campusul Legământului. Numai umbrele gărzilor de patrulă se plimbau în lumina lunii. Mi-a fost neaşteptat de uşor să ajung la depozitul

securizat din spatele arenelor de antrenament. Gărzile erau mai mult preocupate de posibile vulnerabilităţi ale proprietăţii. Am intrat şi am găsit locul unde ţineau uniformele. Am înşfăcat una pe măsura mea şi am îmbrăcat-o cu inima bubuindu-mi în piept. N-aveam nevoie să mă privesc în oglindă – mereu ştiusem că voi arăta al naibii de bine în uniforma santinelelor. Culoarea neagră mi se potrivea de minune.

Hematoii foloseau elementul pământului pentru a fermeca uniformele astfel încât lumea muritorilor să

nu bănuiască că am fi fost cine ştie ce organizaţie paramilitară. în ochii muritorilor, uniforma părea o pereche simplă de blugi şi un tricou, dar pentru semipuri era însemnul celei mai înalte poziţii la care puteam ajunge. Doar cei mai buni îmbrăcau uniforma asta.

Era foarte posibil să fie prima şi ultima dată când o purtam. Dacă m-aş fi întors învingătoare… probabil că aş fi fost exmatriculată. Dacă nu m-aş mai fi întors, ei bîne, la asta nici nu puteam să mă gândesc.

„O să faci ceva prostesc.” Amîntind-mi ce spusese

Aiden, m-am împiedicat. Da. Era o prostie destul de mare. De unde ştiuse? Inima mi-a tresăltat în piept. Aiden ştia mereu ce gândesc. Nu-i trebuia nici o legătură albastră şi nici vorbele unui oracol nebun ca să-şi dea seama cine sunt. Mă cunoştea, pur şi simplu.

în momentul de faţă, nu trebuia să mă gândesc la el şi nici să mă întreb ce ar fi făcut dacă mi-ar fi descoperit planurile. Am luat o şapcă de pe raftul de sus, mi-am răsucit părul sub ea şi am tras-o jos, ca să-mi umbrească o mare parte a feţei.

Apoi mi-am îndreptat

atenţia spre sala cu arme – un magazin universal unde se putea găsi orice cuţit sau pistol mortal şi aproape orice alt obiect cu care se putea înjunghia sau decapita. Oricât de sinistru ar părea, locul ăsta mă umplea de entuziasm. Nu ştiu ce spunea faptul ăsta despre mine ca persoană, dar, în fond, semipurii trebuiau să ucidă la fel ca şi daimonii. Niciunii dintre noi nu puteau evita soarta asta – numai purii puteau.

Am ales două pumnale. Pe unul îl puteam prinde de exteriorul coapsei drepte, iar celălalt se putea strânge de la lungimea de optsprezece

centimetri la şase prin simpla atingere a unui buton de pe mâner. Pe acesta l-am vârât în buzunar, de-a lungul cusăturii pantalonilor. Am luat un pistol şi am verificat dacă era încărcat.

Gloanţe îmbrăcate în titan. Numai chestii mortale pe aici.

Aruncând o ultimă privire prin încăperea morţii şi a dezmembrărilor, am oftat încet şi am
făcut ceea ce probabil că atât Caleb, cât şi Aiden, se temeau că voi face. Am părăsit protecţia Legământului.

CAPITOLUL 18

N**U-MI VENEA SĂ CRED. DEGHIZAREA mea avea succes.**

Am înaintat rămânând mai mult în umbră, refuzând să mă gândesc la acţiunile mele. Când am traversat primul pod, gărzile n- au făcut decât să mă salute, încuviinţând din cap. Una dintre ele m-a şi fluierat, confundându- mă, evident, cu o femeie majoră.

în timp ce umblam pe străzile pustii ale insulei principale, mă gândeam la

victimele mele din trecut. Omorâsem doi daimoni. Puteam s-o fac. Avea să fie la fel şi împotriva mamei.

Trebuia să fie la fel.

Fiind un daimon tânăr, probabil că era rapidă şi puternică, dar nu se antrenase niciodată în mod serios. Spre deosebire de mine. Aveam să fiu mai rapidă şi mai puternică decât ea. Aiden practic îmi vârâse în cap faptul că daimonii tineri, transformaţi recent, erau preocupaţi de un singur lucru: să sece. După trei luni, mama probabil că trebuia considerată o începătoare – un daimon sugar.

Trebuia doar să atac atât timp cât încă arăta ca un daimon, înainte s-o acopere magia elementală şi să arate ca... mama.

Podul principal s-a dovedit ceva mai greu de trecut, dar, din fericire, gărzile de aici nu prea intrau în contact cu elevii. Nimeni nu m-a recunoscut, dar aveau chef de vorbă. M-au încetinit suficient de mult cât să mi se zdruncine încrederea.

Până când o gardă a spus „Ai grijă şi întoarce- te, santinelă!” şi s-a dat la o parte.

Santinelă. Asta îmi dorisem dintotdeauna să devin după absolvire,

urmând calea mai activă împotriva daimonilor în loc să-i păzesc pe puri şi comunităţile lor.

Am rămas în umbră, trecând pe lângă bărcile de pescuit şi cele pentru plimbări. Locuitorii de pe insula Bald Head erau obişnuiţi cu oamenii „deosebit de discreţi” de pe Insula Zeilor, dar totuşi simţeau ceva în noi. Nu înţelegeau de ce le venea să fugă din calea noastră şi, în acelaşi timp, să se apropie de noi.

Traiul printre muritori timp de trei ani fusese o experienţă de tot rahatul pentru mine. Adolescenţii se

ţinuseră după mine, pe când părinţii lor spuneau că sunt „un copil *dintr-âia*>| de care trebuiau să se ferească. Nu ştiu ce-o fi însemnat şi asta.

M-am întrebat ce ar fi spus părinţii aceia dacă ar fi ştiut precis ce eram – o maşinărie de ucis aproape complet antrenată. Bănuiesc că aveau dreptate să le impună odraslelor să mă evite.

După ce am părăsit cheiurile, am mers pe lângă ziduri. Nu prea ştiam încotro s-o apuc, dar presimţeam că nu e nevoie să ajung foarte departe. Şi am avut dreptate. După vreo zece minute din clipa in care pătrunsesem în ceea ce îmi

plăcea să numesc lumea normală, am auzit paşi grăbiţi în spate. M-am întors ca să-l înfrunt pe atacator, cu pistolul scos şi ridicat.

— Caleb?

Am simţit ceva între uluire şi uşurare.

Era la câţiva paşi în spate, cu ochii albaştri bulbucaţi şi cu braţele ridicate a predare. Purta pantaloni de pijama, un tricou alb şi şlapi.

— Lasă arma jos! a şuierat el. Pe toţi zeii! O să mă împuşti din greşeală sau cine ştie.

Am lăsat pistolul şi l-am luat de braţ, trăgându-l până la o străduţă îngustă.

— Caleb, ce cauţi

aici? Ai înnebunit?

— Asta aş putea să te întreb şi eu pe tine.

M-a privit încruntat.

— Te urmăream, evident.

Am clătinat din cap şi mi-am vârât pistolul înapoi sub betelia pantalonilor. Ce să vezi, uitasem să iau un toc.

— Trebuie să te întorci la Legământ. Acum! La naiba, Caleb! La ce ţi-a fost mintea?

— Dar a *ta*? S-a strâmbat, întorcându-mi întrebarea: Mi-am dat seama că vreî să faci ceva incredibil de prostesc. Şi n-am putut să dorm. Am stat la fereastră şi am aşteptat. Şi uite aşa, ţi-

am văzul dosul ăla de ţicnită furişându-se prin careu!

— Cum naiba ai trecut de gărzi în pijamaua ta cu *Fraţii Mario*?

Şi-a coborât privirea la haine, ridicând din umeri.

— Am şi eu metodele mele.

— Metodele tale?

Nu aveam timp pentru aşa ceva. Am dat înapoi, arătând spre pod.

— Trebuie să te întorci la loc sigur.

Şi-a încrucişat braţele la piept, încăpăţânat.

— Nu plec fără tine.

— Of, pe toţi zeii!

Mi-au cedat nervii.

— Nu-mi arde acum

de asta! Nu înţelegi.

— Nu începe cu porcăriile astea, că „nu înţeleg”. Nu-i nimic de înţeles! O cauţi cu lumânarea! E sinucidere, Alex. Nu e o dovadă de curaj. Nu e o dovadă de inteligenţă. Nu-i vorba de simţul datoriei sau de cine ştie ce sentiment stupid de vinovăţie care te...

A făcut iar ochii mari când *ceva* a aterizat la câţiva paşi în spatele meu. M-am întors pe dată, scoţând pistolul, şi, în acelaşi timp, Caleb mi-a scos pumnalul din pantaloni.

Ea era.

Stătea în mijlocul străduţei. Era ea... şi totuşi

nu. Creatura avea acelaşi păr lung şi negru care-i cădea în valuri domoale, încadrându-i chipul alb şi palid, ca de stafie – aceiaşi pomeţi înalţi şi aceleaşi buze familiare. în locul ochilor avea doar întuneric. Obrajii îi erau brăzdaţi de vene întunecate şi, dacă ar fi zâmbit, şi-ar fi descoperit dinţii ascuţiţi.

Era mama... ca daimon.

La vederea ei – a chipului ei frumos şi iubitor schimonosit şi preschimbat în masca asta atât de grotescă am suferit un şoc, braţul mi-a tremurat şi degetul mi-a tresărit pe trăgaci. Ea era... dar nu era

ea.

Văzând unde stătea, mi-am dat seama ca nu avea cum să evite un glonţ ţintit direct în piept. Eram în avantaj, cu pistolul meu plin cu gloanţe de titan – ba chiar cu un încărcător întreg. Aş fi putut s-o ciuruiesc pe loc şi toate s-ar fi sfârşit.

Nu se clintise nici măcar un centimetru.

Şi acum arăta ca mama. Magia elementală a ascuns daimonul din ea şi m-a privit cu ochii aceia vii, de culoarea smaraldului. Faţa încă îi era palidă, dar nu mai era brăzdată de vene groase. Arăta ca în seara dinaintea zilei în care fusese

transformată – imi zâmbea, îndemnându- mă s-o privesc în ochi.

— Lexie, a şoptit, dar eu am auzit-o tare şi limpede.

Era vocea ei. Simplul fapt că i-o auzeam îmi stârnea emoţii minunate şi îngrozitoare.

Era frumoasă, fermecătoare şi cât se poate de vie – chiar dacă era daimon.

— Alex! Trage! T r a . . a strigat Caleb.

Aruncând o scurtă privire în spate, m-am
convins că mama nu era singură. Un alt daimon cu păr negru îl apucase pe Caleb de gât. Nu a încercat

să-l omoare sau să-l marcheze. Pur şi simplu îl ţinea pe loc.

— Lexie, uită-te la mine!

Fără să mă pot împotrivi sunetului vocii sale, m-am întors spre ea. Se apropiase – atât de mult, încât un glonţ i-ar ii făcut în piept o gaură de toată frumuseţea. Şi suficient de mult ca să simt mirosul de vanilie – parfumul ei preferat,

l-am privit înnebunită chipul şi toate liniile mi-au părut familiare şi frumoase. Uitându-mă în ochii aceia, mi-am amintit cele mai ciudate lucruri. Amintiri legate de verile petrecute

împreună, de ziua în care mă dusese la grădina zoologică şi îmi dezvăluise numele tatălui meu, de expresia ei când îmi spusese că trebuie să plecăm de la Legământ, de înfăţişarea ei când zăcea întinsă pe podeaua dormitorului său micuţ.

Am ezitat. Uitându-mă în ochii aceia, îmi era imposibil să respir. Era mama – *mama mea!* Ea mă crescuse şi se purtase cu mine de parcă aş fi fost cel mai preţios lucru din lumea întreagă. Iar eu fusesem totul pentru ea – trăise pentru mine. Nu mă puteam mişca.

Trage! Nu mai e mama ta! Braţul mi-a tremurat. Trage!

Trage!

Un urlet de frustrare a erupt din mine şi am coborât braţul în lateral. Trecuseră numai câteva secunde, numai câteva secunde, dar parcă fusese o eternitate. Nu puteam.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet increzut. Caleb a icnit in spatele meu şi apoi durerea mi-a explodat în tâmplă. Am alunecat în întunericul dulce al uitării.

M-am trezit cu o durere de cap cumplită şi un gust amar şi uscat în fundul gurii. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi amintesc ce se întâmplase. Un

amestec de groază şi dezamăgire m-a îndemnat să mă ridic în capul oaselor, alertă în ciuda durerii pulsânde care-mi radia în jos pe o parte a feţei. Mi-am atins uşor capul, simţind sub degete un nod mare cât un ou.

Ameţită, am privit în jur prin încăperea somptuos mobilată. Pereţii din bârne de cedru, patul mare, acoperit cu cearceafuri de satin, televizorul cu plasmă, mobila lucrată manual, toate îmi păreau familiare. Era unul dintre dormitoarele cabanei pe care o vizitasem în trecut, în care dormisem de mai multe ori. Lângă pat

se afla o vază cu flori violet de hibiscus – preferatele mamei, îi plăceau florile violet.

M-au copleşit groaza şi deznădejdea. îmi aminteam camera asta. Pe toţi zeii! Nu era de bine. Nu era bine deloc.

Mă aflam tocmai în Gatlinburg, în Tennessee – la mai bine de cinci ore distanţă de mers cu maşina de Legământ. Cinci ore. Mai rău, nu-l vedeam pe Caleb. Furişându-mă până la uşă, m- am oprit şi am ascultat. Niciun sunet. Am privit spre uşile de sticlă care dădeau spre terasă, dar nu puteam să plec. Trebuia să-l găsesc

pe Caleb... dacă mai era în viaţă.

M-am agăţat de gândul ăsta. Trebuia să fie în viaţă. Nu se putea altfel.

Bineînţeles, pistolul dispăruse şi Caleb îmi luase pumnalul. în cameră nu era nimic pe care să-l pot folosi drept armă. Dacă m-aş fi apucat să rup mobila în bucăţi, aş fi atras atenţia, şi nici n- aş fi reuşit să transform ceva din toate astea în arme. îmi fuseseră luate toate obiectele din titan.

Am încercat clanţa uşii şi am descoperit că e descuiată. Am deschis-o încet şi am privit în jur.

Soarele se înălţa afară, alungând umbrele din camera de zi şi bucătărie. în mijlocul încăperii se afla o masă mare şi rotundă înconjurată de şase scaune identice. Două dintre ele fuseseră trase în spate, ca şi când ar fi fost ocupate. Câteva sticle de bere goale stăteau pe suprafaţa sculptată din stejar. Daimonii beau bere? Habar n-aveam. Am văzut şi două canapele mari şi frumoase, tapiţate cu o stofa brună şi catifelată.

în celălalt capăt al încăperii, pe perete, era montat un televizor deschis, dar cu sunetul oprit – un

televizor dintr-acelea subţiri. M-am dus la masă şi am luat o sticlă de bere. N-ar fi putut ucide un daimon, dar măcar era o armă.

Un ţipăt estompat mi-a atras atenţia spre una dintre camerele din spate. Dacă-mi aminteam bine, mai existau două dormitoare, încă o cameră de zi şi o cameră cu jocuri. Toate uşile erau închise. M-am apropiat pe furiş, încremenind când zgomotul a răsunat din nou dinspre dormitorul mare.

Am strâns sticla în mână şi m-am rugat în şoaptă. Nu-mi era clar cărui zeu mă rugam, dar speram din tot sufletul ca unul dintre ei să

răspundă. Apoi am lovit uşa cu piciorul. Balamalele au scârţâit şi au cedat, iar lemnul din jurul clanţei s-a frânt. Uşa s-a izbit de perete.

Coşmarul dinaintea mea mi-a oprit respiraţia. Caleb era imobilizat în pat. Un daimon blond stătea călare pe el, acoperindu-i gura cu mâinile sale aspre şi ţinându-l nemişcat ca să-i poată marca braţul. M-au îngrozit sunetele pe care le făcea daimonul, sorbindu-i sângele şi încercând să-i ajungă la eter.

La auzul ţipetelor mele furioase, daimonul a ridicat capul. Privirea lui goală mi-a

sfredelit inima. Am ţâşnit din prag cu sticla ridicată sus de tot deasupra capului. Nu puteam să-l omor, dar eram hotărâtă să-l fac să sufere.

Doar că n-am reuşit.

Stupefiată, văzând ce-i făcea daimonul lui Caleb, nu mă uitasem cum trebuie prin cameră. O prostie. Dar, fir-ar, astea erau chestiile pe care nu apucasem să le învăţ după ce plecasem de la Legământ! Ştiam doar să sar la bătaie. Nu şi să gândesc.

Cineva m-a cuprins din spate. Braţul mi s-a sucit înapoi, până am scăpat sticla pe jos. Mi-au fulgerat în minte cele două scaune trase

de lângă masă. Ar fi trebuit să mă aştept. Din poziţia asta, nu avea rost să mă zbat, dar oricum am dat din picioare, încercând să mă eliberez. N-am reuşit decât să-l fac pe daimon să mă strângă şi mai tare, până când m-a săgetat durerea.

— Haide, linişteşte-te! Daniel n-o să-l omoare pe prietenul tău, a răsunat o voce din spatele urechii mele. Momentan.

Daniel a zâmbit, arătându-şi şirul de dinţi pătaţi de sânge. Cât ai clipi, a apărut în faţa mea, îndinându-şi capul într-o parte. Farmecul l-a acoperit, arătându-i înfăţişarea de pur. Ar fi fost

frumos dacă sângele nu i s-ar fi prelins in fire subţiri pe bărbie.

Trupul lui Caleb zvâcnea din când in când, la un interval de câteva secunde. Urmări ale însemnării – ştiam cum e. Braţele lui goale purtau nu una, ci două mărci ale daimonilor. Am urlat furioasă la cel din faţa mea.

— Te omor!

Daniel a râs şi şi-a şters bărbia cu dosul palmei.

— Iar mie îmi va face mare plăcere să gust din tine.

M-a mirosit – *la propriu,* m-a mirosit.

— Aproape că-ţi simt

gustul.

Am lovit cu piciorul, nimerindu-l în piept. A făcut câţiva paşi împleticiţi in spate, lovindu-se de pat. Caleb a gemut şi a încercat să se ridice. Daniel l-a pocnit tare, lăsându-l lat. Am ţipat, zbătându-mă ca o fiară turbată, dar daimonul m-a doborât la podea.

Apoi m-am ridicat plutind, deşi nu mă atingea nimeni. M-am izbit de perete cu atâta putere, încât a crăpat tencuiala odată cu toate oasele din trupul meu. Am rămas imobilizată, cu picioarele atârnându-mi la un metru de podea. Daimonul avea putere

asupra elementului aerului – altă forţă împotriva căreia nu învăţasem să mă apăr.

— Trebuie să învăţaţi să vă jucaţi frumos. Amândoi.

Celălalt daimon a ridicat mâna. Avea un accent sudic – curgător şi grav. S-a apropiat de mine, apoi s-a aplecat şi m-a lovit uşor peste picior. Era daimonul de pe străduţă, cel cu păr negru care i se alăturase mamei.

— Ni se face şi nouă foame, să ştii. Şi cu voi aici... ei bine, ne roade pe dinăuntru. Parcă ne- ar lua foc măruntaiele.

Am încercat să mă

desprind de perete, dar nu m-am putut clinti.

— Nu vă apropiaţi de el!

M-a ignorat şi s-a apropiat de trupul nemişcat al lui Caleb.

— Nu suntem daimoni noi nici pe departe, dar din cauza voastră... ne e greu să ne împotrivim atracţiei eterului. O singură doză. Atâta vrem.

Şi-a plimbat vârfurile degetelor pe faţa lui Caleb.

— Dar nu putem. Până nu se întoarce Rachelle.

— Nu vă atingeţi de el!

Abia îmi mai recunoşteam

vocea scăzută.

S-a întors spre mine şi a făcut semn din mână cu un aer distrat. Am căzut în picioare şi apoi în genunchi. Mi-am ignorat spasmele muşchilor abdomenului şi m-am ridicat. Gândindu-mă doar să-l smulg de lângă Caleb şi nimic altceva, m-am repezit la el. Daimonul cu păr negru a clătinat din cap şi doar a ridicat braţul. M-am izbit de perete, dărâmând câteva picturi înrămate. Nu... nu semăna *deloc* cu antrenamentele.

Şi, de data asta, nu m-am mai ridicat.

Evident iritat, l-a abandonat pe Caleb, A venit

şi la mine şi atunci am ţipat, încercând să-l lovesc. Mi-a prins un braţ, apoi pe celălalt, şi m- a ridicat în picioare.

Cu ambele braţe imobilizate, îmi mai rămăseseră doar picioarele. Aiden îmi lăudase mereu loviturile de picior şi, cu gândul ăsta în minte, m-am împins cu partea de sus a spatelui în perete. Sprijinindu-mă de el şi de braţele daimonului, am strâns picioarele la piept şi am lovit.

L-am nimerit drept în piept şi, observându-i şocul de pe faţă, am înţeles că nu se aşteptase. A zburat în spate

câţiva paşi şi eu am căzut iar.

Daniel a ţâşnit de lângă pat şi mi-a înfipt mâinile în păr, dându-mi capul pe spate. Preţ de o clipă, m-a trăsnit o senzaţie înfiorătoare de déjà-vu, însă de data asta Aiden nu mai avea să mă salveze – nu aveam niciun ajutor.

în timp ce mă zbăteam în mâinile lui Daniel, daimonul cu păr negru s-a ghemuit în faţa mea. Cu mâinile aşezate pe genunchi şi cu un zâmbet leneş întins pe faţă, parcă avea chef să vorbim despre vreme. Atât de liniştit era.

— Ce se petrece aici?

Daniel m-a eliberat la

auzul vocii ascuţite şi furioase a mamei. M-am ridicat greoi şi m-am întors spre ea. Nu mi-am putut stăpâni amestecul de groază şi iubire care mi-a izbucnit în inimă. Stătea în prag, evaluând din priviri pagubele, cu un aer sever. Nu vedeam decât farmecul. Nu-i vedeam înfăţişarea adevărată.

Eram terminată.

— Eric?

S-a întors încruntată spre daimonul cu păr negru.

— Fiica ta... nu e încântată de situaţia ei prezentă.

Mama a călcat pe o bucată de lemn rupt, dar eu nu-mi

puteam lua ochii de la ea.

— Fiica mea nu trebuie atinsă, nici măcar un fir de păr.

Eric s-a uitat la Daniel.

— Părul ei n-are nimic. E bine. La fel şi celălalt semipur.

— Ah! Da.

Mama s-a întors spre Caleb.

— îmi amintesc de el. E iubitul tău, Lexie? în orice caz, e frumos din partea lui că a venit după tine. Un gest prostesc, dar frumos.

— Mamă.

îmi tremura vocea.

S-a întors spre mine şi a zâmbit – un zâmbet mare şi frumos.

— Lexie?

— Te rog...

Am inghiţit.

— Te rog, lasă-l pe Caleb să plece!

A mormăit nemulţumită şi a clătinat din cap.

— Nu pot îngădui una ca asta.

Mi s-au strâns măruntaiele.

— Te rog! Nu e... Te rog eu!

— Scumpo, nu pot. Am nevoie de el.

A întins mâna şi mi-a dat părul pe spate, aşa cum făcea înainte. Am tresărit, şi ea s-a încruntat.

— Ştiam că vei veni. Te cunosc. Mă aşteptam să

te roadă vinovăţia şi teama. Nu mă aşteptam să apară şi el, dar nu mă supăr. Vezi? îl primim.

— Ai putea să-l eliberezi.

îmi tremura bărbia. Mâna ei mi-a alunecat pe obraz.

— Nu pot. El îţi va garanta cooperarea. Dacă faci tot ce-ţi spun, va supravieţui. Nu-i voi lăsa nici să-l omoare, nici să-l transforme.

Nu eram chiar atât de proastă încât să-mi fac speranţe. Trebuia să-i ofer ceva la schimb, probabil ceva oribil.

M-a lăsat şi s-a întors spre cei doi daimoni.

— Ce i-aţi spus?

Eric şi-a ridicat bărbia.

— Nimic.

Mama a încuviinţat din cap. Avea aceeaşi voce, dar, pe măsură ce vorbea, am observat că-i lipsea nota specifică. Nu avea pic de blândeţe, pic de emoţie. Era aspră, sobră – nu era a ei.

— Foarte bine.

S-a întors iar spre mine.

— Vreau să înţelegi un lucru, Lexie. Te iubesc foarte, foarte mult.

Am clipit, lipindu-mă de perete. Cuvintele ei erau mai dureroase decât orice lovitură.

— Cum poţi să mă iubeşti? Doar eşti daimon.

— încă sunt mama ta, a răspuns ea pe acelaşi ton inexpresiv, iar tu încă mă iubeşti. De aceea nu m-ai omorât când ai avut ocazia.

Un gest şi un adevăr pe care deja le regretam, dar privind-o acum, o vedeam doar pe ea – pe mama. Am închis ochii, silindu-mă să văd daimonul, monstrul dinăuntrul ei. Când i-am deschis la loc, arăta la fel.

Buzele i s-au arcuit în zâmbet.

— Nu poţi să te întorci la Legământ. Nu pot să permit una ca asta. Trebuie să te feresc de locul ăla. Pentru totdeauna.

Privirea mi-a căzut asupra

lui Caleb. Daniel s- a apropiat de el,

— De ce?

Puteam să-mi păstrez calmul, numai să nu-l atingă nenorocitul ăla.

— Trebuie să te feresc de apolion.

Am clipit, pentru că nu mă aşteptam la asta.

-Ce?

— îţi va lua totul. Puterea, darurile... totul. El e cel Dintâi, Lexie. Indiferent că-şi dă sau nu seama, va seca totul din tine ca să poată deveni Ucigaşul de Zei. Nu va mai rămâne nimic din tine. Consiliul... ei ştiu. Nu le pasă. Nu-i interesează decât Ucigaşul

lor de Zei, dar Thanatos n-o va permite niciodată.

Am dat îndărăt, clătinând din cap. Mama îşi pierduse complet minţile.

— Nu le pasă cât vei suferi. Nu pot să permit una ca asta. înţelegi?

S-a apropiat cu paşi mari, oprindu-se în faţa mea.

— De aceea trebuie s-o fac. Trebuie să te transform în daimon.

Camera se învârtea cu mine şi preţ de o clipă am crezut că voi leşina.

— Nu am de ales.

Mi-a luat mâna şi a apropiat-o de locul unde-i bătea inima. A ţinut-o acolo.

— Ca daimon, vei fi

mai rapidă şi mai puternică decât eşti acum. Vei fi imună la titan. Vei avea multă putere,.. Când vei împlini optsprezece ani, vei fi de neoprit.

-Nu.

Mi-am smuls mâna. Nu!

— Habar nu ai ce refuzi. înainte, mi se părea că trăiesc, dar acum sunt cu adevărat vie.

Şi-a ridicat mâna înaintea feţei mele, fluturând din degete o dată, de două ori. O scânteie mică i- a erupt din vârfurile degetelor şi apoi toată mâna i-a luat foc.

Am incercat să mă eliberez, dar m-a strâns şi mai tare de mână.

— Foc, Lexie. Ca pură, abia reuşeam să stăpânesc elementul aerului, însă ca daimon stăpânesc *focul.*

— Dar omori oameni! Cum poţi să crezi că e bine?

— Te obişnuieşti.

A ridicat din umeri, liniştită.

— Te vei obişnui şi tu.

Sângele mi-a îngheţat în vene.

— Vorbeşti... ca o nebună.

M-a privit plictisită.

— Spui asta acum, dar vei vedea. Consiliul vrea ca toată lumea să creadă că daimonii sunt creaturi

malefice, lipsite de suflet. De ce? De teamă. Ştiu că suntem mult mai puternici şi că, în cele din urmă, vom câştiga acest război. Suntem ca nişte zei. Nu, Chiar *suntem* zei.

Daniel se uita la mine şi se lingea nerăbdător pe buze. M-a cuprins o spaimă ameţitoare şi am clătinat din cap.

— Nu. Nu face aşa ceva! Te rog!

— E singura cale.

Mi-a întors spatele, aruncându-mi o privire peste umăr.

— Nu mă face să te forţez!

M-am uitat la ea,

întrebându-mă cum de putusem să ezit pe străduţă. Creatura din faţa mea nu avea nimic în comun cu mama. Nimic.

— Eşti sărită de pe fix.

S-a întors valvârtej, încruntându-se.

— Te-am rugat să nu mă faci să te oblig. Daniel!

M-am desprins de perete când Daniel l-a apucat pe Caleb, care gemea, începând să-şi revină. Mama m-a prins înainte să ajung la ei. Daimonul şi-a aplecat capul aproape de braţul lui.

M-a cuprins groaza.

— Nu! Opriţi-vă!

Daniel a râs o clipă, apoi

şi-a înfipt dinţii în carnea lui. Caleb s-a întins pe pat şi a înţepenit, făcând ochii mari şi umplând cabana de ţipete panicate. Am îmbrâncit-o pe mama, dar n-am reuşit să trec de ea. Era puternică, incredibil de puternică.

— Eric, vino încoace!

Acesta s-a bucurat să-i facă pe plac. Ochii întunecaţi i s-au aprins de foame. M-a simţit cuprinsă de repulsie şi de spaimă şi am început iar să mă zbat.

Mama mi-a strâns şi mai tare încheietura mâinii.

— Nu uita ce ţi-am spus, Eric! Muşcături mici, o dată pe oră, nu mai mult. Dacă se împotriveşte,

omoară băiatul! Dacă se supune, lasă-l în pace!

Am încremenit.

— Nu! Nu!

— îmi pare rău, scumpo! O să te doară, dar, dacă nu te împotriveşti, se va termina repede. E singura opţiune, Lexie. Nu aş putea să te controlez altfel. Vei vedea. în cele din urmă, tot răul va fi spre bine. îţi promit.

Şi m-a împins în braţele lui Eric.

CAPITOLUL 19

f [1] I CU ASTA, BASTA.

Ce jigodie!

Am ţipat şi m-am întors spre ea în timp ce îric mă trăgea în braţele lui.

— Nu-i lăsa să facă aşa ceva!

Mama a ridicat mâna,

— Eric.

Daimonul m-a întors spre el. Am lovit din picioare şi l-am ameninţat cu toate metodele posibile de ucidere şi dezmembrare, dar fără efect. Daimonul mi-a zâmbit

cât am dat din gură. Apoi şi-a încordat degetele şi, într-o milisecundă, dinţii i s-au înfipt în carnea moale a braţului meu.

M-a străpuns o văpaie roşu-aprins. M-am zbătut, încercând să scap de senzaţia arzătoare, dar aceasta îmi urmărea mişcările. Peste ţipetele mele, l-am auzit pe Caleb strigând la ei şi implorându-i să se oprească. Nu l-au luat în seamă nici mama, nici daimonul. Durerea mi s-a împrăştiat în tot trupul pe măsură ce Eric a continuat să mă sece. Camera se învârtea cu mine şi simţeam că mai am puţin şi leşin.

— Ajunge! a murmurat ea.

Daimonul a ridicat capul.

— Are un gust divin.

— Datorită eterului. Are mai mult decât purii.

Atunci Eric mi-a dat drumul şi am căzut în genunchi, tremurând. Nimic – absolut nimic nu se compara cu senzaţia asta. Până şi şocurile din urma însemnării îmi tăiau respiraţia. Hârâind după aer, am rămas nemişcată până când focul s-a risipit lăsând în urmă doar o durere mocnită.

Abia atunci am observat că deja Caleb amuţise. Am ridicat capul şi am văzut că

se uita la mine. Avea o privire pustiită, de parcă ar fi reuşit cumva să se elibereze de locul ăsta, să-şi lase trupul în urmă sau mai ştiu eu ce. Aş fi vrut să merg şi eu acolo unde era el acum.

— Ei, n-a fost chiar aşa de rău, nu?

Mama m-a prins de umeri şi m-a împins din nou la perete.

— Nu mă atinge!

Cuvintele mi-au ieşit bâiguit, sleite. Mama mi- a zâmbit cu răceală.

— înţeleg că eşti supărată, dar vei vedea, împreună, vom schimba lumea.

Daniel s-a întors la Caleb, dar acesta nu mişca. L-a privit de parcă ar fi voit să-l chinuie. Deodată, mi-au venit în gând cuvintele oracolului:

„Un viitor luminos şi scurt ”

Caleb avea să moară. Groaza m-a îmboldit spre pat. Nu era posibil! într-o clipă, Eric m-a ţintuit iar de perete. Sângele – sângele *meu* – încă îi păta buzele. Convins că n-aveam să mă mai mişc, mi-a dat drumul şi s-a îndreptat de spate, rânjindu-mi cu o jumătate de zâmbet încrezut.

Scârbită, mi-am înăbuşit propria durere şi frică.

— Mamă... te rog, eliberează-l pe Caleb! Te rog! Fac orice.

Şi vorbeam serios. Nici nu mă gândeam să-l las pe Caleb să moară în locul ăsta blestemat.

— Te rog, dă-i drumul!

M-a privit în tăcere.

— Ce ai fi dispusă să faci?

Mi-a cedat vocea.

— Orice. Numai să-i dai drumul.

— îmi promiţi să nu te împotriveşti sau să încerci să fugi?

Cuvintele oracolului mi se derulau iar şi iar în minte, ca o psalmodie grotescă. Nu

ştiam cât mai avea să reziste. Caleb era palid, de un alb bolnăvicios. Cele ce urmau să se întâmple erau profeţite, nu? Oare zeîi prevăzuseră deja clipele astea? Iar dacă aş fi hotărât să nu mă împotrivesc, aş fi fost transformată în daimon.

Mi-am înghiţit fierea.

— Da. Promit.

Mama s-a uitat scurt la Caleb şi la daimon. A oftat.

— Rămâne aici, dar, pentru că mi-ai făcut o promisiune, îţi voi face şi eu una. Nu se vor mai atinge de el, dar prezenţa lui va garanta că te vei ţine de cuvânt.

Revenindu-şi subit din

toropeală, Caleb s-a uitat la mine şi a clătinat din cap înnebunit, dar eu am încuviinţat din nou. Voiam să-l scap de aici, dar, deocamdată, nu puteam face nimic mai mult. M-am aşezat faţă în faţă cu patul, rezemându-mă cu spatele de perete, cu ochii la Caleb şi la Daniel. Eric a venit lângă mine. Nu puteam decât să sper că pornise deja cineva în căutarea noastră. Poate că Aiden venise în sfârşit să-mi vorbească sau să mă anunţe că urmează să reluăm antrenamentul. Poate că se interesase cineva de Caleb şi vreo persoană de ia Legământ

pusese lucrurile cap la cap. Dacă nu, printr-o înfiorătoare întorsătură a sorţii, la următoarea întâlnire cu Aiden, acesta va încerca să mă omoare.

Şi mă îndoiam că avea să ezite aşa cum ezitasem eu.

Daniel i-a întors spatele lui Caleb şi s-a uitat la marca proaspătă de pe braţul meu. Am închis ochii strâns şi am întors capul. Urma rândul lui Daniel, şi presimţeam că avea să mă chînuie cât mai mult posibil. Cu o usturime în ochi, m-am lipit de perete, dorindu-mi să mă fi putut topi cumva în el

A trecut o oră şi trupul mi s-a încordat când Daniel a

îngenuncheat lângă mine şi mi-a smuls celălalt braţ de la piept. Era aiurea, extrem de aiurea. Nu aveam cum să mă pregătesc pentru aşa ceva şi, când Eric mi-a acoperit gura cu mâna, Daniel m-a muşcat de încheietură.

După ce s-a terminat, m-am lipit de perete, ameţită. Daniel şi Eric m-au marcat cu rândul la intervale precise. Mama îndruga întruna cum că aveam să-i eliminăm pe membrii Consiliului, începând cu Lucian. După care le vom ocupa tronurile şi până şi zeii ni se vor închina la picioare. Se va întoarce roata, spunea ea, iar

daimonii vor fi stăpâni nu doar peste puri, ci şi peste lumea muritorilor.

— Va trebui să-l învingem pe cel Dintâi, dar, când vei deveni apolion daimon, vei fi mai puternică decât el – vei fi deasupra lui.

Mama era cu adevărat nebună.

Mi-a explicat cum anume secau. Poate că încerca să mă pregătească pentru viaţa mea nouă? Purii îi satisfăceau zile în şir, semipurii numai câteva ore, iar muritorii, ei bine, pe muritori îi omorau de dragul distracţiei. Păcat că în clipa asta nu puteam să le arunc niciun pur în braţe. Poate că

vi se pare un gând îngrozitor, dar braţele mele erau acoperite cu muşcături în formă de semilună, asemănătoare cicatricelor care-i rămăseseră instructoarei mele. Pe care o compătimisem – ce ironie!

M-au secat în continuare. Cu fiecare marcă, dispăreau bucăţi din fiinţa mea. Nu mă mai feream când Daniel se ghemuia lângă mine şi Eric se apleca asupra mea. Nici nu mai ţipam. Şi în tot acest timp, *ea* n-a făcut decât să privească. Mă pierdeam în nebunia asta bolnavă şi sufletul mi se întuneca de disperare.

în cele din urmă, mama a

plecat să supravegheze drumurile. Nu s-a hrănit din trupul meu nici măcar o dată. Probabil că înhăţase un pur mai devreme, dar, in clipa în care a plecat, mi-am dorit să se întoarcă. în absenţa ei, Daniel a căpătat curaj şi, deşi îmi venea să vomit, l-am lăsat să se apropie de mine. Din când în când, îşi plimba vârfurile degetelor pe braţele mele, peste urmele de muşcături. Măcar îi distrăgeau atenţia de la Caleb.

— îl simt deja, a şoptit Eric.

Uitasem că e de faţă. Deşi mă marca plin de cruzime, îl preferam pe el în locul lui

Daniel.

— Ce anume? am bâiguit, somnoroasă.

— Eterul... tremur tot de la el. Simt că aş putea face orice.

S-a întins spre mine şi mi-a împuns una dintre răni, făcându-mă să tresar.

— Simţi cum se scurge din tine? Cum intră în mine?

Refuzând să-i răspund, mi-am lăsat capul pe genunchii îndoiţi. Vorbea ca un drogat... şi mi- era rău – sufletul mi-era îngreţoşat. Când Daniel mi-a dat capul pe spate, eram epuizată şi aproape că deliram din cauza durerii. Caleb nu mai

mişca de o vreme şi Eric nu mai avea de ce să-mi acopere gura. Când dinţii lui mi-au străpuns pielea de la baza gâtului, n-am făcut decât să scâncesc.

în timp ce Daniel mă seca, Eric scotea nişte sunete mângâietoare, urmărind atent cu degetul zvâcnetul înnebunit al pulsului meu.

— Vom termina în curând. Vei vedea. Alte câteva mărci şi gata. Te aşteaptă o lume nouă.

După ce Daniel a terminat, m-am întins pe o parte. Camera se înclina şi se învârtea cu mine. îmi era greu să rămân atentă la Eric.

— întâi îi vom transforma pe semipuri. Ei nu pot fi identificaţi ca noi. Nu le trebuie magie elementală. Ne vom lansa atacul peste tot în lume. Va fi minunat.

La gândul ăsta, Eric a zâmbit.

— Ne vom infiltra în Legăminte... şi apoi în Consiliu.

Era un plan destul de bun, care putea foarte uşor să devină o realitate înspăimântătoare. Pe Eric nu părea să-l deranjeze neimplicarea mea în discuţie. A vorbit mai departe, pe când mie îmi era tot mai greu să ţin ochii

deschişi. Frica şi agitaţia mă epuizaseră. Am aţipit. Nu ştiu cât timp, dar ceva m-a trezit ca un şoc.

Obosită şi derutată, am ridicat capul şi l-am văzut pe Daniel în faţa mea. Oare deja trecuse o oră? Sosise momentul? N-am putut să nu mă întreb dacă nu cumva se pregăteau pentru ultima muşcătură, pentru ultimul strop de eter şi ultima rămăşiţă a sufletului meu.

— Daniel, încă n-a venit vremea.

— Nu-mi pasă. Tu ai luat mai mult decât mine. Aproape că radiezi. Uite-te la mine!

Daniel s-a încruntat.

— Eu nu arăt ca tine.

Eric nu radia, dar pielea lui căpătase o culoare sănătoasă. Arăta... ca un pur obişnuit. în schimb, am remarcat că Daniel încă era alb ca varul.

Eric a clătinat din cap.

— O să te omoare.

Daniel s-a ghemuit în faţa mea şi m-a apucat de păr, dându-mi capul pe spate.

— Doar dacă află, a şuierat el. De unde să afle? Mai vreau doar o bucăţică.

— Nu-l... lăsa.

Vocea mea firavă avea o notă tânguitoare, însă dacă pe Eric îl preocupa soarta lui Daniel n-o arăta nicicum şi nici nu încerca să-l oprească.

Pe gâtul meu mai rămăsese un singur loc lipsit de urme. M-am rugat in tăcere să nu mă muşte de acolo. Nu ştiu de ce-mi mai păsa în asemenea clipe, dar, drace, îmi mai rămăsese şi mie un dram de mândrie!

— Probabil că-i place, a spus Daniel.

După o bătaie de inimă şovăitoare, şi-a înfipt dinţii în locul acela mic şi buzele i-au alunecat pe pielea mea. Durerea m-a străpuns, făcându- mă să înţepenesc. Cu o mână m-a strâns de păr şi pe cealaltă a început s-o plimbe aiurea, punându-mi-o pe umăr şi coborând-o tot mai jos.

Dintre toate câte se întâmplau, asta… *asta* întrecea măsura. Cu tot dramul de putere care- mi mai rămăsese, am ridicat mâinile şi i-am înfipt unghiile în obraji.

Daniel a sărit înapoi urlând. Tricoul mi s-a rupt, dar sunetul – expresia de pe chipul lui mi-a oferit un sentiment bolnăvicios de satisfacţie. Pe faţă i-au apărut vânătăi adânci şi roşiatice, care au început să sângereze. A lovit orbeşte şi m-a nimerit în ochi, izbindu-mă de Eric.

— La naiba!

Eric a sărit în picioare şi eu m-am izbit de podea.

M-am chircit pe o parte în poziţie fetală. Deasupra mea, am simţit că Eric îl îmbrânceşte pe Daniel înapoi, urlându-i in faţă, dar nu-i mai ascultam. Ceva lung şi subţire îmi împungea coapsa. M-am întors încet, întinzând degetele până am apucat obiectul ascuns în cusătura pantalonilor.

Cuţitul – cuţitul retractatul.

Brusc, Eric m-a ridicat şi m-a îndreptat de spate, întorcându-mă cu faţa la el. Ceva umed şi cald îmi curgea pe o parte a feţei, picurându-mi în ochiul drept. Sânge. Nu prea îmi permiteam să mai pierd din

el.

Privind peste umărul lui, am văzut că se trezise şi Caleb. Se uita la mine şi am încercat să- i dau un semnal, dar Eric îl acoperea aproape cu totul. Am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi ţăcăniturile tocurilor mamei răsunând în toată cabana. Eric mi-a dat drumul şi s-a retras tocmai în colţul celălalt. Buzele mi s-au arcuit într-un rânjet anemic şi trist. Ştia. Ştiam şi eu.

Mama avea să-şi iasă din fire la vederea feţei mele,

A intrat în cameră, mijindu-şi ochii la mine. într-o clipă, a îngenuncheat în faţa mea şi mi-a dat capul pe

spate.

— Ce s-a întâmplat?

Pierderea sângelui şi epuizarea îmi amestecau gândurile. M-am holbat la ea câteva secunde. Nu-mi aminteam unde sunt şi cum ajunsesem aici. Nu voiam decât să-mi lipesc faţa de trupul ei, să mă strângă în braţe şi să-mi spună că totul va fi bine. Era mama şi avea să-i oprească. Trebuia să-i oprească, să pună capăt faptelor lor atât de groaznice, atât de mizerabile.

— Mamă? Uite... uite ce mi-au făcut.

— Şşş!

Mi-a dat părul de pe faţă la

o parte.

— Te rog... te rog, fa-i să se oprească!

Am îmbrăţişat-o fără vlagă, vrând să-i sar în braţe, să mă strângă la piept. Nu a făcut asta. Când mi-a întors spatele, am ţipat şi am întins mâna spre ea.

Nu. Femeia – *creatura* asta nu era mama mea. Mama nu mi-ar fi întors niciodată spatele. M-ar fi strâns în braţe, mi-ar fi alinat durerea. M-am dezmeticit, clipind încet.

— Cine i-a făcut asta la faţă?

Vocea ei era atât de rece, atât de mortală şi de neobişnuită pentru ea, dar,

în acelaşi timp, i-am observat tăişul vorbelor. I-am recunoscut tonul din trecut, din nenumăratele momente când ţipase la mine după ce dădusem de vreo belea – aşa vorbea ea exact înainte să pornească un scandal monstru. Eric şi Daniel nu ştiau asta. Nu o ştiau pe mama aşa cum o ştiam eu.

— Cine crezi? s-a strâmbat Eric.

Mi-a sărutat fruntea cu buze reci şi am închis ochii strâns. Nu era mama mea.

— V-am dat ordine clare.

S-a îndreptat de spate, privirea oprindu-i-se la

Daniel.

Realitatea m-a izbit încă o dată şi m-am ridicat în genunchi. Nu mai puteam să mă gândesc la ea, să mă uit la ea ca la o mamă. Am luat o hotărâre. *Dâ-o dracului de soartă!* I-am întâlnit privirea lui Caleb şi, pe la spatele mamei, i-am făcut semn cu capul, schiţând din buze cuvintele „fii gata”. Puteam doar să sper că înţelesese.

— E de-a dreptul inacceptabil.

A fost singurul ei avertisment. S-a repezit la Daniel, doborându-l peste Caleb. Cei doi daimoni au căzut pe podea, lovindu-se şi sfâşiindu-se între ei.

Am profitat de ocazie. Ridicându-mă greoi, am sărit imediat spre Caleb.

Din fericire, primise mesajul. A alunecat de pe pat în clipa în care şi Eric s-a năpustit asupra lui Daniel. M-am ridicat în picioare exact când mama l-a săltat pe Daniel de jos. O întrecea în înălţime cu mai bine de un cap, dar mama l-a azvârlit prin cameră ca pe o cârpă. Preţ de o clipă, n-am mai putut să mă mişc. Puterea ei era uluitoare, nefirească.

Ameţită şi îngreţoşată, am ieşit din cameră cu paşi împleticiţi, urmată îndeaproape de Caleb. Am alergat prin cabană, ieşind

pe uşa din faţă. Ploaia răpăia pe acoperişul de deasupra terasei, aproape izbutind să acopere trosnitura umedă şi înfiorătoare care a răsunat din casă. La auzul acelui zgomot, am sărit amândoi peste balustradă. Uitasem cât de înaltă era terasa şi m-am izbit de pământ cu putere, căzând în genunchi.

— Lexie!

Vocea mamei m-a făcut să ţâşnesc în picioare. Aruncând o privire în lateral, am văzut că se ridicase şi Caleb. Am luat-o la fugă, pe jumătate alunecând, pe jumătate rostogolindu-ne pe coasta noroioasă a dealului. Crengile mă plesneau peste

faţă şi mi se agăţau de haine şi de păr, dar am continuat să alerg. Tot efortul depus la sala de culturism dădea roade. Muşchii mei îi dădeau înainte în ciuda durerii şi a pierderii de sânge.

— Alexandria!

Nu eram suficient de rapizi. M-am întors la auzul ţipătului speriat al lui Caleb. Mama l-a înşfăcat din spate, aruncându-l cât colo. Şocul i-a fulgerat pe chip, ca apoi să se izbească de un arţar gros. Am ţipat, fugind înapoi spre locul unde căzuse.

Un zid de flăcări a ţâşnit în sus, făcându-mă să dau înapoi. Văpăile creşteau întruna, distrugând totul din

cale. Caleb s-a rostogolit în lateral, evitându-le în ultima clipă. Lumea s-a aprins în vâlvătăi roşii şi violet împingându-mă tot mai mult înapoi. Ploaia nu reuşea să domolească focul supranatural.

Şi atunci am văzut-o – înaltă şi dreaptă, ca o zeiţă groaznică a morţii. Adevărul acesta îmi scăpase deja de două ori. Pe străduţa din Bald Head şi cu câteva clipe în urmă, în cabană, imediat după ce descoperisem că am un cuţit al Legământului în buzunar.

— Lexie, mi-ai promis să nu fugi.

Părea surprinzător de

calmă.

Aşa îi promisesem? Mâna mi-a alunecat uşor în buzunarul lateral

— Am minţit.

— M-am ocupat de Daniel. N-ai de ce să-ţi mai faci griji în privinţa lui.

Continua să se apropie.

— De acum, totul va fi bine. Lexie, mai bine te-ai aşeza. Eşti plină de sânge.

M-am privit mai atent. Fuga îmi pusese sângele în mişcare. Simţeam că-mi alunecă pe braţe şi pe gât. Mă miram că-mi mai rămăsese vreun strop. Cu coada ochiului, am văzut o dâră alb astru-închis ţâşnind printre flăcări.

— Fă-o odată, Rachelle! E slăbită.

Cuvintele lui Eric erau pline de furie şi
nerăbdare.

— Termină treaba şi hai să plecăm naibii de aici!

Foarte adevărat. Ameţită şi dezechilibrată, până şi un pui de iepure ar fi putut să mă doboare.

— Nu te apropia!

Mama a râs.

— Lexie, terminăm imediat. înţeleg că ţi-e frică, dar nu ai de ce să te temi. Mă voi ocupa eu de toate. Nu ai încredere in mine? Doar sunt mama ta.

Am continuat să mă retrag, oprindu-mă când am simţit

dogoarea flăcărilor.

— Nu eşti mama mea.

S-a mai apropiat un pic de mine. De undeva, din depărtare, mi s-a părut că-mi aud numele strigat. Era vocea lui – a lui *Aiden*. Trebuia să fi fost o halucinaţie, pentru că nici Eric, nici mama nu au reacţionat la auzul acelui sunet, insă chiar dacă era doar o manifestare tristă a subconştientului meu, mi-a dat puterea să rămân în picioare. Degetele mi-au alunecat spre pumnalul subţire. Cum de le scăpase?

— Nu eşti mama mea, am repetat cu vocea

răguşită.

— Scumpo, eşti derutată. Sunt mama ta.

Degetul mi-a plutit peste butonul de
deschidere.

— Ai murit în Miami.

Ochii i-au scânteiat periculos.

— Alexandria... e singura opţiune.

Aşteaptă, mi-a şoptit o voce în gând, *aşteaptă*
să-şi coboare garda! Dacă ar fi văzut cuţitul, toate s-ar fi terminat. Trebuia să creadă că învinsese. Trebuia să se lase descoperită. Totodată, oricât de ciudat ar părea, eram sută la sută sigură că nu fusese vocea mea. Dar

acum nu mai avea importanţă.

— Mai există o opţiune. Ai putea să mă omori.

— Nu. Mi te vei alătura.

Vocea îi suna ca adineauri, în cameră, înainte să-l fi omorât pe Daniel pentru că se atinsese de mine. Ce sucită era!

— Şi, pentru că ţi-ai încălcat promisiunea, va trebui să-l omor pe iubiţelul ăla al tău. Dacă nu cumva a ars deja de viu.

Toate atârnau de clipa de faţă. Aveam să mor sau s-o omor eu pe ea. S-o omor sau să fiu transformată într-un

monstru. Aerul pe care îl trăgeam în piept nu-mi ajungea.

— Eşti moartă deja, am şoptit, şi mai degrabă aş muri decât să ajung ca tine.

— îmi vei mulţumi mai târziu.

Cu o viteză inumană, m-a prins de păr şi mi-a smucit capul pe spate.

Mânerul cuţitului mi s-a părut nepotrivit, nelalocul lui chiar. Inspirând scurt, am apăsat pe buton. Nu mai era loc mult între noi, dar tot am reuşit să-mi strecor braţul între trupurile noastre. Din unghiul ăsta avea să fie o lovitură imprecisă, dar fatală.

„îi vei omori pe cei pe care-i iubeşti.”

în privinţa asta, soarta avusese dreptate.

Mama şi-a dat capul pe spate, căscând gura surprinsă. S-a uitat în jos. M-am uitat şi eu. Mâna îmi ajunsese pe pieptul ei, iar tăişul i se afundase în piele aşa cum făcea titanul când întâlnea carnea unui daimon.

Am scos cuţitul şi mama s-a dat în spate clătînându-se. Chipul i s-a strâmbat şi s-a înceţoşat. Nişte ochi luminoşi şi frumoşi mi-au întâlnit privirea şi apoi au dispărut. Ca la apăsarea unui întrerupător, focul din jur s-a stins dintr-odată.

Urletul ei a cuprins pădurea, iar al meu i l-a acoperit. S-a prăbuşit exact în clipa în care şi picioarele mele au refuzat să mai coopereze. Amândouă ne-am prăvălit în acelaşi timp, doar că eu am căzut grămadă şi ea s-a îndoit de mijloc. A urmat o clipă – scurtă şi trecătoare – în care pe chipul ei am observat un licăr de uşurare. în momentul acela, a fost dîn nou mama. Chiar ea era. Şi apoi a început să se fărâmiţeze, risipindu-se până când în urma ei n- a mai rămas decât un strat subţire de praf albastru.

Am căzut cu faţa în jos,

odihnindu-mi capul pe pământul umed şi observând ca prin ceaţă că Eric o luase la fugă, în timp ce ploaia continua să mă lovească fără milă. Luni întregi de durere şi amărăciune se învârtejeau în trupul meu, invadându-mi fiecare celulă, fiecare por. Nu mai exista nimic în afară de durerea cruntă a unui alt gen de suferinţă. Pe lângă asta, mărcile şi vânătăile erau o nimica toată. M-a cuprins disperarea. îmi doream să mor – să mă risipesc pur şi simplu, aşa cum făcuse mama. O omorâsem – pe propria mea mamă. O fi fost daimon, dar tot o omorâsem.

Timpul s-a oprit în loc. Se poate să fi trecut numai câteva minute sau ore întregi, dar în cele din urmă am auzit voci. Mă strigau pe nume, îl strigau pe Caleb, dar eu nu puteam să răspund. Toate păreau ireale, ca venind de departe.

Apoi nişte mâini puternice m-au cuprins şi m- au ridicat de jos. Capul mi-a căzut pe spate şi ploaia răcoroasă mi-a şiroit pe obraji.

— Alex, uite-te la mine! Te rog!

Am deschis ochii atunci când am recunoscut vocea. Aiden mă privea de sus în jos, palid şi tras la faţă. S-a uitat şocat la numeroasele

urme de muşcături.

— Bună! am şoptit.

— Va fi bine.

Vocea îi suna panicată, disperată. Şi-a trecut degetele umede peste obrajii mei, prinzându-mă de bărbie.

— Trebuie să ţii ochii deschişi şi să-mi vorbeşti, a insistat el. Totul va fi bine.

Mă simţeam ciudat şi nu-mi venea să-l cred. Auzeam nenumărate voci, unele cunoscute, altele străine. L-am auzit şi pe Seth undeva.

— Unde-i... Caleb?

— E bine. L-am luat... Alex, rămâi cu mine! Spune ceva!

— Ai avut... dreptate.

Am înghiţit în sec, simţind nevoia să-i spun cuiva – să-i spun lui.

— A fost uşurată. Am văzut-o…

— Alex?

Aiden s-a ridicat, strângându-mă la piept. I-am simţit inima zvâcnindu-mi lângă obraz şi apoi nu am mai simţit nimic.

CAPITOLUL 20

M-AM TREZIT CU OCHII LA LUMINA difuză a becurilor fluorescente din tavan. Nu ştiam sigur ce mă

trezise şi nici unde mă aflam.

— Alex.

Am întors capul şi i-am întâlnit ochii cenuşii-deschis. Aiden stătea pe marginea patului. Bucle întunecate îi cădeau pe frunte. Parcă se schimbase. Avea cearcăne.

— Bună! am cârâit eu.

Aiden mi-a oferit zâmbetul acela plin şi minunat, extrem de frumos şi de rar. S-a întins spre mine şi, doar cu vârfurile degetelor, mi-a dat la o parte de pe frunte câteva fire de păr.

— Cum te simţi?

— Bine. Mi-e... sete.

Am încercat din nou să-mi dreg glasul.

S-a întins peste mine şi patul s-a lăsat uşor când a luat un pahar de pe noptieră. M-a ajutat să mă ridic în capul oaselor şi a aşteptat să beau apa rece.

— Mai vrei?

Am clătinat din cap. Ridicată în capul oaselor, puteam privi mai bine camera necunoscută. Eram conectată la mai multe tuburi, dar nu mă aflam la Legământ.

— Unde suntem?

— La Legământul din Nashville. Nu puteam risca să facem lungul drum înapoi până în Carolina de Nord.

A ezitat, părând să-şi aleagă cu grijă cuvintele următoare.

— Alex, de ce ai făcut-o?

M-am lăsat pe spate şi am închis ochii.

— Am dat de belea, aşa-i?

— Ai furat o uniformă de santinelă, a început el. Ai furat şi arme şi ai părăsit insula fără permisiune. Neantrenată şi nepregătită, ai plecat ca să-ţi vânezi mama. Fapta ta a fost foarte nechibzuită, foarte periculoasă. Ai fi putut să mori, Alex. Deci da, ai cam dat de belea.

— Aşa mi-am

închipuit şi eu.

Am oftat, deschizând ochii.

— Marcus o să mă exmatriculeze, aşa-i?

Pe chip i-a apărut o expresie compătimitoare.

— Nu ştiu. Marcus e foarte supărat. Ar fi venit şi el, dar e ocupat cu Consiliul. Toţi sunt alarmaţi din cauza tărăşeniei cu Kain şi a implicaţiilor.

— Toate s-au schimbat, am şoptit în sinea mea.

— Hmm?

Am inspirat adânc,

— Caleb n-ar trebui pedepsit. A încercat să ma oprească, d a r . u n d e e?

— E şi el aici, într-o

cameră separată. S-a trezit cam cu o zi în urmă şi întreabă de tine. Şi-a învineţit câteva coaste, dar o să-şi revină. Azi, mai târziu, va pleca înapoi, dar tu va trebui să mai rămâi o vreme.

Am fost copleşită de uşurare. M-am relaxat, rezemându-mă cu spatele de pernele pufoase.

— Cât am dormit?

Aiden şi-a făcut de lucru cu păturile, aranjându-le confortabil în jurul meu.

— Două zile.

— Uau!

— Erai într-o stare destul de jalnică, Alex, Credeam,,.

M-am uitat la el,

întâlnindu-i privirea şi susţinându-i-o.

— Ce credeai?

Aiden a răsuflat cu încetineală.

— Credeam… *Toţi* am crezut te pierduserăm. N-am mai văzut atâtea mărci pe trupul cuiva care încă e… în viaţă.

A închis ochii o clipă. Când i-a deschis din nou, aveau o culoare uimitoare – un argintiu minunat.

— M-ai speriat. Chiar m-ai speriat.

Am simţit o jenă ciudată în piept, un fel de durere surdă,

— N-am vrut M-am gândit…

— Ce te-ai gândit, Alex? Te-ai gândit măcar?

Aiden şi-a coborât bărbia. Un muşchi i-a tresărit pe obraz.

— De acum nu mai contează. Caleb ne-a povestit totul.

Eram sigură că prin „totul” se referea la aiurelile ei nebuneşti, la daimoni şi la orele acelea groaznice, absolut groaznice, petrecute în dormitor.

— Caleb n-ar trebui pedepsit. Chiar a încercat să mă oprească, dar ne-au încolţit pe o străduţă… şi am văzut-o. Ar fi trebuit… s-o omor atunci, dar n-am putut. Am dat greş, şi Caleb ar fi

putut să moară din cauza mea.

Aiden s-a întors din nou spre mine.

— Ştiu,

Am înghiţit în sec.

— Trebuia s-o fac. Avea să ucidă în continuare, Aiden. Nu puteam să stau cu mâinile în sân, să aştept s-o găsească santinelele. Da, a fost o prostie. Uite-te şi tu la mine!

Mi-am ridicat braţele bandajate.

— îmi dau seama că a fost o prostie, dar era mama. Trebuia s-o fac.

Aiden m-a privit în tăcere.

— în loc să pleci de capul tău, de ce n-ai venit la

mine?

— Pentru ca erai ocupat din cauza lui Kain şi m-ai fi oprit.

Furia i-a licărit în străfundurile ochilor.

— Fii sigură că te-aş fi oprit – n-aş fi permis să ţi se întâmple toate *asteal*

Am tresărit.

— De aceea nu puteam să vin la tine.

— N-ar fi trebuit să înfrunţi aşa ceva, a murmurat el. Nimeni nu voia să înfrunţi aşa ceva. Mi-e greu să-mi închipui ce simţi în clipa asta...

— Mă descurc.

Am stăvilit încordarea subită care-mi încleştase

gâtul.

Şi-a trecut o mână prin păr. Părea că o făcuse de mai multe ori în ultimele două zile.

— Ai un curaj atât de nesăbuit!

Cuvintele mi-au amintit de noaptea în care ajunsesem în… patul lui.

— Ai mai spus asta.

— Da. Şi am spus-o cu sinceritate. Dacă aş fi ştiut precis cât de nesăbuit putea să-ţi fie curajul, te-aş fi încuiat în camera ta.

— M-am gândit şi la asta.

Nu a mai spus nimic şi am rămas tăcuţi o bună vreme. Apoi a dat să se ridice.

— Trebuie să te odihneşti. Voi mai veni curând în vizită.

— Nu pleca! Mai stai!

Aiden m-a privit de parcă ar fi desluşit ce se petrecea în capul meu.

— Ştiu ce vrei să discutăm, dar nu e momentul. Trebuie să te întremezi. Putem vorbi după aceea.

Am strâns pătura între degete.

— Vreau să discutăm acum.

— Alex.

A zis-o cu blândeţe.

— Aiden?

Buzele i-au tresărit la auzul răspunsului meu, dar

apoi mi-a întâlnit privirea şi mi-a susţinut-o cu adâncimea ochilor săi.

— Noaptea aceea… cele petrecute între noi… ei bine, n-ar fi trebuit să se întâmple.

Au! Mi-a fost greu să păstrez o expresie egală, să nu-i arăt cât de mult mă dureau cuvintele acelea.

— Cumva… regreţi? Cele întâmplate între noi?

Dacă ar fi spus că da, cred că aş fi murit.

— Oricât de greşit ar fi fost, nu regret. Nu pot.

Atunci şi-a ferit privirea, inspirând adânc.

— M-am pierdut cu firea, scăpând din vedere ce

e important pentru tine… pentru mine.

— Eu nu m-am supărat.

M-a privit îngrijorat.

— Alex, nu-mi uşurezi deloc situaţia.

M-am săltat şi mai sus, ignorând furtunurile care mă trăgeau de braţe.

— De ce s-o fac? îmi… place de tine. îmi place să stau cu tine. Chiar am încredere în tine. Nu sunt naivă şi proastă. Mi-am dorit să fiu cu tine. îmi doresc şi acum.

Şi-a încleştat tare pumnii pe pătura strânsă în jurul picioarelor mele.

— Nu spun că eşti

naivă sau proastă, Alex. Dar… drace, în numai câteva minute a fost cât pe ce să distrug viitorul amândurora! Ce-ţi închipui că s-ar fi întâmplat dacă am fi fost descoperiţi?

Am ridicat din umeri, dar ştiam ce s-ar fi întâmplat. Ar fi fost dureros.

— Dar n-am fost descoperiţi.

Atunci mi-a venit o idee. Poate că nu avea nicio legătură cu regulile.

— E pentru că sunt jumătatea mai ciudată a lui Seth? am întrebat. De aceea?

— Nu. Nu are absolut nicio legătură cu asta.

— Atunci, de ce?

Aiden s-a uitat la mine de parcă ar fi putut cumva să mă facă să înţeleg doar din privire.

— Nu are legătură cu faptul că eşti apolion. Alex, ştii bine că nu te consider cu nimic diferită de mine, dar… Consiliul aşa ar vedea lucrurile.

— Şi alţi puri fac aşa… O fac mereu, şi nu-i prinde nimeni.

— Ştiu că unii puri încalcă regula, dar o fac pentru că nu le pasă ce va păţi cealaltă persoană, pe când *mie* îmi pasă ce vei păţi tu.

Mi-a cercetat ochii atent.

— îmi pasă de tine mai muit decât ar trebui şi tocmai de aceea refuz să te pun într-o asemenea situaţie, să-ţi periclitez viitorul.

Disperată, am încercat să găsesc o cale de a ne salva relaţia. Trebuia s-o facem, dar privirea lui Aiden m-a lăsat fără aer şi mi-a amuţit protestele.

A închis ochii şi a tras iarăşi aer adânc în piept.

— Amândoi trebuie să fim santinele, nu? Ştii de ce e important pentru mine. Iar eu ştiu de ce e important pentru tine. M-am pierdut cu firea, uitând de consecinţe. Ţi-aş fi putut răpi şansa de a ajunge santinelă, dar, mai

rău, ţi-aş fi putut răpi tot viitorul. Nu contează ce eşti şi cei vei deveni când vei împlini optsprezece ani. Consiliul ar avea grijă să te alunge de la Legământ, iar eu... nu mi-aş ierta-o niciodată.

— Dar Regulamentul de împerechere...

— Regulamentul de împerechere nu s-a schimbat, şi mă îndoiesc că se va schimba vreodată, din moment ce acum se ştie că semipurii pot fi transformaţi. Tot terenul câştigat de semipuri a fost pierdut în clipa în care daimonii au descoperit că cei din neamul tău pot fi convertiţi.

Da... Era, într-adevăr, un fapt deprimant, dar nu atât de chinuitor ca situaţia noastră. Toate clipele împărtăşite cu el fuseseră magice, perfecte, atât de potrivite! Nu se poate să-i fi interpretat greşit expresia şi manierea în care mă atinsese. Privindu-l, mi-am dat seama că nici acum nu-i înţelegeam greşit expresia aproape disperată, care-i dezvăluia dorinţa şi altceva mult mai intens.

Am încercat s-o iau în glumă.

— Dar eu sunt apolionui. Ce ar putea să spună, în definitiv? La optsprezece ani, voi putea

pur şi simplu să-i trăsnesc pe toţi cei care ne stau în cale.

Buzele i-au fremătat uşor.

— Nu are importanţă. Regulile astea există încă de pe vremea când zeii umblau printre muritori. Nici măcar Lucian sau Marcus n-ar putea să te ocrotească de consecinţe. Ţi s-ar da elixirul şi ai fi aruncată în robie, Alex. Iar eu n-aş mai putea trăi împăcat cu mine însumi ştiind ce ar însemna asta pentru tine. Să văd cum pierzi tot ceea ce te defineşte? N-aş suporta aşa ceva. N-aş putea să trăiesc dacă te-aş vedea în rând cu toate celelalte slugi. Ai prea

mult elan vital ca să păţeşti una ca asta, prea mult ca să-l pierzi de dragul meu.

M-am dat un pic mai aproape, atingându-i mâinile cu picioarele şi apropiindu-mi faţa la numai câţiva centimetri de a lui. Ştiam că arăt groaznic, dar ştiam şi că Aiden vedea dincolo de aparenţe.

— Nu vrei să fii cu mine?

Scoţând un mârâit din adâncul gâtului, şi-a lipit fruntea de a mea.

— Cunoşti răspunsul. Te... doresc şi acum, dar nu putem fi împreună, Alex. Purii şi semipurii nu pot fi împreună în felul ăsta. Nu

trebuie să uităm asta.

— Urăsc regulile!

Am oftat, simţind că mi se înfierbântă gâtul din nou. îmi doream să mă strângă in braţe încă din clipa în care mă trezisem. Iar sângele nostru nu îngăduia nici măcar atâta lucru.

Parcă ar fi vrut să râdă, dar ştia că n-ar fi făcut decât să mă îndârjească şi mai mult. A oftat.

— Dar trebuie să le respectăm, Alex. Nu accept să pierzi totul din cauza mea.

Puţin îmi păsa de reguli. Ne despărţeau numai câţiva centimetri şi, dacă m-aş fi mişcat încă puţin, buzele ni

s-ar fi atins. Mă întrebam ce ar fi spus atunci despre viitorul nostru. Dacă l-aş fi sărutat, pur şi simplu, i-ar mai fi păsat de reguli? De părerile celorlalţi?

Aproape ca şi când mi-ar fi simţit gândurile, a şoptit:

— Eşti atât de nesăbuită!

înainte de leşin, crezusem că nu voi mai zâmbi niciodată, dar acum am zâmbit.

— Ştiu.

Aiden s-a apropiat şi m-a sărutat pe frunte. A zăbovit câteva secunde şi, înainte să pot reacţiona, ceea a fost nasol, întrucât chiar mă *simţeam* destul de

nesăbuită, s-a desprins încetişor de mine.

— Voi... voi ţine mereu la tine, dar nu vom face asta. Nu putem. înţelegi?

M-am uitat la el, ştiind că avea dreptate, dar că în acelaşi timp se înşela. îşi dorea apropierea la fel de mult ca şi mine, dar era prea preocupat de soarta *mea.* într-un fel, l-am îndrăgit şi mai mult pentru asta, dar inima mea... ei bine, se frângea. A impiedicat-o să se spargă doar scurta privire de dorinţă şi drag care i-a apărut pe chip când a pornit spre uşă cu spatele.

— Odihneşte-te! a

spus el, văzând că nu răspund. Te vizitez mai târziu.

M-am întins la loc, dar mi-am mai adus aminte de ceva.

— Aiden?

S-a oprit şi s-a întors.

— Da?

— Cum ne-aţi găsit?

Expresia i s-a înăsprit.

— Prin Seth.

Derutată, m-am ridicat din nou în capul oaselor.

— Ce? Cum?

Aiden a dat din cap scurt.

— Nu ştiu, a răspuns el. A venit la mine foarte devreme în dimineaţa aceea – cea in care ai plecat – şi a spus că ceva nu e in regulă şi că eşti în pericol. Am mers

în camera ta şi am descoperit că dispăruseşi. După ce am pornit la drum, a ştiut unde să te găsească. A reuşit cumva sa simtă unde eşti. Nu ştiu cum a făcut-o, dar aşa a fost. Am reuşit să te găsim datorită Iui Seth.

După două zile, m-am întors la Legământ umplută până la refuz de sânge şi alte fluide. De îndată ce am sosit, am fost dusă la infirmerie pentru încă o consultaţie. Aiden a rămas alături în timp ce doctorul îmi dădea jos pânza albă care-mi acoperea fiecare petic de piele descoperită.

Evident, eram tare şifonată. Pe fiecare braţ aveam mai multe urme de muşcătură în formă de semilună. încă erau destul de roşii şi, în timp ce doctorul prepara cine ştie ce amestec de ierburi care „ar fi trebuit” să provoace o cicatrizare cât mai discretă, eu scotoceam prin dulapuri.

— Ce cauţi? a întrebat Aiden.

— O oglindă.

Cunoştea motivul. Oricât de enervant ar fi fost, uneori parcă împărţeam acelaşi creier.

— Nu-i chiar aşa de rău, Alex.

I-am aruncat o privire

încruntată peste umăr.

— Vreau să văd.

Aiden a încercat din nou să mă înduplece să mă aşez la loc, dar l-am ignorat, până când s-a ridicat şi el şi a găsit o oglindă mică din plastic. Mi-a întins-o fără niciun cuvânt.

— îţi mulţumesc!

Am ridicat oglinda şi aproape ca am scăpat-o.

Violaceul adânc care-mi acoperea ochiul drept şi mi se întindea pe frunte, până la păr, nu era aşa de rău. Avea să-mi treacă în câteva zile. Ochii vineţi nu erau mare scofală. îmi plăcea să cred că datorită lor arătam ca o tipă dură. Dar mărcile

dintr-o parte şi din cealaltă a gâtului erau oribile. Unele păreau adânci, aproape ca şi când mi-ar fi fost rupte şi grefate la loc fâşii întregi de piele, care acum erau stacojii şi inegale. Roşeaţa avea să dispară, dar cicatricile rămase aveau să fie adânci şi bătătoare la ochi.

Am strâns degetele pe mânerul de plastic.

— Arată... Arăt groaznic.

într-o clipă, a fost lângă mine.

— Nu. Se vor estompa şi, în scurt timp, nici nu se vor mai cunoaşte.

Am clătinat din cap. Nu

puteam să le ascund pe toate.

— în plus, a continuat el pe acelaşi ton blând, meriţi să fii mândră de ele. Vezi şi tu ce ai îndurat, cum ai supravieţuit. în cele din urmă, cicatricele astea te vor face mai puternică, mai frumoasă.

— Ai mai spus asta... despre prima cicatrice.

— La fel e şi acum, Alex. îţi promit!

Am lăsat încet oglinda pe măsuţă şi... am cedat.

Nu din cauza cicatricelor sau a cuvintelor lui Aiden. Ci din cauza persoanei de care cicatricele aveau să-mi amintească veşnic – de

mama, pe care o pierdusem în Miami. De toate faptele ei cumplite şi de celelalte pe care le îngăduise. Şi de fapta mea – de faptul că o omorâsem. Am izbucnit în hohote puternice, gălăgioase. Din cauza cărora n-am mai putut să respir, să gândesc. Am încercat să mă stăpânesc, dar în zadar.

M-am aşezat în mijlocul cabinetului şi am plâns. Voiam la mama, dar ea n-avea să-mi mai răspundă sau să mă aline vreodată. Dispăruse, de data asta definitiv. Un gol imens mi s-a căscat în inimă şi durerea s-a revărsat fără să o pot stăvili,

Aiden a îngenuncheat lângă mine şi m-a cuprins cu braţele pe după umerii lăsaţi. Nu a spus nimic. Pur şi simplu m-a lăsat să plâng în voie şi, după luni întregi în care mă silisem să merg înainte, toată durerea şi amărăciunea mi se strânseseră într-un nod uriaş care acum se dezlega în sfârşit.

După ce am rămas fără vlagă din cauza plânsului, nu mai ştiam cât timp trecuse. Mă durea capul, aveam gâtul iritat şi ochii mi se înroşiseră. Dar, în mod straniu, mă simţeam mai bine, de parcă în sfârşit aş fi putut să respir din nou, să

respir cu adevărat. Mă sufocasem lent atâtea luni de zile şi abia acum observasem.

Am pufnit şi am făcut o grimasă din cauza durerii surde din ceafa.

— îţi aminteşti când ai spus că părinţii tăi nu şi-ar fi dorit o asemenea viaţă?

Degetele i-au alunecat liniştitor pe umerii mei încordaţi.

— Da. îmi amintesc.

— Nici ea nu şi-o dorea. Am observat chiar înainte să... dispară. Părea uşurată. Chiar părea uşurată.

— Ai eliberat-o de o existenţă oribilă. Asta şi- ar

fi dorit mama ta.

Au trecut câteva minute. încă nu puteam să ridic ochii.

— Crezi că a ajuns într-o lume mai bună? am bâiguit încet.

— Bineînţeles.

Şi parcă o credea cu adevărat.

— Acolo unde s-a dus ea... nu mai suferă. E paradisul – un loc atât de frumos, încât nici nu ni-l putem închipui.

Bănuiam că se referea Ia Elizeea – un loc foarte asemănător raiului. Am inspirat adânc şi m-am şters la ochi.

— Nici nu merita

altceva, am spus. Ştiu că nu dă bine faptul că a devenit daimon, dar ea n-ar fi ales niciodată o asemenea soartă.

— Ştiu, Alex. O ştiu şi zeii.

Încet-încet, mi-am venit în fire şi m-am ridicat în picioare.

— Iartă-mă că... mă descarc pe tine!

I-am aruncat o privire fugară.

Aiden s-a încruntat.

— Să nu-ţi pară vreodată rău pentru asta, Alex. Ţi-am mai spus, dacă vei avea vreodată nevoie de ceva, să vii la mine.

— îţi mulţumesc... pentru toate!

A încuviinţat din cap şi a păşit într-o parte in timp ce îmi târşâiam paşii pe lângă el.

— Alex?

A luat un borcan de pe măsuţă. Medicul pesemne că se întorsese la un moment dat.

— Să nu uiţi asta!

Am luat borcanul şi am murmurat o mulţumire. Cu ochi tulburi, l-am urmat afară din cabinet şi apoi în lumina strălucitoare a soarelui. Au început să mă doară ochii şi capul, dar, cumva, a fost o plăcere să-i simt căldura pe piele. Eram în viaţă.

Ne-am oprit o clipă pe

poteca de marmură, privind amândoi dincolo de curte, spre ocean. Oare ce-i trecea prin gând?

— Te întorci la cămin? a întrebat el.

— Da.

N-am vorbit despre conversaţia noastră din Nashville, nici despre noaptea petrecută acasă la el, dar acestea îmi zăboveau în minte în drumul nostru spre cămine. îmi era greu să nu mă gândesc, din moment ce mergeam atât de aproape unul de celălalt, dar, amintindu-mi de Caleb, mi-a zburat orice idee legată de dragoste – sau de lipsa ei. Trebuia neapărat să mă văd

cu el.

— Ne... mai vedem?

Aiden a încuviinţat din cap în timp ce se uita prin curte. Câţiva semipuri stăteau lejer pe băncile dintre cămine. Printre ei se afla şi o pură. Aceasta invoca ploaie asupra unui petec de pământ. Foarte fain!

Am oftat, trăgând de timp.

— Bine...

— Alex?

— Da?

M-a privit de sus, cu un zâmbet blând întinzându-i buzele.

— Te vei descurca.

— Da... mă voi descurca. Doar nu mă doboară pe mine o mână de

daimoni flămânzi, nu?

A râs şi sunetul aproape că mi-a stors tot aerul din plămâni. îmi plăcea cum râde. Am ridicat ochii la el, cu buzele încordate de un zâmbet timid. Ca întotdeauna, ni s-au întâlnit privirile şi ceva profund a scânteiat între noi. Chiar şi aici, în văzul lumii, *acel ceva* incă era acolo.

Aiden s-a dat înapoi. Nu mai era nimic de spus. I-am făcut uşor cu mâna şi l-am petrecut cu privirea până a dispărut, după care am traversat curtea şi am pornit spre camera lui Caleb. Nu-mi făceam griji că m-ar fi văzut cineva intrând în

căminul băieţilor. Nu apucaserăm să vorbim de când se întâmplaseră toate. A deschis uşa după prima bătaie, îmbrăcat cu pantaloni de sport şi un tricou larg.

— Bună! am spus.

A zâmbit şi a deschis uşa şi mai larg. Zâmbetul i s-a prefăcut pe dată în grimasă şi s-a prins de coaste.

— Fir-ar! Tot uit să nu fac anumite mişcări.

— Eşti bine?

— Dar, dar mă cam dor coastele. Tu?

L-am urmat în dormitor şi m-am aşezat pe pat cu picioarele încrucişate.

— Sunt bine. Tocmai

m-a consultat medicul de aici.

S-a aşezat uşor pe pat, lângă mine. S-a întors spre mine şi s-a încruntat deodată.

— Ce-i cu mărcile astea? a întrebat. De ce nu s-au vindecat ca ale mele?

I-am privit braţele. După numai patru zile, îi mai rămăseseră ca amintire doar coastele rănite şi vreo două cicatrice palide pe braţe.

— Nu ştiu. Medicul a spus că o să dispară in câteva zile. Mi-a dat un borcan de unguent cu care să le masez.

M-am lovit uşor peste buzunar.

— Sunt cam urâte, aşa-i?

— Nu. Arăţi de parcă... de parcă ar trebui să- mi fie frică de tine să nu mă rupi în bătaie.

Am izbucnit în râs.

— Deoarece chiar aş *putea* să te rup în bătaie. A ridicat din sprâncene.

— Alex, ştiu că aveam mintea cam tulbure în pădure, dar am auzit că ai...

— Omorât-o?

M-am întins şi am luat incă o pernă.

— Aşa e, am omorât-o.

Văzând că i-o spun fără ocoliş, a tresărit.

— îmi... pare foarte

rău! Dacă aş şti ce să-ţi spun ca să-ţi fie mai uşor...

— Nu-i nevoie să spui nimic, întinzându-mă lângă el, am ridicat privirea la steluţele verzui care-i acopereau tavanul. Luminau în timpul nopţii.

— Caleb, îmi pare rău că te-am târât în dezastrul ăla!

— Nu. Nu m-ai târât nicăieri.

— N-ar fi trebuit să fii acolo. Ce ţi-a făcut Daniel...

Pumnul i s-a încleştat lângă mine. Nu cred că şi-a dat seama că observasem, dar o făcusem.

— Nu ai...

— N-ar fi trebuit să fii

acolo.

A fluturat din mână, tăindu-mi vorba.

— încetează! Eu m-am hotărât să te urmez. Aş fi putut să mă duc la gărzi sau la santinele. în
schimb, am pornit după tine. A fost alegerea mea.

M-am uitat la el şi am înţeles că vorbea serios. Parcă nu prea mai apucase să doarmă. Mi-am ferit ochii.

— îmi pare rău... că a trebuit să înduri atâtea!

— E în regulă, bine? Ascultă! Ce rost ar mai avea prietenii dacă n-ar fi dispuşi să petreacă vreo câteva ore cu tine şi nişte daimoni ţicniţi? Putem spune că

experienţa asta ne-a apropiat.

Am pufnit.

— Ne-a apropiat?

A încuviinţat din cap şi a început să-mi povestească despre toţi semipurii care-l vizitaseră de când se întorsese la Legământ. Când a menţionat-o pe Olivia, pe faţă i-a reapărut expresia aia tâmpă. Brusc, m-am întrebat dacă nu cumva şi mie îmi apărea pe faţă zâmbetul ăsta tâmp când mă gândeam la Aiden. Pe toţi zeii, sper că nu era cazul!

— Iar adineauri un sconcs a început să-mi călărească piciorul, zicea Caleb acum.

— *Ce?*

A râs şi imediat s-a strâmbat de durere.

— Nu eşti atentă.

— Scuze!

Am clipit.

— Mi-a cam zburat gândul.

— Mi-am dat seama.

Atunci m-a trăsnit un acces cumplit de logoree.

— A fost cât pe ce să mă cuplez cu Aiden.

Lui Caleb i-a picat faţa. S-a chinuit un pic până să reuşească să spună ceva coerent.

— A fost cât pe ce să te cuplezi cu el, adică să legaţi nişte cabluri între voi sau ceva de genul ăsta?

închipuindu-mi scena, m-am încruntat.

— Nu.

— Atunci, să-ţi cuplezi telefonul la linia lui?

Am clătinat din cap.

Holbându-se la mine, s-a făcut alb ca varul.

— Alex, ce naiba ţi-a venit? Ţi-ai pierdut minţile? Vrei să ajungi slugă? Uau! Vai, pe toţi zeii, eşti nebună!

Am tresărit.

— Am spus că *a fost cât pe ce* să ne cuplăm, Caleb. Linişteşte-te!

— Cât pe ce?

A ridicat braţele, tresărind de durere.

— Consiliului... *Stăpânilor* nu le pasă de „cât

pe ce”. Frate, şi eu care ziceam că Aiden e de treabă! Purii ăştia nenorociţi, puţin le pasă ce se întâmplă cu noi. Să-ţi pericliteze tot viitorul doar ca să se bage între…

— Hei! Aiden nu-i aşa.

Caleb m-a privit cu scepticism.

— Nu?

— Nu.

M-am frecat la ochi.

— Aiden nu vrea să-mi pună viitorul în pericol. Ai încredere în mine! Nu e deloc ca ceilalţi. Mi-aş pune chiar şi viaţa în mâinile lui, Caleb.

A rămas să cugete la asta

în tăcere.

— Cum s-a întâmplat?

— N-o să intru în detalii, perversule. S-a... întâmplat, pur şi simplu, dar s-a terminat. Simţeam nevoia să-i spun cuiva, dar trebuie să- mi promiţi că n-o să scoţi nicio şoaptă.

— Evident, nici nu mă gândesc. Nu pot să cred că-ţi pui asemenea probleme.

— Ştiu, dar trebuia să te rog, ca să stau liniştită. Bine?

— Alex... tu chiar ţii la el, aşa-i?

Am închis ochii strâns.

— Da, ţin.

— Dar îţi dai seama cât de aiurea e, nu?

— Da, dar... e atât de diferit de toţi purii pe care-i ştim! Nu gândeşte ca ei. E bun la inimă şi foarte amuzant, dacă ajungi să-l cunoşti mai bine. Nu-mi tolerează toate mofturile, ceea ce- mi place la el. Nu ştiu. Aiden pur şi simplu mă înţelege.

— Şi îţi dai seama că toate astea nu înseamnă nimic, nu? a spus Caleb. Că nu pot duce la nimic.

Gândul acesta era mai dureros decât ar fi trebuit. Am oftat.

— Ştiu. Putem... să vorbim despre altceva?

Caleb a tăcut şi numai zeii ştiu unde i-o fi
zburat mintea.

— L-ai văzut pe Seth?

M-am ridicat intr-un cot.

— Nu. Nu a trecut pe la mine când eram la Nashville şi azi nu prea am apucat să plec nicăieri. De ce?

S-a străduit să ridice din umeri. Din cauza coastelor rănite, mişcarea i-a ieşit cam strâmbă.

— M-am gândit că o să te vezi cu el, din moment ce...

— Din moment ce?

— Ştiu că eram cam ameţit la cabană, Alex, dar mama ta a spus că eşti un al

doilea apolion.

M-a privit atent.

Stomacul mi-a fremătat şi m-am întins din nou pe pat, iară niciun cuvânt. Caleb mă urmărea în continuare. Aşteptând. Am inspirat adânc şi i-am explicat totul deodată, trăgându- mi sufletul înainte să-i spun că Seth avea să devină Ucigaşul de Zei. Când am terminat de povestit, Caleb s-a zgâit la mine de parcă aş fi avut trei capete.

— Ce-i?

A clipit şi a clătinat din cap.

— Mă gândesc doar că… n-ar trebui *să fii,* Alex, a spus el. Am reţinut lecţiile

de la ora de *Istorie şi civilizaţie* de anul trecut. Am vorbit despre apolioni şi despre soarta lui Solaris. Situaţia asta e... uau!

— Nu mă gândeam că ar fi chiar „uau”

M-am ridicat şi mi-am încrucişat picioarele.

— Bine, e destul de fain. Nu? La optsprezece ani, o să fiu ori rasă de pe faţă pământului, ori secată cu totul de Seth, în loc să pot cumpăra ţigări în mod legal.

— Dar...

— Nu zic că *aş vrea* să fumez. Să zicem doar că aş putea să mă apuc. Poate, cine ştie, voi căpăta suficientă energie ca să pot

folosi *akasha*, pentru că l-am văzut pe Seth folosindu-l şi a fost foarte tare. Mi-ar plăcea să trăsnesc vreo doi daimoni.

Caleb s-a încruntat,

— Nu iei deloc în serios toate astea.

— O, ba da! Aşa îmi place mie să fac faţă imposibilului.

Strategia mea nu îl impresiona.

— Ai spus că Solaris a fost ucisă pentru că primul apolion a atacat Consiliul, nu? Nu din cauza naturii ei?

Am ridicat din umeri.

— Probabil că n-o să păţesc nimic dacă n-o ia razna Seth.

— De ce nu i s-a împotrivit Solaris?

— Pentru că s-a îndrăgostit de el sau altceva penibil de genul ăsta.

— Atunci, să nu te îndrăgosteşti de Seth.

— Chiar nu cred că va fi o problemă.

Nu părea pe deplin convins.

— Parcă eraţi soriţi să fiţi împreună?

— Nu în sensul ăla!

M-am silit să-mi stăpânesc tonul.

— Energiile noastre reacţionează cumva una la cealaltă. Nimic mai mult. Menirea mea e doar să… nu ştiu, să-l împlinesc. Nu ţi se

pare jalnic?

Mi-a privit o privire plină de îngrijorare.

— Alex, ce ai de gând să faci in privinţa asta?

— Ce pot să fac? N-am de gând să-mi iau adio de la viaţă... sau să renunţ la viaţa mea cu gândul la ceea ce *s-ar putea* întâmpla. Din povestea asta ar putea să iasă ceva foarte rău sau ceva foarte bun, sau... nimic. Nu ştiu; ştiu doar că mă voi strădui să devin o...

Am tăcut, surprinsă de propriile-mi cuvinte. Uau! Acesta era unul dintre momentele acelea foarte mature şi foarte rare din viaţa mea.

Fir-ar! De ce nu se afla şi Aiden aici ca să mă audă?

— Ce să devii?

Un zâmbet larg mi s-a lăţit pe chip.

— Să devin o santinelă dată naibii.

Caleb nici acum nu s-a lăsat convins, dar am adus vorba de Olivia şi astfel am reuşit să-i distrag atenţia. în cele din urmă, m-am ridicat şi am dat să plec. în drum spre uşă, mi-a venit o idee. S-a ivit ca din senin, dar, în clipa în care mi-a intrat în cap, am înţeles că trebuia neapărat s-o fac.

— Putem să ne vedem mâine-seară pe la opt?

Mi-a întâlnit privirea. Cumva, cred că ştia
oricum ce vreau să-l rog, pentru că deja încuviinţa din cap.

— Vreau să... organizez ceva pentru mama.

Mi-am cuprinsul mijlocul cu braţele.

— Un serviciu funerar sau ceva de genul. Bine, nu eşti obligat...

— Bineînţeles că vin.

Am dat din cap, roşind toată.

— Mersi î

întorcându-mă în camera mea, am găsit două scrisori înfipte în uşă – una de la Lucian, una de la Marcus.

Mi-a venit să le arunc pe amândouă la gunoi, dar am deschis-o pe cea de la unchiul meu.

Şi bine am făcut. Mesajul era simplu, clar şi răspicat.

Alexandria,

Te rog sâ vii la mine cât

de repede!

Marcus.

Rahat!

Am aruncat ambele scrisori pe măsuţa din faţa canapelei şi am închis uşa în urma mea. Mintea îmi vuia, încercând să ghicească ce voia Marcus să discutăm. Ce să zic, posibilităţile erau nenumărate. Isprava mea recentă, viitorul meu la

Legământ sau afacerea cu apolionul. Pe toţi zeii, poate chiar aveam să fiu exmatriculată şi trimisă să locuiesc cu Lucian!

Cum putusem să uit?

Când am ajuns în sfârşit la biroul lui, soarele începuse să coboare încet peste ape şi lumina diafană împrăştia un curcubeu de culori tremurătoare pe suprafaţa oceanului. Am încercat să mă pregătesc pentru întrevedere, dar nu ştiam ce va face Marcus. Oare avea să mă exmatriculeze? Stomacul mi-a tresăltat dureros. Ce aveam să fac? Să locuiesc cu Lucian? Să intru în robie? Nu puteam

accepta niciuna dintre variante.

Gărzile m-au salutat, încuviinţând scurt, apoi au deschis uşa spre biroul lui Marcus şi s-au dat la o parte. Zâmbetul îmi era mai mult o grimasă, dar m-a cuprins o mare bucurie când l-am recunoscut pe cel aflat alături de trupul masiv al lui Leon.

Aiden mi-a făcut un semn mic şi liniştitor cu capul după ce gărzile au închis uşa în spatele meu, dar, în clipa în care m-am întors spre Marcus, am simţit cum mă ia cu frig.

Părea furios.

CAPITOLUL 21

SE PREA POATE SĂ FI FOST PRIMA DATĂ când îl vedeam cuprins de o emoţie extremă. M-am pregătit pentru ceea că bănuiam că avea să fie un scandal monstru.

— întâi de toate, a început el, mă bucur că eşti în viaţă şi că ai supravieţuit întreagă.

Atunci privirea i-a coborât la gâtul meu şi, în final, la braţe.

— întreagă, dar la limită.

M-am zburlit, dar am reuşit să-mi ţin gura.

— Faptele tale dovedesc că nu ţii deloc la propria-ţi viaţă şi la ale altora…

— Ţin Ia vieţile altora!

Aiden mi-a aruncat o privire ameninţătoare, care se traducea prin „ţine-ţi gura!”

— Să vânezi un daimon – orice daimon – neantrenată şi nepregătită este culmea prostiei şi nesăbuinţei. Dintre toţi, tu ar fi trebuit să înţelegi cel mai bine consecinţele. Având în vedere ceea ce eşti, ceea ce vei deveni, îmi e aproape

imposibil să subliniez în mod adecvat cât de iresponsabile au fost acţiunile tale..., a continuat Marcus, dar din clipa aceea nu l-am mai urmărit.

în schimb, m-am întrebat de când ştiuse Leon despre natura mea. Lucian spusese că numai el şi Marcus aflaseră ceea ce-i spusese Piperi mamei, dar atunci mi-a venit o idee. Leon îmi luase primul apărarea când mă aduseseră înapoi la Legământ. Oare ştiuse încă de la început? Am ridicat privirea spre unchiul meu, fără să-l ascult cu adevărat. Se prea poate să nu fi fost sinceri cu mine în privinţa

celor care ştiau adevărul. De fapt, Lucian şi Marcus fuseseră nesinceri în multe privinţe.

— Dacă n-ar fi fost Seth, ai fi fost moartă sau mai rău. Şi prietenul tău, domnul Nicolo, ar fi avut parte de aceeaşi soartă.

Am devenit ceva mai atentă. Că venise vorba, unde naiba o fi fost Seth? Mă cam aşteptasem să se strecoare şi el la întâlnirea asta.

— Ai ceva de spus în apărarea ta?

— Ăăă...

înainte să răspund, i-am aruncat o privire scurtă lui Aiden.

— A fost o mare prostie din partea mea.

Marcus a ridicat dintr-o sprânceană perfect
îngrijită.

— Numai atât?

-Nu.

Am clătinat din cap.

— N-ar fi trebuit s-o fac, dar nu regret.

Am simţit că Aiden mă sfredelea cu privirea, înghiţind în sec, m-am aplecat în faţă şi mi-am proptit palmele pe biroul lui Marcus.

— Regret rănile lui Caleb şi faptul că celălalt daimon a scăpat, dar era mama mea – răspunderea mea. Nu înţelegi, dar trebuia

s-o fac.

Marcus s-a lăsat pe spate şi m-a privit atent.

— Poate că nu-ţi vine să crezi, dar chiar înţeleg. Motivele tale nu-ţi justifică faptele deloc înţelepte, dar le înţeleg.

Surprinsă, m-am lăsat şi eu pe spate în scaun.

— Alexandria, s-au schimbat multe lucruri. Faptul că daimonii îi pot transforma pe semipuri ne obligă să ne schimbăm abordarea din toate punctele de vedere.

A tăcut câteva secunde, împreunându-şi vârfurile degetelor sub bărbie.

— Consiliul

plănuieşte o întrunire specială la New York pentru discutarea consecinţelor, cu ocazia sesiunii din noiembrie. De vreme ce ai fost martoră la expunerea planurilor lor, vei participa şi tu. Mărturia ta va ajuta Consiliul să hotărască o strategie împotriva acestui nou pericol.

— Mărturia mea?

Marcus a încuviinţat din cap.

— Ţi-au fost împărtăşite planurile daimonilor. Consiliul trebuie să afle precis ce ţi s-a spus.

— Dar era vorba doar de mama...

M-am oprit, întrebându-mă

cât de multe ştia Leon.

Unchiul mereu a părut să înţeleagă.

— Este greu de crezut că Rachelle a fost cea care a descoperit că semipurii pot fi transformaţi. Mai probabil este că l-a văzut pe alt daimon făcând-o. Pe tine te căuta... din motive personale.

Avea dreptate. Din câte îmi spusese ea, părea să fi fost vorba de un plan mai amplu – care nu se limita la gaşca ei veselă de psihopaţi. Şi apoi, mai era şi Eric; încă umbla liber prin lume, extaziat de eter. Numai zeii ştiau ce o mai fi punând şi el la cale.

— Mai avem ceva de discutat.

îmi câştigase din nou atenţia.

— Am discutat cu Aiden şi ţi-am evaluat progresul.

îmi acaparase atenţia cu totul. Am încercat să par curajoasă şi încrezătoare.

— Să auzim!

Marcus a părut amuzat, dar numai o clipă.

— Aiden e de părere că ai avansat suficient de mult ca să-ţi poţi continua instruirea la Legământ.

A luat mult-temutul dosar şi l-a deschis. M- am înmuiat pe scaun, amintindu-mi ultima dată când aruncase o

privire prin el.

— Stăpâneşti bine tehnicile de luptă defensive şi ofensive, dar văd că încă nu ai început antrenamentele de *silat* şi de apărare împotriva elementelor şi că eşti în urmă cu studiile. Nu ai urmat niciun curs despre misiunile de recunoaştere sau despre strategiile elementare de pază...

— Nu vreau să mă fac gardă, i-am atras eu atenţia. Iar studiile pot să le recuperez. Ştiu sigur că pot.

— Deocamdată, nici nu se pune problema să alegi între vocaţia de gardă şi cea de santinelă,

Alexandria.

— Dar...

— Aiden e de acord să continuaţi antrenamentele, a continuat Marcus, închizând dosarul, pe tot parcursul anului şcolar. Cu ajutorul lui şi al cursurilor celorlalţi instructori, el consideră că vei reuşi să recuperezi toate lipsurile.

M-am străduit din răsputeri să nu mă uit la Aiden, dar aproape că am sărit din scaun. Odată cu începerea şcolii, Aiden n-ar mai fi fost nevoit să mă antreneze. Era santinelă cu normă întreagă. Faptul că renunţa la timpul său liber

de dragul meu *trebuia* să însemne ceva.

— Voi fi sincer, Alexandria. Nu sunt convins că va fi de ajuns, dar trebuie să iau in considerare toate realizările tale recente. Chiar şi în lipsa antrenamentelor cuprinzătoare şi a experienţei de clasă, priceperea de care ai dat dovadă... o depăşeşte pe cea a unora dintre santinelele noastre cele mai experimentate.

— Dar... *Stai!* Ce?

Marcus a zâmbit, fără falsitate şi fără răceală, în clipa aceea, mi-a amintit atât de mult de mama, încât nu

m-am putut împotrivi sfărâmării zidului metaforic dintre noi. Iar următoarele lui cuvintele au spulberat definitiv această barieră:

— Dacă vei reuşi să promovezi la primăvară, sunt convins că vei deveni o santinelă excepţională.

M-am holbat la el, uluită. Mă aşteptasem să încerce să mă trimită înapoi la Lucian, ca să fiu la degetul mic al Consiliului, cu mult înainte de împlinirea vârstei de optsprezece ani, dar faptul că mă lăuda pe faţă m-a dat pe spate.

în cele din urmă, mi-am regăsit vocea:

— Adică... pot să

rămân aici?

— Da. Odată cu începerea cursurilor, va trebui să dedici timp suplimentar recuperării.

O părticică din mine ar fi vrut să sar în picioare şi să-l strâng în braţe, dar o asemenea reacţie n-ar fi fost deloc in regulă. Aşa că am reuşit doar să spun, cu un calm desăvârşit:

— Vă mulţumesc!

Marcus a încuviinţat din cap.

— Am convenit cu Aiden să împartă orele de antrenament cu Seth. Amândoi considerăm că aşa ar fi cel mai bine. Cu timpul, Seth va deveni un partener

mai... potrivit în unele privinţe.

Eram prea fericită pentru că mi se îngăduise să rămân ca să-mi mai bat capul cu ideea că va trebui în mod obligatoriu să petrec timp cu Seth. După trei ani de zile în care viitorul meu fusese atât de incert, abia îmi mai stăpâneam uşurarea şi entuziasmul care mă cuprinseseră. Am încuviinţat încântată în timp ce Marcus îmi prezenta un plan de recuperare a studiilor şi un program de antrenamente, cu alternarea zilnică între Aiden şi Seth.

La sfârşitul întâlnirii, încă îmi venea să-l strâng în

braţe.

— Am terminat?

M-a fixat cu ochii lui de smarald.

— Da... pentru moment.

Un zâmbet larg mi s-a întins pe chip.

— îţi mulţumesc, Marcus!

Marcus a încuviinţat din cap, iar eu, zâmbind în continuare, am sărit in picioare. în drum spre ieşire, am schimbat priviri uşurate cu Aiden, după care am închis uşa în urma mea. Am ieşit din clădirea principală săltând cu sprinteneală şi am ţinut-o tot aşa până la cămin. Nu reuşeam să-mi

şterg zâmbetul de pe faţă. Se întâmplaseră nişte lucruri de-a dreptul cumplite, dar, după atâta suferinţă, lumea parcă începea să se mai lumineze.

Intrând în camera de la cămin, mi-am azvârlit încălţările din picioare şi mi-am dat jos tricoul. Dar acesta mi s-a agăţat de maiou. Răsucindu- mă şi trăgând de tricou, am...

— Te rog, nu te opri la tricou!

— Ce naiba!

Mi-am acoperit pieptul, uluită.

Seth stătea pe patul meu, cu mâinile împreunate în poală. Părul îi atârna liber în

jurul feţei. Avea un rânjet pişicher pe faţă, sugerând că apucase să-mi vadă sutienul dantelat.

— Ce cauţi aici? Şi apoi, dezmeticindu-mă: Ce cauţi în patul meu?

— Te aşteptam.

M-am holbat la el. în parte, voiam ca Seth să plece, dar eram şi curioasă. M-am aşezat alături, masându-mi coapsele cu mâinile. Nu mă simţeam tocmai stânjenită, dar parcă îmi venea sa evadez din propria-mi piele. Seth a fost cel care întrerupt tăcerea stranie care se lăsase între noi:

— Arăţi groaznic.

— Mersi!

Am mormăit şi am ridicat braţele. Erau pline de pete mov-roşiatice şi ştiam că gâtul meu… ei bine, nu arăta deloc cum trebuie. Preţ de câteva minute, uitasem de problema asta.

— îţi sunt foarte recunoscătoare că mi-ai atras atenţia!

Seth a înclinat capul spre mine şi a ridicat din umeri.

— Am văzut cazuri şi mai grave. O santinelă a fost încolţită la un moment dat la New York. O fată tare drăguţă – puţin mai mare decât tine –, care ţinuse morţiş să se facă santinelă, în loc de gardă. Un daimon a muşcat-o de faţă numai de

dragul de a-i fi învăţătură de...

— Câh! Bine. înţeleg se spui: se poate şi mai rău. încearcă să mi-o mai spui atunci când n-o să mai arăt de parcă m-aş fi culcat cu un vampir. Aşadar, pentru ce ai venit?

— Voiam să-ţi vorbesc.

— Despre?

Mi-am fixat picioarele cu privirea, mişcând din degete.

— Noi.

Am ridicat capul îngrijorată şi l-am privit.

— Nu există niciun...

A întins mâna şi mi-a acoperit buzele cu un deget.

— Am ceva foarte

important de spus pe tema asta şi, dacă mă laşi s-o spun, n-o să mai insist şi n-o să mai aduc vorba niciodată. S-a făcut?

Ar fi trebuit să-i dau peste mână, să-i poruncesc să plece sau măcar să mă feresc. în loc de asta, i-am dat degetele la o parte cu blândeţe.

— Mai întâi, aş vrea eu să-ţi spun ceva.

Seth a ridicat mirat din sprâncene.

— Bine.

Am inspirat adânc şi mi-am plecat iarăşi privirea spre degetele de la picioare.

— Habar n-am cum ne-ai găsit... dar îţi

mulţumesc! Dacă n-ai fi fost tu, probabil că aş fi murit – sau în prezent aş fi ajuns să sfârtec oameni în stânga şi-n dreapta. Aşa că... îţi mulţumesc!

A tăcut atâta timp, încât m-am uitat să văd ce face. Seth doar se uita la mine cu o expresie tâmpă pe faţă. Ca să nu zâmbesc, mi-am ferit privirea.

— Ce-i?

— Cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l- ai spus vreodată. De când te ştiu.

Am izbucnit în râs.

— Nu-i adevărat. Ţi-am mai vorbit frumos şi altă dată.

— Mai exact?

Nu se poate să nu-i mai fi spus ceva frumos şi cu altă ocazie.

— Mai exact... atunci când...

Nu-mi venea nimic în minte. Mamă, chiar eram o jigodie!

— Bine. Chiar *este* prima dată când îţi vorbesc frumos.

— Cred că-mi trebuie câteva momente ca să apreciez clipa aşa cum se cuvine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mai departe, despre ce voiai să vorbim?

Deodată, Seth a devenit serios.

— Voiam să-ţi spun deschis câteva lucruri.

— Cum ar fi?

Mi-am schimbat poziţia, rezemându-mă cu spatele de pernele din capul patului şi întinzându-mi picioarele în aşa fel încât să nu-l ating.

S-a încruntat.

— Cum ar fi despre cele ce ne aşteaptă în viitor.

Am oftat.

— Seth, n-o să se întâmple nimic între…

— Chiar nu eşti deloc curioasă să afli cum am reuşit să te găsesc? Nu vrei să ştii cum am făcut?

— Ba da, dacă tot ai adus vorba, chiar aş vrea să ştiu,

Seth s-a sprijinit într-un braţ, întorcându-se pe o parte. Mişcarea asta i-a făcut cârlionţii aurii să-i cadă pe faţă, alunecându-i peste maxilar. Şoldul lui era mult prea aproape de degetele strânse ale picioarelor mele. Dar parcă nici nu-i păsa.

— Am avut un vis foarte frumos despre o tipa pe care am cunoscut-o la Houston, cu care…

Am mormăit:

— Seth!

— Brusc, am fost smuls din vis. M-am trezit, inima îmi bubuia şi transpiraţia îmi curgea şiroaie. N-am înţeles de ce.

îmi era rău… până-n străfundul sufletului.

Mi-am strâns genunchii la piept.

— De ce?

— Ajung şi acolo, Alex. Mi-a trebuit o vreme să-mi dau seama că nu aveam nimic, dar senzaţia nu mă mai slăbea. Atunci am simţit-o – prima marcă. Parcă luasem foc şi durerea… era ceva real. Preţ de o secundă, chiar am crezut că fusesem marcat. Atunci mi-a picat fisa. Te simţeam pe *tine.* M-am dus la Aiden…

— De ce te-ai dus la el?

— Mi-am zis că el

sigur trebuia să ştie unde eşti. Dar nu mi-a fost de niciun ajutor. Habar nu avea.

Cum ajunsese la concluzia asta? Mai bine deocamdată nu mă atingeam de subiectul ăsta.

— Şi deci ai simţit ce simţeam eu?

Seth a încuviinţat din cap.

— Absolut. Fiecare, Marcă. Ca şi când pielea mea ar fi fost sfâşiată şi eterul mi-ar fi fost secat. Niciodată nu mai simţisem aşa ceva.

Şi-a ferit privirea. S-au scurs câteva clipe până să vorbească din nou.

— Nu înţeleg cum

ai… rezistat. Parcă mi se rupea sufletul, dar, de fapt, era sufletul *tău.*

Uluită de explicaţiile lui, am ascultat în tăcere.

— Când am descoperit că nu eşti la tine în cameră, Aiden şi-a dat seama unde plecaseşi. Am pornit imediat la drum şi mi-e aproape imposibil să-ţi explic cum am ştiut pe unde s-o luăm. Parcă m-ar fi îndrumat ceva. Poate un fel de instinct?

A ridicat din umeri, privindu-şi mâna.

— Nu ştiu. Ştiam doar că trebuia să merg spre vest şi, când ne-am apropiat de graniţa cu Tennessee,

Aiden a spus că la un moment dat îi vorbiseşi despre Gatlinburg. îndată ce a spus asta, am priceput unde erai.

— Dar cum? Ţi s-a mai întâmplat vreodată aşa ceva? Când m-am luptat cu Kain?

A ridicat privirea şi a clătinat din cap.

— Nu cred. Schimbarea trebuie să se fi petrecut după aceea. Singura explicaţie care-mi vine în minte e că, pe măsură ce petrec tot mai mult timp cu tine, devenim tot mai... conectaţi şi, pentru că eu am trecut deja prin transformare, percep

fenomenul mai clar.

M-am încruntat.

— Nu are nicio noimă.

— Vei înţelege şi tu.

A oftat.

— Lucian nu glumea când spunea că suntem două jumătăţi menite să formeze un singur întreg. Dacă ai fi rămas în casa lui în seara aceea, ai fi aflat nişte lucruri interesante. Ţi-ar fi fost… mult mai uşor.

Ah, drace! Seara aia mă ducea cu gândul la un singur lucru: la Aiden. Mi-a fost greu, dar am reuşit să-l împing în cel mai îndepărtat colţ al minţii.

— Ce fel de lucruri?

Seth s-a ridicat în capul oaselor şi s-a întors spre mine dintr-o singură mişcare curgătoare.

— Zeii ştiu că n-o să-ţi placă deloc, dar asta e. Cu cât petrecem mai mult timp împreună, cu atât ne vom lega mai strâns unul de celălalt – până când niciunul dintre noi nu va mai şti clar unde se termină unul şi începe celălalt.

M-am îndreptat puţin de spate.

— Nu-mi place deloc cum sună.

— Da... nici mine. Dar aşa o să se întâmple. Iţi cunosc părerea despre ideea de a fi controlată. În privinţa

asta, îmi semeni. Nici mie nu-mi place să nu-mi pot stăpâni propriile sentimente. Exact ca tine, dar asta nu va mai avea nicio importanţă. Deja mă afectează, chiar şi în clipa asta.

— Ce te afectează?

Parcă îi venea greu să găsească cuvintele potrivite.

— Deja mă afectează faptul că stau în preajma ta. Pot să apelez la *akasha* cu uşurinţă, îmi dau seama când te răneşti şi-l simt chiar şi acum.

A făcut o pauză, inspirând adânc.

— E vorba de puterea din tine – de eter. Mă cheamă la el, deşi încă nu te-

ai transformat. Cum îţi închipui că va fi după aceea? Când vei împlini optsprezece ani.

Nu ştiam şi nu-mi plăcea deloc drumul pe care o apuca conversaţia.

— Ştii ce o să se întâmple, aşa-i?

Seth a încuviinţat din nou şi şi-a ferit privirea.

— în momentul acela, legătura va deveni de o mie de ori... Ba nu, de un milion de ori mai puternică. Vei dori ce doresc şi eu. Vom avea aceleaşi gânduri, nevoi şi dorinţe. Teoretic, fenomenul va fi reciproc, dar eu voi fi mai puternic decât tine. S-ar putea ca dorinţele

tale să fie influenţate de ale mele. Eu sunt cel Dintâi, Alex. E nevoie de o singură atingere ca puterea asta să treacă la mine.

Am simţit un început de panică, pe care n-am reuşit să-o stăvilesc. A devenit tot mai puternică, dar atunci Seth şi-a aşezat mâinile pe genunchii mei. Slavă zeilor că purtam blugi, pentru că, dacă pielea lui ar fi atins-o pe a mea şi ar fi început acum sa se învârtă între noi trăsnaia aia unduitoare, probabil că mi-aş fi pierdut minţile.

— Alex, ascultă-mă!

— Să te ascult? Dar îmi spui că n-o să mai am

nicio putere de control.

Am scuturat din cap agitată. Mişcarea asta sălbatică mi-a întins pielea sensibilă de pe gât, dar am ignorat durerea.

— Nu e posibil aşa ceva. Nu pot să accept aşa ceva. Nu cred că îi sunt sortită cuiva – nu cred în soartă.

— Alex, calmează-te! Uite ce e. îmi dau seama că ar fi unul dintre cele mai groaznice lucruri care ţi s-ar putea întâmpla vreodată, dar mai ai timp.

— Cum adică mai am timp?

— Nimic din toate astea nu te afectează în clipa

de faţă. Dorinţele mele nu vor deveni ale tale în viitorul apropiat.

Mi-a eliberat genunchii şi s-a lăsat pe spate – îndepărtându-se de *mine.*

— Dar pentru mine e diferit. În preajma ta, legătura asta pur şi simplu mă sufocă. De exemplu, în clipa asta, inima îţi bate cu putere. La fel şi a mea. Stând atât de aproape de tine, parcă... ţi-aş intra în minte, dar tot mai ai timp.

Nu-mi era uşor să accept toate astea. Adică, înţelegeam ce spune. Pentru că el deja trecuse prin povestea asta a palingenezei, fenomenul ăsta

ciudat dintre noi îl prinsese deja în laţul lui superspecial, dar nu şi pe mine. încă nu împlinisem optsprezece ani. Şi apoi?

— Lucian de ce nu mi-a spus nimic?

— N-ai mai rămas cu noi, Alex.

M-am strâmbat la el.

— Nu-mi place nimic din toate astea, Seth. E vorba de câteva luni. Peste şapte luni, o să împlinesc optsprezece ani.

— Ştiu. Şapte luni în care o să te ajut cu antrenamentul, deci imaginează-ţi cum o să mă simt eu atâta amar de vreme.

Am încercat, dar n-am reuşit.

— N-o să iasă bine.

S-a aplecat uşor în faţă şi şi-a potrivit o şuviţă de păr blond după ureche.

— Aşa mă gândeam şi eu, a spus el. Şi mi-a venit o idee. Ascultă-mă până la capăt. Deocamdată pot să fac faţă legăturii, pentru că, deşi e puternică, încă nu e chiar atât de puternică. E tolerabilă – pentru mine, dar, după Deşteptarea ta, situaţia se va schimba. Dacă nu ne descurcăm – dacă *tu* nu te descurci, atunci ne vom despărţi. Voi pleca. Tu nu vei putea, din cauza şcolii, dar eu voi putea. Mă

voi duce în celălalt capăt al planetei.

— Dar Consiliul – Lucian – vrea să stai aici, cu mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Cine ştie de ce? Cert e că ţi-a poruncit să stai aici.

Seth a ridicat din umeri şi s-a întins deodată pe spate.

— Ce să zic. Dă-l naibii de Consiliu! Doar sunt apolionul. Ce naiba ar putea să-mi facă Lucian?

Erau vorbe periculoase, de răzvrătire. Şi îmi cam plăceau.

— Chiar ai face aşa ceva de dragul meu?

S-a întors spre mine,

zâmbind discret.

— Da. Chiar aş face-o de dragul tău. Pari surprinsă.

M-am aplecat peste el, întinzând un picior dincolo de marginea patului.

— Da, De ce ai face una ca asta? Mi se pare ca toate s-ar aranja frumos pentru tine.

— Crezi că sunt o persoană rea sau ceva de genul ăsta?

Continua să-mi zâmbească de jos în sus.

Am clipit, mirată.

— Nu... Nu cred asta.

— Atunci, de ce-ţi închipui că aş accepta să-ţi impun aşa ceva? Legătura

dintre noi va deveni tot mai puternică chiar şi dacă ne despărţim, dar în felul ăsta vom împiedica transferul de putere. În urma transferului, situaţia ar deveni… încordată. Dacă plec, fiecare va rămâne el însuşi.

Ideea mi-a venit dintr-odată:

— O faci pentru tine. Crezi că n-o să te descurci.

Mi-a aprobat cuvintele doar cu o răsucire sardonică a buzelor.

Povestea asta cu legătura probabil că-l deranja foarte mult, dacă se gândea că în timp nu va mai putea să-i facă faţă. Oricât de greşit ar părea, gândul ăsta mă ajuta

să mă împac cu situaţia. în cele din urmă, dacă problema avea să devină insuportabilă, ar fi existat o cale de scăpare. încă aveam putere asupra vieţii mele. La fel şi Seth.

— La ce te gândeşti?

Dezmeticindu-mă, mi-am coborât privirea spre el.

— Următoarele şapte luni o să fie foarte nasoale pentru tine, am concluzionat eu.

Seth şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Ei, nu ştiu dacă-i chiar aşa. Situaţia – *chestia asta* – are şi avantaje.

M-am aşezat în fund, încrucişându-mi braţele la

piept.

— Cum aşa?

A zâmbit.

— *Tu* la ce te gândeşti? l-am întrebat.

— Că am reuşit să purtăm o întreagă discuţie fără să ne insultăm, a răspuns el. Parcă văd că o să ajungi chiar să mă consideri un prieten.

— Cu binişorul, Seth. Cu binişorul.

Şi-a îndreptat din nou privirea spre tavan. Aici nu lumina nicio stea artificială, fiind doar vopsea albă, banală şi plictisitoare. Fără să mă gândesc, m-am mişcat din nou, întinzându-mă şi atingându-i mâna pe care o

ţinea lângă coapsa mea. Să-i spunem experiment, căci voiam să văd ce se va întâmpla.

Seth a întors imediat capul spre mine.

— Ce faci?

— Nimic.

Şi chiar nu se întâmpla nimic. Derutată, mi- am împletit degetele cu ale lui.

— Mie nu mi se pare chiar nimic.

Şi-a mijit ochii la mine.

— Aşa o fi.

Renunţând la testul meu improvizat, mi-am eliberat mâna.

— N-ar trebui *să...*

Nu ştiu ce voiam să spun, dar cuvintele mi s- au stins

pe buze. Cu o viteză uimitoare, Seth m-a apucat de braţ şi şi-a împletit degetele cu ale mele.

— Asta voiai? a întrebat el cu o desăvârşită nonşalanţă.

S-a întâmplat. De data asta, fiind atât de aproape de el, am văzut de unde îi apăreau însemnele. întâi i s-au întunecat venele groase ale mâinii, care s-au ramificat, urcându-i pe braţ. Am privit hipnotizată cum tatuajele negre i-au acoperit toată pielea vizibilă. Sub ochii mei, i s- au desprins de vene şi i s-au răsucit pe piele. Formând diverse modele în timp ce mă ţinea –

în timp ce ne ţineam – de mână.

— Ce semnifică?

Am ridicat privirea, închisese ochii.

— Tatuajele?

— Sunt... însemnele apolionului.

A răspuns încet, de parcă i-ar fi fost greu să articuleze cuvinte şi fraze.

— Sunt rune şi farmece... cu rol de protecţie... Sau, în cazul nostru, cu rolul de a ne atenţiona cu privire la prezenţa celuilalt... sau ceva de genul ăsta. Indică şi alte lucruri.

— Aha!

Runele i-au alunecat pe

piele spre vârfurile degetelor. Oi fi fost nebună, dar m-am convins că desenele acelea reacţionau faţă de locul în care ni se atingea pielea şi, preţ de o clipă, am crezut sincer că însemnele aveau să-i sară de pe trup şi să se împrăştie în carnea mea.

— Aşa... voi arăta şi eu într-o bună zi?

— Hmm?

Mi-am smuls privirea de ia mâinile noastre şi am ridicat capul. Seth încă avea ochii închişi şi o expresie relaxată pe chip. Mai mult decât relaxată, de fapt. Părea... mulţumit. încântat. Niciodată nu-l mai văzusem

atât de calm.

— Ăsta să fie unul dîntre avantaje?

O spusesem în glumă, dar gândul m-a pocnit în moalele capului înainte să poată răspunde. Chiar *se datora* faptului că stătea aproape de mine. Până şi ceva atât de simplu îl afecta. *Eu* îl afectam în felul ăsta.

Mi-am amintit ce-mi spusese după confruntarea cu Kain.

— Puterea chiar e la mine.

Ochii i s-au deschis larg, luminând ca două uriaşe nestemate nisipii.

— Ce?

Mi-am înteţit strânsoarea

în jurul degetelor lui şi Seth a deschis buzele, oftând scurt. Apoi, încet, cu atenţie, am slăbit strânsoarea. Interesant!

— Nimic.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun adevărul în privinţa asta, a zis el pe un ton aspru. într- adevăr, tu deţii puterea, cel puţin pentru moment.

I-am ignorat ultimele cuvinte şi mi-am eliberat mâna înainte ca însemnele să-mi atingă pielea. N-am mai vorbit câteva minute. M-am rezemat de perne şi Seth a închis ochii la loc. Cât a durat liniştea asta, i-am urmărit urcarea şi coborârea

lentă a pieptului. Parcă adormise. Fiind atât de relaxat, frumuseţea chipului său nu mai părea nici rece, nici calculată. De data asta, am întrerupt eu tăcerea.

— Aşadar… ce faci?

— Chiar acum? a răspuns somnoros. îmi fac planuri. Mă gândesc ce să-ţi arăt – adică la antrenamente, bineînţeles.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu înţeleg ce ai putea să-mi arăţi dincolo de ceea ce mi-ar putea arăta şi Aiden.

Atunci Seth a izbucnit în râs şi mi-a vorbit pe un ton încrezut şi atotştiutor:

— Vai, Alex, am

multe să-ţi arăt! Lucruri pe care Aiden nu va putea să te înveţe niciodată.

Privindu-l de sus, am recunoscut în sinea mea că o părticică din mine era chiar nerăbdătoare să vadă ce anume voia să-mi arate. Eram convinsă că avea să fie distractiv, chiar dacă nu şi util.

După aceea nu prea am mai vorbit şi, mult prea repede, entuziasmul situaţiei s-a estompat şi am obosit. Au început să mi se îngreuneze pleoapele şi n-am mai vrut decât să-i dau un şut lui Seth, ca să mă pot întinde. Deocamdată, ocupa cam mult spaţiu, tolănit în

mijlocul patului *meu.*

Nu prea a fost, de fapt, o surpriză când Seth a deschis ochii şi s-a uitat la mine. Când mi-a zâmbit subţire şi s-a ridicat în picioare, m-am întrebat dacă cumva simţise că avea să primească un picior în coastă.

Cam atât şi cu elementul surprizei.

— Pleci? l-am întrebat, pentru că, sinceră să fiu, nu ştiam ce să mai spun.

Seth n-a răspuns. Şi-a ridicat braţele deasupra capului, descoperind un şir de muşchi tonifiaţi pe măsură ce tricoul negru i-a alunecat în sus pe burtă. Mi-

a venit în minte imaginea unei pisici. Avea o eleganţă subtilă, nici umană, nici de semipur.

— Ştii ce înseamnă numele tău? Numele tău adevărat – Alexandria.

Am clătinat din cap.

El a zâmbit încet.

— înseamnă „Apărătoarea oamenilor” în greacă.

— Ah! Sună fain! Numele tău ce…?

Deodată, s-a îndoit de mijloc şi s-a aplecat
asupra mea. A fost atât de rapid, încât nici să tresar n-am apucat, ceea ce, apropo, ar fi fost o reacţie perfect firească în situaţia în care

apolionul s-ar fi repezit la tine cu o *asemenea* viteză.

Mi-a atins fruntea cu buzele, zăbovind doar cât să mă conving că-mi sărutase pielea cu blândeţe, după care s-a îndreptat de spate.

— Noapte bună, Alexandria, Apărătoare a oamenilor!

Uluită, am mormăit ceva aducând a „la revedere”, dar a plecat înainte să o pot spune cum trebuie. Am ridicat mâna şi mi-am plimbat vârfurile degetelor pe locul pe care-l atinsese cu buzele. Gestul lui fusese ciudat, neaşteptat, nepotrivit şi… dulce.

M-am lăsat uşor la loc şi

mi-am întins picioarele. Privind în tavan, m-am întrebat ce mă aştepta în lunile următoare. în mare, n-am găsit niciun răspuns. Toate se schimbaseră – şi eu mă schimbasem, dar într-o anumită privinţă puteam fi sigură: alături de Aiden şi Seth, aveam să învăţ multe lucruri noi.

A doua zi, după-amiază, mi-am amintit de scrisoarea primită de la Lucian, pe care-o aruncasem pe masă. Mi-am strecurat degetul sub clapă şi am rupt plicul. Am făcut banii să alunece afară şi, pentru întâia oară, am citit biletul.

Nu scrisese nimic rău sau deosebit de fals, dar totuşi, privindu-i scrisul elegant, nu mi-a trezit niciun sentiment. Oricâţi bani mi-ar fi trimis şi oricâte scrisori mi-ar fi scris chiar cu mâna lui, n-ar fi reuşit să-mi cumpere dragostea sau să risipească bănuielile care-l înconjurau ca un nor gros.

Dar, în curând, cu banii lui aveam să-mi cumpăr nişte încălţări faine.

Cu gândul ăsta în minte, am făcut un duş şi am îmbrăcat ceva care să-mi acopere majoritatea mărcilor. Problema gâtului se rezolva în parte dacă-mi lăsam părul liber, dar nu-mi

acoperea toate petele.

Spre surprinderea mea, gărzile nu m-au oprit când am traversat podul spre insula principală, dar, înaintând pe strada mare, am simţit că sunt urmărită. O privire scurtă aruncată peste umăr mi-a confirmat bănuielile. Una dintre gărzi se despărţise de partenerul său de pe pod şi se ţinea după mine, păstrând o distanţă discretă. Poate că Lucian sau Marcus se temeau că voi încerca iar să fug... sau să fac altceva incredibil de iresponsabil.

l-am aruncat gărzii o privire pişicheră şi am intrat într-unul dintre magazinele

pentru turişti înşirate de-a lungul promenadei de lângă ţărm, deţinute de puri, dar gestionate de muritori. în magazinul în care am dat buzna erau expuse diverse lumânări făcute în casă, dale cu mozaicuri din scoici strivite şi săruri de mare pentru baie. Zâmbind în sinea mea, am presimţit că aici aveam să cheltuiesc o parte din banii lui Lucian.

Entuziasmată de gândul la toate plăcerile femeieşti la care aveam de gând să mă dedau, am apreciat bucuriile simple ale vieţii, pe care le treceam adesea cu vederea în toiul pregătirilor pentru uciderea daimonilor. De

regulă, băile cu spumă nu se numărau printre priorităţile mele. Am înşfăcat câteva lumânări votive fixate în bărcuţe din lemn de pin, pentru purtarea pe ape a spiritelor morţilor, şi un pumn de lumânări mari şi groase – care miroseau de parcă ar fi luat o supradoză în cine ştie ce atelier de fabricare inuman de-al magazinelor *Bath and Body Works.*

Când am ajuns la casa de marcat, am ignorat privirile vânzătoarei evident muritoare care se holba la gâtul meu. Purii foloseau constrângeri asupra muritorilor care locuiau în

apropierea Legământului ca să-i convingă că toate lucrurile ciudate pe care le vedeau erau, de fapt, normale. Tipei ăsteia parcă-i mai trebuia o doză.

— Mai doriţi şi altceva?

A bâlbâit ultimul cuvânt, căznindu-se să-şi ia ochii de la cicatricele mele.

M-am foit stânjenită. Aşa aveau să se poarte oamenii până când mi se vor fi estompat mărcile astea blestemate? Privirea mi-a coborât de la ea la un set de obiecte de papetărie cu motive oceanice expus lângă casa de marcat.

— Pot să adaug şi

astea?

Fata a încuviinţat din cap şi părul cu şuviţe vopsite i-a căzut pe faţă. Neîndrăznind să mă privească direct, s-a grăbit să-mi scaneze şi setul.

După ce am ieşit din magazin, m-am aşezat pe una dintre băncile albe înşirate de-a lungul străzii şi am scris repede câteva rânduri. Sigilând plicul, am traversat strada şi am trecut printre o librărie şi un magazin cu obiecte de decor.

Nu era nevoie să mă uit în spate ca să confirm că acea gardă încă mă urmărea. După zece minute, am urcat treptele late de la intrarea

casei de pe plajă a lui Lucian şi i-am strecurat biletul pe sub uşă.

Poate că nici nu avea să ajungă în mâinile lui, dar măcar încercasem să-i mulţumesc. în felul ăsta m-am simţit mai puţin vinovată pentru faptul că urma să-mi cheltui mini-averea pe o garderobă nouă cu ocazia începutului de an şcolar. în fond, nu puteam să port tot anul uniforme verzi şi haine de sport.

Am fugit repede de pe verandă, ca să nu mă găsească aici în caz că ar fi fost acasă. Cu sacoşa mea plină cu bunătăţi frumos mirositoare, am pornit

înapoi spre insula Legământului.

— Domnişoară Andros?

Oftând din greu, m-am intors şi am înfruntat- o pe garda care nu mă slăbea deloc. Apăruse împreună cu partenerul său şi mă privea liniştit.

— Da?

— Data viitoare când doriţi să părăsiţi Legământul, vă rog ca în prealabil să cereţi încuviinţare!

Mi-am dat ochii peste cap, dar am încuviinţat. Parcursesem un cerc complet faţă de clipa în care revenisem la Legământ. Iar

acum îmi trebuia dădacă.

întoarsă în campus, m-am mai oprit într-un singur loc înainte de întâlnirea cu Caleb: in curte. Florile de hibiscus fuseseră preferatele mamei şi am găsit câteva înflorite. îmi plăcea să cred că purtau parfumul tropicelor, dar niciodată nu reuşisem să le simt mirosul. Mamei îi plăcuseră doar pentru frumuseţea lor. Am cules vreo şase şi am plecat din grădină.

Apropiindu-mă de căminul fetelor, am zărit-o pe Lea aşezată sub porticul de la intrare alături de alte câteva semipure. Arăta mult mai bine decât la ultima noastră

întâlnire.

A ridicat din bărbie când am trecut pe lângă ea, aruncându-şi peste umăr părul incredibil de lucios cu o mână superbronzată. între noi s-a aşternut tăcerea, după care a deschis gura.

— Uite cine arată mai bine ca de obicei!

S-a desprins de coloanele groase şi şi-a muşcat buza plină de jos.

— Ei... măcar mărcile distrag atenţia de la faţa ta. Să zicem că e de bine, nu?

Nu ştiam dacă să râd sau s-o pocnesc în faţă. în orice caz, oricât de ridicol ar părea, m-am bucurat că Lea îşi recăpătase obişnuita

dispoziţie de jigodie.

— Ce-i?

Şi-a mijit ochii sfidător.

— N-ai nimic de zis?

M-am gândit.

— Iartă-mă… Eşti aşa de bronzată, că mi s-a părut că eşti un fotoliu de piele.

Mi-a rânjit, ocolindu-mă cu paşi ţanţoşi.

— Ce să zic… Ciudato!

în mod normal, cuvintele astea ar fi stârnit un schimb nesfârşit de insulte, dar de data asta le- am trecut cu vederea. Aveam lucruri mai bune de făcut. Intrând în cameră, am separat lumânările de bărcuţele folosite pentru îndrumarea

sufletelor spre viaţa de apoi. Valoarea lor era pe de-a-ntregul simbolică, însă, de vreme ce nu aveam niciun trup şi niciun mormânt, mai mult de atât nu puteam face.

M-am pregătit în voie. Voiam să arăt bine – atât cât se putea, având în vedere că jumătate din corp îmi era acoperit cu mărci. Mulţumită în final că părul meu nu mai era o claie încâlcită şi că rochia pe care o purtasem la funeraliile recente nu era plină de scame, am luat o jachetă uşoară. După ce mi-am strecurat braţele în mâneci, am adunat toate lucrurile şi am plecat să mă întâlnesc cu

Caleb.

Deja sosise la marginea apei, aproape de mlaştinile unde se aflau căsuţele angajaţilor. Era locul cel mai intim şi mai potrivit pentru o asemenea ocazie, fapt ce mă bucura. Văzând ţinuta frumoasă a lui Caleb, parcă m-a lovit ceva în piept.

Trebuie să fi scos nişte pantaloni negri din fundul şifonierului, pentru că îi erau prea scurţi cu câţiva centimetri. Cu toate că mama încercase să-l omoare, el se gătise un pic din respect pentru amintirea ei şi pentru mine. Am înghiţit în sec, dar senzaţia nu m-a slăbit.

Radiind de compasiune, Caleb s-a apropiat de mine şi mi-a luat florile din mână. A început să aranjeze bărcuţele în tăcere, iar eu am smuls petalele moi şi le-am presărat peste ele. Mă gândeam că i-ar fi... plăcut detaliile.

Privind cele trei bărcuţe, am înghiţit din nou în sec. Una pentru mama, una pentru Kain şi una pentru toţi ceilalţi care muriseră.

— îţi sunt recunoscătoare! i-am spus. Mulţumesc!

— Eu mă bucur că te-ai hotărât s-o faci.

Ochii m-au usturat şi mai tare şi parcă şi gâtul

mi s-a încleştat.

— Şi că m-ai invitat şi pe mine, a adăugat el.

Pe toţi zeii! Mă făcea să plâng. Nu mai aveam
mult.

Caleb s-a apropiat şi m-a cuprins cu braţul de umeri.

— Va fi bine.

O singură lacrimă mi-a scăpat. Am oprit-o cu vârful degetului înainte să-mi alunece pe obraz, dar apoi mi-a venit încă una babană... şi încă una. M-am şters pe faţă cu dosul mâinii.

— îmi pare rău! am bâiguit.

— Nu, a spus Caleb, clătinând din cap, să nu-ţi pară!

Am încuviinţat uşor din cap şi am inspirat adânc. După câteva clipe, mi-am strunit lacrimile şi m-am forţat să zâmbesc cu amărăciune.

O vreme, ne-am pierdut unul în braţele celuilalt. Amândoi aveam motive de jale – amândoi pierduserăm câte ceva. Poate că şi Caleb avea nevoie de ceremonia asta. Timpul parcă încetinise, până am simţit că suntem pregătiţi.

M-am uitat la lumânări.

— Fir-ar!

Uitasem să aduc o brichetă.

— Vrei un foc?

Ne-am întors în direcţia

vocii adânci şi melodioase. Am recunoscut-o până-n adâncul sufletului.

Aiden apăruse la o distanţă mică de noi, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele blugilor. Soarele pe cale să asfinţească il înconjura cu o aureolă luminoasă şi, preţ de o scurtă clipă, aproape că mi-a părut un zeu, nu un pur.

Am clipit, dar nu a dispărut. Era aici cu adevărat.

— Da.

S-a apropiat şi, cu vârful degetului, a atins fiecare lumânare cu parfum de vanilie. Flăcări nefiresc de luminoase au licărit şi s-au

aprins, neafectate de briza care sufla dinspre ocean. După ce a terminat, s-a ridicat şi s-a uitat la mine. Văzându-i privirea, am simţit că e mândru de mine, că mă încurajează şi că-mi aprobă gestul.

Aiden s-a retras la locul lui de dinainte, iar eu mi-am mai înghiţit nişte lacrimi. Cu un mare efort, mi-am luat ochii de la el şi am ridicat o bărcuţă. Caleb mi-a urmat exemplul şi, împreună, ne-am dus în locul unde apa se prefăcea în spumă albă şi diafană, mângâindu- ne genunchii – suficient de departe ca valurile să nu ne aducă bărcile înapoi la ţărm.

întâi Caleb a aşezat cele două bărcuţe pe care le purta. Buzele i se mişcau, dar nu auzeam ce spune. Poate o rugăciune? Nu aveam de unde să ştiu, însă, după câteva momente, le-a dat drumul bărcuţelor şi valurile le-au purtat în larg.

Atât de multe gânduri îmi treceau prîn minte în timp ce-mi priveam bărcuţa! Am închis ochii, revăzându-i zâmbetul frumos. Mi-am închipuit- o încuviinţând din cap şi spunându-mi că e în regulă, că de acum puteam să-mi las durerea în urmă. Şi bănuiesc că, într-un anumit sens, chiar era în regulă. Plecase într-o lume mai

bună. Credeam asta cu adevărat. Mereu avea să mă apese un anumit sentiment de vinovăţie. Toate faptele ei de după ce-i vorbise oracolul ne aduseseră aici, dar acum totul se terminase – se terminase în sfârşit. Aplecându-mă, am aşezat bărcuţa pe apă.

— îţi mulţumesc pentru toate, pentru că ai renunţat la atâtea de dragul meu!

Am tăcut, simţind lacrimi fierbinţi alunecându-mi pe faţă.

— îmi e atât de dor de tine! Te voi iubi veşnic.

Am mai zăbovit o secundă cu degetele pe

bărcuţă, după care valurile înspumate au luat-o de lângă mine. Departe, tot mai departe, cele trei bărcuţe pluteau în larg, cu lumânările încă aprinse. Când au dispărut cu luminiţele lor mocnite, cerul deja se întunecase. Caleb mă aştepta pe nisip şi în spatele său se afla Aiden. Nu ştiu ce părere avea Caleb despre prezenţa lui, dar chipul nu-i trăda nimic.

Păşind cu grijă, m-am întors pe plajă. Distanţa dintre mine şi Aiden parcă s-a evaporat şi am rămas doar noi doi. Un zâmbet mic i s-a furişat pe buze când m-am apropiat.

— îţi mulţumesc! am şoptit.

Aiden a părut să înţeleagă că nu-i mulţumeam doar pentru foc. A vorbit încet, ca să-l aud numai eu:

— Când părinţii mei au murit, am crezut că nu-mi voi mai găsi vreodată liniştea. îmi dau seama că tu ţi-ai găsit-o şi mă bucur. O meriţi, Alex.

— Tu... ţi-ai mai regăsit liniştea?

A întins mâna şi şi-a trecut blând degetele peste obrazul meu. A fost un gest atât de rapid, încât Caleb sigur nu-l observase.

— Da. Acum am regăsit-o.

Am inspirat adânc, vrând să-i spun enorm de multe, dar fără să pot. Aş vrea să cred că a înţeles şi probabil că, într-adevăr, aşa era. Aiden a păşit înapoi şi, cu o ultimă privire, s-a întors şi a pornit spre casă.

L-am urmărit până când din el n-a mai rămas decât o umbră stinsă. întorcându-mă la Caleb, m-am aşezat lângă el şi mi-am lăsat capul pe umărul lui. Din când în când, apa sărată ne gâdila degetele de la picioare şi simţeam mirosul de vanilie adus de briza ce se rostogolea dinspre ocean. Aerul era cald şi plăcut, dar adierea uşoară avea o

atingere răcoroasă, anunţând toamna ce se apropia. Dar, deocamdată, nisipul încă era cald pe insula din preajma coastei Carolinei şi aerul încă purta parfumul verii.

MULŢUMIRI

1

VREAU SĂ LE MULŢUMESC MAMEI ŞI tatălui meu pentru că în adolescenţă m-au lăsat să scriu vrute şi nevrute pe toţi pereţii dormitorului meu cu markere permanente şi nu m-au omorât! Iţi

mulţumesc, Jesse, pentru că te-ai jucat cu mine cu păpuşile şi consola Nintendo! Le mulţumesc lui Jerry şi întregii mele familii extinse şi apropiate pentru că sunt cei mai tari! Mulţumiri speciale persoanei care a născocit zombii. Când se întâmplă să am o zi mai proastă, arunc o privire la morţii vii şi, deodată, mă simt mult mai bine în pielea mea. îi mulţumesc surorii mele Dawn, care probabil e singura persoană de pe lume care-şi doreşte să-mi vadă chipul imprimat pe tricouri şi nu pe cutiile de lapte[1]! Ricky Bobby – nu ştiu

ce m-aş fi făcut fără tine şi camaradul tău, care aţi reuşit să-mi liniştiţi de fiecare dată gândurile când am ajuns în impas cu scrisul (îţi mulţumesc, pruncule Iisus!).- Sunt atât de recunoscătoare pentru prietenii mei – Dawn, Lesa, Amber, Amber nr. 2, Shelly, Kelley, Lisa, Tracy, Ashlee, Jen şi toţi ceilalţi care nu mă dezmoştenesc pentru că aleg să petrec timp cu prietenii mei imaginari! Prietenele mele scriitoare şi cititoare de probă – Brenda St. John Brown, Kimberlee Turley, Claire Merle, Lisa Rogers, Stephanie Sauvinet, Catherine Peace – toate m-

au ajutat să nu mă fac de râs când a venit momentul revizuirilor şi al celorlalte distracţii asemănătoare. Reţineţi numele astea, pentru că în curând vor deveni autoarele voastre preferate! îi mulţumesc Carissei Thomas, care m-a ajutat să născocesc tot felul de idei cât timp am aşteptat verdictul! Multă dragoste şi îmbrăţişări minunaţilor membri ai forumului Query Tracker pentru că m-aţi susţinut cu atâta bunăvoinţă şi ingeniozitate!

Of, *Chewie – Chewsters* al meu, *Chewtoy,* cunoscut şi drept Chu-won Martin, tu ai fost primul prieten care mi-a

citit scrierile fără să râdă! Vei ocupa mereu un loc special în inima mea.

Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără editorul meu şi echipa de la Spencer Hill Press, care m-au susţinut cu mult drag şi entuziasm: Kate, Debbie, Osman şi Kendra. Kate – uau, nu am cuvinte! Fără tine, *Semipur* ar fi fost şi acum doar un fişier enervant şi inutil pe calculatorul meu. Eşti incredibilă şi îţi rămân datoare.

Michael – îţi mulţumesc pentru că mă suporţi atunci când petrec mai mult timp cu obiectele neînsufleţite decât cu tine! Te iubesc!

Credeaţi că-l voi uita pe Loki? Ha! Loki, te iubesc! Eşti cel mai bun câine din toată lumea. Doresc să le mulţumesc şi celor care s-au uitat la mine ca la o nebună atunci când le-am spus că vreau să devin autoare publicată! Datorită vouă, mi-am împlinit visul.

în sfârşit, îi mulţumesc din toată inima lui Julie Fedderson – tu îmi faci lumea să strălucească cu sfaturile incredibil de bune şi observaţiile tale atât de haioase! Julie, trebuie neapărat să deschidem sticla aia de vin cât mai curând. Am o adevărată pasiune scriitoricească faţă de tine.

4 în trecutul apropiat, o strategie a autorităţilor Statelor Unite de căutare a copiilor dispăruţi implica tipărirea unor fotografii cu chipurile lor pe cutiile de lapte din comerţ (n. tr.).

5 Referire la filmul american de comedie *Talladega Nights* (n. tr.).

Centru comenzi şi informaţii, contactaţi:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

departamentul de Vânzări

^tr. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20 **depozit**

^tr. Gării nr. 11, Mogoşoaia, jud. Ilfov Tel.: 0758.053.416 P-mail: vanzari @edituracorint.ro ^agazin virtual: www.edituracorint.ro

JENNIFER
L.ARMENTROUT

ISBN:»7MM.«74frM4